

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

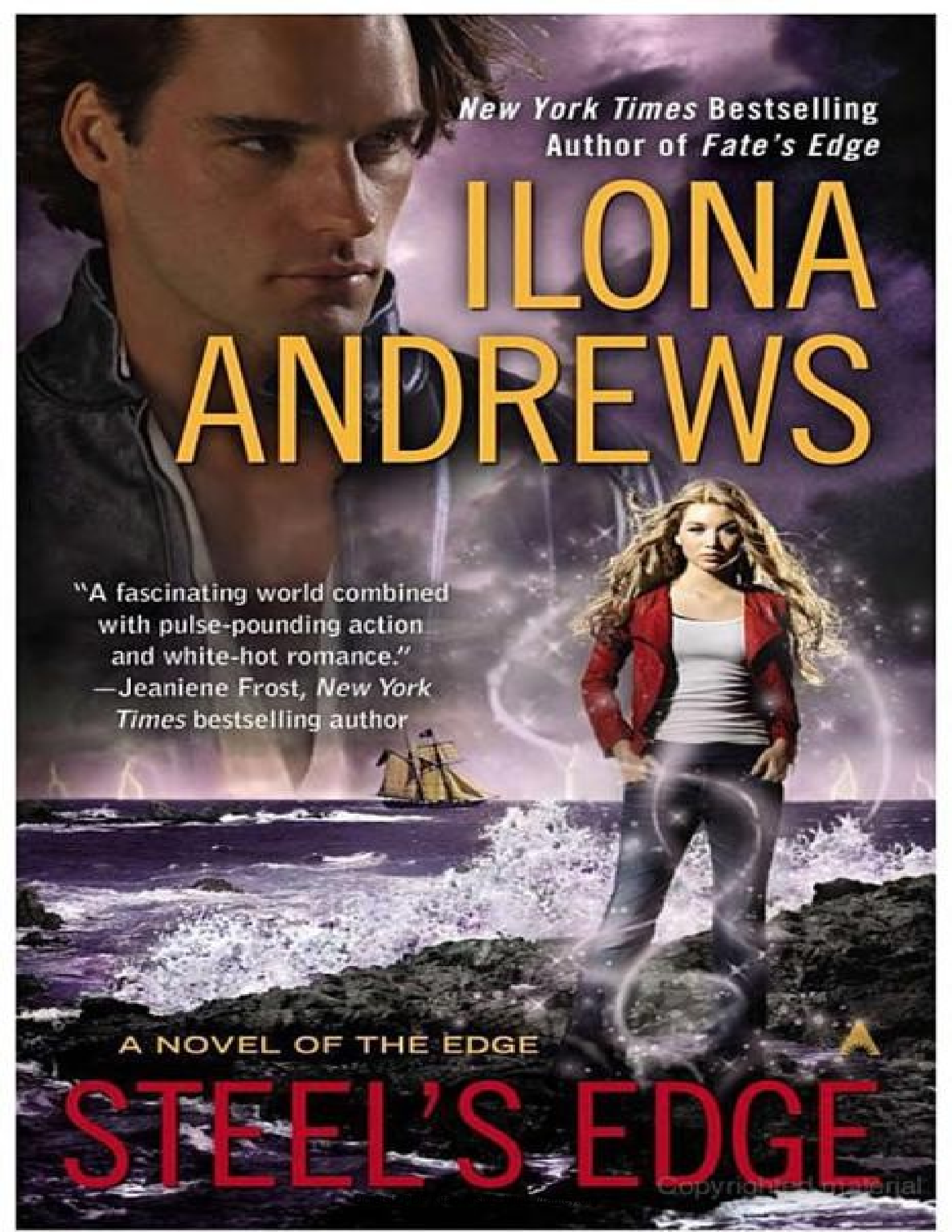
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a dramatic scene with a man's face in the upper left, a woman with long blonde hair in a red jacket in the center right, and a sailing ship on a stormy sea in the background. The sky is dark and cloudy with hints of lightning. The title 'STEEL'S EDGE' is in large red letters at the bottom, and the author's name 'ILONA ANDREWS' is in large yellow letters in the upper middle.

New York Times Bestselling
Author of *Fate's Edge*

ILONA ANDREWS

"A fascinating world combined
with pulse-pounding action
and white-hot romance."
—Jeaniene Frost, *New York
Times* bestselling author

A NOVEL OF THE EDGE

STEEL'S EDGE

Copyrighted material



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KENAR ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

KADERİN KENARI

"Unutulmaz karakterler ve Edge'e farklı bir bakış açısıyla, ilginizi çekmeye ve daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor ... harika karakterler, harika yazım ... okunması gereken bir seri."

-Night Owl Yorumları

"Son derece eşsiz ve karmaşık bir dünya ... Kendimi kaptırdım ve son sayfayı çevirene kadar hiç durmadan bu kitabı okurken buldum. Şehir fantezisi romantizmini seviyorsanız Edge serisine mutlaka göz atın."

-Under the Covers Kitap Blogu

"Ilona Andrews büyüleyici dünyalar ve karakterler yazıyor. Kötüler süper kötü ve ürkütücü, diyaloglar hızlı ve esprili ve dünya çok iyi işlenmiş."

-Smexy Books Romance Yorumları

"İnanılmaz hikaye anlatımı ve müthiş maceralar . . . Tüm bu serideki dünya kurgusu kesinlikle inanılmaz ... beni sayfalarca gülümsetti ... mutlaka okunması gereken bir kitap."

-The Book Pushers

"Hızlı tempolu, olay örgüsü odaklı ... yol boyunca ilginç kıvrımlar ... bolca romantik kıvılcım ... Edge serisine keyifli bir ekleme."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

BAYOU AYI

"Mizah, aksiyon, yanlış yönlendirme ve romantizmin son derece eğlenceli bir karışımı."

-Locus

"Romantik şehir fantezisi alt türünü mükemmel bir şekilde sağlamlaştırıyor. Eğer romantizmin güçlü olduğu şehir fantezilerinden hoşlanıyorsanız, *Bayou Moon* sizi soluksuz bırakacak."

-SFRevu

"Megatalent Andrews büyüünün, kan davalarının ve tehlikenin kol gezdiği Kenar dünyasına geri dönüyor. . . [Asla sıkıcı bir an yok.]"

-RT Book Reviews (en iyi seçim)

"İlk kitaptan bile daha iyi! . . . Harika bir ortam, süper aksiyon dolu bir olay örgüsü ve muhteşem karakterlerle *Bayou Moon*'u okumak heyecan verici ve kesinlikle tavsiye ederim!"

-Night Owl Yorumları

KENARDA

"Büyüleyici bir dünya, nabız gibi atan bir aksiyon ve ateşli bir romantizmle birleşince *Uçurumun Kıyısında* kazananlardan biri oluyor!"

-Jeaniene Frost, *Once Burned* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"İlgi çekici bir şehir fantezisi serisi başlangıcı. Andrews karmaşık bir olay örgüsü ve sayfaları çevirmeye devam edecek inandırıcı karakterler yaratmış."

-*Publishers Weekly*

"Eski moda kırsal büyülerin, çağdaş yaşamın (Wal-Mart ve çizgi roman dükkanlarıyla birlikte) ve büyü kılıç kullanan savaşçıların sıra dışı bir karışımı olan harika, eğlenceli bir romantizm."

-*Locus*

"Karakter gelişimi kusursuz, olay örgüsü yaratıcı ve temposu okuyucuyu kitabı elinden bırakmaya zorluyor. Bu kitap bir kazanan ve yorgun tekrarlarla dolu bir türde sürprizler için hala bolca yer olduğunu gösteriyor."

-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

SİHİRLİ ÖLÜMLER

"Tek kelimeyle muhteşem. Kate Daniels serisi gerçekten de her yeni kitapla daha da güzelleşiyor. Dünya kurgusu gelişmeye devam ediyor ve Kate ile Curran arasındaki aşk . . kızılmaya devam ediyor."

-*Night Owl Reviews* (en iyi seçim)

SİHİRLİ KANAMALAR

"Ilona Andrews, kitapları sürekli daha iyiye giden az sayıdaki yazardan biri. Bir seri bazen durgunlaşabilir. Ancak Ilona'nın böyle bir sorunu yok."

-*Romance Reviews Today*

SİHİRLİ VURUŞLAR

"Ilona Andrews'un bugüne kadarki en iyi romanı; aksiyonu, tehlikeyi ve büyüü doruğa çıkarıyor. Cesur, kılıçların çarpıştığı aksiyon ve kusursuz karakterizasyonlar hem eski hem de yeni hayranlarını büyüleyecek."

-*Sacramento Book Review*

"Mizah dozları, bu canlı çizilmiş, vurucu serinin gerilimini ve gergin aksiyonunu hafifletmeye hizmet ediyor."

-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

SİHİRLİ YANIKLAR

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu şehir fantezisi çok beğenecekler."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyülü yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."

-Locus

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-SFRevu

SİHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları sabırsızlıkla bekliyorum."

-Patricia Briggs, Fair Game'in 1 numaralı New York Times çoksatan yazarı

"Andrews'un keskin serisi, karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde benzer fantezilerden ayrılıyor."

-Library Journal

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR

Kate Daniels'ın Dünyası

GUNMETAL MAGIC

The Edge Romanları

KENARDA
BAYOU MOON
KADERİN
KENARI
ÇELİĞİN
KENARI

Özel Ürünler

SIHIR, SIHIRLI
RÜYALARIN YASINI
TUTAR

ÇELİK KENAR

ILONA ANDREWS



BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd.) - Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ÇELİK KENAR

Bir Ace Kitabı / Ilona Andrews, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

YAYINCILIK GEÇMİŞİ
Ace kitlesel pazar baskısı / Aralık 2012

Telif hakkı © 2012 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.
Kapak resmi Victoria Vebell'e aittir.
Kapak tasarımı Annette Fiore DeFex tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.
Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-61340-5

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

Bizi yalnız bırakmayan okuyucularımıza

Teşekkür

Steel's Edge bizim için bir serinin sonunu işaret ediyor. Edge'in hikayeleri tam olarak bitmemiş olsa da, bu özel seri sona erdi. Bu kitabın öne çıkması için çok çalıştık ve bu serinin başarılı olmasına yardımcı olan tüm harika insanlara teşekkür etmek istiyoruz.

Her zaman olduğu gibi, editörümüz Anne Sowards ve menajerimiz Nancy Yost'a bizimle birlikte oldukları için teşekkür ederiz. Bizler ne en kolay yazarlarız ne de en kolay müşterileriz ve hayatın önümüze çıkardığı çılgınlıklara rağmen bizimle çalışma konusundaki sabrınız ve istekliliğiniz için minnettarız.

Ace'deki tüm harika çalışanlara minnettarız: yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Jamie Snider, editör asistanı Kat Sherbo, sanatçı Victoria Vebell ve kapak tasarımcısı Annette Fiore DeFex, iç mimar Kristin del Rosario ve yayıncı Rosanne Romanello.

Nancy Yost Edebiyat Ajansı'ndan Sarah E. Younger'a pek çok telefon görüşmesine yanıt verdiği ve küçük acil durumları çözdüğü için özel olarak teşekkür ederiz.

Bu kitabın doğası gereği, tıbbi uzmanlardan tavsiye almak zorunda kaldık ve S.F., Sarah Carden ve özellikle Michelle Kraut'a derinden minnettarız. Tıbbi nitelikteki tüm hatalar bizim hatamızdır, onların değil.

Son olarak, Edge'in dünyasına inandıkları için birçok dostumuza ve siz okuyucularımıza teşekkür etmek istiyoruz.

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Kopya
hakkı İthaf
Teşekkür

PROLOG
BİR
İKİ ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDİ
SEKİZ
DOKUZ
ON ON
BİR ON
İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ ON
ALTI
SONSÖZ

Yazarlar Hakkında

PROLOGUE

"Hanımım mı?"

Charlotte ay fincanından başını kaldırıp Laisa'ya baktı. Genç kızın elinde kalın, ağır kâğıttan bir zarf vardı.

"Bu senin için geldi."

Ani bir acı Charlotte'un göğsünü deldi, sanki içinde hayati bir şey kırılmış gibiydi. Soğuk ve gergin hissediyordu. Bu kötü bir haberdı. İyi haber olsaydı, bir çağrı alırdı. Sarı saçlarını parmaklarının arasında sıkıp buruşturma isteğı duydu. Çocukluğundan beri bunu yapmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedirtti kendine.

Hizmetçi oyalandı, yüzüne endişe damgasını vurmuştu. "Size bir şey getireyim mi leydim?"

Charlotte başını salladı.

Laisa uzun bir süre onu inceledi, isteksizce balkonu geçip kapıya yöneldi ve içeri girdi.

Zarf Charlotte'un önünde duruyordu. ay bardağını dudaklarına götürmek için kendini zorladı. Fincanın kenarı titredı. Parmakları titriyordu.

Yıllardır duygularını kontrol etme pratiğı yaparak o kenara odaklandı. Sakin ve toparlanmış, şifacının mantrası buydu. *Etkili bir şifacı ne duygusuz ne de yufka yüreklidir*, diye fısıldadı zihni. *Tutkuya ya da umutsuzluğa yenik düşmesine izin vermez ve sanatının duyguları tarafından tehlikeye atılmasına asla izin vermez.*

Yirmi yıl boyunca bu inanca göre yaşamıştı. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Her şeyden daha sakin.

Sakin.

Charlotte derin bir nefes aldı ve göğsünün her iniş çıkışını saydı. Bir, iki, üç, dört... on. Elindeki fincan hareketsizdi. Charlotte bardağı içti, yere bıraktı ve zarfı yırtarak açtı. Parmak uçları uyuşmuştu. Adrianglian Doktorlar Akademisi'nin süslü mührü kâğıdın üstünü işaretliyordu. *Sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyoruz. . .*

Charlotte son kelimesine kadar okumak için kendini zorladı, sonra balkonun beyaz taş parmaklıklarının arkasından aşağıdaki bahçeye baktı. Aşağıda, kum rengi tuğladan bir patika uzaktaki ağaçlara doğru uzanıyordu. Yolun iki yanında kısa, gümüşü çimler uzanıyordu; bu çimenlerin ötesinde çiçekler açmıştı: bir düzine tonda gül, ağır çiçekleri mükemmeldi; kıpkırmızı, pembe ve beyaz yıldız biçimli çiçek demetleriyle takımyıldızı çalıları; narin çiçekleri minik çanlara benzeyen sarı şövalye mızrakları ...

Çiçek açmayacaktı. Meyve vermeyecekti. Son kapı da yüzüne kapanmıştı. Charlotte kendine sarıldı. O kısırdı.

Bu kelime, ezici bir fiziksel ağırlık, boynuna geçirilmiş ağır bir çapa gibi üzerine baskı yapıyordu. İçinde bir hayatın büyüdüğünü asla hissedemeyecekti. Yeteneğini asla aktaramayacak ya da bebeğinin yüzünde kendi yüz hatlarının gölgesini göremeyecekti. Adrianglia'daki en iyi şifacıların tedavileri ve büyüleri başarısız olmuştu. İroni o kadar yoğundu ki, acı ve kırılğan bir sesle güldü.

Adrianglia ülkesinde en önemli iki şey vardı: kişinin adı ve büyü. Ailesi ne yaşlı ne de zengindi, adı da sıradandı. Ama büyü hiç de öyle değildi. Dört yaşındayken yaralı bir kedi yavrusunu iyileştirdi ve hayatı beklenmedik bir yöne doğru keskin bir dönüş yaptı.

Tıbbi yetenekler nadirdi ve diyar tarafından çok değerliydi, o kadar nadirdi ki yedi yaşındayken Adrianglia onu almaya geldi. Ailesi durumu açıkladı: Ganer Tıbbi Sanatlar Koleji'nde okumak için onlardan ayrılacaktı. Adrianglia ona ev sahipliği yapacak, öğretecek, büyüsunü besleyecek ve eğitimini tamamlamasının karşılığında Charlotte krallığa on yıl boyunca kamu hizmeti verecekti. Bu on yılın sonunda Charlotte'a soylu unvanı verilecek, böylece seçkinler arasına girecek ve küçük bir mülk sahibi olacaktı. Ailesi de çocuklarını kaybetmenin acısını hafifletmek için toplu bir para alacaktı. O yaşta bile satıldığını anlamıştı. Üç ay sonra Kolej'e gitti ve bir daha geri dönmedi.

On yaşındayken harika bir çocuktı; on dört yaşındayken yükselen bir yıldızdı; ve on yedi yaşında, hizmeti resmen başladığında, Charlotte

Üniversitenin sunduğu. Ona Şifacı diyorlardı ve onu bir hazine gibi koruyorlardı. Unvanını alma beklentisiyle en iyi öğretmenlerden eğitim almıştı. Soyu yüzyıllar öncesine, Eski Kıta'ya kadar uzanan Leydi Augustine, eğitimini bizzat denetlemiş ve Charlotte'un Adrianglian sosyetesine her zaman oraya aitmiş gibi girmesini sağlamıştı. Dengesi kusursuz, zevki rafine, davranışları örnek teşkil ediyordu. Kolejden çıktığında, artık Charlotte de Ney, Ney Baronesi ve küçük bir mülkün sahibiydi ve binlerce kişiyi iyileştirmişti.

Ama kendini asla iyileştiremezdi.

Başka kimse de yapamazdı. On sekiz ay süren tedaviler, uzmanlar ve sihirden sonra nihai kararı elinde tutuyordu. Kısırdı.

Çorak. Çöl gibi. Çorak bir arazi gibi.

Neden o? Neden bir bebek sahibi olamıyordu? Sayısız çocuğu iyileştirmiş, onları ölümün kıyısından çekip ailelerine kavuşturmuştu ama yatak odalarının yanına kurduğu küçük çocuk odası boş kalmaya devam edecekti. Bu küçük mutluluğu hak etmemiş miydi? Bir bebek sahibi olamayacak kadar korkunç ne yapmıştı?

İçinden bir hıçkırık koptu. Charlotte kendini tuttu ve ayağa kalktı. Histeri yok.

Elvei'ye söylenmesi gerekecekti. Yıkılırdı. Çocuklar kocası için çok şey ifade ediyordu.

Merdivenlerden inerek kuzeydeki verandaya giden yola çıktı. Eski ev bahçede tembel beyaz bir canavar gibi yayılıyordu; üç kat yüksekliğinde rastgele bir odalar, avlular, balkonlar ve taş merdivenler koleksiyonu gibi görünüyordu. Kuzey avlusu malikânenin karşı tarafındaydı ve kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Kocasının onun desteğine ihtiyacı olacaktı. Zavallı Elvei.

Elvei Leremine ona bir teklifle geldiğinde yeni hayatına henüz alışmaya başlamıştı. O zamanlar yirmi sekiz yaşındaydı, üniversiteden mezun olalı henüz bir yıl olmuştu ve yalnızdı. Bir Şifacının hayatı romantik arayışlar için fazla zaman bırakmıyordu. Evlenme ve hayatını başka bir insanla paylaşma fikri birdenbire çok çekici gelmişti. Baron Leremine düşünceli, nazik ve çekiciydi. Bir aile istiyordu, o da öyle. Çocuğu olmadan bir yıl geçtikten sonra bir muayeneden geçti ve on sekiz aylık zorlu yolculuğun ilk adımını attı.

Bir bebek istiyordu. Çocuğunu sevgi ve sıcaklıkla saracaktı ve oğlu ya da kızı asla kollarından koparılma endişesi yaşamayacaktı çünkü yeteneği bebeğine geçse bile onlarla birlikte Kolej'e gidecekti. Charlotte bir an durdu ve gözlerini sıkarak kapattı. Bebek olmayacaktı.

Bir hafta önce, aylar süren tedaviler, testler ve bekleyiş onu yakalamıştı. Tıpkı yedi yaşındayken Ganer Koleji'nin devasa taş kapılarından ilk kez geçerken olduğu gibi kendini yalnız, çaresiz ve gelecekte korkmuş hissediyordu. Ve o zaman kendisini teselli eden kişiyi, öz ailesi onu teslim ettikten sonra annesi olan kadını aradı. Leydi Augustine ile konuşmak için Ganer Koleji'ne geri dönmüştü.

Bahçelerde birlikte yürümüşlerdi, tıpkı şimdi yaptığı gibi, kıvrımlı taş patikalar boyunca sürükleniyorlardı, Kolej'in yasaklayıcı taş duvarları arkalarındaydı. Leydi Augustine pek değişmemişti. Koyu renk saçlı, zarif, yüzü klasik bir güzelliğe sahipti, yürümüyor, süzülüyordu. Davranışları hâlâ asil, yüz hatları zarifti ve en vahşi psikopatı bile bir nefeste yatıştırabilen büyü hâlâ her zamanki gibi güçlüydü.

"Bunun bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun?" Charlotte sormuştu. Leydi kaşlarını kaldırdı. "Ceza mı? Ne için?" Charlotte çenesini sıktı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye mırıldandı Leydi Augustine. "Güvenine ihanet etmeyeceğim, tatlım. Bunu biliyorsun."

"İçimde karanlık bir şey taşıyorum. Kötücül bir şey. Bazen onun bir ucunun içimden gözlerime baktığını hissediyorum."

"Dürtüyü hissediyor musun?" dedi yaşlı kadın.

Charlotte başını salladı. Dürtü her şifacının üzerinde dolaşan sürekli bir hayaletti. Yıkıcı yaraları sarabilir ve hastalıkları yok edebilirlerdi ama aynı zamanda zarar da verebilirlerdi. Büyülerinin yıkıcı yönünü kullanmak yasaktı. "Zarar verme" şifacı yemininin açılış ifadesiydi. Aldığı ilk dersin ilk sözleriydi ve yıllar boyunca sayısız kez söylendiğini duymuştu. Zarar vermek baştan çıkarıcıydı. Bunu deneyenler bağımlı hale geliyor ve kendilerini kaybediyorlardı.

"Gittikçe güçleniyor mu?" Leydi Augustine sordu.

Charlotte başıyla onayladı.

"İnsan olduğunuz için özür dilerim."

Ne oldu? Charlotte yaşlı kadına baktı.

Leydi Augustine'in dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi.

"Canım, bu düşüncelere sahip olan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Yeteneklerimiz bize hem iyileştirme hem de zarar verme imkânı sağlıyor. Her ikisini de yapmak doğamızda var, ancak bizden yıllarca kendimizin yarısını kapatmamız ve iyileştirmemiz isteniyor. Bu da bir dengesizlik yaratıyor. Gücümü serbest bırakırsam neler yapabileceğimi hayal etmediğimi mi sanıyorsunuz? Bir oda dolusu diplomatın içine girip ülkeyi savaşa sürükleyebilirim. İsyanları kışkırtabilirim. İnsanları cinayete sürükleyebilirim."

Charlotte ona baktı. O kadar insan arasında, evlat edinen annesi bu tür düşüncelere sahip olduğunu hayal edebileceği son kişiydi.

"Hissettiğiniz şey normal. Cezalandırılmanız için bir neden değil. Çok fazla stres altındasınız ve bedeniniz ve zihniniz savunmaya geçmiş durumda. Kendini çok fazla baskı altında tutuyorsun ve bu da seni savunmasız kılıyor. Saldırmak istiyorsun ama Charlotte, büyünü kontrol altında tutmalısın."

"Ya tökezlersem?" Charlotte sordu.

"Tökezlemek diye bir şey yoktur. Ya bir şifacısın ya da bir iğrençsin." Charlotte yüzünü buruşturdu.

"Sana güveniyorum. Sonuçlarının ne olacağını biliyorsun."

O biliyordu. Her şifacı sonuçlarını bilirdi. Zarar verenler plaguebringer'lara dönüşür, kendi büyülerinin kölesi olur, sadece ölüm ve hastalık getirmek için var olurlardı. Yüzyıllar önce Eski Kıta'da, bir savaş sırasında plaguebringer'lar bir silah olarak kullanılmaya çalışılmıştı. Şifacılardan ikisi savaş alanına çıkmış ve kendilerini bırakmışlardı. İki ordu da hayatta kalamadı ve saldıkları veba aylarca sürdü ve tüm krallıkları boğdu.

Leydi Augustine iç çekti. "Krallık bizi ailelerimizden çok genç yaşta alıyor çünkü bizi eğitmek istiyorlar. Bu özenli yetiştirmeye rağmen sadece on yıl hizmet istiyorlar çünkü yaptığımız iş bizi yıpratıyor. Kendimizden çok şey veriyoruz. Pek çok insanın son umudu biziz ve korkunç şeylere maruz kalıyoruz: şiddet yaraları, ölen çocuklar, kederle parçalanmış aileler. Bu taşınması ağır bir yük ve sizi, beni, hepimizi etkiliyor. Yıkıcı dürtüler hissetmek doğaldır, Charlotte. Ama onlara göre hareket etmek seni bir katil yapar. Belki hemen değil. Belki bir süreliğine kontrol edebilirsin, ama sonunda büyü seni tüketecek ve

ölüm saçan topraklarda yürüyeceksiniz. Bu kuralın istisnası yoktur. Bir iğrençliğe dönüşme, Charlotte."

"Yapmayacağım." Karanlığı kontrol altına alacaktı. Yapmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler.

"En kötüsünü düşünelim," dedi Leydi Augustine. "Kısırsınız."

Charlotte'un kalbi küt küt atmaya başlamıştı. "Evet."

"Bu çocuksuz olmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Seilmeyi bekleyen yüzlerce çocuk var. Doğum yapamazsın Charlotte. Bu ebeveyn olmanın sadece küçük bir parçası. Yine de anne olabilir ve bir çocuk yetiştirmenin tüm zevklerini ve işkencelerini bilebilirsin. Kan bağına, aile isimlerine ve kendi aptal aristokrasi kavramlarımıza çok takılıyoruz. Biri kapınızın önüne içinde bebek olan bir sepet bıraksa, bebek sizin kanınızdan olmadığı için onu almakta gerçekten tereddüt eder miydiniz? O bir bebek, sadece beslenmeyi bekleyen minik bir hayat. Bunu bir düşünün."

"Yapmak zorunda değilim. Bebeği ben alırdım," dedi Charlotte. Onu alacak ve sevecekti. Onu doğurup doğurmaması önemli değildi.

"Tabii ki yaparsın. Kan bağı dışında her yönden benim kızımsın ve seni tanıyorum. Bence mükemmel bir anne olacaksın."

Gözyaşları gözlerinin arkasını ısıttı. Charlotte onları kontrol altında tuttu. "Teşekkür ederim."

"Kocanız tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Çocuklar onun için çok önemli. Mirası bir varis üretmesine bağlı."

Yaşlı kadın gözlerini devirdi. "Şartlı veraset mi? Soylu bir kana ve biraz da paraya sahip olmanın keyfi. Bu yeni bir gelişme mi? Bunun evlilik sözleşmenizin bir koşulu olduğunu hatırlamıyorum."

Charlotte iç çekti. "Değildi."

"Düğününüzden önce herhangi bir noktada bir varise ihtiyacı olduğundan bahsetti mi?"

Charlotte başını salladı.

Leydi Augustine'in yüzü buz kesti. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum.

Ne zaman öğrendin?"

"Gebe kalmayla ilgili bir sorun olduğunu fark ettiğimizde."

"Bu, ikinizin de sözleşmeye imza atmadan önce yapmanız gereken bir konuşmaydı. Sadece bu da değil.

resmi olarak açıklandı." Bir şeyleri hatırlamaya çalışırken yaptığı gibi uzaklara baktı. "Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Çok sağlam bir eş gibi görünüyordu, ılımlı bir adam. Herhangi bir soruna yol açması pek olası değil."

Ilımlı bir adam mı? "Bu ne demek oluyor?"

"Charlotte, sana saygılı davranacak, güvenilir ve istikrarlı birine ihtiyacın var. On yılı aşkın bir süredir şifa dağıtıyorsun ve sihrin sürekli aynı şeyi yapmaktan yoruldu. Bu elma arabasını altüst etmek için fazla bir şey gerekmiyor. Bu yüzden burada kaldım." Leydi Augustine zarif bir el hareketiyle bahçeyi işaret etti. "Huzur, güzellik ve psikolojik ya da fiziksel travma olasılığının düşük olması. Bu yüzden kanlı bir savaştan sonra bazı gaziler keşif olur."

Ne yani, bir şekilde hayatını Kolej duvarlarının dışında yaşayamayacak kadar kırılgan mıydı? Charlotte dişlerini sıktı. "Belki de Elvei haleflik koşullarını bilmiyordu."

"Hayır, o biliyordu. Bilerek büyüdük, Charlotte. Kasıtlı olarak sakladı çünkü evlenmenize asla izin vermezdim."

Charlotte başını kaldırdı. "Eğer bunu evlilik sözleşmesinin bir şartı haline getirseydi, onunla evlenmezdim. Bir bebek üretmek için bir sözleşme yapmak istemedim. Ben bir evlilik istiyordum ve sanırım o da istiyordu."

"İyileştirme yeteneği olan çocuklar istiyordu," dedi yaşlı kadın.

Charlotte durdu.

"Özür dilerim tatlım," dedi Leydi Augustine. "Bunu söylememeliydim. Kabalık ettim. Çok öfkeliyim ve bu da muhakeme yeteneğimi gölgeyor. Bu benim hatam. Bu tam da kaçınmaya çalıştığım türden bir şeydi ve sizi hayal kırıklığına uğrattım. Çok ama çok üzgünüm."

"Ben çocuk değilim," dedi Charlotte. "Neredeyse otuz yaşındayım ve evliliğimden ben sorumluyum."

"Eğitilisiniz ama Ganer Koleji sizi bu duvarların dışındaki dünyanın gerçeklerine hazırlamamış. Kaç yaşında olursanız olun, kontrollü bir ortamın dışında insanlarla etkileşim kurma deneyimine sahip değilsiniz. Hiç ihanete uğramadınız, incinmediniz ya da kandırılmadınız. Hiç aşağılanma yaşamadınız. Her gün insanların ruhlarına bakıyorum ve orada gördüklerim beni hem sevinçle hem de korkuyla dolduruyor. Seni bağışlamayı çok istedim."

Sanki evliliğinin sona ermesi kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi konuşuyordu. "Evliliğim bitmedi ve Elvei de duygusuz bir canı değil. Yani o

bana verasetinden bahsetmedi. Bu oldukça üzücü bir dikkatsizlik ama bununla başa çıkacağız. Aşkın bir gecede gerçekleşmediğini anlıyorum, ama onun bana değer verdiğini düşünüyorum ve ben de ona derinden değer veriyorum. Neredeyse üç yıldır birlikte yaşıyoruz. Aynı yatakta uyanıyoruz. Doğurganlık tedavilerine başladığımda beni sevdiğini söyledi."

Leydi Augustine onu inceledi. "Belki de haklısındır ve seni seviyordur. Eğer size gerçekten değer veriyorsa, bununla başa çıkacaktır."

Bir adım daha attılar. Charlotte'un içinde endişe ve kaygının karışımı kaynıyordu. Gözlerinin arkasında ısı yükseldi ve elini ağzına kapattı.

Leydi Augustine kollarını açtı.

Charlotte'un son savunması da kırıldı. Onu karşılayan kucağın içine girdi ve ağladı.

"Canım benim, bir tanem. Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdı Leydi Augustine ona sarılarak. "Her şey yoluna girecek. Bırak içindekileri döksün."

Ama her şey yolunda değildi ve şimdi Charlotte bunu Elvei'ye anlatmak zorundaydı. Birlikte yaşadığın bir insanı sevmeye başlamakla ilgili söyledikleri doğrudu: onu sevmeye başlamıştı. Ona karşı her zaman nazikti ve şimdi o nezaketin bir kısmını kullanabiliyordu. Kendini zayıf ve çaresiz hissediyordu. Çok çaresiz.

Yol onu kuzeydeki verandaya getirdi. Kocasını bir sandalyede oturmuş, sabah çayını içiyor ve kâğıtlara bakıyordu. Orta boylu ve kaslı bir yapıya sahip olan Elvei, aristokrat mavi kanlılara özgü bir şekilde yakışıklıydı: bir parça uzak görünen bir mükemmellikle oyulmuş kusursuz yüz hatları, kare çene, dar burun, mavi gözler, biraz kızıl kahverengi saçlar. Onun yanında uyandığında, sabah ışığı yüzünde oynaşırken, genellikle onun güzel olduğunu düşünürdü.

Charlotte merdivenlerden çıktı. Elvei ayağa kalktı ve ona bir sandalye uzattı. Charlotte oturdu ve mektubu ona uzattı.

Mektubu okudu, kayıtsızdı, hoş yüzü sakindi. Daha büyük bir tepki vermesini bekliyordu.

Elvei, "Bu çok talihsiz bir durum," dedi.

Bu kadar mı? Talihsizlik mi? İçgüdülerini ona yüzündeki o sakin ifadede ciddi bir sorun olduğunu söylüyordu.

"Sana gerçekten değer veriyorum," dedi Elvei. "Çok derinden." Masanın üzerinden uzandı ve Charlotte'un elini kendi elinin içine aldı. "Seninle evli olmak zahmetsiz Charlotte. Yaptığın işe ve kim olduğuna duyduğum hayranlıktan başka bir şey yok."

"Özür dilerim," dedi. Mantıklı yanı kısırlığıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Buna o neden olmamıştı ve bunu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Elvei kadar o da bir bebek istiyordu. Ama yine de kendini suçlu hissediyordu.

"Lütfen olma." Arkasına yaslandı. "Bu senin ya da benim hatam değil. Bu sadece kaderin bir cilvesi."

Bu konuda çok sakindi, neredeyse kibirliydi. Küfretse ya da bir şey fırlatsa daha iyi olurdu. Sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu ama söylediği her kelime aralarındaki mesafeyi artıran küçük bir geri adımdı. "Evlat edinebiliriz," dedi umutla.

"Eminim yapabilirsin."

Kafasının içinde alarm çalmaya başladı. "Siz' dedin. 'Biz' değil."

Masanın üzerinden bir kâğıt parçasını ona doğru itti. "İşlerin bu şekilde sonuçlanabileceğini düşündüm, bu yüzden bunu hazırlama cüretini gösterdim."

Kağıda bir göz attı. "Fesih mi?" Soğukkanlılığı bozuldu. Adam onu bıçaklamış da olabilirdi. "İki buçuk yıl sonra evliliğimizi feshetmek mi istiyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

Elvei yüzünü buruşturdu. "Bunu daha önce de konuşmuştuk: Evliliğin başlangıcından itibaren bir varis üretmek için üç yılım var. Kardeşim nişanlı, Charlotte. Bunu sana iki ay önce söylemişim. Çocuk yapmak için üç yılı olacak. Senden boşanıp yeniden evlenirsem, mirasa hak kazanmadan önce altı ayım olacak. Altı ayda bebek yapamazsın. Üç yılımın yeniden başlayabilmesi için boşanmam lazım, yoksa Kalin benden önce davranır. Yine de olabilir, her şey düşünüldüğünde, evlilik zaman alır ..."

Böyle bir şey olmayacaktı. "Yani bunca yıldır paylaştığımız her şey yokmuş gibi davranıp beni bir kenara mı atacaksın? Çöp gibi mi?"

İçini çekti. "Sana söyledim, sana karşı büyük bir hayranlık besliyorum. Ama bu evliliğin amacı bir aileye sahip olmaktı."

"Biz bir aileyiz. Sen ve ben."

"Bu benim istediğim türden bir aile değil. Malikaneyi kaybedemem, Charlotte."

Aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı, tüm incinmişliği ve öfkesi şokla buz tutmuştu. "Sorun para mı? Bize istediğimiz kadar para kazandırabileceğimin farkındasın değil mi?"

İç çekti. "Çoğu zaman o kadar kusursuzsun ki bazen doğuştan mavi kanlı olmadığını unutuyorum. Hayır, tabii ki sorun para değil."

Malikâneye kim sahipse aileyi o yönetir. Bu benim mirasım; ilk ben doğdum, hayatım boyunca ailemizin çıkarlarını korumak için çalıştım ve bunun elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim."

"Bu sadece lanet olası bir ev!" Sesi kesildi.

Elvei'nin soğukkanlılığı eridi, kibar görünümü üzerinden kaydı. Sesi yükseldi. "Burası benim çocukluk evim. Ailem on altı nesil öncesine dayanıyor. Sen ve ben burada, bu köhne harabede evcilik oynarken aptal kardeşimin onu almasına izin vermemi mi bekliyorsun? Hayır, teşekkürler. Hayatta daha büyük hedeflerim var."

Kelimeler yanıyordu. "Yaptığımız şey bu muydu?" diye sordu sessizce. "Sen ve ben yatak odamızda sevişirken evcilik mi oynuyorduk?"

"Melodramatik olma. İkimizin de hoşuna gitti ama artık bitti."

İçindeki öfke kabardı, acıyla karıştı. Dün gece yan yana uykuya dalmadan önce onu öpmüştü. Her sabah uyandığı adam bu muydu? "Elvei, farkında mısın, senin için bir damızlıktan başka değerim olmadığını söylüyorsun?"

"Beni bu işin kötü adamı yapma." Elvei arkasına yaslandı. "Tüm testlere ve tedavilere seninle birlikte gittim. Sen şu ya da bu uzman için heyecanlanırken sabırla dinledim, bekleme odalarında oturdum ve elimden geldiğince zaman ayırdım. Başka tedavi kalmadı. Sadece normal sağlıklı bir yetişkin gibi çocuk sahibi olmak istiyorum."

Ne zaman acının sınırına ulaştığını düşünse, adam bıçağı biraz daha büküyor, kadının içinde daha derine iniyor, ham bir yarayı kesiyordu.

"Yani ben anormal miyim?"

Kollarını iki yana açtı. "Gebe kalabilir misin? Hayır. Sen kusurlusun Charlotte."

Kusurlu. Gerçekten de ona kusurlu demişti. İçindeki acı öfkeyle yanmaya başladı. "Merak ediyorum, bir sonraki kelimen ne olacak? Ne kadar zalim olacaksın, Elvei?"

"Bana iki buçuk yıla mal oldun."

İki buçuk yıllık hayal kırıklığı, acı verici prosedürler ve paramparça olmuş umutlar, sakatlanmış gibi hissetmek, ama hayır, her şey onunla ilgiliydi. Asla kendi çocuğu olmayacaktı ama o kendini sadece yaralı taraf olarak görüyordu. Onda bunu görmeliydi. Bunu bilmeliydi. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? "Sen korkunç bir insansın."

Ayağa kalktı ve masanın üzerine eğildi. "Başka biriyle evlenmiş olsaydım, şimdiye kadar miras bana kalırdı. Bunu mümkün olduğunca nezaketle bitirmeye çalıştım ama sen olay çıkarmaya karar verdin. Bir varise ihtiyacım var Charlotte ve sen bana bir tane veremezsin. Bunda bu kadar karmaşık olan ne? Vaktimi boşa harcamana izin vermeyeceğim."

"Bana beni sevdiğini söylemiştin." Bunu söylediğinde yüzünün nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyordu.

"Terapiye başlamak için cesaretlendirilmeye ihtiyacın vardı. Sevgili tanrılar, Charlotte, gerçekten bu kadar saf mısın yoksa sadece aptal mısın?"

Kelimeler onu tokatladı. İçindeki karanlık ürperdi, gerildi, kaçmaya hazırlandı. Kendini onun etrafında sıktı, onu geri tutmaya çalıştı.

"Açıkça söyleyeyim: Seninle çocuklarımıza aktarabileceğin şifan ve duruşun nedeniyle evlendim. Çekici ve eğitimsin ve beni toplum içinde asla utandırmayacağını biliyordum. Bunun dışında seni tavsiye edecek pek bir şey yoktu."

Hava kaynar tutkal gibi yoğun ve fokurdayan bir hal aldı. Nefes alamıyordu. "Üç yıldan daha az bir süredir mavi kanlısın. Ailem sana Bu kıta İkinci Filo'da ve çoktan isimlerini almışlardı." Karanlık içinde kıvranıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

"Babam bir kont, annem ise birlikteliklerinden önce bir baroneydi. Baban bir aşçı, annen ise bir garson. Hangi dünyada benimle eşit olduğunu düşünebilirsin ki? Sana bir iyilik yaptım. Teklifimle gururunu okşadım Charlotte, ama sen yetersiz kaldın. Bunu onurunla kabul et. Bir özrün yerinde olacağına inanıyorum."

Bıçağı yaranın içine o kadar sokmuştu ki, kadının derinlerde sakladığı karanlığa ulaşmıştı. Savunması patladı. Karanlık kayarak dışarı çıktı ve derisini içten dışa kapladı. "Haklısın. Şimdi oturacak ve benden özür dileyeceksin." Sesi tehditle doluydu.

Gözlerini ona dikti. "Bana emir verecek konumda değilsin."

Büyüsü içinden kayarak kollarını sardı ve derin, yoğun kırmızıyla aydınlatılmış siyah perçemler halinde vücudunun etrafında kıvrıldı. Bu kırmızıyı daha önce hiç görmemişti. İyileşmenin soluk altını, evet, yüzlerce kez. Ama bu karanlık, öfkeli siyah ve kırmızı? Hayır. *Demek bir iğrençliğin büyüü böyle bir şeymiş.*

"Tüm aileni mahvedebilirim, seni moron. Ben Şifacıyım. Bir veba seç ve on altı neslin hemen şimdi sona ersin."

Elvei'nin ağzı açık kaldı. "Yapamazsın."

Sihir ondan çarpıcı bir yılan gibi fırladı ve onu ısırıldı. Elvei sarsıldı, yüzü şaşkındı. Büyüsünün onu soktuğunu, boğazını kestiğini hissetti ve beklenmedik bir zevkle doldu. Aman Tanrım. Charlotte'un içine korku düştü. Karanlık akımı geri çekerek gücünü kendi içine çekti. En ufak bir tat almasına, küçük bir ısırık almasına izin vermişti ama daha fazlasını istiyordu ve onu kontrol altında tutmak için kendini zorlaması gerekiyordu.

Elvei öksürdü, giderek daha sert öksürdü, elini ağzına kapattı. Parmaklarının arasından damlayan kan, tenini parlak, sıcak bir kızıla boyadı.

Ayağa kalkmaya başladı ama yarı yolda dondu kaldı.

Ondan nefret ettiğini ve onu incitmenin kendisini mutlu ettiğini fark etti. İçinden acımasız ama heyecan verici bir güç akıyordu. Büyüsü daha fazlası için yalvarıyordu.

Hayır. Buna izin
veremezdi. "Otur."
Sandalyeye çöktü.

"Evliliğinizi feshedeceksiniz," dedi. "Ancak bunca zamandır burada yaşıyorsun ve kocam gibi muamele görmek istemediğin için sana pansiyonerim gibi davranacağım. Kira, yiyecek, giyecek, hediyeler ve personelimizin hizmetleri için bana geri ödeme yapacaksın. Bu sahte evliliğe hiçbir şeyin olmadan geldin ve hiçbir şeyin olmadan ayrılacaksın."

Bu ödenecek küçük bir bedeldi ama onun öylece elini kolunu sallayarak gitmesine izin veremezdi. Öfkesi buna izin vermezdi. Nominal bir tazminat almak zorundaydı. Bunu yapmazsa, büyüü kendi bedelini ödeyecekti.

"Benim o kadar param yok," dedi.

"Senin mali sorunlarınla ilgilenmiyorum," dedi. "Bunca yıl seni maddi olarak destekledim ve benden faydalanamazsın. Avukatıma bir fatura hazırlatacağım ve sen de tamamını ödeyeceksin ya da seni çok daha büyük bir özür dilemeye zorlayacağım."

Bütün kan yüzünü terk etti. "Paramı alacaksın."

"Şafak Annesi hayır kurumuna gönderin." Para çocukları iyileştirmeye gidecekti. Bu kabustan iyi bir şey çıkacaktı.

Büyüsü ondan küçük bir ısırık daha almak için yalvarıyordu. Charlotte gücünü yumruğunda sıktı ve kontrol altında tuttu. "Özür dile benden bir

kalpsiz piç."

"Özür dilerim," dedi, sesi odun gibiydi.

Charlotte konsantre oldu. Büyü kolunu kapladı, şifanın parlak altın rengi. "Bana elini ver."

Elini masanın üzerine uzattı. Parmakları titriyordu. Kadın tiksintiyle savaşıyor parmaklarını onun bileğine kilitledi. Bu sabah aynı yatakta uyanmışlardı. Kadın orada uzanmış, adamın yakışıklı olduğunu ve onun çocuklarına sahip olmak istediğini düşünürken, adam da kafasında evliliğin feshi için gerekli koşulları gözden geçiriyor olmalıydı. Belge bir avukat tarafından hazırlanmıştı ve bu da zaman alıyordu. Elvei bu anın hazırlıklarına günler öncesinden başlamış olmalıydı. Zihni onun bu kadar soğuk olabileceğini kabul etmekte zorlanıyordu.

Düşünceleri uzaklaştırdı ve boğazının iç yüzeyinde açtığı yırtıkları onarmaya odaklandı. Bir an sonra iç yaraları kapandı. Onu bıraktı ve elini masa örtüsüne sildi.

"Gidebilirsiniz. Hayır kurumu ödemenizin alındığını bana bildirdiğinde eşyalarınız size gönderilecek."

Ayağa fırladı ve koşarak dışarı çıktı. Orada, artık evi gibi hissetmediği bir evin verandasında tek başına oturdu ve bundan sonra ne yapacağını merak etti. Karanlık güç akımı etrafında kıvrılıp bükülüyordu. Onu çağıran açlığını hissetti. Beslenmek istiyordu.

Sonunda, bitmek bilmeyen tüm dersler ve talimatlar anlam kazanmıştı. Öğretmenleri iyileştirme yeteneğini zarar vermek için kullanmanın bağımlılık yaptığını söylemişlerdi ama nedenini söylemeyi ihmal etmişlerdi. Eski kocasına zarar vermek ona zevk vermişti. Bunu tekrar yapmak istiyordu.

İğrenç bir şey olma, Charlotte.

Bu kuralın istisnası yoktu. Kara büyü yeniden ortaya çıkacak ve getirdiği neşe onu tüketecekti. Karanlık büyüünün cazibesine kapılarak, sadece bir sonraki acı dolu coşku anının önemli olduğu düşüncesiz bir uçuruma sürüklenecekti. O saatli bir bombaydı. Ne pahasına olursa olsun güçlerini kontrol altına almak zorundaydı.

Charlotte sandalyeye doğru yığıldı. Birkaç seçeneği vardı. Ganer Koleji'ne geri dönebilir ve dünyadan saklanabilirdi. Hayır, herkesin onu ve evliliğini bildiği Kolej'e dönmesi söz konusu bile olamazdı. Onların acıması onu uçuruma sürükleyebilirdi.

Malikânede kalıp inzivaya çekilebilir ve bu inzivanın büyüünün karanlık tarafını kullanma isteğini azaltacağını umabilirdi ama Charlotte de Ney olmak da istemiyordu. Leydi de Ney, yakışıklı bir yüz ve mutlu bir yarın vaadiyle gözleri kör olmuş aptal ve saf bir kızdı. Yıllar süren eğitim ve hizmetten sonra, sanki sevgi bir tür hakmış gibi, olduğu gibi sevimliyi hak ettiğini düşünmüştü. Burada kalırsa, komşuları ve arkadaşlarıyla yüzleşmek ve evliliğinin neden feshedildiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Hayır, bu da iyi bir fikir olmazdı, özellikle de Elvei yeni bir eş aramak için aynı çevrelerde dolaşıyor olacağından.

Elvei'yi hatırlayınca içindeki sihir kabardı. Charlotte kendine sarıldı. Onu yaralamak çok iyi hissettiriyordu. Onu hasta ettiğini hayal edebiliyordu.

Belki birazcık. Ciddi bir şey değil. Evliliklerinden önce nerede yaşadığını biliyordu. Hâlâ o evin sahibiydi ve muhtemelen oraya geri dönecekti. Ve eğer evlenirse, kızarmış mutlu gelinini biraz daha az neşeli yapabilirdi. Bu düşünce onu tüketene kadar içini kemirecek, sonra da bunu yapacaktı. Bu yanlış ve kötüydü. Bunu biliyordu ama çok yıpranmıştı ve duygusal yaraları çok hamdı. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Mavi kanlılardan, Adrianglia'dan ve Elvei'den uzak bir yerde kaybolması gerekiyordu.

Hafızası yıllar önce bir grup askeri iyileştirmek için çağrıldığı yarı unutulmuş bir olayı canlandırdı. Güçlü bir büyü sınırı hissettiğini hatırladı, dünyalarını ayırıyor gibi görünen görünmez bir duvar ve askerlerin teker teker, yüzleri acıdan buruşmuş bir şekilde bu duvardan geçişlerini izledi. Yaralarını mühürlerken onlardan biriyle konuşmuş. Ona Ayna'ya, gizli bir karşı casusluk teşkilatına ait olduklarını söyledi. Adam, kendi dünyalarının dışında, büyüünün zayıf olduğu bir yerde seyahat ettiklerini söylemişti. Oraya Kenar diyordu. Adam sayıklıyordu ve basınçlı büyüden bir bariyer gibi yükselen görünmez duvarı hissetmeseydi onu görmezden gelecekti.

Zayıf büyüünün olduğu bu Kenar'da karanlığın çekimi de daha zayıf olabilirdi, bu yüzden üstünlüğü ele geçirmeyi başarsa bile daha az zarar verebilirdi.

Asıl soru, onu bulabilecek miydi?

* * *

ÉLÉONORE Drayton sallanan sandalyesinde arkasına yaslandı ve nergis çiçeği şeklindeki uzun bardaktan buzlu çayını yudumladı. Bahar güneşi verandayı ısıtıyordu. Éléonore gülümsedi, yırtık kıyafetlerinin tüm katmanları içinde rahattı. Son zamanlarda 109 yaşının her birini hissediyordu ve sıcaklık çok iyi geliyordu.

Çimenliğin ötesinde bir yol uzanıyordu ve diğer tarafta, sihirle beslenmiş, yoğun Edge ormanları yükseliyordu. Hava taze yapraklar ve bahar çiçekleri kokuyordu.

Yanındaki Melanie Dove, kendisi de süt çocuğu değildi, bardağını ışığa doğru kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. Güneş, cam duvarların içinde spiral çizen ince bir altın ipliği yakaladı. "Güzel gözlükler. Garip'ten mi?"

"Mhmm. Çayı sihirle soğuk tutuyor." Bardak burada, büyüün o kadar güçlü olmadığı Kenar'da bile işe yaradı. Yanındaki notta vaat edildiği gibi buzun sonsuza kadar erimesini engellemiyordu ama beş ila altı saat kadar dayanıyordu ve gerçekten de kim beş saatte bir bardak çay içemezdi ki?

"Torunların sana mı aldı?"

Éléonore başıyla onayladı. Gözlükler özel bir kuryeyle Adrianglia'dan, üzerinde Earl Camarine'in mührü olan bir kutu içinde gelmişti. Torunlarının en büyüğü olan Rose onları seçmiş ve güzel bir not yazmıştı.

"Oraya ne zaman taşınacaksın?"

Éléonore kaşlarını kaldırdı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Lütfen." Diğer cadı gri başını salladı. "Torununuz zengin bir soyluyla evlendi, torunlarınız taşınmanız için aylardır peşinizde ama siz burada gübre yığınınındaki bir tavuk gibi oturuyorsunuz. Senin yerinde olsam giderdim."

"Onların kendi hayatları var, benim de kendi hayatım. Orada ne yapacağım ben? Çocuklar bütün gün okulda. George on üç yaşında, Jack on bir yaşında ve Rose'un endişelenmesi gereken kendi evliliği var. Orada kendime ait bir yerim bile yok. Burada iki evim var."

"Earl Camarine sana bir ev alacak. O bir şatoda yaşıyor, kadın."

"Ben kimsenin sadakasını almadım, şimdi de almayacağım."

"Senin yerinde olsam giderdim."

"Benim yerimde değilsin, değil mi?"

Éléonore çayını yudumlarken gülümsedi. Elli yıldır arkadaşlardı ve yarım yüzyıl boyunca Melanie herkese ve her şeye

Hayatlarında ne yapmaları gerektiğini. Yaşı onu sadece daha açık sözlü yapmıştı ve başlangıçta o kadar da kurnaz değildi.

Gerçek şu ki, onları özlemişti. Rose, George ve Jack'i, torunlarını o kadar çok özlemişti ki, bazen hatırladıkça göğsü ağrıyordu. Ama o Tuhaf'lar'a ait değildi, diye düşündü Éléonore. Ziyarete gitmişti ve muhtemelen yine gidecekti ama orası evi gibi gelmiyordu. Büyü daha güçlüydü ve muhtemelen daha uzun yaşayacaktı ama burada, Kenar'da, tüm büyüyle Tuhaf ile hiçbir büyü olmayan Kırık arasındaki boşlukta gerçek yeri burasıydı. O baştan aşağı bir Drayton ve bir Edger'dı. Bu küçük kasabayı anlıyordu; tüm komşularını, onların çocuklarını ve torunlarını tanıyordu.

Ve onun da gücü vardı. Belli bir saygı. Birini lanetlemekle tehdit ettiğinde insanlar ayağa kalkıp onu dinliyordu. Garipler'deyse Rose'un boynunda bir taş olurdu.

Bu kaçınılmaz, diye kendini rahatlattı. Çocuklar yuvadan ayrılır. Her şey olması gerektiği gibi.

Avlunun önünden gümbür gümbür bir kamyon geçti, direksiyonda Sandra Wicks vardı, ağartılmış sarı saçları dağınıktı.

"Aşüfte," dedi Melanie nefesinin altından.

"Evet."

Sandra pencereden onlara el salladı. İki cadı da gülümseyip el sallayarak karşılık verdi.

"Peki Macon yakınlarındaki 'arkadaşını' duydun mu?" Éléonore sordu.

"Mhm. Kocası ayrılır ayrılmaz, hızlıca

Kırık'ın sınırında. Orada bu kadar zaman geçirdikten sonra sihrinin hâlâ işe yarıyor olması bir mucize. Birisi Michael'a ipucu vermeli."

"Sen karışma," dedi Éléonore ona. "Bu seni ilgilendirmez." Melanie yüzünü buruşturdu. "Ben onun yaşındayken ..."

"Sen onun yaşındayken, korse yerine kaşkorse giymenin müstehcen olduğunu düşünüyorlardı."

Melanie dudaklarını büzdü. "Bilmeni isterim ki, slip giydim." "Ne kadar da asisin."

"O da suni ipekten yapılmıştı."

Bir kadın yolun dönemecinde tökezledi. Dengesiz bir şekilde yürüyor, bir ayağını diğerinin önüne atarken sallanıyordu, sarı saçları başında toplanmıştı, yüzü kir içindeydi.

"Bu da kim?" Melanie bardağını yere bıraktı.

İkisi birlikte Doğu Laporte'un tüm nüfusunu tanıyorlardı ve Éléonore bu kadını daha önce hiç görmediğinden emindi. Yünlü giysiler, garip kesim. Broken'dan herhangi biri kot ya da haki giyer, topuklu ayakkabı ya da spor ayakkabı giyerdi. Bu kadın bot giymişti ve tuhaf yürüyordu.

Kadın sallandı ve yolun kenarına düştü. Éléonore ayağa kalktı.

"Yapma," diye tısladı Melanie. "Onun ne olduğunu bilmiyorsun." "Yarı ölü, işte o."

"Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Her şey hakkında kötü hislerin var."

Éléonore verandadan indi ve aceleyle yola koyuldu.

Melanie, "Benim ölümüm olacaksın," diye mırıldandı ve onu takip etti. Kadın yavaşça döndü ve doğrulup oturdu. Uzun boyluydu ama zayıftı, doğal olarak da zayıf değildi. Éléonore açlıktan öldüğünü fark etti. Genç değil, otuz yaşlarında bir kadındı.

Éléonore'un standartlarına göre hâlâ bir kız.

"İyi misin canım?" Éléonore seslendi.

Kadın ona baktı. Evet, kesinlikle Garipler'den geliyordu ve aynı zamanda anlamlıydı: Yüzü güzel ve çizgisizdi, şüphesiz bir noktada iyi bakılmıştı, ama şimdi bitkin, yiyecek eksikliğinden keskinleşmiş ve kirle lekelenmişti.

"Vurulduğum," dedi sesi kısık bir şekilde.

Mon Dieu. "Nerede?"

"Sağ uyluk. Bu bir et yarası. Lütfen." Kadın ona baktı ve Éléonore gri gözlerinde çaresizlik okudu. "Sadece biraz su istiyorum."

"Éléonore, sakın onu evine götürmeye cüret etme."

Rose kilometrelerce uzaktaydı ve topraktaki bu kız ona hiç benzemiyordu ama bir şekilde yabancının yüzünde torununun gölgeleri vardı. Éléonore kızın ellerini kavradı. "Ayağa kalkmaya çalış."

Melanie kızın diğer kolunu tutarak, "Bunun sonu gözyaşlarıyla bitecek," dedi. "Haydi. Bana yaslan."

Kadın kendini ayağa kaldırdı ve küçük, acı verici bir sesle soludu. Uzun boylu bir kıza göre neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Onu her seferinde küçük bir adım atarak merdivenlerden yukarı çıkardılar, içeri girdiler ve yedek yatağa yatırdılar. Éléonore yün pantolonunu kenara çekti. Kalçasında küçük, kırmızı bir kurşun yarası vardı.

"Melanie, ilk yardım çantasını getir."

"Öyleyim, öyleyim." Cadı mutfağa gitti,

"Kurşun çıktı mı?" Éléonore sordu.

Kız başını salladı.

"Nasıl vuruldun?"

"Bir çocuk vardı ..." Sesi zayıftı. "Kolu kırıktı. Kırığı iyileştirmeye çalıştım ve babası beni vurdu." Sesinde şaşkınlık ve öfke titreşiyordu.

İyileştirme büyüsü gerçekten nadirdi, neredeyse hiç duyulmamıştı.

Éléonore kaşlarını çatı.

Burada, Kenar'da ne işi vardı?

Melanie elinde ilk yardım çantasıyla kapıdan içeri girdi. "Eğer iyileşebiliyorsan, neden bacağındaki deliği onarmıyorsun?"

Kız ona "Kendimi iyileştiremiyorum," dedi.

"Bence yalan söylüyorsun," dedi Melanie, kiti uzatırken.

Kız elini kaldırdı. Parmakları Melanie'nin yaşlılıktan lekelenmiş koluna dokundu.

Parmaklarından belli belirsiz altın kıvılcımlar fışkırarak Melanie'nin tenine battı. Karaciğerindeki koyu lekeler eridi.

Éléonore'un nefesi kesildi. Melanie donakaldı.

Kız gülümsedi, dudaklarında hüznü, sarkık bir kıvrım vardı. "Lütfen biraz su alabilir miyim?"

Bacağı hâlâ kanıyordu.

"Ona biraz su getir, Melanie."

"Neyim ben, hizmetçi mi?" Melanie mutfağa gitti.

Éléonore bir şişe ispiro çıkardı, kitten aldığı gazlı beze biraz döktü ve yaranın üzerine bastırdı. Kız sarsıldı.

"Sen Garipler'densin, değil mi? Burada, Kenar'da ne işin var?"

"Gitmek zorundaydım," dedi kız. "Bir atım ve param vardı. Biri onları çaldı. Daha fazla kazanmaya çalıştım ama kimse onları iyileştirmeme izin vermedi. Bu adamın çocuğuna yardım etmeye çalıştım ve o beni vurdu. Beni vurdu! Burası ne tür bir delilik yeri?"

"Bu senin için Edge." Éléonore yaranın üzerine bir tüpten biraz Neosporin sıktı. "Yabancıları pek hoş karşılamayız."

Melanie elinde bir fincanla yeniden ortaya çıktı. Kız büyük, susamış yutkunmalarla içti. "Teşekkür ederim."

"Seni kim vurdu?" Melanie sordu. "Neye benziyordu?"

"Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam..."

"Gelincik gibi bir yüz mü?" Melanie sordu.

"Daha çok geyik gibi," diye önerdi kız, sesi zayıftı.

"Marvin," dedi Éléonore ve Melanie hep bir ağızdan.

"O bizim paranoyak delimiz," diye devam etti Éléonore. "Adam kilisede kıpırdamadan oturamıyor çünkü tavanı siyah helikopterler için tarıyor."

"Helikopter nedir?" diye sordu kız.

"Üstünde pervane olan büyük metal bir alet. Broken'daki polisler etrafta uçmak için bunları kullanıyor."

"Kırık ne?" "Oh, oğlum."

Melanie iç çekti.

"Geldiğiniz yere Garip deniyor," dedi Éléonore. "Buraya gelmek için sınırdan, sihirli bir bariyerden geçtin, değil mi?"

"Evet."

"Şu anda Sınır'dasın, dünyalar arasındasın. Kenar'ın diğer tarafında başka bir sihirli bariyer var ve onun ötesinde tıpkı Tuhaf gibi başka bir yer var, ancak o dünyada sihir yok."

"İşte bu yüzden oraya Kırık deniyor," dedi Melanie. "Eğer oraya gidersen, büyüü senden alır."

"Büyü yok da ne demek?" diye sordu kadın.

Éléonore yara üzerinde çalışmaya devam etti. Kurşun kızın dış uyluğunun kalınlığından girmiş ve iki santim sonra çıkmıştı. Bir sıyrıktan fazlası değildi. Marvin üzerine doğru gelen bir fil sürüsünü bile vuramazdı. "Adın ne senin?"

"Charlotte."

"Şimdi uyu, Charlotte. Merak etme. Güvendesin. Kendini daha iyi hissedene kadar burada kalabilirsin. Burada kimse seni vurmayacak ve Broken ve helikopterler hakkında konuşmak için bol bol vaktimiz olacak."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı

Charlotte. "Bir şey değil canım."

Kız gözlerini kapattı. Nefes alış verişi düzleşti. Éléonore yarayı sarmayı bitirdi.

Melanie, "Kendine kanadı kırık bir kuş daha bulmuşsun," dedi. "Ve George'un bunu nereden aldığını merak ediyorsun."

"Ona bir bak. Onu nasıl geri çevirebilirim?"

Arkadaşı başını salladı. "Oh, Éléonore. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Ertesi günün akşamıydı. Éléonore evinin verandasında oturmuş, garip bardaktan buzlu çay içiyor ve sivrisineklerle beslenen Kenar Kırlangıçları'nın ileri geri süzülüşünü izliyordu.

Paravan kapı arkasından açıldı. Charlotte battaniyeye sarınmış halde verandaya çıktı. Saçları dağınıktı ve yüzü hâlâ solgundu ama gözleri berraktı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Éléonore sordu. "Evet."

"Gel yanıma otur."

Kız kendini dikkatlice sandalyeye bıraktı. Yarası hâlâ acıyor olmalıydı.

"Bacağın nasıl?"

"Sadece bir sıyrık," dedi kız. "Paramparça olduğum için özür dilerim. Her şeyden çok şok ve susuzluktan oldu."

"İşte." Éléonore kurabiye tabağını ona doğru itti. "Yemek yemeyeli uzun zaman olmuş gibi görünüyorsun."

Charlotte bir kurabiye aldı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Lafı bile olmaz," dedi Éléonore. "Nerelisin sen? Garipler'den yani. Hangi ülkeden?"

Charlotte bir an durakladı. "Adrianglia."

"Torunum Adrianglia'dan bir adamla evlendi," dedi Éléonore ona. "Earl Camarine."

"Güney Eyaletleri Mareşali," dedi Charlotte. Belki Rose'u tanıyordu. "Kesinlikle. Onu tanıyor musun?"

"Onunla hiç tanışmadım," dedi Charlotte. "Aileyi şöhretinden tanıyorum."

Ormana baktı. Yorgunluk yüzüne yorgun, gevşek bir ağız ve hüzünlü gözlerinin altındaki koyu halkalarla yansımıştı. Éléonore, orada açıkça bir "geçmiş" olduğunu düşündü. Kız kaçak bir suçluya benzemiyordu. Daha çok bir kurban gibiydi, bir şeyden kaçıyor, yalnızdı ama kararlıydı. Rose'un parası bittiğinde ya da çocuklar beklenmedik bir acil durumla karşılaştığında torununun yüzündeki o kesin ifadeyi görmüştü. "Hayat beni yine tekmeledi, ama bunu başaracağım" bakışıydı bu.

"Peki nereye gidiyorsunuz?" Éléonore sordu.

"Belirli bir yere değil," dedi Charlotte.

"Hiçbir yere gidecek durumda değilsin."

Charlotte ağzını açtı.

"Şekli yok," dedi Éléonore. "Torunum geride bir ev bıraktı. Kiraya vermek istedim ama evi mahvetmeyecek kadar güvenilir birini bulamadım. Şu anda örümcek ağlarıyla dolu ama sabunlu su ve süpürgele korkmuyorsanız, onu tekrar bir araya getirebilirsiniz. Bir süre orada kalabilirsin. İyileştirme pratiği yapmak istersen onu da yapabiliriz. Sadece insanlarla düzgün bir şekilde tanışmanız gerekiyor. Burada işler belli bir şekilde yapılır."

Charlotte ona bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve afillamış görünüyordu. "Neden?"

Beni tanıyorsun bile. Bir suçlu olabilirim."

Éléonore çayını yudumladı. "Earl Camarine Edge'de ilk ortaya çıktığında, gelişinden memnun değildim. Benim torunum özeldir, Charlotte. Tüm büyükanneler torunlarının özel olduğunu düşünür ama Rose gerçekten öyle. O nazik, akıllı ve kararlı. Yıllarca çalıştı ve tıpkı en iyi mavi kanlılar gibi beyaz göstermeyi öğrendi. Ve çok güzel. Annesi öldü ve babası ..."

Éléonore yüzünü buruşturdu.

"Hayatım boyunca iyi seçimler yapmadım. Akıllıca evlenmedim ve kendi çocuklarını terk eden bir oğul yetiştirmeyi başardım. John, Rose ve iki kardeşini beş parasız bıraktı. Rose on sekiz yaşında iki küçük çocuğa annelik yapıyordu. Burada, Edge'de sıkışıp kalmış, Broken'da berbat bir işte çalışıyor ve kardeşlerini büyötmeye çalışıyordu. Onun için pek çok harika şey istedim ama bunun yerine yavaş yavaş solmasını izledim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve sonra Declan Camarine geldi ve ona her şeyi vaat etti: onu seveceğine, ona bakacağına ve George ile Jack'e göz kulak olacağına. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğu konusunda onu uyarmıştım ama yine de onunla gitti. Yanıldığım ortaya çıktı. Artık bir prenses gibi yaşıyor. Kocasını seviyor. Oğlanlar büyüdüğünde çocuk yapmaktan bahsediyorlar."

Charlotte'un yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi. Demek buydu. Yıkılmış bir evlilikten ya da ölmüş bir çocuktan kaçıyor. Zavallı kız.

Éléonore gülümsedi. "Torunum çok mutlu Charlotte. Onun için istediğim her şeye sahip. İlk gittiğinde onun için endişelenmişim.

ama kayınvalidesi hemen devreye girdi ve onu kanatları altına aldı. Ben düşes değilim ama şimdi aynısını yapmak için bir fırsatım var. Ailemize verdiği nimetler için Tanrı'ya borcumu ödemek istiyorum. Biz Draytonlar birçok şeyiz: korsanlar, cadılar, haydutlar. . . ama hiç kimse bizi nankörlükle suçlamadı. Bir ailenin standartları olmalı. Kenar'da bile. İstedğin kadar kalabilirsin."

BİR

ÜÇ YIL SONRA

RICHARD Mar ormanda koşuyordu. Yanındaki yaradan koyu kan sızıyordu, neredeyse siyahtı. Kötü bir işaretti. Karaciğeri muhtemelen yırtılmıştı.

Tebrikler, dedi kendi kendine. Sonunda kendini öldürtmeyi başardın, hem de bir amatör tarafından. Ailen bilseydi seninle gurur duyardı.

Kendini savunmak gerekirse, bir adamın sırf kendisine tuzak kurmak için öz kız kardeşine bir pislik tarafından tecavüz edilmesini içeren bir plan tasarlayacağı, komplo kuracağı ve uygulayacağı aklına gelmemiştir.

Richard'ın gördüğü her şeye rağmen, insan ahlaksızlığının bu derinliği şimdiye kadar gözünden kaçmıştı. Jackal Tuline'e kafasını bedeninden ayırarak bu hatasını düzelttiği için teşekkür etmişti.

Ne yazık ki Tuline'in altı suç ortağı vardı ve genel olarak kayda değer bir eğitim eksikliği gösterecekler de, içlerinden biri onu ezip geçmeyi başarmıştı.

Ağaç gövdeleri yanından geçip gitti, devasa Adrianglian çamları direk gibi dimdikti. Nefesi kesik kesik, acı dolu soluklarla geliyordu. Sıcak bir acı yan tarafını kemiriyor, her adımda yarasını ısıırıyordu.

Uzaktan gelen bir uluma ormanın içinde yuvarlandı. Köle tacirlerinin av köpekleri vardı ve o kanlı bir iz bırakıyordu. Başlı oldukça sıkışmıştı ve bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyordu.

Etrafındaki ağaçlar sallanıyor, bulanıklaşıyor, sonra tekrar odaklanıyordu. Görüşü zayıflıyordu. Richard kendini silkeledi ve ileriye doğru itti. Sınıra ulaşmak zorundaydı. Sınırın ötesinde Sınır uzanıyordu. Garip'in ormanı her yönde kilometrelerce uzanırken, Sınır onun tek şansıydı. Kenardakiler ona iyi niyetlerinden dolayı yardım edecek değillerdi. O, Sınır'da doğmuştu ve Sınır'da ne olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

dünyalar arasındaki boşlukta, herkes kendi başının çaresine bakardı. Ancak paranoyak ve şüpheli bir grup olan Edgers'ın silahları ve kaşınan tetik parmakları vardı.

Bir grup silahlı kölecinin topraklarından geçtiğini görürler ve prensip meselesi olarak onlara ateş ederler.

Baş dönmesi onu yakaladı ve bir ağacın gövdesine doğru savurdu. Richard kendini sabitlemek için güzel kokulu ağaç kabuğunu kavradı, parmakları özsuyla yapıştı ve ağaçların dönmeyi bırakmasını diledi. *Haydi, kendine gel. Böyle ölünmez.* En azından bir çamın altında kan kaybından ölmek yerine bir zafer ışıyla ölebilirdi.

Orman eriyerek gri, yağmurla ıslanmış bir bataklığa dönüştü. Richard, durgun su kokusuna karışan Mire otlarının keskin kokusunu aldı. Bu kokuyu nerede olsa tanırdı; bu koku içinde büyümüştü. *Çamurlu toprağı geçerek selvilerin desteklediği açıklığa doğru koştu. Yerde karanlık ağızlar gibi geniş delikler açılmıştı. İlkin kontrol etti ve bir çocuğun cesedini gördü, solgun, ince bir form, iki ayak kahverengi suda yüzüstü yüzüyordu ...*

Richard başını salladı ve anıyı bir kenara fırlattı. Orman yeniden ortaya çıktı. Halüsinasyon görüyordu. Muhteşemdi. Sandığı itti ve ilerlemeye devam etti.

Uzakta, daha batıda bir köpek uluması daha duyuldu. İki gruba ayrılmış olmalılar. Korkak bir gruptu ama kaçak köleleri kovalama konusunda çok pratik yapmışlardı ve bu konuda son derece iyiydiler.

Çalılık aniden sona erdi. Vadiyi gördü ama çok geçti. İğnelerden oluşan halı ayaklarının altında kaydı, tepenin kenarı çöktü ve Richard yamaçtan aşağı yuvarlanıp bir ağaca çarptı. Kaburgaları çatırdadı ve acı yan tarafını tırmaladı.

Bataklık çamuru ayaklarının altında ezildi. Bir adam delikler arasında salınarak ona doğru koştu, elinde kılıç, ağzı çığlık çığlığa açılmıştı, ıslak saçları yağmurdan kafatasına yapışmıştı. Richard kesik attı. Ceset önünde parçalandı. Soldan başka bir köle saldırdı. Richard'ın kılıcını bir kez daha savurmasıyla kölenin kafası omuzlarından yuvarlanarak en yakındaki çukura düştü. Boyun kütüğünden fışkıran kırmızı kan çamurun üzerine sıçradı.

Gerçeklik, Richard'a bir acı dalgası halinde çarptı. Dişlerini sıktı, yürümeyi öğrenen bir bebek gibi beceriksizce dört ayak üzerine yuvarlandı ve kendini dik durmaya zorladı. Tanıdık, donuk bir basınç derisini ve iç organlarını zorluyordu. O

ileri doğru bir adım attı ve sihir duvarı duyularına çarptı. Sınır. Onu göremiyor ya da kokusunu alamıyordu ama sanki görünmez bir el iç organlarına baskı yapıyormuş gibi onu itiyordu. Sınıra ulaşmıştı. Nihayet.

Büyük, tüylü bir beden uçuşunun kenarından süzüldü. Richard dönerek kılıcını kınından çıkardı. Güneş uzun, ince kılıcı yakaladı. Kurt kıran köpeği yamaca indi ve kısa, yoğun siyah kürkü içinde 170 kiloluk kaslarıyla ileri atıldı. Richard öne doğru eğildi ve sol elini kılıcın kabzasındaki küçük ultrasonik yayıcıya yaklaştırdı. Kardeşinden bir hediye idi. Kaldar bu aleti Kırık'a yaptığı gezilerden birinde satın almış ya da muhtemelen çalmıştı ve Garip'te işe yarıyordu. Köle tacirlerinin köpekleri bundan nefret ederdi ve Richard bunu sık sık kullanırdı. Köpekleri öldürmeyi hiç sevmezdi. Onlar sadece efendileri ne derse onu yaparlardı.

Üç kişi vadinin tepesini aştı. Biri cılız denecek kadar zayıf, diğeri deri giymiş ve elinde köpek tasması tutan iki adam ve uzun boylu, kaslı ve sert bakışlı bir kadın. Köle tacirlerinin gözcüleri. *Merhaba.*

Köpek neredeyse ona doğru geliyordu, iri pençeleri üzerinde hızla koşuyordu, sert, iri kemikli, bir kurt sürüsünü öldürmek ve eve tek parça halinde dönmek için yetiştirilmişti. Elli adım. Otuz.

Richard yayıcıyı sıktı. İnsan kulağı için çok yüksek olan ses, köpeğin hassas kulak zarına saplandı.

Canavar durdu.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı tasmalı köle.

"Yakalayın! Yakalayın!" Kurt kıran büyük dişlerini gösterdi.

Richard yayıcıyı tekrar sıktı ve düğmeyi birkaç acı dolu saniye boyunca basılı tuttu.

Köpek viyakladı ve tırısla yan tarafa geçerek onun arkasında daireler çizdi.

Köpek bakıcısının sağındaki sıska köle taciri küfretti ve belinden bir silah çıkardı. Köle tacirleri fırsatçı haydutlardı -çoğu Garipler'de ya da Kenar'da doğmak için yeterli büyüye sahipti ama hayatta başarılı olmak için yeterli değildi. Sürpriz unsuruna güvenerek zalimlik ve Kırık kaçak silahlarla olasılıkları eşitlediler.

Köle taciri silahını Richard'a doğrulttu. Gençti, sarışındı ve silahı yana doğru tutuş şekli Richard'ın başını ağrıttı.

Köpek bakıcısı, "Ona canlı ihtiyacımız var, seni moron," dedi.

"Dostum, siktir et." Siyah varil Richard'ın yüzüne baktı. "Onu hemen dışarı çıkaracağım."

"O bir çırak mı?" Richard kendini toparlayarak sordu.

"Ne?" Kadın ona dik dik baktı.

"Eğitim gören bir pislik mi?" Richard silahlı adama baktı. "En azından silahı düzgün tutma nezaketini göster, seni aptal. Nasıl tutacağını bilmiyorsan, bilen birine ver. Tam teşekküllü bir serseriden daha azı tarafından vurulmaya katlanmayacağım."

Tetikçi kekeledi. "Canın cehenneme."

Silah havladı, sesi ormanda gümbür gümbür yankılandı.

Richard parladı ve büyüsunü bir savunma kalkanına çevirdi. Yarı saydam beyaz büyü titreşerek önünde bir saniyeliğine yarım bir küre oluşturdu, mermiyi kenara itmeye yetecek kadar uzun bir süre. Tam sağlıklıyken bile kalkanı bir dakikadan uzun süre koruyamazdı ama doğru zamanlamayla bu yeterliydi. Eskiden mavi renkte parlardı ama Tuhaflar'da olmak büyü gücünü artırmıştı.

Köle taciri bir küfür daha savurdu ve tetiği hızlı bir ritimle çekerek ateş etti. Boom, boom, boom.

Richard parladı, mermiler patlamadan bir an önce atışların temposuna ayak uydurdu. Beyaz ekran titreşerek mermileri saptırdı.

Boom, boom, boom.

Keskin bir çığlık silah seslerini böldü. Silah tıkırdadı. Adamın cephanesi bitmişti.

Richard döndü. Köpek düşmüştü. Aptallar kendi köpeklerini vurmuşlardı. Bir adamın silahlarının yıkıcı potansiyeli zekâsını aştığında işte böyle olur.

"Bunu neden yaptın?" Köpek bakıcısı çimlerin üzerinde acı içinde soluyan köpeğe baktı. "Bunun cezasını sen çekeceksin. Cezanın benim cebimden çıkmasına imkan yok."

"Lanet olsun." Silahlı adam silahını tekrar beline soktu. "Bunu sana söyleyebilirdim," dedi kadın. İçlerinde en uzun boylu olan oydu. Üç yaşındaydı ve deneyimli bir dövüşçünün ham kemik yapısına sahipti. "Kurşunlar bir mavi kanlıya zarar vermez."

Blueblood değildi. Hem de hiç. Richard üç köleyi düşündü. "Şimdiye kadar kendi köpeğini vurdun ve on iki kurşunu boşa harcadın. Üstün dövüş becerilerinizle gözümü kamaştırmak için başka bir girişiminiz var mı?"

Kadın, "Oraya gidip onu yakalamalıyız," dedi. İki köle taciri ona baktı. İkisi de kımıldamadı.

"Hayır," dedi köpek bakıcısı.

"Bu kötü bir fikir," diye ekledi silahlı haydut.

"Oh, sizi mızımız sürtükler." Kadın başını salladı. "Şuna bak, senden on beş yaş büyük ve zar zor ayakta duruyor. Muhtemelen ben aşağı inene kadar kan kaybından ölecek."

Richard sallanmasına izin verdi. Şu anki durumunda bu pek de zor sayılmazdı. Ağaçlar yeniden erime tehdidiyle karşı karşıya olduğu için üçüne de yakın mesafede ihtiyacı vardı.

"Oraya gidiyorum," dedi kadın. "Ve bil diye söylüyorum, ne kadar ikramiye alırsam alayım, paylaşmayacağım."

Yokuştan aşağı inmeye başladı. Silahlı haydut yana tükürdü ve onu takip etti. Köpek bakıcısı uzun bir süre Richard'a baktı ve peşlerinden aşağı indi.

Kadın kınından zayıf, uzun bir kılıç çıkardı. Köpek bakıcısı kısa saplı bir balta salladı. Üçüncü köle taciri bir cop çıkardı.

Richard dik durmak için mücadele etti. Doubletının doymuş kumaşından bir damla kan damladı ve çam iğnelerinin üzerine düştü. Başka bir . . .

Kadın vurdu. Uzun boylu ve hızlıydı, ayakları yere sağlam basıyordu ve iyi uzanabiliyordu. Kadının gözlerindeki niyeti okuması ile vücudunun bunu işlemesi arasındaki bir saniyede Richard büyüsunü serbest bıraktı. Kılıcının üzerinde ince ölümcül bir çizgi halinde uzandı ve kılıcın kenarını kapladı. Kızın hamlesinden kaçınarak öne doğru bir adım attı ve kolunu vahşice bir el darbesiyle kesti. Parıltıyla kaplanmış kılıç insan siniri ve kemiğini keskin bir makasın kâğıt mendili kesmesi gibi kesti. Kopan uzuv yere düştü.

Kadın bir çığlık atmaya fırsat bulamadan Richard bıçağını köpek bakıcısının göğsüne gömdü, kalbini deldi, bir çekişle serbest bıraktı, döndü ve geriye doğru saldırarak bıçağını yan tarafından üçüncü kölenin kasığına sapladı.

Kadın sonunda çığlık attı. Keskin bir vuruşla kadının başını kesti, döndü ve cılız kölenin boğazına tek bir acımasız kesik atarak işini bitirdi.

Üç ceset yere düştü.

Richard'ın başı döndü. Bacakları tutmuyordu. Tek dizinin üzerine çöktü, kılıcını yere sapladı ve bir koltuk değneği gibi ona tutundu. Üç kesik atması gereken şey beş kesik gerektirmişti. "Tek kelimeyle utanç verici," dedi.

Fısıldadı. Yeşil yaprakların üzerine iki kırmızı damla sıçradı; onun kanı. Etrafındaki çalılar bu kanla lekelenmişti; bir kısmı onun, bir kısmı da köle tacirlerinin kanı.

Köpek onun yanında sızlandı. Richard dikkatini topladı ve iki kahverengi gözün sessiz bir köpek yalvarışıyla ona baktığını gördü.

"Üzgünüm evlat. Sana yardım edemem."

Richard kendini zorlayarak ayağa kalktı ve sendeleyerek sınıra doğru ilerledi.

Büyü onu sardı, ezdi, sıktı, sanki havanın kendisi ağırlaşmış ve yapışkan hale gelmişti. Vücudu protesto çığlıkları atıyor, büyüünün bir parçasının elinden alındığını hissediyordu. Sınır onun limiti idi. Bir keresinde Kırık'a girmeye çalışmış ve neredeyse ölüyordu. Kılıcını iyi kullanmasını sağlayan büyü onu sabit tutuyordu. Şimdi ölüyormuş gibi hissediyordu ama hayatta kalacaktı. Sadece devam etmesi gerekiyordu. Bir ayağı diğerinin önünde.

Bir adım. Bir
adım daha.

Büyü tırtıklı bir dille derisini yaladı ve baskı yok oldu. İş bitmişti.

Orman etrafında sallanıyor, ağaçlar yana doğru kayıyordu. Richard öne doğru tökezledi. Soğuk derisi boyunca kaydı. Bacak kasları titriyor, ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Kulaklarını pamuk tıkadı, ardından derin ve bastırıcı bir mide bulantısı geldi. Yarı kör bir halde çalılardan arasına daldı.

Bataklık açıklığı önünde uzanıyordu. Köle tacirleri ölü yatıyordu, onun kılıcıyla öbür dünyaya gönderilmişlerdi. Delikten deliğe koştu. Ölü çocuklar donuk gözlerle ona bakıyordu.

"Sophie! Sophie!"

"İşte!" Yeğenin sesi çok zayıf geliyordu.

"Neredesiniz?" Çukurlar çamurlu suyun içinde yığılmış çocuklarla doluydu. Panik içinde ileri geri koşarak her birini kontrol etti. Bir ceset. Başka bir ceset. O buralarda bir yerdeydi. Onu bulmak zorundaydı.

Dünya siyaha döndü. Karanlığı kendi iradesiyle yırttı ve ormanın içinden geçen toprak bir yolun kenarını gördü, iki lastik izinden biraz daha fazlası ve aralarında büyüyen bir ot şeridi vardı. Bunun gerçek mi yoksa bir anının kalıntısı mı olduğundan emin değildi.

Karanlık onu boğdu.

Richard dişlerini sıktı ve yola doğru süründü. Bu son değildi. Artık ölmeyecekti. Yapacak işleri vardı.

Selvileriyle yağmurun ıslattığı açıklık görüş alanına girdi. "Yardım edin bana!" Sophie seslendi.

Köle tacirlerinin cesetleri üzerinde tökezleyerek onun sesini takip etti. "Yardım edin bana!"

Deniyorum, ona söylemek istedi. Deniyorum, tatlım. Dayan biraz. Beni bekle.

Karanlık başının arkasında tepindi. Dünya yok oldu.

* * *

CHARLOTTE mutfağındaki adanın üzerine dizilmiş yiyecekleri inceledi. Neredeyse bitmişti. Geriye sadece büyük bir kıyma kütüğü kalmıştı. Kıymayı bıçakla beş eşit parçaya böldü -her biri bir kişilik akşam yemeği için yeterliydi ve artanları öğle yemeği için kullanabilirdi- ve plastiğe sarmaya başladı.

Broken'dan yiyeceklerini getirmesi için ilk kez bir Edger kiraladığında, kadın büyük bir paket kıyma getirmişti. Charlotte hepsini olduğu gibi, ambalajında dondurmuştu. Ne yazık ki sığır etini mikrodalgada çözdürdükten sonra tekrar dondurmanın güvenli olmadığı ortaya çıktı. Sonunda etin yarısını çöpe attı. Ders çıkarıldı.

Yemek pişirmek, Edge'de öğrenmesi gereken şeylerden sadece biriydi. Ganer Koleji'nde yemeklerini personel hazırlıyordu ve malikanesinde de bir aşçı çalıştırıyordu. Charlotte bu anıyı hatırlayınca iç çekti. Mutfakta kendi başının çaresine bakmak zorunda kalana kadar Colin'in kıymetini hiç bilmemişti. Éléonore ona bir yemek kitabı vermişti ve Charlotte tarifleri aynen uygularsa sonuç idare eder, hatta bazen lezzetli bile olurdu. İlaçları karıştırmayı öğrenerek geçirdiği on yıllar, iyi bir tekniğe sahip olmasını ve dikkat etmesini sağlamıştı, ancak elinde tam malzemeler yoksa, bir şeyleri değiştirmeye çalışmak tam bir felaketle sonuçlanıyordu. Birkaç hafta önce Éléonore'u muzlu ekmek yaparken izlemişti. Her şey "bir avuç un" ve "bir tutam tarçın" ve "doğru görüne kadar ezilmiş muz ekleyin" idi. Charlotte her şeyi özenle not etmişti ama tarifi yeniden yapmaya çalıştığında elinde somun şeklinde tuzlu bir taş kalmıştı.

Başka dersler de öğrenmişti. Alçakgönüllü olmak. Daha basit bir hayat yaşamayı. İçindeki kara büyü uzun zamandır uykudaydı ve bu da onun hoşuna gidiyordu.

Açık pencereden sızan parlak güneş ışığı mutfak zeminine sıcak dikkörtgenler çiziyordu. Gün çok güzeldi. Hava bahar ve hanımeli kokuyordu. İşini bitirdiğinde dışarı çıkacak ve verandadaki salıncağında kitap okuyacaktı. Ve güzel bir bardak buzlu çay içerdi. Mmm, çay iyi giderdi.

"Charlotte? İçeride misin?" Tanıdık bir ses ön verandadan seslendi. Éléonore.

"Belki." Charlotte gülümsedi ve son parça kıymayı da naylona sardı.

Éléonore mutfağa girdi. Altmış yaşlarında görünüyordu ama geçen yıl 112. doğum gününün bir kadın için o kadar da kötü bir şey olmadığını ağzından kaçırmıştı. Kıyafetleri yırtık pırtık ve parçalanmış katlardan oluşan ustaca bir karmaşaydı, hepsi de tertemizdi ve hafifçe lavanta kokuyordu. Saçları kabarık gri bir karmaşaya dönüşmüş ve bolca tılsım, dal ve kuru otlarla süslenmişti. Saç yuvasının ortasında küçük bir guguklu saat duruyordu.

Éléonore onu endişelendiriyordu. Charlotte'un onu tanıdığı üç yıl içinde yaşlı kadının fiziksel durumu giderek kötüleşmişti. Kemikleri gittikçe inceliyor ve kaslarını kaybediyordu. Dört ay önce buz tutmuş bir patikada kaymış ve kalçasını kırmıştı. Charlotte onu iyileştirmişti ama yeteneğinin sınırları vardı. Sadece vücudun mevcut potansiyeline kadar iyileştirebiliyordu. Çocuklarda bu potansiyel yüksekti ve kopan parmakları bile yenileyebiliyordu. Ama Éléonore'un vücudu yorgundu. Kemikleri kırılıyordu ve onları yeniden büyümeye ikna etmek zordu.

Yaşlılık, tedavisi olmayan tek hastalıktı. Kenar'da, tıpkı Garipler'de olduğu gibi, insanlar yaşam sürelerini büyü ile destekliyorlardı, ama sonunda büyü bile tükeniyordu.

Guguklu saat sarktı.

"Düşmek üzere," dedi Charlotte.

Éléonore iç geçirdi ve saati saçından çekti. "Sadece orada kalmak istemiyor, değil mi?"

"İğneleri denediniz mi?"

"Her şeyi denedim." Éléonore, hepsi mükemmel büyüklükte porsiyonlar halinde, plastiğe sarılmış ya da Ziploc poşetlere yerleştirilmiş et ve sebzelerle dolu adayı inceledi. "Takıntılısın canım."

Charlotte güldü. "Düzenli bir dondurucum olmasını seviyorum." Éléonore dondurucuyu açtı ve gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" Charlotte arkasına yaslandı ve çit cadısının neye baktığını anlamaya çalıştı. Dondurucusu pek de dikkat çekici değildi. Dört tel rafı vardı ve her birinde beyaz bir bant üzerine kalıcı kalemle yazılmış düzgün bir etiket vardı: sığır eti, domuz eti ve tavuk, deniz ürünleri ve sebzeler.

Éléonore parmağıyla en yakın etikete dokundu. "Senin için hiç umut yok." Yere çöktü ve bir taburenin üzerine indi. "Charlotte, hiç sırf eğlence olsun diye ortalığı dağıttığın olur mu?"

Charlotte gülümsemesini gizleyerek başını salladı. "Yapıyı seviyorum. Beni ayakları yere basan biri yapıyor."

"Biraz daha topraklanmış olsaydın, köklerin filizlenirdi." Charlotte güldü. Bu doğrudu.

"Sen ve Rose iyi anlaşırdınız," dedi Éléonore. "O da aynı şekildeydi. Her şey tam olması gerektiği gibi olmalıydı."

Rose, konuşmalarının çoğunda sürekli var olan biriydi. Charlotte gülümsemesini gizledi. Rose'un yedeği olmak onu hiç rahatsız etmiyordu. Éléonore için bundan daha büyük bir övgü olamayacağını uzun zaman önce anlamış ve bunu bir iltifat olarak kabul etmişti.

"Bir iyilik için geldim," diye açıkladı Éléonore. "Çünkü ben bu konuda bencilim."

Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Sizin için ne yapabilirim, sayın cadı?"

"Ergenlik sivilceleriyle nasıl başa çıkıyorsun?" Éléonore sordu.

"Akne vücudun normal süreçlerinin bir yan etkisidir." Charlotte poşetlerini dondurucuya düzgün küçük kuleler halinde istiflemeye başladı. "Tedavi edebilirim ve bir süreliğine yok olur, ama sonunda geri gelir."

"Bir süre ne kadar uzun?"

Charlotte ağzını eğdi. "Aşağı yukarı altı ila sekiz hafta."

Éléonore elini kaldırdı. "Satıldı. Bir arkadaşımın, Sunny Rooney'nin iki torunu var. Güzel kızlar. Daisy yirmi üç, Tulip ise on altı yaşında. Anne ve babaları bir süredir ortalıkta yoklar; anneleri bir süre önce öldü, babaları da altı ay önce vefat etti. Daisy'nin Broken'da iyi bir işi var, bu yüzden Tulip onunla yaşıyor. Bu sonbaharda Kırık'ta yeni bir okula başlayacak, ancak yüzü tamamen dağılmış durumda ve Daisy bunun onu çok strese soktuğunu söylüyor. Kremler ve yıkamalar denemişler ama geçmemiş. Şu anda ön bahçedeler, belki bir bakarsınız diye umuyorum. Ben alırım."

faturalarıyla ilgilen. Glen'in mide sorunlarıyla daha iki gün önce ilgilendiğinizi biliyorum ve bunu istemekten nefret ediyorum ama onların son umudu sizsiniz."

Bunu daha önce de duymuştu. Charlotte son torbayı da dondurucuya koydu, ellerini yıkadı ve havluya sildi. "Bakalım neyimiz varmış."

* * *

İki kız çimenlerin kenarında duruyordu. Kısa boylu ve yaklaşık altmış kilo fazlası olan Daisy'nin yuvarlak bir yüzü, iri kahverengi gözleri ve gergin bir gülümsemesi vardı. Tulip ise onun tam zıttıydı. Neredeyse yaşına göre az gelişmiş denecek kadar zayıftı ve ablasının arkasında yarı saklanarak duruyordu. Dar kot pantolonu üzerinde sarkıyordu. Vücuduna oturması için tasarlanmış atleti rüzgârda sallanıyordu. Yüzünde yoğun bir makyaj vardı ve kalın, soluk macun cildinin kansız görünmesine neden oluyordu. Aynı çikolata rengi saçlar ve iri gözler olmasa Charlotte akraba olduklarını asla tahmin edemezdi.

Genç kadınlardan ikisi de yaklaşmak için herhangi bir çaba göstermedi. Her biri birbirinden birkaç metre uzakta duran küçük düz taşlardan oluşan bir halka evi çevreliyordu ve hem Daisy hem de Tulip bu halkadan oldukça uzak durdular. Taşlar Éléonore'u etkilemiyordu; onları oraya en başta o koymuştu.

"Onları koğuş taşlarının dışında mı bıraktın?" Charlotte mırıldandı.

"Burası senin evin," diye mırıldandı Éléonore.

Charlotte patikada yürüdü ve en yakındaki taşı aldı. Büyü onu ısırdı. Yumruğu büyüklüğünde küçük bir taş olan koruma taşı yere kök salmıştı. Taşlar birlikte, evi herhangi bir çitten daha iyi koruyan sihirli bir bariyer oluşturuyordu. Kenar pek de güvenli bir yer değildi. Garipler'in şerifleri, Kırıkların polisleri vardı ama Kenar'da insanların tek savunması koğuşlar ve silahlardı.

"İçeri gelin," diye davet etti Charlotte.

Kadınlar aceleyle eve gitti ve o da taşı yerine bıraktı.

"Merhaba!" Daisy ona elini uzattı ve Charlotte elini sıktı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Merhaba de Tulip."

Tulip hemen kız kardeşinin arkasına saklandı.

"Sorun yok," dedi Charlotte ona. "Yüzünü yıkaman gerekiyor. Banyo hemen şurada."

"Gel, seni götüreyim," diye teklif etti Éléonore.

Kadın gülümsedi ve Tulip de onu verandanın merdivenlerinden çıkıp evin içine kadar takip etti.

"Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi

Daisy. "Sorun değil," dedi Charlotte.

"Tanrım, bu çok garip. Özür dilerim." Daisy ayağını bir o yana bir bu yana kaydırdı. "Tüm kremleri ve reçeteleri denedik ve tek seçeneğin lazer tedavisi olduğunu söylüyorlar. Ben mali müşavirim. İyi para kazanıyorum ama o kadar değil, anlıyor musun?" Sinirli bir şekilde güldü.

Charlotte, onu her zaman etkileyen şeyin bu olduğunu düşündü. Gözlerindeki o rahatsız edici yalvaran bakış. İnsanlar size tüm dualarının cevabı sizmişsiniz gibi bakıyordu. Yardım etmek istiyordu -her zaman yardım etmek istemişti- ama sihrin yapabileceklerinin bir sınırı vardı.

Daisy garip bir gülümseme sundu. "Bayan Drayton yorgun olabileceğinizi söyledi.

Yine de bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Sorun değil." Charlotte gülümsedi. "Neden mutfağa gitmiyoruz?"

Mutfakta, adaya oturdular ve kadın iki bardak buzlu çay doldurdu. Daisy sandalyesinin kenarına tünemiş, kaçmak ister gibi görünüyordu.

"Burası eskiden Rose'un eviydi," dedi Daisy. "En iyi arkadaşımın kız kardeşi onunla aynı liseye gidiyordu. Mezuniyet Fuarı'nda onun parladığını gördüm. Çılgıncaydı. Bembeyazdı. Edge'den hiç kimse beyaz ışık yakmaz. Sen de parlıyor musun?"

Kenar'da çoğu insanın bir büyü yeteneği vardı. Bazıları işe yarar, bazıları yaramazdı, ancak her büyü kullanıcısı pratik ve uygun eğitimle parlayabilirdi.

Flaş saf bir büyü akışıydı. Bir ışık şeridine ya da bazen bir şimşek kırbacına benzerdi. Parlama ne kadar parlak ve soluksa, büyü de o kadar güçlüydü. En güçlü flaş, saf beyaz, bir vücudu bir satırın sıcak bir tereyağı çubuğunu kesmesi gibi kesebilirdi. Ölümcül bir silahtı ve Charlotte bıraktığı yaraları tüm ayrıntılarıyla görmüştü.

"Ben flaş kullanmam," dedi Charlotte. Bunu yapmayı hiç öğrenmemişti çünkü buna gerek yoktu. "Bu benim yeteneğim değil."

Daisy içini çekti. "Tabii ki. Özür dilerim. Rose'dan bahsetmemeliydim."

Charlotte, "Benim için hiç sakıncası yok," dedi. "Éléonore onun hakkında konuşuyor ve

çocuklar her zaman."

Daisy koltuğunda kıpırdandı. "Peki Bayan Drayton'ı nereden tanıyorsunuz? Arkadaşsınız sanırım?"

Éléonore bir arkadaştan daha fazlasıydı. Yaşlı kadın onun seçilmiş ailesiydi. "Kenar'a ilk geldiğimde, daha batıya, Ricket yakınlarına gelmiştim. Tuvalet ihtiyacımı gidermek için bir dakikalığına atımdan uzaklaşmışım ve biri atımı ve tüm paramı çaldı. "

"Bu senin için Edge." Daisy iç çekti.

"Planım iş bulmaktı ama kimse onları iyileştirmeme izin vermedi. Uyum sağlayacak bir yer bulmak için yerleşim yerinden yerleşim yerine yürüdüm ve Doğu Laporte'a geldiğimde açlıktan ölüyordum. Param yoktu, kalacak yerim yoktu, kıyafetlerim yırtık pırtık ve kirliydi. İpin ucunu kaçırmışım. Éléonore beni yolun kenarında buldu ve yanına aldı. Bana hoş geldin dedi ve ilk müşterilerimi buldu. Tüm randevularıma benimle gelir ve ben çalışırken insanlarla sohbet ederdi. Her şeyi ona borçluyum."

Basit bir minnettarlıktan daha fazlası vardı. Éléonore torunlarını çok özlüyordu. Charlotte, yaşlı kadının biriyle ilgilenmek için çok güçlü bir dürtüsü, neredeyse bir ihtiyacı olduğunu düşündü, tıpkı kendisinin de bir hastalığı iyileştirmek ya da kırık bir uzvu onarmak için aynı dürtüyü hissetmesi gibi. İkisi de benzer ruhlara sahipti.

Éléonore banyodan çıktı ve Tulip'i elinden tutup götürdü. Kızın yüzü derinin altına gömülmüş sert kırmızı yumrular deniziydi. Kistik akne. Yara izinin öncüleri zaten oradaydı.

"Otur," diye davet etti Charlotte.

Tulip itaatkâr bir şekilde tabureye oturdu. Éléonore adanın üzerine küçük bir ayna koydu. "Ne olur ne olmaz."

"Benim için kardeşine bak, tamam mı?" Charlotte parmak uçlarını Tulip'in sol yanağındaki sert şişliklerin üzerinde kaydırды. Büyü elini kapladı, parlayan altın kıvılcımlardan oluşan sabit bir akış.

"Çok güzel," diye fısıldadı

Tulip. "Teşekkür ederim."

"Acıyacak mı?"

"Hayır, hiç acımayacak. Şimdi benim için dosdoğru karşıya bak. Aynen böyle." Kıvılcımlar deriye nüfuz ederek enfekte olmuş küçük kıl köklerini buldu.

Büyü Charlotte'u çekti. Bu tuhaf bir histi, sanki canlılığının bir kısmı emiliyor, iyileştirici akıma dönüştürülüyordu. Acı verici değildi ama alışık olmadıkça endişe verici ve rahatsız ediciydi.

Charlotte gözlerini kapattı. Bir an için tek gördüğü karanlıktı, sonra büyü bağlantıyı kurdu ve Tulip'in derisinin enine kesiti önünde belirdi.

Gözenekleri, saç tellerini, yırtılmış folikül duvarlarını gördü.

Enfekte sıvıların dermise dökülmesi, yakındaki foliküllere ve ciddi şekilde iltihaplanmış yağ bezlerine bulaşması.

Charlotte hafifçe iterek eti test etti. Büyüsü yanaktaki dokuları tamamen doyurdu. Gözlerini açtı. Tulip'in yüzünün iç işleyişi önünde duruyordu, sanki aynı anda iki farklı gözle bakıyor ve bir sonraki adımda neye odaklanmak istediğini seçiyordu.

Charlotte, Tulip'in derisine ulaşan sinir uçlarını uyuşturdu. "Benim için dosdoğru karşıya bak."

Tulip'in çekinin eti kasıldı. Bir düzine küçük lezyondan irin aktı.

Tulip şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Acımadı."

Charlotte bir alkollü mendili yırtarak açtı, içinden çıkardı ve yanağında gezdirdi. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Yaralı dokuyu onarmaya ve enfeksiyonu temizlemeye odaklandı. Tulip'in yüzündeki şişlikler titredi ve eriyerek sağlıklı, pembe bir cilde dönüşmeye başladı.

Daisy'nin nefesi kesildi.

Son sivilce de yok oldu. Charlotte büyü akımının sönmesine izin verdi, aynayı aldı ve Tulip'e doğru tuttu.

"Aman Tanrım!" Kız temiz sol yanağına dokundu. "Aman Tanrım, gitmiş!"

Charlotte, Tulip'in saçlarını yüzünden çekerken, bunu bu yüzden yaptığını düşündü. Hastalık geçtiğinde kendiliğinden gelen o basit rahatlama. Bu her şeye değerdi.

"Sonsuza kadar gitmeyecek," diye uyardı Charlotte. "Muhtemelen altı ila sekiz hafta içinde geri gelecektir. Şimdi doğru yanağı yapalım. Orantısız olmanı istemeyiz-"

Bir araç evin önünde gıcırdayarak durdu.

"Bu da kim olabilir?" Éléonore sandalyesinden kalktı.

"Bakalım." Charlotte paravan kapıya doğru yürüdü ve verandaya çıktı.

Kenny Jo Ogletree çimlerin kenarında, eski püskü bir arabadan atladı. Chevy kamyonet. On altı yaşında, geniş omuzlu ama yine de sırık gibi olan Kenny onun ilk hastalarından biriydi. Annesinin evinin üzerine düşmesin diye bir dalını testereyle kesmek için bir çam ağacına tırmanmış ve düşmüştü. Testerenin üzerine düşmesi sonucu iki bacağı kırılmış ve kaburgaları zedelenmişti. Daha kötüsü de olabilirdi.

Kenny'nin yüzü solgundu. Onun gözlerinin içine baktı ve korkuyu gördü. "Neyin var?" Charlotte seslendi.

Kamyonun arkasına koştu ve bagaj kapağını indirdi. "Onu Corker'ın yolunun kenarında buldum."

Kamyonun kasasında bir adam yatıyordu. Giysilerinin koyu derisine karşı teni kaymaktaşı beyazlığındaydı. Etrafında yapışkan bir su birikintisi halinde kan toplanmıştı.

Charlotte hızla patikadan aşağı indi, koruma taşını geçti ve kamyonete bindi. Büyüsü ellerinden cesedin içine ve tekrar ellerine doğru döndü. Cesedin içi gözünün önünde parladı. Karnın ön tarafında bıçak yarası, sağ karaciğer lobunda yırtılma, ciddi kan kaybı, hemorajik şok. Adam ölüyordu.

Charlotte cesedin üzerine eğildi ve büyüünü boşalttı. Etrafını sararak onu ve ölmekte olan adamı parlayan bir kıvılcım kasırgasına bağladı. Sanki büyü onun yaşam gücünü dışarı akıtıyormuş gibi rezervleri boşalmaya başladı. Akımı karaciğerin derinliklerine yönlendirdi. Kırılgan organ dokularının içinde kırmızı bir mercan gibi dallanan portal damardan aktı. Altın kıvılcımlar kan damarlarını içeriden aydınlattı. Duvarları yeniden oluşturmaya başladı, hasarı onarmak için karaciğer lobuna büyü patlamaları gönderdi.

Ateşi ve tansiyonu tekrar düştü.

Yaralı dokulara daha fazla büyü uygulayarak bedeni şoktan çıkarmaya çalıştı. Beden onunla savaştı ama o büyüyle onu hayata bağladı ve bırakmayı reddetti. Onunla kalacaktı. Hiçbir yere gitmiyordu. Ölüm onu istiyordu ama Charlotte onu sahiplenmişti ve artık onun olmuştu. Yeni bir hayat yaratamazdı ama var olan hayat için her şeyiyle savaşabilirdi. Ölüm sadece onsuz yapmak zorunda kalacaktı.

Kalbi yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu. Kalbi durma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Büyüsünü kalbinin etrafına sardı, akımın bir halkasıyla onu kucaklarken diğer halkasıyla etindeki yırtıkları hararetle onardı.

Her kalp atışı onun içinde yankılanıyordu.

Nabız.

Benimle kal.

Nabız.

Benimle kal, yabancı.

Karaciğerdeki lezyonlar kapandı. Kan basıncı dengelendi. Sonunda. Charlotte yaralı kası birbirine ördü ve kan üretimini hızlandırdı.

Sen varsın. Bugün ölmeyeceksin.

Adamın nefes alış veriş i düzene girdi. Kan dolaşımını teşvik etti ve onu tutarak iç sıcaklığının yükselişini izledi. Kan hücreleri üretmek için adamın sahip olduğu yetersiz yağ rezervlerini yakıyordu. Fazla bir şey yoktu, neredeyse tamamen kas ve deriden oluşuyordu.

İç sıcaklığı normal seviyelere yaklaştı. Kalp güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu.

Tehlikeli noktayı geçtiğinden emin olmak için bir süre daha onu tuttu. Güçlü ve sağlıklı bir vücudu vardı. İyileşecektir.

Charlotte yavaşça, her seferinde biraz daha uzaklaştı ve arkasına yaslandı. Baş ı dönüyordu. Ellerine kan bulaşmış tı. Burnu kaşındı ve sersemlemiş ve gerçeklikten kopmuş bir halde bileğinin arkasını burnuna sürttü.

Adam onun yanında yatıyordu, nabz ı eşitti. Havayı yutkundu. Sanki ç ılgınca bir koş u yapmış gibi nefes nefese kalmış tı. İyileş me sonrası tanıdık yorgunluk onu olduğ u yere sabitledi. Kasları ağ rıyordu. Yorgunluk bir dakika içinde geçecekti. Kolej'de geçirdiğ i süre boyunca, bunun gibi zor bir acil durum iyileştirmesini genellikle ş ifacının bir gün boyunca yatak istirahati izlerdi ama artık her gün birini iyileştirmiyordu. Sınırına yaklaşmamış tı.

Ölümü tekrar yenmiş ti. İçini bir rahatlama kapladı. Sona ermesi gerekmeyen bir hayat. Ailesini görmek için hayatta kalacak bir adam. Bunu baş armış tı ve göğsünün eş it bir ritimle yükseldiğ ini görmek onu derinden mutlu etti.

Saçları çok koyu, parlak, neredeyse mavimsi bir siyahtı. Baş ının etrafında dalgalanıyor, yüzünü çerçeveliyordu. Artık solgun değildi. Muhtemelen hiçbir zaman onun algıladığ ı kadar solgun olmamış tı. Yılların pratiğ i, duyularını hastalarının belirli sıkıntı belirtilerine tepki verecek şekilde ayarlamış tı ve bazen büyüsü, teşhisi daha hızlı koymak için görüşünü çarpıtıyordu. Adamın cildinde, hem doğal olarak daha koyu bir tondan hem de güneş e maruz kalmaktan kaynaklanan belirgin bir bronz tonu vardı. Kare bir çenesi, güçlü bir çenesi ve bir zamanlar mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş olması gereken ama ş imdi büyük olasılıkla eski bir yaralanmanın sonucu olarak köprüde çok geniş olan bir burnu ile yüzü hassas bir şekilde şekillendirilmiş ti. Kısa, koyu renkli kirli sakalları çene çizgisinin tozunu alıyordu. Ağz ı ne çok geniş ne de çok dardı, dudakları yumuşak, aln ı yüksekti. Vücudu mükemmel bir formdaydı ama gözlerinin kenarlarındaki belli belirsiz gülme çizgileri yaş ına ihanet ediyordu. En az onun kadar yaş lıydı, muhtemelen birkaç yaş daha büyüktü, otuzlu

yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Cildi ve giysileri

çamur ve kanla lekelenmişti, saçları dağınıktı ama yine de onda inkar edilemez derecede zarif bir şey vardı.

Ne yakışıklı bir adam.

Adamın kirpikleri titredi. Charlotte ona doğru eğildi, içinde alarm titreşiyordu. Büyüsü parladı. Dışarıda olmalıydı. Vücudunun iyileşmek için her kaynağa ihtiyacı vardı.

Adam gözlerini açtı. Ona baktı, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı. Gözleri karanlık ve zekiye ve bu zekâ tüm yüzünü değiştirerek onu yakışıklıdan karşı konulmaza fırlattı. "Sophie," dedi adam.

Sayıklıyordu. "Artık bitti," dedi ona. "Dinlen." Gözleri ona odaklandı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

Gözlerini kırıştırdı.

"Bu sesi tanıyorum." Éléonore kamyona tırmandı. "Richard! *Mon dieu, que s'est-il passé?*"

Richard ayağa kalkmaya çalıştı. Nabızı tehlikeli seviyelere kadar hızlandı.

"Hayır!" Charlotte onu tutmak için mücadele etti. Adam onun altında gerildi. Bir at gibi güçlüydü. Büyüsü hâlâ onun etrafında dönüyor, onu kıvılcımlardan oluşan bir kozayla sarıyor, o hareket ettikçe hasarı iyileştirmeye çalışıyordu. Farkında olmadan, onun iyileştirici gücüne bir koltuk değneği gibi yaslanıyordu. "Onu uyutmak zorundayım. Hareket edemez, yoksa her şeyi parçalayacak."

"Bunu sana kim yaptı?" Éléonore sordu. "Richard mı?"

Richard Charlotte'u iterek onun ölü ağırlığını kaldırdı. Yeni onarılmış dokunun yırtıldığını hissetti. Richard'ın onun sihrini tutuşu zayıfladı. Onun kaydığını hissetti.

Richard'ın gözleri kapandı ve kamyonun kasasına geri çöktü. Charlotte onun üzerine eğildi. Soğuktan bayılmıştı.

Éléonore çocuğa döndü. "Kenny, onu eve götürmemize yardım et."

Kenny homurdandı. Büyü şakladı, etrafında birikti. Elini uzattı, Richard'ı yürümeye başlayan bir çocuk gibi kucağına aldı ve içeri taşıdı. Charlotte koruma taşını yerine bıraktı ve dördü de onu takip etti.

"Nereye?"

"Misafir yatak odası sağda." Charlotte kapıyı iterek açtı.

Kenny Richard'ı yedek yatağa yatırdı ve arkasını döndü. "Annemin evine gitmeliyim."

"Teşekkür ederim, tatlım." Éléonore dedi ki. "Annene benden selam söyle."

Kenny başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

Charlotte yatağın yanında diz çöktü. Richard'ın nabızı hâlâ düzdü. İyiydi. "Onu nereden tanıyorsun?"

Éléonore iç çekti. "Onunla daha önce tanışmıştım. İlk kuzeni, torunumun evlatlık kuzeniyle evlendi. Biz aileyiz."

Aile, doğru. "O bir mavi kan mı?"

"Hayır. Şimdi Garip'te yaşıyor ama o da bizim gibi bir Edger, Mire'dan. Onu ilk gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm - bir tür soylu ev. Ama hayır, o bir Edger."

"Sophie kim?" Bir eş mi? Belki de bir kız kardeş?

Éléonore omuz silkti. "Bilmiyorum canım. Ama her kimse, onun için çok önemli olmalı. Richard'ın yetenekli bir kılıç ustası olduğunu söyleyebilirim. Tuhaflar'a en son gittiğimde torunlarıma nasıl dövüşüleceğini öğretiyordu. Onu kim öldürdüyse muhtemelen ölmüştür."

Charlotte büyüünün Richard'ın vücudunda kaymasına izin verdi.

Yetenekli bir kılıç ustası.

Buna inanabilirdi; onun yedek vücudu güçlü ama esnekti, sürekli egzersizle bilenmiş gibiydi. Kan basıncı hâlâ çok düşüktü. Zamanla vücudu kaybettiği kanı yerine koyacaktı ama bu biraz zaman alacaktı ve kadın kumar oynamak istemiyordu.

Ona güzel demişti.

Oldukça çekici bir kadın olduğunu biliyordu ve adam sayıklıyordu, yani bunun bir önemi olmamalıydı ama nedense vardı. Kenar'da romantik ilişkilerden uzak durmuştu -bir Elvei yeterliydi- ve kadın olduğunu neredeyse unutmuştu. Tamamen yabancı birinden gelen tek bir kelime, içindeki kadınsı bir şeye dokunmuştu. Bunu söylediğini hatırladığında, sanki ona gerçekten istediği ama beklemediği bir hediye vermiş gibi, mantıksız bir şekilde memnun hissetti. Bunu asla bilemezdi ama bunun için minnettardı.

Charlotte ayağa kalktı ve cep telefonunu aldı. "Kimi arıyorsun?" Éléonore sordu.

"Luke. Richard'a kan nakli yapılması gerekecek, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur." "Gidelim mi?" Daisy sordu.

Éléonore parmağını dudaklarına götürdü. "Evet?" Luke cevap verdi.

Onu hoparlöre aldı. Telefonu kulağına tutmak gerçekten garipti. "Ben Charlotte. A+'ya ihtiyacım var." Broken'ın tıbbi terminolojisini öğrenmesi birkaç haftasını almıştı ama kitapların da yardımıyla sonunda başarmıştı. Büyüsü damarlarında dolaştığında Richard'ın kan grubunu tespit etmişti.

Acil yardım görevlisi sustu. "Size iki çanta getirebilirim. Beş yüz." İki pint. İşe yarayacaktır. "Ben alırım."

"Yirmi dakika içinde yolun sonunda buluşalım." Luke telefonu kapattı. "Beş yüz dolar mı?" Daisy'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. "Otoyol soygunu," dedi Éléonore.

"Kişiden kişiye nakil yapmadığımız sürece Edgers için tek kan kaynağı o." Charlotte omuz silkti. "Bu sadece para." Her zaman daha fazlasını kazanabilirdi.

"Gitmemizi istiyor musun?" Daisy tekrar sordu.

"Onunla buluşup kan almam gerekiyor ama beklemenin bir sakıncası yoksa döndüğümde Tulip üzerinde çalışabilirim." Yorgundu ama Tulip'i bir yanağı temiz, diğer yanağı sivilcelerle dolu bir şekilde gönderemezdi.

Daisy dudaklarını büzdü. Tulip onun kolunu çekti. Abla iç çekti. "Bekleyeceğiz."

"Lütfen keyfinize bakın," dedi Charlotte. "Buzdolabında çay ve atıştırma malzemeleri var. Yarım saat kadar sonra döneceğim."

Kızlar mutfığa gitti.

"Bunu onun için yaptığınız için teşekkür ederim," dedi Éléonore.

"Bu onun iyileşmesine yardımcı olacak. Dediğin gibi, o aileden biri." Charlotte gülümsedi ve raftan bir tıp sözlüğü çıkardı. İçindeki oyukta nakit rezervi duruyordu. Bir yığın yirmiliği aldı ve beş yüzlük saydı. "Ona göz kulak olur musun?"

"Tabii ki. Charlotte, bir silah al."

"Yolun hemen aşağısında."

Éléonore başını salladı. "Asla bilemezsin. Bu konuda içimde iyi bir his yok. Her ihtimale karşı bir silah al."

Charlotte duvardan bir tüfek aldı, bir mermi yerleştirdi ve Éléonore'a sarıldı.

"Geri geleceğim."

"Elbette."

Charlotte dışarı çıktı, çimenlerin üzerinden geçti ve kamyonete bindi. Kamyon Rose'a aitti ve sonunda geçen yıl onu kullanmayı öğrenmişti. Adrianglian faytonlarının zarafetinden yoksundu ama dilenciler seilemezdi.

Anahtarı evirdi. Motor alıştı. Richard'ın yüzünde onu ağırان bir şey vardı. Yakışıklı erkeksi hatlarından mı, yoksa gözlerindeki ateşli yoğunluktan mı emin değildi. Ya da belki de onun güzel olduğunu düşündüğü içindi. Her neyse, onun hayatta kalmasına yatırım yapmaya başlamıştı. Onun gözlerini tekrar açtığını görmek ve konuştuğunu duymak istiyordu. Hepsinden önemlisi, onun sağ salim iyileşmesini istiyordu.

Beş yüz bunun için ödenecek küçük bir bedeldi.

İKİ

ÉLÉONORE Richard'ın nabzını kontrol etti. Düzgündü. Charlotte mucizeler yaratıyordu ve zavallı kızın bundan haberi yoktu. Onun yerinde çoğu insan para içinde yüzüyor olurdu. Hiçbiri hasta çocuğu olan bir anne ya da ölmek üzere olan karısı olan bir koca kadar çaresiz değildi. Son dolarlarını bile verirlerdi. Ama Charlotte hepsini çok az bir ücret karşılığında iyileştirdi ve sanki özel biriymiş gibi davrandı.

Garipler'de ona bir şey yapmışlardı. Kanatları bir kez kırılmış ve risk alıp tekrar uçmayı denemek istemeyen bir kuş gibiydi. Sanki saklanıyormuş gibi, zenginliğe ve tanınmaya karşı bilerek savaştı. Kimden ya da neden saklandığını hiç söylemedi. Éléonore iç çekti. Kendi adına, onun Kenar'ın güvenli bir köşesinde saklanmasına izin vermekten memnundu.

Kapı çalınca döndü. Daisy ve Tulip kapının önünde duruyordu.

"İş yerinden aradılar," dedi Daisy. "İçeri gelmemi istiyorlar. Onun yerine bu gece Tulip'i getirsem sorun olur mu? Sence Charlotte için sorun olur mu?"

"Yapacağını sanmıyorum. Sen git. İş daha önemli." Éléonore gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi

Daisy. "Teşekkür ederim,"

diye yineledi Tulip.

Çok tatlı, utangaç bir kızdı. "Merak etme. Charlotte yüzünü hemen temizleyecektir."

"Taşları taşımak için sana ihtiyacımız var mı?" Daisy sordu.

Éléonore, *Kırık'ta yaşamanın insana yaptığı şey bu*, diye düşündü.

Daisy'nin temel büyüünün nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu ve bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. "Hayır, taşlar sadece birinin içeri girmesini engeller. İçeri girdikten sonra onları hareket ettirebilir ya da dışarı çıkmak için üzerlerinden geçebilirsiniz."

"Teşekkür ederim!" Daisy tekrar söyledi. Kızlar dışarı çıktılar. Éléonore kapının çarparak kapandığını duydu.

Saati kontrol etti. Charlotte gideli yirmi dakika olmuştu. Sınırdan geçip Broken'a gidemezdi. Büyüsü çok güçlüydü, bu yüzden muhtemelen Luke gelip kanı getirene kadar yolun sonunda, sınırdan önce bekleyecekti.

İçini bir parça endişe kapladı, ardında tedirginlik bırakan nahoş bir önsezi. Bunun büyüünün onu uyarması mı yoksa yaşlandıkça paranoyaklaşması mı olduğunu anlayamıyordu. Yaşlanmak korkunç bir şeydi. Ama alternatifi de pek iyi değildi. Ayrıca Charlotte kapıları kilitli kamyonette otururdu. Bir tüfeği vardı, ne kadar işe yararsa yarasın. Kızın kendini savunamayacağından değil ama Éléonore'un torununun sahip olduğu çelik gibi sert çekirdeğe sahip değildi. Rose'un kararlılığı onu hayatın dalgalı sularında taşımıştı. Charlotte bazı fırtınaları atlatmıştı ama doğuştan bir Edger'ın o ilkel hırçınlığından yoksundu. Éléonore, onu bu kadar özel yapan şeyin bu olduğunu ve bu yüzden onu bu kadar çok sevdiğini düşündü. O da Doğu Laporte'da doğmamıştı. Charlotte'un varlığı ona farklı bir zamanı ve daha nazik bir yeri hatırlatıyordu.

Éléonore Richard'ın saçlarını yüzünden çekti. "Sophie kim, Richard?"

Cevap vermedi. Herhangi biri olabilirdi, bir eş, bir sevgili, bir kız kardeş. Éléonore onun hakkında çok az şey biliyordu. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştı ama bir izlenim bırakmıştı. Kendini sessiz bir ağırbaşlılıkla taşımasıydı. Kardeşi gösterişli, çekici ve şakacıydı ama Richard'ın alaycı, keskin bir zekâsı vardı. Fazla konuşmazdı ama arada sırada tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle zekice şeyler söylerdi.

"Bayan Drayton!" Çığlık tiz bir sesle ve dehşetle titreyerek yükseldi. Lale.

Éléonore kapıya doğru koştu. Tulip koğuştta duruyordu, yüzü korkudan çarpık bir maskeye dönüşmüştü. "Bayan Drayton! Daisy ellerinde!"

Éléonore çimenlikte aceleyle ilerledi. Daha hızlı, bacaklar. "Kim? Daisy kimin elinde?"

"Erkekler." Tulip kollarını salladı. "Silahlı ve atlı."

Uzun, uluyan bir uluma Kenar'da yuvarlandı. Éléonore'un ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Bir taş kaptı ve Tulip'i koruyucu çemberin içine çekti. "İçeri, hemen!"

Tulip kapıya doğru koştu. Éléonore taşı yerine koydu ve aceleyle peşinden çimlerin üzerinden geçerek verandanın basamaklarına çıktı.

Nal sesleri başını döndürdü. Yoldan bir atlı geldi. Kafası tıraş edilmişti. Siyah deri giymişti ve atını sürerken güneş, eyerinden sarkan uzun zincirli prangalardan parlıyordu.

Köle tacirleri.

Farkına vardığı şey onu bir kırbaç gibi kamçıladi. Éléonore verandadan hızla eve girdi, kapıyı kapattı ve kilitleti.

Laleler kocaman gözlerle ona baktı. "Neler oluyor?"

"Şşşt!" Éléonore pencereye doğru ilerledi ve perdedeki aralıktan baktı. Atlı evin yanında durakladı, atını çevirdi ve verandaya çıkmaya çalıştı. Koğuş taşları titredi. At geri çekildi, neredeyse binicisini fırlatıyordu. Eve ters ters baktı, parmaklarını ağzına soktu ve ılık çaldı.

İlkin katılan başka atlılar da onları takip etti. Koyu renk kıyafetler giymişlerdi ve yüzleri acımasızdı. Bazılarının dövmeleleri vardı, bazıları boyalıydı, bazılarının saçlarında insan kemikleri vardı. Yarım düzine wolfripper köpeği, büyük, vahşi görünümlü yaratıklar, atların yanında duruyordu. Sol tarafta, yüzü yara bere içinde, uzun sarı saçları örgülü bir adam ata bindi ve bir cesedi yere bıraktı. Daisy. *Mon dieu*. Bir çarşaf kadar solgundu.

Adamlar çimenliğin etrafını sardı. Bir, iki, üç ... Görebildiği kadarıyla on altı.

Éléonore'un kalbi sıkıştı. Merhamet olmayacaktı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Yoldan arabaya doğru yürüyorduk. Daisy çantasında anahtarları arıyordu. O sarışın adam atını sürdü ve ona tekme attı. Tam yüzüne tekme attı!" Tulip'in sesi cızırtılıydı. "Düştü ve bana koşmam için bağırdı, ben de koştum-"

Yaralı sarışın adam Daisy'yi öne doğru çekti.

"Şimdi sus," diye fısıldadı Éléonore.

"Yap şunu," diye bağırdı.

Daisy titreyen eliyle en yakındaki taşa uzandı. Yanağı kanıyordu. Taşa dokundu ve onu kaldırmaya çalıştı. Büyü titreşti. Daisy irkilerek elini geri çekti. Köle taciri karnına bir tekme indirdi.

Daisy çığlık attı ve bir topun içine kıvrıldı. Tulip haykırdı ve Éléonore elini kızın ağzının üzerine kapattı.

Liderin sesi sert ve hırıltılıydı. "Sizi istemiyoruz. Sen umurumuzda değilsin. İçinde sakladığın adamı istiyoruz. Daisy koğuşu açamayacağını söylüyor ve denediği için ona inanmaya meyilliyim. O zaman her şey sana bağlı. Bana istediğimi ver, ben de gideyim. Bu kadar basit."

On altı adam. Çok fazla. Bir ya da iki, hatta dört tanesiyle bile başa çıkabilirdi. İçeri girmelerine izin verir ve onları lanetlerdi ama on altı kişi çok fazlaydı. Düşünceler Éléonore'un kafasında dönüp duruyordu. Yardım bulmalıydı.

"Telefonun var mı?" diye fısıldadı. Lale cebinden bir cep telefonu çıkardı.

"Charlotte'u ara," diye fısıldadı Éléonore. "İki-iki-yedi yirmi bir otuz." Laleler titreyen parmaklarıyla numarayı çevirdi ve telefonu

On

u. "Ben Charlotte," dedi Charlotte, sesi sakindi. "Neredesin sen?" Éléonore fısıldadı.

"Yolun sonunda. Luke geç kalıyordu, ben de kanı yeni aldım." "Eve geri dönme!"

"Neden? Éléonore, sorun ne?"

"Rooney'lere gitmeni istiyorum. Soldan ikinci çatalı al, sonra Yolun sonuna git. Malcolm Rooney'e evimizde köle tacirleri olduğunu söyle. On altı kişiler ve Richard'ı istiyorlar. Ona bana borçlu olduğunu, güzel bir kızı olduğunu ve bir dahaki sefere onun evine gelmelerini istemediğini söyle. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, milisleri toplar ve onları Edge'den kovar. Git, Charlotte. Şimdi git."

Telefon bipledi ve Tulip'e geri itti.

"Tek yapman gereken aşağı inmek ve bu koruma taşlarından birini yerinden oynatmak." Köle taciri seslendi. Éléonore boşluktan baktı. Adam bir bıçak çıkarmıştı. Büyük kavisli bıçak güneş ışığını yakaladı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diye seslendi. "Ben barışçıl bir adamım. Bana bunu yaptırmayın."

* * *

CHARLOTTE son sürat bir dönüş yaptı. Köle tacirleri mi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Kölelik hem Adrianglia'da hem de Kırık'ta yüzyıllardır yasaklanmıştı. Ama Éléonore'un sesindeki korku canlı ve gerçekti.

Rooney'lere gitmesi gerekiyordu. Doğu Laporte'un polis gücü yoktu, ancak tüm kasabayı tehdit eden bir şey olduğunda, Edgers bazen bir araya gelerek bir milis oluştururdu.

Ağaçlar yanından geçip gitti. Hadi, dedi. Daha hızlı git, kamyon. Daha hızlı git.

* * *

"Beni dinle." Éléonore, Tulip'in kemikli omuzlarını kavradı. "Daisy'ye şimdi zarar verecekler. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gardiyan onlara büyü yapmamı engelliyor ve onları vurmaya çalışırsak Daisy'yi öldürecekler."

"O benim kız kardeşim!" Tulip fısıldayarak karşılık verdi. "Eğer adamı onlara verirsek
-"

"Hepimizi öldürecekler. Yalan söylüyorlar, sevgili kalbim. Yalan söylüyorlar, çok kötü, korkunç piçler. Yardım gelene kadar beklemek zorundayız." Éléonore ona sarıldı, kollarını kızın kemikli omuzlarına doladı. "Ne duyarsan duy, ne görürsen gör, oraya gidemezsin. Beklemek zorundayız."

"Tut onu," dedi köle taciri.

Daisy inledi.

Éléonore Tulip'i ona kenetledi. "Sakın dinleme. Kulaklarını kapat."

"Son şansın. Taşı yerinden oynatırsan herkes bu işten sıyrılır."

Éléonore nefesini tuttu.

"Peki," dedi köle taciri.

Daisy acı dolu tiz bir sesle çığlık attı.

Éléonore şans eseri pencereye baktı. Sarışın köle taciri işaret parmağıyla başparmağı arasında soluk ve kanlı bir şey tutuyordu. Daisy diğer iki adamın elinde kıvranıyordu.

"Bu bir kulaktı," diye açıkladı köle taciri. "Sırada parmaklar var."

* * *

"Gitmeliyiz." Charlotte, Malcolm Rooney'ye baktı, kendisinden on beş santim kadar yüksekti.

Rooney'lerin evinde telaşlı bir hareketlilik vardı: Kısa boylu, tombul Helen Rooney cep telefonundan birbiri ardına numaraları çevirip kişi listesini gözden geçirirken, iki genç oğulları da verandada silah stokluyordu. O gelir gelmez, en büyük oğulları ve kızları

mesajı komşulara ilettili ve şimdi evin etrafında silahlı adamlar dolaşıyordu.

"Şimdi beni dinle," diye yaklaştı iri adam. "Koğuşların arkasında güvendeler ve Éléonore güçlü bir yaşlı kadın. Kendi başının çaresine bakabilir. On altı adam çok fazla ateş gücü demek. Oraya hazırlıksız gitmeyeceğimiz kesin, yoksa kendi boğazımızı kesip bu işi bitirebiliriz."

"Evde yalnızlar!" Gitmeye hazır bir düzine adam gördü. "Her şey yoluna girecek," dedi Malcolm.

Onun gözlerinin içine baktı ve tartışmanın faydasız olduğunu anladı. Bunu kendi hızında yapacak ya da hiç yapmayacaktı.

"Bir saat sonra gitmeye hazır oluruz."

"Bir saat mi?" Aklını kaçırmıştı. Bütün kasabayı otuz dakika içinde ayağa kaldırıp harekete geçirebilirdiniz.

"Her şey yoluna girecek," dedi Helen Rooney, telefon hâlâ kulağındaydı. "Sadece herkesin bir araya gelmesi zaman alacak, hepsi bu. Her şey yoluna girecek."

Charlotte'un midesindeki mide bulandırıcı, dırdırcı his aksini söylüyordu.

Malcolm duvardan bir av tüfeği aldı. "Şanslısın ki Doğu Laporte artık altı yıl öncesinden daha farklı bir yer. O zamanlar yardım alamazdın ama şimdi insanlar bir araya geliyor."

Kocaman sırtını ona döndü. Ne olduğunu anladı: Edgers bilerek geciktiriyordu. Kimse on altı silahlı adamla yüzleşmek istemiyordu, bu yüzden olayların kendiliğinden çözüleceğini umarak ayak sürüyorlardı.

Charlotte derin bir nefes aldı ve mütevazı Edge şifacısı kişiliğinden sıyrıldı. Başını kaldırdı ve sözlerine buz gibi, kusursuz bir emir tonu kattı. "Bay Rooney."

Yüzüne şaşkınlık damgasını vurarak döndü. Yolun aşağısında yaşayan Charlotte'u bekliyordu. Onun yerine, Ganer'in Şifacısı Barones Charlotte de Ney'i gördü. Karşısında duruyordu, büyüünün tüm gücü gözlerindeydi, gücü ondan yayılıyordu. Ev aniden sessizleşti.

"Eşinizde osteoporoz gelişiyor, prostatınız büyümüş ve en küçük oğlunuzda eşinizin bana söylediği gibi DEHB yok; hipertiroidi var. Gelecekte bu sorunlardan herhangi birinin tedavi edilmesini istiyorsanız, omzumu sıvazlamayı ve bana endişelenmememi söylemeyi bırakacaksınız."

Bu konuda güzel küçük kafa. Şimdi bu çeteyi bir araya getirip beni takip edeceksin, yoksa tanrılar yardımcım olsun, hayatını cehenneme çeviririm. Şu an hissettiğin ağrı ve sızıların kötü olduğunu düşünüyorsun. Seninle işim bittikten sonra kırık bir adam olacaksın. Yürü."

* * *

TULIP onun kollarında kaskatı kesildi. "Bakma," diye fısıldadı

Éléonore. Daisy tüm ağırlığını vererek çırpındı. "Hayır! Hayır, hayır, hayır ..."

Köle tacirleri onu yere sürükledi ve elini kaldırımın kenarına sıkıştırdı.

Bıçak parladı. Daisy çığlık attı, sözsüz, keskin bir acı çığlığı.

"Sol serçe parmağım," diye açıkladı köle. "Evlenmeyi mi planlıyorsun? Çünkü yüzük parmağını almak üzereyim."

Tulip sarsılarak Éléonore'un kollarından kurtulmaya çalıştı.

"Dur!" Éléonore onu tutmaya çalıştı ama kız vahşi bir hayvan gibi debeleniyordu, aniden tutamayacak kadar güçlenmişti. Éléonore onu kavradı, tutunmaya çalıştı, Tulip'in panikle attığı tekmeler onları pencereye doğru itti.

Bir el silah sesi duyuldu. Cam kırıldı ve bir şey Éléonore'un omzunu ısırarak kemiğe sapladı. Parmakları kaydı, aniden güçsüzleşti. Tulip onu geriye itti ve kapıya doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" Éléonore çığlık attı.

Lale kapıdan fırladı ve çimenlerin üzerine çıktı. Éléonore kapıyı sarsarak açtı. "Dur, Tulip!"

Sıcak, delici bir acı Éléonore'un göğsüne çarptı ve onu sırt üstü düşürdü. Dengesini kaybetti ve verandaya düştü, tahta parmaklık tarafından yarı gizlenmişti.

Birden nefes almak çok zorlaştı. Hava acılaşmıştı. Onu vurduklarını fark etti. Kendine güç çekmeye başladı. Büyü yavaş yavaş, soğuk pekmez gibi geldi.

Koğuş taşlarının olduğu yerde Tulip döndü ve panikle açılmış gözlerle ona bakıyordu.

"Tulip, değil mi?" dedi yaralı köle tüccarı. "Ona bakma. Buraya bak. Bu senin arkadaşın mı? Kardeşin olabilir, değil mi? Kardeş o zaman."

"Koğuşu açarsan seni öldürürler," diye seslendi Éléonore.

"Sana söz veriyorum," dedi köle taciri. "Kimse seni öldürmeyecek."

Büyü etrafını sarmaya devam etti. Yeterli değildi. Neredeyse yetmiyordu. Çok yaşlı olduğunu fark etti. Çok yaşlı ve çok zayıf. Gücü tükenmişti. "Yapma bunu!"

"Eve gitmek istiyor musun Tulip?" diye sordu köle taciri. Éléonore ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu tutmadı.

Köle taciri, "Koğuş taşını kaldırırsan her şey biter," dedi. "Sen ve kız kardeşin evinize dönebilirsiniz. Sana onun parçalarını bile geri vereceğim. Gördün mü?" Kanlı bir parmak kütüğünü uzattı.

Tulip irkildi.

"Yapma!" Éléonore seslendi. Sesi boğuklaşmaya başlamıştı. Verandanın tahtalarına kan bulaşmıştı ve bunun kendisine ait olduğunu fark etti.

"Onu vurmanı söyledim," dedi köle taciri. "İşini kendim bitirmek zorunda mıyım?"

Mermiler Éléonore'un etrafında ıslık çalarak verandanın etrafındaki ahşap parmaklıkları ısırdı.

"Dur!" Tulip haykırdı.

Sarışın köle taciri elini kaldırdı. Silah sesleri kesildi.

"Gördün mü? Senin için duracağım. Mantıklı davranabilirim. Onu dinlemiyorsun," dedi köle taciri. "O yaşlı ve bencil biri. Kendin ve kız kardeşin için iyi olanı yapmalısın. Taşı kaldır, adamımızı alalım ve kendi yolumuza gidelim. Aksi takdirde, başka bir şey kesmek zorunda kalacağım. Belki kardeşinin dudaklarını ya da burnunu. Ömür boyu sakat kalır."

Tulip donmuş bir şekilde durdu.

"Tutun onu," dedi köle taciri.

Daisy'yi sırt üstü çevirmişler. Elindeki bıçakla onun üzerine eğildi.

"Yapma!" Éléonore haykırdı.

Tulip koruma taşını yakaladı ve kenara itti. Koruyucu büyü çemberi kırıldı.

Oh, seni aptal çocuk. Seni aptal, aptal çocuk.

Yaralı adamın yanındaki iri yarı haydut işe yaramaz taşın üzerinden atladı ve Tulip'i elinin tersiyle iterek yoldan çekti. Lale çimlerin üzerine düştü.

Bir silah iki kez havladı. Éléonore irkildi ve yaralı kölenin dumanı tüten silahını kaldırdığını gördü. Daisy'nin kafasının arkası kan içindeydi. Hareket etmiyordu.

Tulip çığlık attı, tiz ve çaresiz bir çığlıktı.

Onu kurtarmak zorundaydı. Éléonore dişlerini sıktı. Yaşlıydı ama hâlâ bir çit cadısıydı.

Büyük köle taciri Tulip'e doğru ilerledi.

Éléonore acele etti, umutsuz bir telaşla büyüü kendine doğru çekti. "Bırak onu," dedi lider.

Çok üzgünüm, Rose. Çok üzgünüm. Keşke son bir kez daha ziyaret edebilseydik.

"Bu bedava mal."

"Onun yüzünü gördün mü? Harekete geçmeden önce düşünmelisin, Kosom. Bu yüzle onu kim satın alır? Kafasına bir çarşaf geçirirsen onu bir kez becerebilirsin, ama kimse onu satın almaz. Alıcılar çirkin kadın istemez. Biraz iş anlayışını geliştirmelisin. Git verandadaki yaşlı kadını öldür ve Hunter'ı bu lanet evden çıkar."

Tulip doğrulup gözlerini kocaman açtı.

Büyünün son teli de Éléonore'a sarıldı. Tutabildiği tek şey buydu.

Büyük haydut silahını Tulip'in yüzüne doğrulttu.

Éléonore bıraktı. Sihir çimenlerin üzerinden fırladı, silahlı hayduda yapıştı ve yanındaki diğer üç adama sıçrayarak onları bir kara yarasa sürüsü gibi sardı.

"Kaçın!" Éléonore çığlık attı. "Kaç, Tulip!"

Tulip geriye doğru sıçradı, ayağa kalktı ve yolun karşısındaki ormana doğru koşmaya başladı.

Dört haydut kasımlarla bükülerek yere düştü ama lider ve köle tacirlerinin üçte ikisinden fazlası ayakta kaldı. Büyüsü çok yetersiz kalmıştı.

Suluk saçlı lider verandaya doğru koştu. "Seni yaşlı fahişe." Kaçtı.

En azından çocuk kaçtı.

Köle taciri kılıfından bir silah çıkardı. "Seni lanet orospu."

Éléonore ona ters ters baktı. Burada, bu verandada ölecekti ama onu da yanında götürecekti. Éléonore ağzından kan tükürdü ve sözcükleri söyledi, son gücünü onlara bağladı, onu hayata bağlayan büyüü kullandı. Ölüm lanetinin tedavisi yoktu. "Seni lanetliyorum. Gün batımını göremeyeceksin ..."

"Siktir git." Silahını kaldırdı. Siyah namlu ona bakıyordu.

Zihninde çocuklara sarılıyordu, George sağında ve Jack solundaydı. Etraflarında çiçekler açmıştı ve Rose ona el sallıyordu

güneşli bir bahçeden. ". . . Ve ölmeden önce acı çekeceksin."

Son sözler ağzından çıktı ve hayatını da beraberinde götürdü. Dünya yok oldu.

* * *

CHARLOTTE gösterge panelindeki saati kontrol etti. Öğleyi on beş dakika geçiyordu. Gideli bir saate yakın olmuştu. Derme çatma milisler Rooney'lerin evinden, o mevzilendikten on dakika sonra ayrılmıştı. Silahlı insanlarla dolu üç kamyon onun önünde ilerliyordu ve yanlarında yarım düzine Edgers ata binmişti.

Çok uzun sürüyordu. Lütfen, Şafak Anne. Lütfen çok geç olmasına izin verme.

Öndeki kamyon hızlandı. Sonraki ikisi de öyle. Kaşlarını çattı.

Önündeki kamyon kasasında insanlar yukarı ve sağa doğru bakıyordu. Charlotte öne doğru eğilerek ön camdan daha iyi bir görüntü elde etmeye çalıştı.

Ağaçların tepesinden siyah, yağlı bir duman sütunu yükseldi. Olamaz.

Boynuzunun üzerine uzandı.

Kamyonlar hızla yola çıktı. Charlotte direksiyonu sıkı. Hadi, hadi. Hadi ama!

Ağaçlar ayrıldı.

Bir ateş seli evi yuttu. Çatıdan turuncu ve kırmızı alevler fışkırıyor, kararmış destek kirişleri bir iskeletin kemikleri gibi dışarı fırlıyordu. Ateş kapı aralığını doldurdu, evin içinde kaynadı, sundurma direklerine dolandı ve duman püskürdü. Turuncu alevler pencerelerden içeri giriyor, dış cepheyi yalıyordu.

Charlotte kamyoneti park etti, kapıyı iterek açtı ve çimenlikte koşmaya başladı. Sıcak ona çarparak sırtını itti ve elini yukarı kaldırarak gözlerini en kötüsünden korumaya çalıştı. Küller etrafında dönüyordu.

Çimenlerin üzerine yayılmış cesetler, dört silahlı adam, vücutları bükülmüş, yüzleri grotesk maskeler. Cildi ürperdi. Birdenbire hem sıcak hem de soğuk hissetti.

Tiz bir miyavlama sesi dönmesine neden oldu. Çimenlerin kenarında Daisy'nin bedeni yüzüstü yatıyordu. Kafasında ıslak kırmızı bir delik açılmıştı. Lale

cesedin yanına yığılmış.

Charlotte'un sihri içinden fışkırdı, kızların üzerinde kayarak kontrol etti ... Tulip yara almamıştı. Yüzünde küçük morluklar vardı ama önemli bir yara yoktu. Daisy ölmüştü. Onarılamaz, geri döndürülemez bir şekilde ölmüştü. En ufak bir yaşam belirtisi kalmamıştı.

İçine bir soğukluk çöktü. Yeterince hızlı değildi. Onu yardıma çağırdılar ve o yeterince hızlı değildi.

Tulip, elleri kanlı, yüzü gözyaşları ve kirle kaplı bir halde kız kardeşinin yanındaki çimenlerin üzerine oturdu ve feryat etti. Acısı Charlotte'a saplanmıştı, sıcak ve keskin, ezici. Ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm büyü ve gücü işe yaramazdı.

Helen Rooney, Tulip'in yanına yere yığıldı, ona sarılmaya çalıştı ama Tulip kendini serbest bıraktı ve ağlamaya devam etti. Siyah-gri küller yüzüne yağıyordu. Feryat etti ve feryat etti, sanki kalbini ve içindeki tüm acıyı sesiyle vücudundan dışarı atmaya çalışıyordu.

"Éléonore nerede, tatlım?" Helen sordu. Lale ateşi işaret etti.

Charlotte eve doğru döndü. Verandada yanmış bir kabuktan biraz daha fazlası olan kömürleşmiş bir figür yatıyordu.

Charlotte'un dünyası gıcırdayarak durdu.

Kendini hareket etmeye zorlayamadı. Sadece kırık, yanmış bedene baktı. Éléonore ... Éléonore ölmüştü. Bu nasıl olabilirdi? Zihni bunu kabul etmeyi reddediyordu. Éléonore bir saatten kısa bir süre önce canlı ve hayat doluydu.

Hayattaydı, konuşuyor ve yürüyordu ve şimdi ölmüştü ve Daisy de onunla birlikte ölmüştü.

Éléonore bir daha asla gülümseyemeyecekti. Saçlarından düşen guguklu saati asla yakalayamayacaktı. Artık Rose ve çocuklar hakkında hikâyeler anlatmayacaktı. Artık hiçbir şey olmayacaktı.

"Peki ya adam?" Helen sordu. "Onu aldılar," diye hıçkırdı Tulip.

Helen ona doğru eğildi ve bir şeyler mırıldandı. Malcolm onlara doğru eğildi.

Hareket etmeliyim, Charlotte'un kafasında parladı. Bir şey yapması, bir şey söylemesi gerekiyordu ama yapamıyordu. Orada öylece durdu, acı dolu bir bulanıklığın içinde kilitlendi kaldı.

Malcolm Rooney çimenlerin üzerinden ona doğru yürüdü. Dudaklarının kıpırdadığını gördü ama hiç ses çıkmadı.

Çatı kirişleri büyük bir gürültüyle yere çakıldı ve bir kıvılcım patlamasıyla yuvarlandı. Charlotte sarsıldı. İşitme duyusu geri geldi ve Malcolm'un derin sesini duydu: "... köleler." Birkaç çift zinciri ona doğru salladı. "Bunu cesetlerin üzerinde buldum. On yıldır onların türünü görmemiştim. Çabuk vurmuş olmalılar. Görünüşe göre Daisy'yi kafasından vurmuşlar, Éléonore'u vurmuşlar, adamını almışlar ve evi ateşe vermişler. Tulip ormanda saklanıp her şeyi izlemiş, zavallı çocuk. Ev dakikalar içinde yok oldu. Eski bir bina. Çıra gibi yandı. Atların üzerindeler, bunların dışında bir düzine, belki de daha fazla at var gibi görünüyor." Malcolm cesetlere başıyla işaret etti. "Bu Éléonore'un işi. Buna Kırık Çubuk laneti diyorlar, çünkü onları böyle garip şekillere sokuyor. Yaşlı kadının içinde çok fazla güç vardı."

Sonunda ağzından bir kelime çıkmayı başardı. "Neden?"

"Köleciler böyle yapar. Bizimki gibi kasabaları basarlar, çocukları ve güzel kadınları çalarlar ve köle olarak satmak üzere Garipler'e götürürler. Bu Richard denen adam onları bir şekilde kızdırmış olmalı."

Richard. Köle tacirleri onu götürmüştü. Zihni paslanmış gibi yavaşça çalışmaya başladı. Éléonore ve Daisy için çok geç kalmıştı ama hâlâ kurtarabilecekleri bir hayat vardı. "Peşlerinden gitmeliyiz."

Malcolm başını salladı. "Köle tacirleri çok kötü. İstediklerini aldılar ve gittiler. Bu Richard, benim akrabam değil. Buralarda büyümedi bile. O köle tacirlerini arı kovanına çomak sokar gibi soktu, onlar da onu buraya kadar kovaladılar, ama şimdi gittiler ve bu iş bitti. Başınıza neler getirdiğine uzun uzun bakın. Ben iyi ki kurtulduk diyorum."

Şok olmuş bir halde ona baktı. O hiçbir şey yapmayacaktı. Kararını çoktan vermişti -gözlerindeki kararı görmüştü. Malcolm Rooney, büyük, güçlü boğa gibi bir adam korkuyordu. Çekip gidecekti.

"O piçler dört hayatı paramparça etti. Éléonore beni yanına aldı. Bana kucak açtı, hayatta bana ikinci bir şans verdi ve onu öldürdüler, cesedini ve evini yaktılar." Sesi yükseldi. "Henüz yirmi yaşında olan Daisy'yi öldürdüler ve on beş yaşındaki kız kardeşi onun ölümünü izledi. Ve sen bunun peşini bırakacak mısın?"

Malcolm ağzını kapattı.

Charlotte onun arkasından Edgers'a baktı. Suçluluk ve üzüntü yüzlerine damgasını vurmuştu. Hiçbiri onun gözlerine bakmıyordu.

Yüce Tanrım. Ensesindeki minik tüyler diken diken olmuştu. Malcolm'la aynı fikirdeydiler. Hepsi çekip gidecek ve bu dehşet hiç yaşanmamış gibi davranacaklardı. Kenar'da herkesin kendi çıkarını düşündüğünü biliyordu ama bu? Bu insanlık dışı görünüyordu.

"Éléonore hayatı boyunca burada yaşadı." Yanmış cesedi işaret etti. "Cesedi hâlâ orada yanıyor. Anlamıyor musunuz? Eğer onları durdurmazsak, bunu tekrar yapacaklar. Tulip'e bakın. Ona bakın!"

İnsanlar ayaklarına, çimlere, herhangi bir yere bakıyorlardı ama ona ya da hüngür hüngür ağlayan çocuğa bakmıyorlardı.

Malcolm sessizce, "Onları kovalamak sadece daha fazla insanın ölmesine neden olacak ve hiçbirimizin bağışlayacak çocuğu ya da akrabası yok," dedi. "Tulip için bir yer bulacağız. Helen onu bırakmayacak gibi görünüyor, o yüzden sanırım bizimle eve gelecek. Sen de aşağı gelmelisin."

Charlotte ona baktı çünkü Daisy ve Éléonore'un bedenlerine bakmak canını acıtıyordu. Keder onu ağzına kadar doldurmuştu, acı ve ezici. Boğulmak üzereydi. Tanrım, Rose ve çocukların eninde sonunda öğrenmesi gerekecekti. Onlara ne söyleyecekti ki? Zamanında gelemediğim için üzgün olduğumu mu? Hiçbir önemi yokmuş gibi hayatıma devam ettiğim ve o piçlerin sefaletlerini yaymalarına izin verdiğim için üzgün olduğumu mu?

"Sizin için bir yatak odası ayarlayabiliriz," dedi Malcolm nazikçe. "Ne kadar çok o kadar iyi derler. Her şey yoluna girecek Charlotte. Her şey yoluna girecek. Burada pek çok insana yardım ettin. Sana yaşayacak yeni bir yer bulacağız, bu konuda endişelenme. Ne dersin?"

Acı, üzüntü, şok ve suçluluk duygusu içinde çalkalanıyordu. Bunları zapt edemiyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Köle tacirleri insanları ezip geçebileceklerini düşündüler ve öldürmeye, yakmaya ve çocukları incitmeye devam edeceklerdi. Tıpkı onun küçük konforlu dünyasını ezdikleri gibi başka hayatları da ezeceklerdi. Şu anda bile, onun iyileştirdiği adamı cezasız bırakarak uzaklaşıyorlardı ve o bunların neden olduğunu bile bilmiyordu. Ona zarar verecekler, işkence edecekler ve muhtemelen öldüreceklerdi.

Birinin karşı koyması gerekiyordu. Eğer Edgers'lardan hiçbiri adım atmazsa, o kişi kendisi olmak zorunda kalacaktı. Başka kimse yoktu.

Charlotte kendi içinde derinlere, dikkatle saklanmış ve kilitlenmiş karanlığa uzandı ve tek bir kıvılcım buldu. Geçici bir bağlantı kurdu. İhtiyaç onu sardı, büyü o kadar aç, o kadar çaresizdi ki

kaçacak, beslenecek ve öldürecekti. İçinden korku fişkırı. Neredeyse geri çekiliyordu. Eğer onu serbest bırakırsa, geri dönüşü olmayacaktı. Bu parçasını bağlamak için çok çalışmıştı. Neredeyse başarmıştı.

Charlotte, Tulip'in yüzüne, külle lekelenmiş ıslak gözyaşı çizgilerine baktı.

"Tulip!"

Kız yukarı baktı.

Charlotte kıvılcıma tutundu. "Daisy'yi hayata geri döndüremem, tatlım. Ama sana zarar verdikleri gibi başka bir kıza zarar vermemelerini sağlayabilirim. Bunu onlara ödeteceğim. Sana söz veriyorum, başka kimsenin kız kardeşini alamayacaklar."

Tulip'in yüzü titredi ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Charlotte?" Malcolm sordu.

Charlotte derin bir nefes aldı ve kıvılcıma üfledi.

"Beni dinliyor musun?"

Kıpkırmızı ve karanlık içinde patladı, aç ve öfkeli bir cehenneme dönüştü.

Ona baktı ve yüzü korkunç bir hal almış olmalıydı, çünkü Malcolm Rooney bir adım geri çekildi. Charlotte döndü ve çimlerin üzerinden kamyonetine doğru yürüdü.

"Gidersen, yalnız gideceksin!" Malcolm bağırdı.

Yürümeye devam etti, büyüğü içinde şiddetleniyordu.

"Bu Éléonore'u geri getirmeyecek! Sadece seni öldürecekler. Charlotte'u mu?"

Charlotte!"

Kamyonetine bindi ve motoru çalıştırdı. İçindeki ateş patladı ve derin, öfkeli kırmızı dallar halinde etrafını sardı.

Bu piçler bir daha asla kimseye zarar veremeyeceklerdi. Bundan emin olacaktı.

o.

ÜÇ

Bir adam kendini zor koşullarda bulduğunda, durumu değerlendirmek her zaman işe yaramıştır. Özellikle de uyandığında hareket edemediğini fark ettiğinde.

Richard gözlerini açtı.

Bir bakalım. Birincisi, bir kafesin içindeydi; eski bir ormana karşı siluet oluşturan, binicilerin üzerine yerleştirilmiş çelik parmaklıkların oluşturduğu desen, bu gerçeği acı bir şekilde belirginleştiriyordu. İkincisi, elleri arkadan bağlıydı. Üçüncüsü, ağır bir zincir bacaklarını kafesin altındaki çelik halkaya zincirliyordu. Dördüncüsü, daha kalın bir zincir kafesi arabaya sabitlemiş, sanki arabanın ambarına sıkışan kafesin ağırlığı onu yerinde tutmak için yeterli değilmiş gibi birkaç halka oluşturmuştu. Dolayısıyla köle tacirleri tarafından yakalanmış ve etrafındaki üç yüz kiloluk kafesle birlikte kanatlanıp havalanmasından korkmuşlar.

Kafese nasıl girdiğini hatırlayamıyordu. Bir noktada dayak yemiş olmalıydı - yüzü ağrıyordu ve muhtemelen morarmıştı. Dudaklarında çamur tadı vardı, muhtemelen birinin çizmesinden geliyordu. Ayrıca, pek de hoş olmayan bir kokuya bakılırsa, birisi göğsüne işemek için zaman ayırmıştı. Köle tacirleri, misafirlerine efsanevi misafirperverliklerini göstermekten her zaman mutluluk duyan büyüleyici bir türdü.

Yanındaki yara hiç acımıyordu ve tüm beklentilerine rağmen hâlâ hayattaydı.

Nasıl oluyor da hâlâ nefes alıyordu? Karaciğerine aldığı bıçak darbesinin hayati tehlike yarattığını anlayacak kadar yara almıştı, hatta bu darbeyi aldıktan hemen sonra sihirli bir şekilde bir cerrahın masasına nakledilmiş olsaydı bile. Bunun yerine, saatlerce koşarak ölümcül hale getirmişti.

Bir yolun kenarına düştüğünü hatırlıyordu. Bununla kafes arasında bir şey vardı, bulanık bir şey. Nedense bunun bir zamanlar tanıştığı Rose'un büyükannesi Éléonore'la ilgili olduğunu hissediyordu. Başka bir

Gri gözlü ve sarı saçlı bir kadın hafızasında canlandı. Yüzü bulanıktı, ama koyu sarı kaşlarının altındaki gözlerini hatırladı, yoğun ve güzeldi - sisli hafızası onları ıslıl ıslıl yapıyordu - ve derinliklerinde okuduğu endişe onu tutukladı. Yıllardır kimse ona böyle bakmamıştı. O kadar güzel bir anıydı ki, halüsinasyon gören beyninin, acımasız ve kana bulanmış hayatında ısıltılı bir şeylere duyduğu özlemin bir ürünü olduğundan yarı yarıya emindi.

Birinin onu iyileştirmiş olması dışında, çünkü yarası yok olmuştu. Bıçak yaraları kendiliğinden yok olmazdı. Bu, gri gözlü kadınla ilgili çamurlu hatırasına biraz güven kazandırdı ama iyileştirme büyüü son derece nadirdi ve çok değerliydi. Sınır'da buna sahip birini bulmak son derece düşük bir ihtimaldi. Uç, ne Garipler ne de Kırıkların sizi kabul etmediği zamanlarda gittiğiniz cehennem gibi bir yerdi. Böyle bir yeteneğe sahip bir şifacı Garipler'de el üstünde tutulurdu.

Bu onu hiçbir yere götürmüyordu. Neden hayatta olduğuna dair mantıklı bir açıklaması yoktu, bu yüzden şimdilik bunu bir kenara bırakması gerekiyordu. Daha acil sorunu kafes ve onu koruyan köle tacirlerinden oluşan bir ekipti.

Ne kadar süredir baygın olduğunu söylemenin bir yolu yoktu ama çok uzun süre baygın kalmış olması da pek mümkün değildi. Tuhaf'ın ormanında seyahat ediyorlardı ve büyü tüm gücüyle akıyordu. Orman onları içine çekiyor, büyüyle beslenen ve zengin Adrianglian toprağından beslenen devasa ağaç gövdeleri inanılmaz yüksekliklere yükseliyordu. Bu fonda, zar zor görülebilen patikadaki atlılar önemsiz ve küçük görünüyordu. Atlar yavaş bir yürüyüşle ilerliyor, onu taşıyan araba tarafından engelleniyordu.

Richard tanıdık yüzleri listeledi. Birkaçı yeniydi ama yarısını tanıyordu, insanlığın çukurunda yüzen pisliklerin başlıca örnekleri. Hafızası onların isimlerini, kısa biyografilerini ve zayıflıklarını sunuyordu. Onları diğerlerinin kitapları incelediği gibi incelemişti. Bazıları aileden geliyordu, bazıları doğuştan psikopattı, diğerleri ise sadece açgözlü ve aptaldı. Çoğu tüfek ve kılıç taşıyordu, teçhizatları yıpranmıştı ve pek temiz değildi. Hiç kurt köpeğı görmedi ve duymadı da. Bütün tazılar nereye gitmişti?

CHARLOTTE kamyondan dışarı çıktı. İleride, aşırı büyümüş toprak yol sona eriyor ve bir orman patikasına dönüşüyordu. Sınır onun önünde beliriyordu. Bunu iliklerine kadar hissetti, nefesini kesmekle tehdit eden garip ve rahatsız edici bir basınç.

Köle tacirleri oradan geçmişti. Çalılar hâlâ eğikti, biniciler tarafından rahatsız edilmişti. Yerdeki toynak izlerini ve geniş tekerleklerin ikiz oluklarını gördü. Bir arabaları vardı ve modern faytonlar gibi büyüyle çalışan bir araba değil, taşralıların hâlâ kullandığı türden, eski moda, atlı bir arabaydı. Patika sınırdan geçiyordu, bu yüzden bu yoldan da geçmesi gerekecekti. Sınırı en son geçtiğinde, büyüünün soyulduğunu hissetmesi neredeyse geri dönmesine neden oluyordu.

Charlotte derin bir nefes aldı ve sınıra doğru adım attı. Büyü onu kavradı, organlarını sanki can damarlarını koparmaya çalışıyormuş gibi sıkıttı. Basınç onu itti, ileri doğru itti. Her adım bilinçli bir çabaydı. Alnından terler boşanıyordu. Bir adım daha. Bir adım daha. Basınç onu eziyordu. Charlotte kamburlaştı. Gerekirse sürünecekti.

Başka bir adım.

Aniden, öğütücü yük ortadan kayboldu. Büyü ona akın ederek bedenini gençleştirdi. Saçma bir duyguysa ama sabah güneşini selamlayan bir çiçek gibi açıldığını hissetti. Eğer kanatları olsaydı, açılırlardı. Yavaşça nefes aldı. İşte oradaydı, kullanmaya çok alışık olduğu o tanıdık, güçlü güç. Kenar'da geçirdiği yıllar boyunca, yarı büyüyle yaşarken, bunun ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştu.

Éléonore'un neden Garipler'e taşınmadığını hiç anlamamıştı. Éléonore.

Devam etmek zorundaydı. Köle tacirlerinden en az yarım saat gerideydi, muhtemelen daha fazla. Yaşlı Adrianglian ormanı önünde uzanıyordu. Orman yolu ileride çatallanıyordu. Hangi yöne, sağa mı sola mı?

Charlotte yere diz çökerek toynak izlerini takip etmeye çalıştı. Eski çam iğnelerinden oluşan bir halı ormanın zeminini ve patikayı kaplayarak izleri gizliyordu. Küçük bir kızken Ganer Koleji'nde yaşayan eski bir izciden iz sürmeyi öğrenmişti çünkü ilginç olduğunu düşünmüştü. Ama bu dersler uzun zaman önceydi ve onları hiç ciddiye almamıştı.

Sol tarafındaki alıılığın altından tiz, glkle çıkarılan bir inilti geldi. Döndü. İki kahverengi köpek gz, büyük siyah bir ağızlıktan ona bakıyordu.

Charlotte dondu kaldı.

Köpek koca kafasını eğıdi ve ince bir inilti daha çıkardı. Kan kokusu aldı. Şifacı içgüdüsünü bir kırbaç gibi kamçıladı. İçindeki kara büyü sanki sönmüş gibi yok oldu.

"Sakin ol." Charlotte çömeldi ve köpeğe doğru ilerledi. "Sakin ol."

Köpek yan yatmış, nefes nefese kalmıştı.

Ona uzandı.

Köpeğin dudakları titreyerek dişlerini göstermeye başladı.

Charlotte hareket etmeyi bıraktı, elini uzattı. "Eğer beni ısıırırsan, sana yardım etmem." Köpek onu anlayamıyordu ama sesinin tonunu anlayabiliyordu.

Yavaşça ileri uzandı. Köpek ağızını açtı. Çenesi kırıldı ama parmaklarına yetişemedi. Çok zayıftı.

"Sağlıklı olsaydın, elimi koparırdın, ha?"

Charlotte kürke dokundu ve tüylü bedene altın kıvılcımlar gönderdi. Erkek, düşük tansiyon. Karnından geçen bir kurşun yarası. Birisi köpeği vurmuştu.

"Bu dünya korkunç insanlarla dolu," dedi ona ve hasarı onarmaya başladı. Kurşun göğsünden girmiş, sol akciğerini kesmiş ve köpeğin yan tarafından çıkmıştı. Yaranın durumuna ve kan kaybına bakılırsa, bu olay yaklaşık beş-altı saat önce gerçekleşmişti.

Charlotte yaralı dokuları örerek akciğeri yeniden inşa etti.

Köpek eğıldi ve elini yaladı, hızlı ve kısa bir yalamaydı, sanki kendi zayıflığından utanmış gibiydi.

"Artık o kadar acımadığına göre fikrini değiştirdin mi?" Yarayı kapattı ve hayvanın omuzlarını okşadı. Eli ivili tasmaya doğru kaydı. "Sen bir köle köpeği olmazdın, değil mi?"

Köpek ayağa kalktı. İri bir hayvandı; eğer ikisi de dik durursa, pençelerini kadının omuzlarına koyabilirdi.

Charlotte ayağa kalktı. "Sahipleriniz nerede?"

Köpek ona baktı, havayı kokladı ve sağa döndü. Devam edecek daha iyi bir şeyi yoktu.

"Doğru," dedi Charlotte ve köpeği patikadan aşağı doğru takip etti.

Vagon gıcırdayarak bir kökün üzerinden yuvarlandı.

"Bu kadar mesafe yeter," diye seslendi homurdanan bir ses. Voshak Corwen, bir düzineden fazla baskın yapmış deneyimli bir köle taciriydi. Richard'a göre bu pek de sürpriz sayılmazdı. Tuline'in ihanet edeceğine söz verdiği adam buydu. O küçük tuzağı birlikte kurmaya karar vermiş olmalıydılar ve Richard Tuline'in mürettebatını yarıp geçtiğinde, Voshak adamlarını alıp onun peşine düşmüştü.

"Burada kamp kuruyoruz," dedi Voshak.

"Sınıra sadece iki saat uzaklıktayız," diye seslendi uzun boylu, kızıl saçlı bir adam. Richard onu tanıyamadı. Yeni işe alınmış olmalıydı. Köle tacirlerinin sürülerini düzenli olarak yenilemeleri gerekiyordu, sürü sürekli azalıyordu.

Voshak atını görüş alanına sürdü. Orta boylu, kıkırdak ve tendon gibi bir güce sahipti: zayıf, yüksek dayanıklılığa sahipti. En hızlısı ya da en güçlüsü değildi ama mesafeyi kat edebilirdi. Yüzünü bir yara izi ağı kesiyordu. Başarısız bir köle baskını sırasında bir seyisin yüzünü dirgenle tırmıkladığını itiraf etmek yerine bu yaraların nasıl oluştuğuna dair romantik bir hikâyesi olduğuna şüphe yoktu.

Voshak'ın ağarttığı soluk sarı örgülü saçları onun alametifarikasıydı. Bu onu unutulmaz yaptı. Köle tacirleri böyle çalışırdı. Kostümler ve kişilikler benimseyerek kendilerini hayattan daha büyük göstermeye çalışırlar ve korku uyandırmayı umarlardı. Bu korkuya güveniyorlardı. Bir insanla savaşılabilirdi ama kimse bir kabusla savaşılamazdı.

Voshak kızıl saçlıya odaklandı. "Milhem, seni ikincim yaptım mı?" Milhem yere baktı.

Voshak'ın yardımcısı Ceyren muhtemelen ölmüştü; aksi takdirde burada Milhem'i atından indirip kanlı bir şekilde dövüyor olurdu. İlginç.

"O zaman tuzağını açma," dedi Voshak. "Fikrini öğrenmek istersem, seni döverek öğrenirim." Atlıları gözden geçirdi. "Eğer içinizde endişelenen varsa, kimse bizi takip etmiyor. Bunlar Edgers. Bir numarayı kollarlar ve hiçbirisi kurşun yemek istemez. Son uykumuzdan bu yana yirmi saat geçti ve ben yoruldum. Şimdi şu lanet kampı kurun." Yaşlı, tek gözlü bir köleye döndü. "Crow, artık benim yardımcımsın. Bu işi halletmelerini sağla."

Geniş omuzlu, hava koşullarından hırpalanmış bir piç olan Crow, "Kımıldayın!" diye kükredi.

Bir saniye için makul bir seçim, diye düşündü Richard. Crow daha yaşlıydı, deneyimliydi ve korku salmak için çok çalışıyordu. Göz bandı ve boyu bunu yapmadıysa, ağır siyah derisi ve parmak kemikleriyle süslü simsiyah saçlarının atkuyruğu yapabilirdi.

Voshak atını döndürdü. Bakışları Richard'ın üzerinde durdu. "Uyanık mısın, nazik hizmetçim? Burada bir şey var." Köle tüccarı ağzının sol köşesine dokundu. "Nedir o? . . . Çizmelerimin altındaki bok."

Kahkahalar yükseldi.

Richard dişlerini göstererek gülümsedi. "Esprilerinle her zaman günü aydınlatıyorsun, Leftie."

Voshak'ın yüzünde bir kas sarsıldı. Dizginlerini sıktı. "Sen kafesinde otur Hunter. Gideceğimiz yere vardığımızda, eklemlerini kesmeye başladığımda bir kuş gibi şakıyacaksın."

"Neydi o? Tam olarak duyamadım." Richard öne doğru eğildi ve Voshak'a odaklandı. Köle tacirinin gözlerinde bir parça korku titriyordu ve Richard bunu içine çekti. "Kafese yaklaş, Voshak. Babandan ve kemerinden saklanan küçük bir çocuk gibi sinme."

Voshak mahmuzlarını atının böğrüne sapladı. Hayvan sıçradı ve o da atını sürdü. Korkak. Çoğu korkak, zalim ve gaddardı. Cesur adamlar gecenin bir yarısı çocukları kaçırıp içki parası kazanmak için sapıklara satmazdı.

Biniciler attan indi. İkiisi atları onun kafesinden uzak tutarak emniyete aldı. Diğerleri heybelerden, bir tarafında COLEMAN yazan kırmızı bir logo dikili, zeytin rengi ve gri çadırlar çıkarmaya başladı. Çadırlar Broken'dan gelmiş olmalıydı. Birkaç köle taciri birkaç dalı bir araya getirdi. Koyu saçlı bir adam onları bir şişedeki sıvıya batırdı, bir kibrit çaktı ve yakıtın üzerine bıraktı. Ateş turuncu bir mantar gibi parladı. Yüzünü ovuşturarak geri çekildi.

"Hiç kaşın kaldı mı, Pavel?" Crow seslendi. Pavel ateşe tükürdü. "Yanıyor, değil mi?"

Bir köle taciri kafesin yanında durdu. Zayıftı, kirli kahverengi saçları ve soluk gözleri vardı. Arabaya tırmandı, kafesin tepesine yakın, ancak bir kâsenin geçebileceği büyüklükte küçük bir kapı açtı ve uzun saplı bir kepçeyi bir kovaya daldırdı.

Richard bekledi. Ağzı o kadar kuruydu ki, neredeyse suyun tadını alabiliyordu.

Köle tüccarı kepçeyi pencereden geçirdi. "Neden Leftie?" diye mırıldandı.

Richard, "Babası sarhoşken onu dövmeden önce ona böyle seslenirdi," dedi. "Sağ testisi hiç düşmedi."

Köle tüccarı kepçeyi daha yakın tuttu. Richard üç derin ve lezzetli yudum içti, sonra adam kepçeyi geri çekti ve pencereyi kapattı.

Köle tacirleri yerleşmeye başladı. Ateşin üzerine bir tencere konmuştu; birkaç tavşan giydirilmiş ve içine doğranmıştı. Voshak gelip alevlerin yanına, kafese bakacak şekilde oturdu. Kömürleri dürtmek için eğildi ve Richard adamın sarışın kafasının tepesini düşündü. İnsan kafatası çok kırılgan bir şeydi. Keşke elleri bağlı olmasaydı.

Hayatta kalmalı ve zamanını beklemeliydi. Köle tacirleri onu pazara götürecek, bundan emindi. Kendi haline bırakılsa Voshak onu gördüğü ilk ağaca asardı. Richard sırtıttı. Ve boynu kırıldıktan sonra, Voshak muhtemelen cesedini birkaç kez bıçaklayacak, boğacak ve sonra ateşe verecekti. Ne olur ne olmaz.

Köle tacirlerinin besin zincirinin tepesine yakın birileri, köle taciri mürettebatının Avcı'dan korktuğunu fark etmiş olmalı. Onu öldürerek morallerini yükseltmek istediler. Richard Pazar'a ulaşmak için bir yıl çalışmış olabilirdi ama oraya onların şartlarıyla varmaya hiç niyeti yoktu. Bir fırsat kendini gösterecekti. Sadece bunu fark etmeli ve en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Eğer şimdi başarısız olursa, Sophie onun yerini alacaktı. Bu düşünce Richard'ı dehşete düşürdü.

İntikam bulaşıcı bir hastalıktı. Bir süreliğine size devam etme gücü verirdi, ancak sizi bir kanser gibi içten içe kemirirdi ve hedefiniz sonunda yok edildiğinde, geriye kalan tek şey eski benliğinizin içi boş bir kabuğuydu. Sonra hedefin akrabaları kendi avlarına başlıyor ve döngü devam ediyordu. Bu dersi on yedi yaşında, kan davalı bir ailenin kurşunu babasının kafatasında patlayıp pazar tezgâhının üzerine kanlı bir sis püskürttüğünde öğrenmişti. Kaybettiği şeyin yeri doldurulamazdı. Hiçbir ölüm babasını hayata geri getiremezdi. O zamanlar Richard zaten bir savaşçı, bir katildi ve öldürmeye devam etti ama asla intikam için değil. Ailenin güvende olması ve yeni nesillerin ebeveynlerinin hayatlarından koparılmasının acısını asla hissetmemesi için hayatları kopardı. Geri kalanları güvende tutmak için savaştı.

Başarısız oldu.

Richard'ın hafızası Sophie'yi eskiden olduğu gibi yeniden canlandırdı; komik, güzel, korkusuz bir çocuk. Çamurlu bataklık Richard'ın gözünün önünden geçti. Sonunda Sophie'yi deliklerden birinde bulduğunda, öldürdüğü bir kölenin cesedinin üzerinde duruyordu. Onu çekip çıkardığında, gözleri on iki yaşında bir çocuğun yüzünde yeri olmayan bir korku ve nefretle yanıyordu. Köle tacirlerinden kurtulmuştu ama asla eskisi gibi olamayacaktı.

Yılların onu iyileştireceğini ummuştu ama zaman onu sadece besledi. Korku ve nefretin filizlenip kendinden nefrete dönüşmesini güçsüz bir şekilde izledi. Sophie ona gelip kılıçla çalışmayı öğretmesini istediğinde, bunu bir oyalanma olarak görmüştü. Sophie daha önce ne kendi babasından ne de kız kardeşinden aldığı dersleri ciddiye almıştı. Sıkılacağını düşünmüştü. Hiçbir fikri yoktu.

Kendine duyduğu nefret büyüdü ve olgunlaşarak çelik gibi bir kararlılığa dönüştü. Bunu, her sabah antrenmanda onunla buluşmak için kılıcını eline aldığında Sophie'nin yüzünde görüyordu. Ona öğreteceği şeyler tükeniyordu. Bir gün yeterince iyi olduğuna karar verecek, kılıcını alıp avlanmaya gidecekti. Sophie'yi durduramayacaktı, bu yüzden Sophie'den önce davranmayı seçmişti.

Yaptığı şey intikam değil, adaletti. Dünya, köle tacirlerinin var olmasına izin vererek Sophie'yi yüzüstü bırakmıştı. Sophie'nin onların elinde acı çekmesine izin vererek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Her ikisine de olan inancını geri kazanmayı umuyordu.

Ormandan bir kadın çıktı. Uzun boylu, 1.80 boylarında ve solgundu. Solmuş kot pantolonuna çamur sıçramıştı. Lavanta rengi tişörtünün yakası açıktı ve üzerine koyu renkli bir şey bulaşmıştı, kir ya da muhtemelen is. Sarı saçları gevşek bir düğüm halinde başının üstünde duruyordu. Ağzı dolgundu, gözleri geniş ve yuvarlaktı, çenesinin çizgileri yumuşak ve kadınsıydı.

Güzeldi, zarıftı ama duygu eksikliği ve ürkütücü, doğal olmayan bir sakinlikle buz tutmuştu.

Bakışları birleşti. Vücudundaki her hücre alarma geçti. Bu mesafeden onun göz rengini göremiyordu ama gözlerinin gri olduğundan emindi.

O gerçekte.

Midesi alarmla gerildi. *Ne yapıyorsun burada? Kaçın. Onlar seni görmeden kaç.*

Konuşma kesildi. Köle tacirleri bakakaldı.

Crow tüfeğini aldı ve çömeldi.

"İşte ben buna bedava mal derim," diye mırıldandı Voshak devrilmiş bir kütüğün üzerindeki tüneğinden.

"Buralarda hiç kasaba yok," dedi Crow sessizce. "O nereden geldi? Onu hemen vurun derim."

"Acelen ne?" Voshak öne doğru eğildi. "Silah yok, bıçak yok. Eğer parlayabilseydi, şimdiye kadar bizi vurmuş olurdu."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Crow. "Onunla birlikte olabilir."

Voshak kafese baktı. Richard dönüp gözlerinin içine baktı ve köle taciri kaptan omuz silkti.

"Hunter, Garip'in hayvanı. Kot pantolon giyiyor. Ve eğer onunla birlikteyse, o zaman onun beynini sikmemi izlemekten zevk alacaktır." Voshak sesini yükseltti. "Hey, tatlım! Kayıp mı oldun?"

Kadın cevap vermedi. Hâlâ ona bakıyordu ve gözleri Richard'a kaybolmadığını söylüyordu. Hayır, tam olarak olmak istediği yerdeydi. Bir çeşit planı vardı. Buraya nasıl gelmişti?

"Nerelisin sen?" Voshak sordu. "Anlat bana. Ailen senin için endişeleniyor mu?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Dilsizdir," diye önerdi biri.

"Konuşmayan güzel bir kadın. Tanrım, iki katı ücret alabiliriz." Voshak sırttı.

Yarım düzine gırtlaktan takdirkâr kahkahalar yükseldi.

"Bundan hoşlanmadım," diye tekrarladı Crow.

"Bunu daha önce de görmüştüm." Pavel ateşe tükürdü. "O bir kaçık."

"Kaçık ne demek?" Daha genç bir köle taciri sordu.

"Bir Edger ya da Kırıklardan biri," dedi Voshak. "Bazen sınırın yarısını geçip Tuhaf'a girerler ve sıkışıp kalırlar. Her iki yöne de gitmek için yeterli büyü yoktur. Sonunda sınır onları dışarı atıyor ama ondan sonra tam olarak doğru değiller. Işıklar yanıyor ama kimse araba kullanmıyor. Açlıktan ölene kadar etrafta dolanıyorlar."

"Çok fazla büyü var." Pavel elini kulağının etrafında salladı. "Beyinlerini kızartıyor."

"Ben-" diye başladı Crow.

"Evet, biliyoruz. Bundan hoşlanmıyorsunuz." Voshak yüzünü buruşturdu ve bunu bir gülümsemeye dönüştürdü. "Merak etme tatlım," diye seslendi köle kaptanı. "Sana çok iyi bakacağız. Sen gel yanıma otur." Yanındaki kütüğü okşadı.

Kadın hareket etmedi.

"Hadi gel." Voshak ona göz kırptı. "Her şey yolunda." Kadın doğuştan gelen bir zarafetle hareket ederek yaklaştı.

Richard onu izledi. Yerine otururken kısa bir süre ona baktı ve gözlerinin ardında zeki, çevik bir zihin gördü. Hayır, kızarmamıştı. Hem de hiç. Ama Voshak haklıydı. Hiç silahı yoktu. Bir teşhirci olsa bile, köle tacirleri çok dağınıktı. Hepsini haklamadan önce biri onu vurabilirdi. Bu lanetli kafesten çıkmak zorundaydı.

"Şu köpek zincirini uzatsana," dedi Voshak.

Pavel on iki metrelik zinciri ona uzattı. Köle tacirleri bunları insanları bağlamak için kullanıyordu; kölelerin rahatlamak için çalılıklara gitmelerine yetecek uzunluktaydı. Voshak gülümsedi ve demir kelepçelerden birini kadının ayak bileğine, ayakkabısının üstüne kilitledi. Diğerini de kendi ayak bileğine kilitledi. "İşte böyle. Tıpkı evlilik gibi."

Kadın az önce ne olduğunu anladığına dair hiçbir belirti vermedi.

Voshak ona doğru eğildi ve uzun, zarif boynunun arkasındaki küçük bir saç tutamını okşadı. "İşte iyi bir kız."

Richard bir kılıç, bir bıçak, bir çivi diledi. Parıltısını uzatabileceği herhangi bir şey. İlk kesiğiyle parmaklıkları keser, ikincisiyle de Voshak'ın parmaklarını geri kalanından ayırırdı. Ona dokunuşunu izlemek, tenine bulaşan pisliği görmek gibiydi.

Voshak onun boynunu bıraktı. "Keşke on beş yaş daha genç olsaydın. İki katı değerinde olursun."

"Bu onu on yaşında falan mı yapar?" diye sordu sağ taraftan genç bir adam. "Daha çok on beş gibi," dedi Voshak. "İyi idare etti, ama yine de

Yakından bak. Bakın, hiç bebek yağı kalmamış. Henüz kırıksıklık yok ve dudakları hala dolgun ama yüzünde o taze görünüm yok. Alıcılar onları genç sever. Otuz yaşında, eğer bir günlükse. Hâlâ iyi para eder ama bizim ticaretimizde yirmi beşini geçmiş bir kadın en iyi dönemini geride bırakmış demektir. Ve o sürtüklerin bazıları otuzunda cadalog gibi görünür. Her şey ne kadar nazik kullanıldıklarına bağlı."

Kadın kıpırdamadan oturdu, bakışları alevlere sabitlenmişti. Voshak eğildi ve kadının yüzünü kontrol etti.

"Sana söylemiştim," dedi Pavel. "Evde kimse yok." "Bu kötü bir şey değil," dedi Voshak.

Richard dişlerini kilitledi. Kampa bu şekilde girmek, kendini onların fiziksel gözetimine teslim etmek inanılmaz bir cesaret gerektirmişti. Ona ne yapacaklarını biliyor olmalıydı. Köle kamplarında güzel kadınların başına gelenleri görmüştü. Onu elden ele dolaştırıp tecavüz edeceklerdi ve onları durduramayacaktı. Çaresiz bir şekilde izlemek zorunda kalacaktı. Daha kötü şeyler de görmüştü ama asla elleri bağlı bir kafesin içinden izlememişti.

Çılgılık atmak ve kendini parmaklıklara atmak istedi ama kıpırdıyamadı bile.

Bir çeşit planı olmalıydı. Lütfen, yukarıda her kimsen, bir planı olmasına izin ver. Belki de onlar uyuyana kadar beklemeyi ve Voshak'ın boğazına bir bıçak saplamayı planlıyordu. Ondan sonra hayatta kalmayı umamazdı. Bu bir intihar görevi miydi?

Voshak yarı yarıya ona döndü ve elini kadının sırtında gezdirdi. "Arkadaşın mı Hunter?"

Öfke içinde kaynıyordu. Richard, Voshak'ı parçalara ayırdığını hayal etti. "Hayır."

"Bahse girerim hiç arkadaşın yoktur Hunter. Hepsini öldürdük mü yoksa sen sadece bir pislik misin?"

Büyü ona sürtündü, ince, narin bir akım. Richard kendini tamamen hareketsiz oturmaya zorladı. Büyü ona tekrar dokundu, vücudunu hafifçe ısırdı ve onu kuruttu. Odaklandı ve diğer akımların köle tacirlerinin etrafında dolandığını hissetti. Onların kaynağını kadına kadar takip etti. Bakışları birleşti.

Yüzü çok sakindi ama gözleri yanıyordu. Kadın başka tarafa baktı. Sihirli akım başka bir kurban bulmak için ondan uzaklaştı.

Büyü hassasiyeti alışılmışın dışındaydı -eski bir Edger ailesinde doğmuş olmanın avantajlarından biriydi- ama kadının ne planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her ne ise, dikkatini dağıtacak bir şey işine yarayabilirdi ve o da bu iş için biçilmiş kaftandı.

"Arkadaşların hakkında konuşalım," dedi, bağlarının izin verdiği kadar rahat bir şekilde arkasına yaslanarak. "Jeremy Legs. Chad Gully. Black Nil. Isabel Savage. Striker Kardeşler. Angelo Cross. Germaine Coutard. Carmen Sharp.

Tempest Wolf. Julius Maganti."

Voshak'ın yüzü öfkeyle çarpıldı.

Gizemli büyü akımları köle tacirleri arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Yüzlerine öfke ve korku damgasını vurmuştu ama herhangi bir olumsuz etki göremiyordu. Yanından geçen akıntının fırçası gerçek bir zarara yol açamayacak kadar hafifti. Belki de biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Richard devam etti, her ismin üzerine basa basa.

"Ambrose Kulübü. Orville Fang. Raoul Baudet. Kişisel favorim, Jackal Tuline. Arkadaşların nerede, Voshak? Daha doğrusu 'ahbapların' demek istemiştin, çünkü senin gibi bir serserinin arkadaşı olmaz. Benim hatam."

Kadın gözlerini alevlere dikti. Belki de büyüğü işe yaramıyordu.

Richard içten içe küfretti. Risk almış ve köle tacirlerini kışkırtmıştı. Ona melez bir köpek sürüsü gibi bakıyorlardı. Onları kızdırmaya devam ederse, gerçekten vurulma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Onu ve kızını öldürmeden önce bu lanet kafesten çıkmak zorundaydı ve bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Richard kayıtsızmış gibi davrandı ve omuz silkti. "Devam etmemi ister misin? Öldüklerinde her birinin neye benzediğini bilmek ister misin?"

"Biz sana ne yaptık böyle?" Voshak hırladı. "Karına tecavüz mü ettik, çocuklarını mı aldık, ne yaptık? Ne oldu?"

"İnsan hayatı ticareti yapıyorsunuz, bu da sizi bir sapkınlık yapıyor. Senin türün var olmamalı. Sen bir yanlıştın ve ben bunu düzeltmeye karar verdim. Belki de sadece sıkıldım ve sen de aptal ve öldürmesi kolay birisin."

Voshak yemin etti.

Büyü gittikçe kalınlaşıyordu. Hâlâ üzerinde çalışıyordu, her ne ise. Biraz çekişme yaratması gerekiyordu. Kendi aralarında savaştıkları sürece, diğer daha ince değişikliklere dikkat etmeyeceklerdir. Tanıdık bir yüz seçti. Daryl Long, huysuz, nevrotik ve ürkek. Mükemmel.

"Daryl?"

Siyah saçlı, sırık gibi köle ürktü. "İki hafta önce kardeşini öldürdüm." Daryl geri çekildi.

"Ne zaman birinizin işini bitirsem, biraz omurgalı olmanızı umuyorum, ama kardeşiniz bir erkek gibi ölmedi. Kafasını kesmeden önce, gitmesine izin verirsem sana tuzak kurmayı teklif etti. Yine de onu öldürdüm çünkü ondan istediğim bir şey yoktu. Görüyorsun, her şeyi zaten biliyorum, Daryl. Yaşlı adamı biliyorum. Ahırını biliyorum. İkinizin ona ne yaptığınızı biliyorum."

Boğazını kesmeden önce, orayı neden ateşe verdiğini de biliyorum."

Daryl'ın zayıf kontrolü kırıldı. Kafese doğru hamle yaptı. "Seni öldüreceğim.

Seni öldüreceğim!"

Crow tüfeğinin dipçliğini savurdu ve Daryl'ın yüzüne çarptı. Darbe onu geriye doğru savurdu. Köle yere yığıldı, yüzüne kan sıçradı.

"Kimse o piç kurusuna dokunmasın!" Voshak gürledi. "Emirlere göre Pazar'a gidecek ve beyninizi dağıtmam gerekse bile onu oraya götüreceğiz."

Kimse bir şey söylemedi.

"Onu yakaladık." Voshak kafesi işaret etti. "Zincirlenmiş! Tek yapabildiği konuşmak. Bırak konuşsun. Ona dokunursan, seni öldürürüm. Ekleyecek bir şeyi olan var mı?"

Sol tarafta, yangını başlatan Pavel öksürdü. Voshak ona doğru döndü.

Pavel'in yanındaki adam da öksürdü.

Pavel tekrar öksürdü, daha sert bir şekilde.

"Siz ikiniz bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz-" Kelimenin sonu ıslak bir kesikliğe dönüştü. Voshak gerildi. "Ne oluyor lan?"

Açıklığın öbür ucunda bir köle daha öksürdü, sonra bir başkası ve bir başkası. "Hepiniz kesin şunu," diye bağırdı Voshak. "Durun dedim!" Öksürükler kesildi.

Pavel gerindi, belli ki hıçkırıklarını zapt etmeye çalışıyordu. Voshak parmağıyla onu işaret etti. "Sakın yapma."

Pavel sıktı, öğürdü, içinde tuttu Öksürük kırmızı bir fişkırmayla dışarı fırladı. Burnundan ve ağzının kenarlarından kan fişkırdı. Köle dört ayak üzerine düştü, öğürüyordu. Ağzından bir tutam ıslak, yumuşak ve kanlı bir şey düştü.

Voshak silahını kaptı.

Pavel'in karşısında, ateşin diğer tarafında bir adam daha yere yığılmış, öksürüyor ve kan kaybediyordu. İnsanlar silahlarına sarılmış, etraflarına bakınıyorlardı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Voshak kükredi. Sesi kesildi, hapşırıldı ve kırmızı sis ve küçük et parçalarıyla kaplı eline baktı.

Köle tacirleri sanki görünmez bir orak tarafından bir anda kesilmiş gibi yere düştüler. Voshak döndü, sağa sola baktı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Kadın," diye mırıldandı Crow, dizlerinin üzerine çökerek. "Kadın!"

Voshak ona doğru döndü. Kadın hâlâ kütüğün üzerinde oturuyordu.

"Seni kaltak!" Sarışın köle ona doğru hamle yaptı ve bir başka öksürük kriziyle sendeleyerek geri düştü.

Crow dik durmaya çalışarak tüfeğini kaldırdı.

Tanıdık bir kurt köpeği çalıkların arasından fırladı ve Crow'a çarptı. Bir tüfek atışı patladı, gökyüzüne doğru genişledi. Köpek köleyi ısırdı. Karga bir çığlık attı, yerde kıvrandı ve sessizliğe gömüldü.

Kırmızı kıvılcımlarla titreşen yarı saydam bir karanlık akımı kadının etrafında spiral çizdi. Aynı akıntı ters yönde bükülerek kadının vücudunu sardı. Kadın yavaşça dönüp yerde ciğerlerini parçalayan Voshak'a baktı.

Richard onun gözlerini gördü ve bakışları onu iliklerine kadar dondurdu. Gözlerinde güç ışıldıyordu.

Kadın yükseldi. Büyüsünün karanlık akıntıları genişledi ve çarpıştı. Kıvılcımlar koyu kırmızı renkte parladı. Akıntılar düzinelerce küçük filize ayrıldı ve çarpıcı yılanlar gibi fırlayarak köle kaptanını ısırdı.

Voshak çığlık attı. Dizleri tutuldu ve yere yığıldı. "Yardım edin bana!"

Cesetler hareket etmedi.

Voshak ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ağırlığını taşımayı reddetti ve kan öksürerek yere yığıldı. "Ne istiyorsun?"

Cevap vermedi.

Voshak haykırdı. Titreme vücudunu sarstı.

"Para mı istiyorsun? Benim param var!"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Ne oldu? Ne istiyorsun?"

"Daisy'yi sen öldürdün," dedi. Boğuk sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. "Éléonore'u öldürdün."

Yani Rose'un büyükannesiyile ilgili anısı bir rüya ya da halüsinasyon değildi.

Pişmanlık Richard'ın üzerine çöktü. Dolaylı ya da dolaysız, bir zayıyata daha neden olmuştu. Çocukların kalbi kırılacaktı.

Yaptığı diğer şeyler için duyduğu suçluluk duygusunu da aynı yere kaldırdı.

Voshak yerde kıvrandı. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Yine olsa yine yapardım. O sıska kaltağı da öldürmeliydim."

Kara büyüden bir dal, köle taciri kaptanı sokarak ondan ayrıldı. Titredi, guruldadı.

"Éléonore benim için bir anne gibiydi. Hayatımda bir delik açtın. Genç bir kadını öldürdün. Önünde koca bir hayat vardı. Sen bunu sona erdirdin ve şimdi kız kardeşi onun ölümüyle yaşamak zorunda kalacak," dedi kadın, yüzü buz tutmuştu. "Ne kadar acıya sebep olduğunu anlamamı istiyorum. Ölmeden önce canının yanmasını istiyorum."

Voshak, sanki kadın onu kırbaçlamış gibi çırpındı.

Kadın izliyordu, acısı yüzünden okunuyordu. Richard onun neden işkenceyi diğer köle tacirleri için uzatmadığını merak etti. Koşullar düşünüldüğünde, anında ölüm bir merhametti.

Voshak titreyerek son bir nefes çekti ve hareketsiz yattı. Çürümüşlüğün kokusu açıklığa yayıldı. Mide bulantısı Richard'ı boğdu. Voshak'ın bedeni çürümeye başladı.

Büyünün karanlık akımları küçüldü, bir zamanlar kudretli ejderhalar, şimdi ise sadece evcil yılanlar, kadının derisi üzerinde kayıyordu.

Bir adım öne çıktı. Ayak bileğindeki pranganın zinciri Voshak'ın bacağını çekti. Kölenin kemikleri parçalandı, çürüyen etler üzerlerinden yuvarlandı ve aniden kimseye zincirlenmedi. Ona doğru yürüdü, cesetlerin arasından kendine yol açtı, bir ölüm meleği gibi güzel ve korkunçtu.

Kafesine ulaştı.

Parmaklıkların ardından birbirlerine baktılar.

Gözleri tıpkı hatırladığı gibiydi: güçle ışıldayan ve yürek parçalayıcı güzellikte, ama bu kez derinliklerinde hiçbir endişe görmedi. Kafesinin sahipleri değişmişti. Bunun daha iyisi için olup olmadığını görecekti.

Richard seçeneklerini tarttı. Üç şeyden biri olacaktı: Onu öldürebilirdi; çekip gidebilir, yavaş yavaş ölmesine izin verebilirdi; ya da çıkmasına izin verebilirdi. Eğer bu karmaşadan canlı çıkma umudu varsa, onu ikna etmek zorundaydı. Hayatta kalmalı ve başladığı işi bitirmeliydi.

Büyüsünün karanlık akımları kafesin parmaklıklarını yalıyor, metalin üzerinde kırmızıyla parlıyordu. Richard kendini hazırladı. Kadının gözlerinden, bu kafesten özgür bir adam olarak mı çıkacağı yoksa açlık ve susuzluktan mı öleceğinin bir sonraki söyleyeceği şeye bağlı olduğunu anlayabiliyordu.

* * *

Onlar ölmüştü. Hepsi ölmüştü. Onların ölümünü deneyimlemek inanılmaz derecede iyi hissettirmişti. Karanlık, zafer kazanmışçasına içinde şarkı söylerken, geri kalanı titriyor, tiksiniyor ve dehşete kapılıyordu.

Arkasındaki açıklığı dolduran cesetlerin acı verici bir şekilde farkındaydı.

Sessizce oturup yaşam güçlerini hortumlamak, bedenlerini zayıflatmak ve kendi rezervlerini oluşturmak için tüm iradesini kullanmıştı. Hepsini bir kerede ve çabucak öldürmenin tek yolunun bu olduğunu düşünmüştü. Sonunda onları enfekte etmiş ve içlerindeki hastalığı beslemek için kendi büyülerini kullanmıştı.

Sihirli bir şekilde hızlanan hastalık sonunda çiçek açıp hayatlarını birkaç acı an içinde sonlandırana kadar hiçbir şey hissetmediler. Merhameti hak etmiyorlardı ama o da onların acı çekmesini hayatlarını istediği kadar istemiyordu. Devam etmelerine izin veremezdi ve bu yüzden onları hızla sonlandırdı.

Liderleri hariç hepsi. Bir şey onu onu yavaşça öldürmeye zorlamıştı. Hastalığa teslim olan bedenini izlemişti ve o orada can çekişirken üzerine çöken yoğun doygunluk hissi Charlotte'u iliklerine kadar dehşete düşürmüştü. Acısından zevk almaya başlamadan önce kısa kesmeli ve onu öldürmeliydi.

Büyü şimdi bile onu çekiyor, zihnine fısıldıyor, devam etmesi için yalvarıyordu. Büyüyü iradesinin kafesine kilitledi ve onu yatışmaya zorladı. Bir şifacı olarak yeminini bozmuştu ama akılsız bir iğrenç değildi. Henüz değildi. Hâlâ kontrol altında tutabilirdi.

Richard kafesin parmaklıklarına doğru eğildi, uzun siyah saçları yüzüne dökülüyordu. Kadın neredeyse bir adım geri atıyordu.

Charlotte, renginin iyi olduğunu belirtti. Hayati belirtileri stabildi. Vücudu güçlü ve formdaydı ama yine de şaşırtıcı bir hızla iyileşiyordu. Yüzü çamurlu ve yara bere içindeydi ve giysilerinden eski idrar kokusu yükseliyordu. Haydutlar onu hırpalamaya ve aşağılamaya çalışmışlardı ama hiçbir şey fark etmemişti. Çoğu insanın acelesi olduğunda hafif yağmuru görmezden gelmeye bilinçli bir karar vermesi gibi, o da bunu fark etmeyi reddetti. Aşağılanmamıştı. O

korkmadı ya da yenilmedi. Hesapçı bir zihin onun gözlerinden ona bakıyordu. Zincire vurulmuş yaşlı bir kurt gibiydi, ölümcüldü, kurnazdı, şimdilik dizginlenmişti ama zamanını bekliyordu. Tehlike onun üzerinden akıp gidiyordu. Şifacı olarak geçirdiği yıllar boyunca Charlotte pek çok tehditkâr insanı tedavi etmişti: askerler, ajanlar, casuslar. İçgüdüleri ondan uzak durması için onu uyarıyordu.

Richard ağzını açtı. Nabızı
alarmla yükseldi. "Sen
gerçeksin," dedi.

Ne? "Öyleyim."

"Kafeste uyandığımda seni rüyamda gördüğümü sandım."

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Tanıştığımızda
sayıklıyordun." "Beni iyileştirdin mi?"

Başını salladı.

"Teşekkür
ederim."

Kendini yerdeki bir torba yığınının üzerine oturmaya zorladı. Köle
köpek tırıs la gelip ayaklarının dibine, onunla kafesin arasına uzandı.
Richard kaşlarını kaldırdı.

"Éléonore öldü," dedi. "Onu öldürdüler ve genç bir kadını, Daisy'yi
öldürdüler. Sonra da evimi ateşe verdiler."

"Özür dilerim," dedi.

Sesinde beklenmedik bir samimiyet vardı. "Bu
kâbusu başıma sen sardın," dedi.

Başını salladı. "Ben yaptım. Niyetim bu değildi ama sorumluluk bana
ait."

"Nedenini bilmek istiyorum. Bunu bize neden yaptılar?"

Richard kafesin içinde kıpırdandı. Elleri arkadan bağlanmıştı. Acıyor
olmalı, diye fark etti Charlotte.

"Bu adamlar köle tacirleri. Garip ve Kenar'daki ve hatta bazen Kırık'taki
izole yerleşimlere baskın düzenliyorlar. Erkekleri ve kadınları kaçırıyorlar
ve onları kıyıya, gemilerin onları aldığı gizli buluşma noktalarına
götürüyorlar. Esirler oradan, en yüksek teklifi verene satıldıkları gizli bir
müzayede evi olan Pazar'a götürülür. Kölelik üç yüz yıldır yasaklanmış olsa
da, onlar başarılı oluyorlar."

"Nasıl? Kölelik yasadışı ise ..."

"Sınır baronlarının inşaat ve ordular için her zaman yem ihtiyacı
vardır. Maden sahipleri köle işgücü kullanır. Yasa dışı işlerle uğraşan
büyü kullanıcıları

Sihir teorisinin uygulamaları deneyleri için denek satın alır. Ve diğerleri, kolunda genç ve güzel bir kadın olan zengin bir adam gördüğünüzde, kadının özgür olup olmadığını sormak aklınıza gelir mi?"

"Bu çok barbarca."

Richard'ın gözleri sertleşti. "Pazar'dan ne kadar çok 'hizmetkâr' geldiğini bilerseniz şaşarsınız."

O haklıydı. Birine hizmetlilerinin köle olup olmadığını sormak hiç aklına gelmezdi. Sadece öyle olmadıklarını varsayardı.

"Köle tacirleri kendi efsanelerini beslerler," dedi. "Siyah giyinirler, kurt kıran köpekleriyle silahlanırlar, kara atlara binerler. Gecenin bir yarısı ansızın ortaya çıkarlar, insan hasatlarını toplarlar, yerleşim yerlerini yakıp yıkarlar ve hayaletler gibi ortadan kaybolurlar."

"Bir gece terörü gibi," dedi. *Piçler*.

Richard başını salladı. "Kâbuslara konu olmak istiyorlar çünkü insanın kendi korkusuyla savaşması her zaman bir başkasıyla savaşmasından daha zordur. Kendilerini yasaların dışında, koyunları avlayan kurtlar olarak görüyorlar. Çoğu fazla bir şey yapamadı ve hem başka bir şeyleri olmadığı için hem de zalimliği güçlendirici buldukları için büyüklük yanılsamalarına sarılıyorlar. Eğer dürüst bir cevap istiyorsanız, işte burada. Éléonore ve Daisy'yi öldürdüler ve evinizi yaktılar çünkü yaptıkları şey bu. Kişisel ya da planlı değildi. İkinci kez düşünmediler. Basitçe yaptılar çünkü işlerini bu şekilde yapıyorlar. Diğer insanların hayatları onlar için hiç önemli değil. Onlar köle tacirleri."

Onun sözleri sadece öfkesini körükledi. "Peki ya sen?"

"Köle tacirlerini avlıyorum. Geçtiğimiz aylarda düzinelercesini öldürdüm. Kendilerini kurt sanıyorlar, bu yüzden bana Avcı diyorlar. Benden pek hoşlanmıyorlar."

"Bunu görebiliyorum."

"Bir hata yaptım ve sonunda beni yakaladılar. Beni halka açık bir infaz için Pazara götürüyorlardı."

Bu her şeyi açıklıyordu. Köle tacirleri onu incitmek için değil -bilinci yerinde değildi- daha az korkutucu olması için dövmüşlerdi. Ondak korkmuşlardı. Eğer onlar karabasanlarsa, o da onların efsanevi katiliydi ve bir efsaneyi öldürdüğünüzde bunu mümkün olduğunca halka duyurmalısınız, aksi takdirde kabul edilmeyebilirdi.

"Onlardan başka var mı?" diye sordu.

"Çok daha fazlası." Richard yüzünü buruşturdu. "Ne kadar çok öldürürsem öldüreyim, her zaman daha fazlası oluyor."

Çok daha fazlası. Bu da çok daha fazla ölü Papatya ve Éléonore, cesetlerin başında ağlayan çok daha fazla Lale demekti. Onun gibi pek çok insan, hayatlarında açılan bir delikle baş başa kalmış, parçaları nasıl toplayacaklarını ve yollarına nasıl devam edeceklerini bilemiyorlardı. Büyüsü içinde kaynıyordu. Bedeni tükenmek üzereydi ama öfkeyle çılgılık atmak istiyordu. Bu neden devam ediyordu? Bunun devam etmesine kim izin veriyordu? Kimsenin onları durduramayacağını mı düşünüyorlardı? Çünkü durdurabilirdi, durdurmuştu ve yine durduracaktı. Bitmemişti. O bitmemişti.

"Bana daha fazlasını anlat," dedi Charlotte.

Başını iki yana salladı. "Kafesin parmaklıklarından değil."

Arkasına yaslandı. "Seni dışarı çıkarmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ne yapabileceğini bilmiyorum."

Gözleri onunkilerle buluştu. "Leydim, sizi temin ederim ki sizin için bir tehlike oluşturmuyorum." "Bunu Kurtların Avcısı söylüyor."

"Beni tehlikeli olarak görüyorsunuz ama kanlı dişleri olan bir köle köpeğinin ayaklarınızın dibinde yatmasına izin veriyorsunuz."

"Köpeği senden daha uzun süredir tanıyorum."

Ona sırtıttı. "İnsan kafesinin parmaklıkları arasından iki insan birbirini gerçekten tanıyabilir mi?"

Charlotte gözlerini kırıştırdı. Adrianglian edebiyatının zirve noktalarından biri olarak kabul edilen *Mahkûmun Türküsü*'nden alıntı yapmıştı. Cesetlerle dolu bir açıklığın ortasında kirli torbaların üzerinde oturuyordu ve kendi itirafına göre seri katil olan bir adam ona felsefi bir başyapıttan alıntı yapmıştı. Bu bir tür gerçeküstü absürd rüya olmalıydı.

"Öylece çekip gidebilir ve seni kafeste bırakabilirim," dedi.

Richard, "Bunu yapacağını sanmıyorum," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen beni iyileştirdin," dedi. "Gözlerini hatırlıyorum. Bir adamı yavaş ölüme mahkum etmezdin."

Blöfünü görmüştü. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, onu açıktan ölüme terk etmek artık onu aşıyordu. "Eğer bu kafesi açarsam, sorularıma cevap vereceksin."

"Gücümün yettiği kadar dürüstçe."

"Sizi dışarı çıkarmadan önce tifüs, sıtma, kızıl ölüm, Ebola, tüberküloz ...

Herhangi bir tercihiniz var mı? Benim de başkaları var."

"Nerede?" Richard sordu.

"Vücudumda onların uykuda olan örneklerini taşıyorum. Bir hastalığı tedavi etmek için önce onu anlamamız gerekir ve bazen aşılama için kasıtlı bir enfeksiyon gereklidir. Eğer bana saldırmaya kalkışırsan, senin sonunu getiririm Richard. Herhangi bir şüpheniz varsa etrafınıza bakın."

"Aklımdan çıkmaması için çaba göstereceğim."

Charlotte ayağa kalktı. Beyaz saçlı köle taciri liderdi. Muhtemelen anahtar ondaydı. Adamın cesedinin yanına çömeldi -kötü kokuyordu- ve adamın giysilerini aradı, ceplerini hızla karıştırdı. Para, mermi ... "Anahtar yok."

Richard, "Teşekkür ederim ama bir tane olması gerekmiyor," dedi. "Sadece bir bıçağa ve boş ellere ihtiyacım var."

Kölenin belindeki kılıftan bir bıçak çıkardı, parmaklıkların arasına uzandı ve bileklerini bağlayan sert kordonu kesti. İp koptu. Adam omuzlarını kıvırdı ve elini uzattı.

Buna pişman olabilirdi ama onu kafeste öylece bırakamazdı. Charlotte bıçağı onun eline verdi. Richard çevirdi. Büyünün bıçağa doğru aktığını hissetti. Sihir onun bedeninden metalin üzerine aktı ve kenarı boyunca soluk beyaz, ince, parlak bir çizgi halinde uzandı.

Richard ayaklarına dolanan zinciri kesti. Metal parçalandı.

Daha önce de bir cesedin yoğunlaşmış parıltısını görmüştü ama hiç metal görmemişti. Bu şekilde değil.

Kafesin kapısını sabitleyen zincire vurdu ve zincir yere düştü. Richard kapıyı iterek açtı, dışarı kaydı ve sallanarak kendini vagonun üzerinde buldu. Onun ne kadar uzun olduğunu fark etmemişti, kendisinden neredeyse on beş santim daha uzundu. Charlotte onun oturmasını bekledi ama o ayakta durmaya devam etti. Bu bariz bir zorlanmaydı.

Sonra kafasında bir ışık belirdi. Çuvalların üzerine oturdu ve Richard da yere çökerek vagonun tekerleğine yaslandı. Çok saçmaydı. Richard bir mavi kan olmayabilirdi ama öyle davranıyordu ve Garipler'in kökleşmiş görgü kuralları, o ayaktayken oturmasına izin vermezdi.

"Sorularınız mı vardı?" diye sordu.

"Bana köle tacirleriyle olan ilişkinizden bahsedin," dedi.

"Güney eyaletlerinin Mareşalini tanıyor musunuz?" Richard sordu.

"Earl Declan Camarine mi? Rose'un kocası," dedi Charlotte.

"Éléonore ondan sık sık bahsederdi. Onunla hiç şahsen tanışmadım ama ailesini tanıyorum."

Richard, "Güney Eyaletleri Mareşalliği yıllarca kölelikle mücadele etti," dedi. "Başarısız bir şekilde. Köle tacirlerinin ayrıntılı bir organizasyonu var ve bunun gibi köle taciri mürettebatları bu organizasyonun sadece en alt basamağını oluşturuyor. Köle tacirleri nakliyeciler, muhasebeciler, komisyoncular ve muhafızlar çalıştırıyor.

Liste uzayıp gidiyor. Son on yılda Güney Eyaletleri Mareşali köle tacirlerine karşı birçok operasyon düzenledi ve başarısız oldu. Bir şekilde, tam olarak ne zaman ve nerede saldıracağını biliyorlardı."

Charlotte, "Biri onları koruyor," diye tahmin etti.

"Devlet Bakanlığı'nın iç işleyişine erişimi olan, yüksek mevkide ve iyi bağlantıları olan biri. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce Declan beni bir görüşme için davet etti. Declan'ın dışarıdan birine, ofisinin kısıtlamaları olmadan hareket edebilecek bir adama ihtiyacı vardı. Bana o kişi olup olamayacağımı sordu, ben de kabul ettim."

"Neden?"

Richard durakladı. Gözleri daha da karardı. "Benim ailem Kenar'dan. Köle tacirlerinin ölmesini istemek için kendi nedenlerim var. Sebeplerimin oldukça zorlayıcı olduğunu söylemek yeterli."

Orada bir travma vardı, bunu hissedebiliyordu. Richard'a büyük bir haksızlık yapılmıştı. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordu ama gözleri ona bunun cevap vermeyeceği tek soru olduğunu söylüyordu. Ve Sophie, her kimse, bunun bir parçası olmalıydı.

"Sekiz ayımı bilgi toplayarak ve güvenebileceğim insanları bir araya getirerek, diğer dört ayımı da köle tacirlerini takip ederek geçirdim. Onları inceledim, sonra da öldürdüm. Onları ezici güçlere karşı açık alanda katlettim. Onları uykularında öldürdüm. Kamplarını yok ettim. Dört köle taciri kaptanı benim elimde öldü. Hiçbir şey fark etmedi. Sadece daha fazla haydut topladılar. Besin zincirlerinde yukarı tırmanmam ve örgütün başını koparmam gerektiğini biliyordum. Bunun için de kaçırılanların satıldığı pazarlarını bulmam gerekiyordu. Son baskınım sırasında bir harita ele geçirdim. Köle tacirlerinin gemilerinin indiği yerlerin kaydı ama harita şifreliydi ve şifreyi kıramadım. Anahtara ihtiyacım vardı."

"Kafese bu şekilde mi girdin?"

Richard, "Bir adamla pazarlık yaptım ve tuzağa düştüm," dedi. "Yanlış bir hesaplamaydı ve bunu tekrarlamayacağım. Beni kovaladılar ve ben de kaçtım. Edge'in en iyi şansım olduğunu biliyordum. Ne yazık ki nereye gittiğimi bilemeyecek ya da oraya vardığımda bir uyarıda bulunamayacak kadar sayıklıyordum."

Öne doğru eğildi ve başını eğdi. Herhangi bir mavi kanlı lord için övünç kaynağı olabilecek bir eğilmeydi bu. "Bunu başınıza getirdiğim için özür dilerim. Bunu onlara ödeteceğim. Size sunabileceğim tek şey bu."

Bu konuşmayı bitirip gitmek üzereydi, onunla birlikte önemli olma şansını elinden alacaktı. Hayır. Hayır, buna izin vermeyecekti. İçindeki yaralar çok hamdı, yangının anısı çok tazeydi. "Hepsi değil," dedi Charlotte. "Ben de seninle geliyorum."

"Böyle bir şey söz konusu değil," dedi.

Kendini toparladı ve yetiştirilme tarzının sağlayabileceği tüm kibirle ona baktı. "Beni yanlış anladınız lordum. Rica etmiyorum."

"Özür dilerim. Bu durumda, tehditlere olumlu yanıt vermediğimi size bildirmeliyim."

Köpek başını kaldırdı ve dişlerini gösterdi.

"Sen benim düşmanım değilsin," dedi Charlotte. "Seni öldürmek istemiyorum Richard. Buna bir son vermek istiyorum." Onun arkasındaki kafesi işaret etti.

Adam iç çekti ve kadın ilk kez onun yüzünde yorgunluk belirtileri gördü.

"Belki de daha fazla açıklama yapmalıyım. Bir şifre anahtarına ihtiyacım olduğundan bahsetmiştim."

"Evet."

"Köle tüccarlarının kaptanlarından biri olan Çakal Tuline'in bir kız kardeşi vardı. Bir ay önce bir tavernada içki servisi yapıyordu. Voshak bir şişe ile kafasına vurdu ve bir düzine tanığın gözü önünde ona zorla sahip oldu. Burnunu dümdüz etti ve çenesini yerinden oynattı. Onu bizzat gördüm ve kadın neredeyse tanınmaz haldeydi. Yaşadığı olay onu derinden yaralamış ve en az yarayı yüzü almış."

Charlotte çürümekte olan cesede baktı. Kendini bir daha kimseye zorla kabul ettiremeyecekti. Bu bilgi içini korkutucu, vahşi bir sevinçle doldurdu.

"Sokakta konuşulanlara göre Tuline intikam almak istiyordu ama Voshak'ı doğrudan karşısına almaktan çok korkuyordu. Ona yaklaştım ve bir şans teklif ettim."

ödeştik. Pazarlık yaptık."

Sesi, sanki lağım suyunda yüzmeyi tarif ediyormuş gibi alaycıydı.

"Bir anlaşmaya vardık. O bana şifreyi satacak, ben de Voshak'ın ölümünü sağlayacaktım. Ödemeyi yapmak için Tuline'le ormanda buluştuğumda altı adamı beni pusuya düşürdü." Richard gülümsedi. Sert, mizahtan uzak bir sırıtıştı bu. "Tuline zekâsıyla beni şaşırtmak için birkaç dakikasını ayırdı. Kendi kız kardeşine tecavüz edilmesini kasten tasarlamıştı." Richard durakladı. "Bu planı düşündü, Voshak'la konuştu, sonra da yaptı. Hepsi beni ortaya çıkarmak içindi. Ahlaksızlığın seviyesi akıllara durgunluk veriyor."

Kusmak istemesine neden oldu. "Ne oldu?"

"Onu iki parça halinde bıraktım." Richard öne doğru eğildi. "Declan bana bu teklifle geldiğinde, bu görevin beni tüketeceğini söylemişti ve öyle de oldu. Beni birçok nedenden dolayı seçti, büyük ölçüde de kaybedecek bir şeyim olmadığı için. Ailemin artık bana ihtiyacı yok. Karım beni terk etti. Çocuğum yok."

İçinde eski bir acı kıpırdandı. O da çocuksuzdu. "Özür dilerim." Durakladı, bir an dengesi bozuldu. "Teşekkür ederim."

Aralarında garip bir sessizlik uzadı.

Richard boğazını temizledi. "Bu yolu bilerek seçtim ve başladığımda dünyevi olduğumu düşündüm. Ama değilmişim. Yol boyunca çoğu insanı dehşete düşürecek zulümler gördüm ve bazılarını işledim çünkü düşmanım kadar acımasız olmam gerekiyordu. Bu arayışta merhamet ya da şefkate yer yok ve geri dönüş de yok. İnsanı değiştiriyor ve hayatta kalırsam normal bir hayat sürebileceğimden emin değilim. Hata yapmayın leydim. Ben bir canavarım. Beni takip etmeyin. Bu tek yönlü bir yolculuk. Akli başında, nazik insanlar bu yolculuğa çıkmaz."

"Peki ya seri katiller?" diye sordu. "Bizim için politika nedir?" Richard başını salladı. "Evinize gidin leydim."

"Evim yerle bir oldu."

"Bu insanlar acımasız, zalim haydutlar. Onları avlamak için neye dönüşmeniz gerektiğini bir düşünün."

Anlamamıştı. "Etrafına bir bak," dedi usulca. "Kenar'a büyümden saklanmak için geldim. Kaçtım çünkü bir şifacı olarak onu kontrol altına almak ve kimseye zarar vermesini önlemek gibi bir yükümlülüğüm var. Gücümün zayıfladığı ve kimsenin beni tanımadığı bir yerde olmam gerekiyordu. Birisi

Beni yaralamıştı ve duygularımı kontrol altında tutup intikam almak istemeyeceğimden emin değildim. Edge'e yalnız gelmişim ve Éléonore beni bulduğunda neredeyse açlıktan ölüyordum. O beni kurtardı Richard. Hayatımı yeniden inşa ettim. Memnundum ve bu"-eliyle cesetleri işaret etti

-"uykuya dalmıştı. Sonra onu öldürdüler ve Daisy'yi öldürdüler." Sesi kesildi ve yutkundu. "Daha yirmi üç yaşındaydı, Richard. Yirmi üç. Hayatına daha yeni başlamıştı ki onu ezdiler ve kız kardeşinin kalbini söküp aldılar. Gözlerimi her kapattığımda, Tulip'in kız kardeşinin cesedinin başında ağladığını görüyorum. Bunu geri alamam. Öylece gitmesine izin veremem."

"Denemek zorundasın," dedi. "İntikam seni canlı canlı yiyecektir."

"Bu intikamla ilgili değil." Başını iki yana salladı. "Bu onları durdurmakla ilgili. Beni yol hakkında uyarmaya çalışıyorsun ama ben zaten o yolda yürüyorum. Şifacı yemini diye bir şey duydun mu?"

"İnsan bedenini kutsal tutacağıma yemin ederim," diye alıntı yaptı. "Tüm çabamı, tüm sihrimi ve tüm prosedür ve çare bilgimi yaşamı korumak, hastalığı tedavi etmek, acıyı hafifletmek için uygulayacağım. Sihrimi ya da zanaatımı kullanarak bilerek zarar vermeyeceğime yemin ederim. Gerekli olmadıkça hiçbir ilaç yazmayacağım. Kibir, bilgi ya da insani tutkular uğruna Doğa'nın tasarımını geliştirmeye çalışmayacağım."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Richard, "Akrabalarımдан biri sertifikalı bir doktordu," dedi.

"Dahası da var," dedi. "Bu yemini kendi adıma bozmalı mıyım? cehalet, kendimi meslektaşlarımdan merhametine teslim edeceğim. Onların yargısını ve onursuzluğumu kabul edeceğim ve eğer beni mahkûm ederlerse, hekimlik yapmayı bırakacağım. Bu yemini kasıtlı bir eylemle bozarsam, kendime ihanet ettiğimi bileceğim. Öğretmenlerimi suçluluk duygusuna boğmuş ve öğrencilerimin üzerine şüphe ve kuşku salmış olacağım. Bırakın adım beni tanıyanların dudaklarında acı bir tat olarak kalsın, bırakın yüzüm bir onursuzluk ifadesi olsun, bırakın başarısızlık ve zayıflık örneği olarak hiçliğe karışıp unutulayım, çünkü dünyanın gözünde iğrenç biri olurum."

Bekledi.

"Ben Ganer Koleji'nden sertifikalı bir şifacıyım. Bugün sihrimi kullanarak insanları öldürdüm. Bunu isteyerek yaptım." Kelimeler dilinde kötü bir tat bırakıyordu. "Hayatım sona erdi. Anlıyor musunuz? Bunu yapabilmek için her şeyimi feda ettim çünkü bu bir akran olarak benim sorumluluğum

ve bir insan olarak bu insan kanserini başkasına zarar vermeden önce yok etmeliyiz."

Ölü bedenleri işaret etti. Sessiz ve suçlayıcı bir şekilde orada yatıyorlardı, onun gözden düştüğünün kanıtıydılar.

Charlotte Richard'a döndü. "Yaptıklarımın sonuçları bana ait. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Senin bilgine ve uzmanlığına ihtiyacım var, ama seninle ya da sensiz devam edeceğim ve köle ticareti sona erene kadar durmayacağım. Bu ittifaktan sen de faydalanabilirsin, ben de. Ne kadar değerli olabileceğimi bir düşün. Fedakârlığımın boşa gitmesine izin verme."

* * *

RICHARD arkasına yaslandı. Kadın ona bakıyor, bir cevap bekliyordu.

Onu gitmeye ikna etmek için elinden geleni yapmıştı ama gözlerindeki soğukluktan temkinli duruşuna kadar onunla ilgili her şey gitmeyeceğine ikna etmişti onu. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği aynı amaca sahip olduklarıydı.

Çok güzel ve ışıltılıydı. Onun gözlerindeki endişeyi hatırlıyordu. Aynı endişe şimdi de onu şiddet eylemlerine itiyordu. Görünüşe bakılırsa, onu reddetmek aptallık olurdu. O da tıpkı kendisi gibi trajediye sürüklenmişti ve o da tıpkı kendisi gibi bozulmazdı. Adamın öldürmek için bir kılıca ihtiyacı vardı ama o eli boş bir şekilde düzinelerce kişiyi öldürebilirdi. O Ölüm'dü ve az önce onun müttefiki olmayı istemişti.

Onun yanında yürümek onu yıkabilirdi. Sophie'yi bu korkunç ruh yiyici yükten kurtarmak için çok mücadele etmişti. Bu kadına evet demeyi kendine yediremiyordu.

"Bunu ne sıklıkla yapabiliyorsun?" Cevap verme ihtiyacını erteleyerek cesetleri işaret etti.

Kaşlarını çattı. "Süreç biraz karmaşık. Seni iyileştirdiğimde, yenilenmeni hızlandırmak için kendi bedenimin rezervlerini kullandım. Yaraladığımda da yöntem benzer. Bir patojeni vücuda sokmak için çok az büyü gerekir ama doğal olmayan bir çabuklukla öldürmek için çok fazla güç ve kontrol gerekir. Bu kadar çok kişiyi öldürmek için hepsine virüs bulaştırdım, sonra da bedenlerindeki doğal yaşam gücünü taşıyana kadar hortumla çektim. Yüksek derecede risk var: eğer bu sürece kendimden çok fazla şey katsaydım, öldürdüm, ama çok kızgınım ve büyümle hiç öldürmedim

Bu yüzden şansımı denedim. Yeterli dinlenme ve doğru koşullar sağlandığında yarın bunu tekrar yapabilirim."

"Dinlenmeden riske girer misin?" Richard sordu.

"Eğer teşvik yeterince yüksek olsaydı," dedi.

Yani hedefine hayatından daha fazla değer veriyordu. Bunu hesaba katmak zorundaydı. Tek başına kendini fazla zorlayabilirdi.

"Bunu daha küçük, bireysel ölçekte yapmaya ne dersiniz?"

Kadın omuz silkti. "Tek bir hedefi enfekte etmek çok daha kolay."

"Hâlâ iyileşme yeteneğin var mı?"

Uzandı ve elini yanağından geçirerek küçük altın kıvılcımların tenine nüfuz etmesine izin verdi. Yüzündeki acı yok oldu.

"Çürük hâlâ acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Çenesini kapalı tutmak onun yararınaydı ama kendine engel olamıyordu. "Yaptığın şey ... bu bir hediye. Tekrar düşün."

Sesinden acılık damlıyordu. "Çok geç."

"Büyünü kontrol edebiliyor musun? Onu dizginleyebilir misin?"

Richard tüm olası ihtimalleri hesaba katmak zorundaydı.

"Evet," dedi. "Yaptığım şey çok bilinçli bir niyet ve konsantrasyon gerektiriyor. Kabus gördüm diye uykumda size virüs bulaştıracak değilim."

"Hiç aileniz var mı? Seni isteğin dışında bir şey yapmaya zorlamak için kullanılabilecek biri?" Onu bu çılgınlıktan vazgeçirmek için kullanabileceği herhangi biri.

"Hayır."

"Hiç düşmanınız var mı?"

"Evet. Elvei Leremine, eski kocam. Benden çok korkuyor ve intikam almak için her fırsatı değerlendirecektir. Ayrıca, sanatımı ve büyümü cinayet işlemek için kullanarak şifacı yeminini bozdum. Krallık tarafından fark edilirim, Adrianglia beni idam eder. Bunun olmasını istemiyorsanız, sihrimi daha gizli bir şekilde kullanmalıyım."

Soruları tükeniyordu.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedi. "Ben kendimi iyileştiremem. Eğer yaralanırsam, başka bir şifacı bulamadığımız sürece normal yollarla iyileşmem gerekecek."

Kendini buna adamıştı. Onunla ya da onsuz bu yola girecekti ama onu yanına alırsa hayatta kalma şansı çok daha yüksekti.

onunla birlikte. Büyük bir gücü vardı ama savunmasızdı. Bu sefer şanslıydı. Eğer onu şimdi terk ederse, eninde sonunda yanlış kampa girecekti. Onu vurup öldürmek ya da bayıltmak için tek bir adam yeterdi. Onu iki kez kurtarmıştı, bir kez yaradan, ikinci kez de kafesten. Onun kendisi gibi birine dönüşmesine ne kadar tanık olmak istemese de, onu korumayı ona borçluydu.

Richard elini uzattı. "Geri dönmek için son şansın."

"Hayır." Elini onun elinin içine koydu.

"Bunlar benim şartlarım. Benim otoritemi kabul edeceksin. Belli bir yerde beklemeni söylersem, bekleyeceksin. Birini öldür dersem, onu öldüreceksin. Hayatının devamı için ikinci planda olduğunu anlayacaksın. Eğer merhametiniz görevimizi tehlikeye atarsa, merhametli davranacak durumda olmayabilirim. Eğer bana engel olmayı seçersen, seni keserim."

Onu korkutup kaçırdığını umarak bekledi. Yüzünde hiç tereddüt yoktu.

"Anlaştık." El sıkıştılar.

"Benim adım Richard Mar."

"Charlotte de Ney," dedi iç çekerek.

Soylu bir unvan. Bir unvanı olduğundan bahsetmişti, ama olmasaydı bile, adam bunu kızın duruşundan anlayabilirdi. Soylu olsun ya da olmasın, kanın kendisi herhangi bir özel avantaj sağlamıyordu. Kendisi de bunun canlı bir kanıtıydı; bir Edger meleziydi ama yine de birçok kez bir mavi kanlı yerine geçebilirdi ve geçmişti de.

Ama yıllarca eğitim almıştı ve Charlotte'ta eğitimin kazandırdığı zarafet ve duruşu fark etmişti.

Nezaket gereği elini bırakması gerekiyordu. İstemese de bıraktı.

"Cesetlerle başlayacağız," dedi Richard. "Voshak şifrenin bir kopyasını yanında taşımalı. Bir şey daha var."

"Evet?" Kaşlarını kaldırdı. "Köpek."

"Peki ya o?"

"Onu bizimle birlikte götürmek istiyor olamazsın." Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"O bir kurt avcısı. Kurt avlamak için doğmuş ve yetiştirilmiş, köle tacirleri tarafından sahiplenildiği için de insan avlamak üzere eğitilmiş. Şu anda 170'e bakıyorsunuz.

bir kilo kurnaz ve acımasız yırtıcı."

"Onun akıllı olduğunu düşünmene çok sevindim." Charlotte köpeğe gülümsedi. "Köpek kalıyor, Richard."

İç çekti.

Charlotte kendini çanta yığınınından yukarı itti. Omuzlarının çöküşünden yorgunluk okunuyordu. Büyüsünün bir bedeli vardı. Tartışmamaya karar verdi.

"Nasıl isterseniz." Richard bıçağını ona uzattı. "Soymamız gereken cesetler var. Ceplerini kesmek, içlerini karıştırmaktan daha kolay. Aradığımız şeyi bulduğumuzda çok sıkı çalışmamız gerekebilir. Bunu yapabilir misin?"

Charlotte başını kaldırdı, bakışları muhteşem ve gururluydu. "Elbette yapabilirim."

DÖRT

Charlotte, kot pantolonun kesinlikle avantajları olduğuna karar verdi. Bir kere, eyer üzerindeyken kalçalar için güzel bir koruma sağlıyorlardı. Ne yazık ki, karın kaslarındaki ağrı için hiçbir şey yapmıyorlardı. En son ata binmesinin üzerinden iki buçuk yıl geçmişti ve duruşu ve dengesi hâlâ iyi olsa da sekiz saatin sonunda iç kalça kasları ve poposu ağırlı bir lapaya dönüşmüştü. Bu kadar çok büyüyü bu kadar çabuk harcamanın gerçekliği bir süre önce içine çökmüştü. Kafası bulanıklaşmıştı. Gözleri kapanmak istiyordu.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı

Richard. "Ben iyiyim. Lütfen endişelenmeyin."

Adamın yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce ölümün kıyısından döndüğü düşünülürse, ikisi arasında kadın çok daha iyi durumdaydı.

Salino-Kelena Adrianglian otoyolunda yan yana ilerlediler.

Etraflarındaki uzun meşe ağaçlarından uzun yosun sakalları damlıyordu. Gün çoktan geceye dönmüştü ve ay gökyüzünden parlayarak yolu gümüş bir ışığa boğuyordu. Karanlık ağaç gövdelerinin arasına saklanmıştı. Ormanın içinden garip sesler geliyordu: derin bir gırtlak homurtusu, ardından yırtıcı bir hayvanın uzaktan gelen hırıltıları, bir kemirgenin tiz gıcirtısı ve avlarını kaçırmaya çalışan büyük alacakaranlık baykuşlarının ürkütücü ötüşü.

Çalıların arasında bir yerde köpek, cüssesine rağmen sessiz bir şekilde süzülüyordu.

Voshak'ın çantalarını aramışlar ve matarasının sahte dibine gizlenmiş şifreyi ve başka bir haritayı bulmuşlardı. O en iyi atları seçerken ve işe yarar silahlar ararken Richard haritayı tercüme etti. Harita büyük bir liman şehri olan Kelena'nın hemen kuzeyinde bir buluşma noktası gösteriyordu. Harita belirli bir tarih ve saat veriyordu, ertesi gün akşam saat on bir. Erzak toplamayı bitirdikleri anda Richard da

Daha tuhaf deri parçalarından bazılarını heybelerine doldurarak yola koyuldular.

Richard atını yavaşlattı.

"Sorun nedir?"

"Yaram ağrıyor," dedi.

Büyüsü ona yarasının saatler öncesinden daha kötü olmadığını söylüyordu. Ona dinlenmesi için bir fırsat veriyordu ve o da bu konuda onunla savaşamayacak kadar yorgun ve minnettardı. Yine de yapmak zorundaydı. "Minnettarım ama lütfen benim hatırım için izin vermeyin. Ben idare ederim."

"Sadece birkaç mil uzaktayız," dedi. "Kelena'ya hiç gittiniz mi?"

"Hayır."

"Gürültülü, gösterişli bir şehir kovanı. Adrianglia'nın en tehlikeli mahallelerinden biri olan Cauldron'a gireceğiz. Buraya Kazan diyorlar çünkü insanlığın sunabileceği en kötü şeylerin bir araya getirildiği ve pislikler üste çıkana kadar kaynamaya bırakıldığı yer burası."

Charlotte usulca güldü. Yaptıklarından sonra bir daha gülebileceğini hiç düşünmemişti ama vücudu acı noktasını geçmişti ve kendini ağırlıksız ve bağlantısız hissediyordu. "Aradığın şeyi bulamamışsın."

"Bir şair olarak tamamen başarısızım," dedi. "On dört yaşımdayken hayatımın kasvetini ve üzerimdeki yükün ağırlığını anlatan uzun bir türkü yazmıştım. Kardeşim onu çaldı ve bir aile toplantısında yüksek sesle okudu. Bu, tüm aileyi güldürmeyi başardığım ilk ve son seferdi."

Kahkahalar gelmeye devam etti. Kendi sesindeki histerik tonu duydu ama durduramadı.

Richard atını durdurdu ve attan indi.

Gözlerinin arkası ısındı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Richard onun dizginlerini tuttu ve atlarını yoldan çıkardı. Eyerinden kaydı, vücudu protesto için sızlanıyordu. Bacakları titriyordu. Önünde büyük bir kavak belirdi. Charlotte etrafından dolaştı ve yere oturdu, kollarını bacaklarına doladı ve evini özleyen küçük bir kızken yaptığı gibi kendini bir top haline getirdi.

Her şey bitmişti. *Biraz daha topraklanmış olsaydın, köklerin filizlenirdi, Charlotte.* Artık ayakları yere basmıyordu. Tüm denemeleri, kendi kendine uyguladığı sürgün, hepsi boşunaydı. İnsanları öldürdü. İnsanları öldürdü.

hayatlarını avuçlarının içine aldı ve onları söndürdü. Bu ona neşe veriyordu. Éléonore ölmüştü ve Charlotte'un bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Éléonore gitmişti ve ölmeden önce acı çekmiş olmalıydı. *Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.*

Charlotte alt dudağını ısırarak sele engel olmaya çalıştı.

Ah Şafak Anne. Her şey nasıl bu kadar ters gitti? *Lütfen*, diye dua etti sessizce, *lütfen, lütfen tüm bunları bir kâbusa dönüştür. Lütfen uyanmama izin ver. Sadece uyanmak istiyorum. Lütfen, lütfen.* Son yirmi dört saati geri almak için her şeyini verebilirdi. Éléonore ve Daisy'nin ölmesini engellemek için her şeyi. Tulip'i korumak için her şeyi. Zavallı Tulip. Artık yapayalnızdı. Köle tacirleri hayatını mahvetmişti. Bir an için bir kız kardeşi ve bir geleceği vardı ama sonra hiçbir şeyi kalmadı, sadece keder.

Gözlerinin arkasındaki sıcaklık gözyaşlarına dönüştü. Yuvarlanarak yanaklarını ıslattılar. Göğsü acıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Birdenbire, daha fazla tutamadı. Gözyaşları onu yırttı.

Çalılarının arasından karanlık bir gölge çıktı. Köpek, kadının ayaklarının dibinde kendini yere bıraktı ve bileğini yaladı. Kadın bükülmüş dizlerinin üzerine çöktü ve bir çocuk gibi ağladı.

Lütfen. Lütfen uyanmama izin ver.

Ağladı, ağladı, kimsenin onu duymadığını bildiği halde içinden dua etti. Bu hiç adil değildi. Neden? Neden ölmek zorundaydılar? Onları öldüren piçleri öldürmüştü ama bu her şeyi düzeltmemiştii. Bu sadece bir acı ve ölüm çemberiydi ve o da bu çemberin içinde sıkışıp kalmış, öfkeli, kederli ve çaresizdi.

Hıçkırıklar kuru kabarmalara dönüştü. İşleri daha iyi hale getirmek için yapabileceği ne bir merhem, ne bir lapa, ne de bir hap vardı. Ölü, ölü olarak kalacaktı.

Hiçbir şey ne onların ne de kendisinin acılarını geri getirebilirdi.

Sonunda, kuru kabarması bile öldü. Yorgunluk onu boğdu.

Yalnız hissediyordu. Tamamen, tamamen yalnız. Başını kaldırdı,

Doğruldu ve kumaşın omuzlarına değdiğini fark etti. Richard pelerinini onun üzerine örtmüştü. O fark etmemişti bile.

"Teşekkür ederim." Pelerinini kendi etrafında daha sıkı çekti. Bu nazik bir jestti, katil olduğunu itiraf etmesine ve hala ondan yayılan tehlike havasına tamamen zıttı.

Yanında oturuyordu, kaba ağaç kabuğuna yaslanmıştı, profili ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne kazınmıştı. Onunla farklı bir ortamda mı tanışmıştı?

koşullar altında, onun yakınlığı karşısında korku hissedebilirdi. Şimdi ise herhangi bir endişe duyamayacak kadar uyuşmuş ve duygusal olarak çok yıpranmıştı.

"Sanırım beni yanında getirdiğin için pişmansın," dedi.

"Bunu yapmaya karar verdiğim andan beri pişmanım."

Gururu incinmişti. "Sana yük olmayacağım."

Ona döndü, kara gözleri endişeyle doluydu. "Seni hiçbir zaman bir yük olarak görmedim."

"O zaman neden?"

Ay'a doğru baktı. "Bu hayatta bazılarımız katiliz, yırtıcı bir içgüdüyle doğarız. Ben öyleyim ama sen değilsin."

Az önce bir düzine adamı öldürdüğünü unutmuş olmalıydı. "Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Hayır, cinsiyet kadar bariz bir şey değil. Teyzem tanıdığım en iyi katildi. Nedeni ne olursa olsun, bazılarımız öldürmek için doğarız ve diğerlerimiz, hem erkekler hem de kadınlar, beslemek için doğarız. İçgüdüleriniz sizi başkalarına yardım etmeye yönlendiriyor.

İçgüdülerim beni hayatları sona
erdirmeye itiyor." Burnunu çekti.

"Beni tanı mıyorsun."

Richard gülümsedi. Kirine rağmen gerçekten de çarpıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Kibirli, yırtıcı ama yakışıklı.

"Biz katiller kendi türümüzden olanları tanımayı öğreniriz. Rakipleri tanırsınız çünkü tehlike arz ederler."

"Peki ya ben?" Charlotte sessizce sordu.

Tekrar gülümsedi ve bu kez yüzü neredeyse kederliydi. "En barışçıl ve nazik insan bile köşeye sıkıştırıldığında tehlikeli olabilir. Gücünüzü sorgulamıyorum ama doğuştan gelen bir saldırganlığa ya da doğuştan gelen bir katilin yırtıcı dürtüsüne sahip değilsiniz. Ben hayatım boyunca bir katildim ve geçtiğimiz aylarda yaptıklarım ve gördüklerim aklımdan çıkmıyor. Önümde ne olduğunu biliyorum. Senin için çok zor olacağını biliyorum. Şu anda kederle başa çıktığını ve onu kendinden arındırdığını düşünüyorsun, ama bu sadece olacakların ilk tadı. Dönmek istemediğine emin misin? Size Sınır'a kadar eşlik etmeyi bir onur sayarım."

"Hayır."

"Edgers'ın seni geri almayacağını mı düşünüyorsun?"

İç çekti. "Yaparlardı ama Doğu Laporte'a geri dönemem. Köle tacirleri evi kuşattığında Éléonore beni aradı. Komşularımıza gittim.

yardım istemek için. Yaklaşık yirmi kişiyi bir araya topladılar, hepsi silah taşıyordu, sonra da etrafta dikildiler."

"Kimse savaşmak istemedi," dedi Richard. "Muhtemelen köle tacirleri gidene kadar ertelediler. Tipik bir durum."

Ona döndü. "Evet. Éléonore hayatı boyunca onların arasında yaşadı. Birçoğuna yardım etti ama onlar onu terk edip ölüme terk ettiler. Ve o piçlerin peşine düşmek için onlardan yardım istediğimde, bir tanesi bile gözlerime bakmadı. Oraya geri dönemem. Ben kararımı verdim. Sizin motivasyonunuzun ne olduğunu bilmiyorum ama benimki de aynı derecede geçerli. Lütfen adalete olan ihtiyacıma saygı gösterin."

"Özür dilerim," dedi. "Bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

Charlotte koluyla yüzünü sildi ve ayağa kalktı. Richard ayağa kalktı.

Pelerinini uzattı. "Pelerinin için teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Richard onun atının dizginlerini tutarken, o da ayağını üzengiye koyup ata bindi. Dizginleri ona verdi, eyerine bindi ve yola koyuldular.

Yarım saat sonra orman yarıldı. Charlotte atını durdurdu. Önünde, dipsiz karanlık bir gökyüzünün altında sedef rengi bir denizin kıyıya vurduğu uzaklara doğru uzanan, bel hizasında çimenlerden oluşan geniş bir alan uzanıyordu. Sol tarafta, okyanusun tuzlu suyuyla yıkanmış, inanılmaz yükseklikte kuleler yükseliyordu. Soluk gri taştan inşa edilmiş olan bu kuleler üçgen şeklindeydi ve köşeleri düzgün bir şekilde kıvrılmıştı. Her bir kulenin tepesinde turkuaz renkli metal bir dalga, ince köklerden bir ağ oluşturmuş tırmanıcı bitkiler gibi, soluk taş kenarlardan aşağıya metal damlacıklar gönderiyordu. Ay ışığı metalin üzerinde oynuyor ve parıltısı durgun okyanustaki yansımalarla eşleşiyordu. Kuleler, dalga kıranlar gibi şehrin büyük bir kısmını çevreleyen mükemmel bir yarım daire şeklinde duruyordu.

"Kelena'nın Dişleri," dedi Richard. "Kasırgalar sırasında kuleler sihirli bir bariyer göndererek şehri fırtınalardan ve en kötü dalgalardan koruyor."

"Şehir yarı yolda suya gömülmüş gibi görünüyor."

"Yaklaşık üçte biri. Şehrin içinden geçen kanallar var, bu yüzden gelgit yükseldiğinde su Kelena'dan tuzlu bataklıklara geçiyor. Tüm o çimlenmiş alanlar aldattı. Altındaki sağlam bir zemin değil, çamur üzerinde ince bir su tabakası olan bataklık düzlükleri. Boynuzlu kaplumbağalar için ideal bir yuva. Boyları bir metreye kadar uzar ve çeneleriyle bir insanın uyluk kemiğini ikiye ayırabilirler. Neyse ki yavaşlar ve nadiren yola çıkıyorlar. Gidelim mi?"

Charlotte başıyla onayladı ve otoyoldan şehre doğru tırıs gittiler. Artık kulelerin arasını görebiliyordu ve eyerdeki bakış açısından şehrin içi çatılar, balkonlar ve parlak, yıpranmış afişlerden oluşan bir karmaşa gibi görünüyordu. Tıpkı Richard'ın tarif ettiği gibi bir insan kovani: dağınık, kaotik, yabancılarla dolu. İçinde belli belirsiz bir endişe yükseldi. Buradan bakıldığında şehir çok büyük, çok fazla insanla dolu görünüyordu. Kolejdeyken seyahat etmeyi hayal etmişti ama oradan ayrıldıktan sonra evlilik ve ev öncelik kazanmıştı.

Şimdi, dünyalar arasında doğmuş, kılıcıyla çeliği kesen ve kusursuz tavırları olan bir adam eşliğinde, gece boyunca bu kalabalık şehre doğru at sürüyordu. Gerçeküstü hissediyordu.

"Kardeşim, Kırık'ın tam olarak aynı noktada bir şehri olduğunu söylüyor. Ona göre, vatandaşlarının korsanlara karşı sağlıksız bir hayranlığı var," dedi Richard.

Onun sesini garip bir şekilde güven verici buldu. "Senin türkünü çalan aynı kardeş mi?"

"Maalesef, evet."

"Ne iş yapıyor?" diye sordu konuşmayı devam ettirmek için. "O Ayna'nın bir ajanı."

Charlotte ona döndü. "O bir casus mu?" Ayna, Adrianglia'nın istihbarat ve casusluk teşkilatı, krallığın komşu Louisiana Dükalığı ile olan soğuk savaşındaki ana silahıydı. Gölgele içinde faaliyet gösterirdi ve ajanlarının kahramanlıkları dillere destandı.

Richard yüzünü buruşturdu. "Çivilenmemiş her şeyi alıyor, insanları akıl almaz planlarına uymaları için kandırıyor ve kumar oynadığında kazanmasını sağlayan eşsiz bir yeteneğe sahip. Ya Ayna ya da bir hapisane hücresi idi."

Hoşnutsuzluğu sahte, kendini beğenmiş bir nitelik taşıyordu. "Onunla gurur duyuyorsun," dedi kadın.

Richard'ın yüzünü dar bir gülümseme aydınlattı. "Son derece."

"Kırık'a hiç gitmedim," dedi ona. "Denedim ama büyüm çok güçlüydü."

"Ben de öyle," dedi. "Ben de geçmeye çalıştım ve neredeyse ölüyordum. Sınır benim limitim. Kırık'ı görmeyi çok isterim."

"Ben de isterdim."

Kırık'ın aletleri onu büyölüyordu. Mikrodalga fırın gibi bazılarının Garipler'de karşılığı vardı ama plastik ambalaj ve cep telefonu gibi diğerleri onun için tamamen yeniydi. De Ney malikanesini aldığında tavan arasına tırmanmıştı. Önceki sahiplerinin seyahatlerinden kalma tuhaf şeylerle doluydu ve onların terk edilmiş hazinelerini ayıklamayı seviyordu. Her bir eşya, maceranın yankılarıyla sarmalanmış küçük bir keşifti. Edge'de gittiği takas buluşmaları için de aynı şeyi hissediyordu. Nadiren bir şeyler satın alırdı ama Éléonore'un hazine avlarından birinde ona eşlik etmek başlı başına bir deneyimdi. Éléonore Kırık'tan garip bir alet bulurdu ve yüzü aydınlanırdı.

Keder onu bıçakladı. Charlotte gözlerini ilerideki şehre dikti. Onları durduracaktı. Doğu Laporte'a geldikleri güne pişman olacaklardı.

"Bir planımız var mı?" diye sordu.

"Köle tacirlerinin gemisi yarın gece limana yanaşacak," dedi Richard. "En az on kişilik bir mürettebat ve genellikle on iki ila on beş kişilik, genellikle ergen ve genç yetişkinlerden oluşan bir köle grubu bekleyecekler. Eğer kıyıda bunları göremezlerse, gemi limana yanaşmayabilir. O gemiye binmemiz şart."

"Köle pazarına gittiği için mi?"

"Evet. Köle tacirleri bir şirket gibi bir mütevelli heyeti tarafından yönetiliyor. Bireysel köle taciri kaptanları mütevelli heyetinin kim olduğunu bilmezler."

"Bundan çok emin görünüyorsun," dedi.

Richard, "Bir adamı açık ateşte astığınızda, genellikle sorularınıza dürüstçe cevap verir," dedi. "Köle tacirleri mütevellilerin kimliğini bilmiyorlar ama kölelerin gemilere bindikten sonra bir adaya götürüldüklerini biliyorlar. Adrianglian sahili boyunca altmış yedi ada var. Köleler pazarda satılıyor ve satışlar bir muhasebeci tarafından kaydedilip yönetiliyor. Doğrudan mütevellilere karşı sorumludur. Onların kimliklerini ve yüzlerini bilir."

"Peki kölelerden ve köle tacirlerinden oluşan bir mürettebatı nereden bulacağız?" diye sordu. Richard, "Jason Parris ile pazarlık yapacağız," dedi.

"Kim o?"

"Cauldron'daki en acımasız suç lordu."

Kelena'yı gördüğünden beri hissettiği endişe tüm gücüyle geri döndü. "Ah," dedi Charlotte, sesini hafif çıkmaya zorlayarak. "Çok rahatladım. Tehlikeli bir şey yapacağımızı sanmıştım."

RICHARD, Cauldron's Sharkmonger Kanalı boyunca uzanan ahşap tahta kaldırımında, yanında yürüyen Charlotte'un ve birkaç metre arkasında tırıs giden köpeğinin farkında olarak ilerliyordu. Sağ tarafta, taştan atılmış keresteye kadar her şeyden inşa edilmiş iki katlı binalar kesintisiz bir duvar halinde yükseliyordu, her katın kendi solmuş, hava koşullarına yenik düşmüş tentesi vardı. Tenteler tahta kaldırımının üzerinde asılı duruyor, onu yağmur ve güneşten koruyordu. Akşamın geç saatleriydi ve zincirlere ve iplere asılı sayısız renkli fenerler neredeyse gölgeleri yok etmekten çok gölgeler yaratıyor gibiydi.

Binaların ötesinde, daha da yüksek yapılar yukarı doğru uzanıyor, kanalı derin, insan yapımı bir kanyonun dibinden akan bir nehre benzetiyordu. Sütü çay rengindeki su tamamen opaktı. Küçük rıhtımlar kanalın orasında burasında, en üst kattan yere kadar uzanan parlak turuncu ve yeşil yelken benzeri pankartlarla işaretlenmişti.

Hava acı tuz, deniz yosunları, duman ve Kazan'a özgü kokuların kafa karıştırıcı, hafif mide bulandırıcı bir karışımı gibi kokuyordu: tütü; pişmiş et; alkol dumanı; yasadışı bir uyuşturucu olan sumahın belirgin kokusu; ve her zaman var olan balık bağırsağı kokusu.

Küçük, kare bir iskelenin yanından geçtiler. Bir ceset yüzüstü yatmış, ahşap desteklere çarpıyordu. Charlotte onun yanında kısa bir süre durdu ve sonra yürümeye devam etti.

Muhtemelen daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı ama bulunmuş olsaydı bile bunu bilemezdi. Belli ki buraya, bu vahşi insan bataklığına ait değildi. Onun yerinde kuzeni Cerise olsaydı, elini kılıcına götürür ve bilmediği bir bölgede yırtıcı bir hayvan gibi sinsice dolaşırdı. Declan'ın karısı Rose ise ihtiyatlı, telaşlı, en azından temkinli davranırdı. Charlotte süzülüyordu. Sanki bir bahçede geziniyormuş da bir arkadaşının hafif sıkıcı gevezeliğini dinliyormuş gibi kendinden emin ve hafif bir kayıtsızlıkla duruşu, burada olma hakkını sorgulamayı imkânsız kılıyordu. Kendini buraya ait hissetti ve suyun içinde şişmiş bir ceset gördüğünde, sanki garip bir çiçekmiş gibi bir an durakladı ve yürümeye devam etti.

Eğitimi o kadar güçlüydü ki burada bile duruşu kusursuzdu. Charlotte'un bir akıl hocası olmalıydı, eski bir soydan gelen ve görgü kurallarını içgüdüsel olarak anlayan biri. Bunu fark etti çünkü

Zavallı bir Edge faresi olarak kendi eğitimini de böyle bir adamdan almıştı. Akıl hocası Louisiana Dükaliğı'ndan sürgün edilmiş olan büyük amcasıydı ve Vernard hayatta olsaydı Charlotte'a övgüden başka bir şey sunmayacağından emindi.

Kim onu her şeyi bırakıp Kenar'a kaçacak kadar incitmiş olabilirdi?

* * *

Anne, suda yüzen ölü bir insan vardı.

İğrenme, korku ve endişenin endişe verici bir karışımı olan buz, Charlotte'un omurgasından aşağı yuvarlandı. O kadar çok ceset yarattıktan sonra tek bir ceset görmek bu kadar rahatsız edici olmamalıydı ama bir şekilde çöp gibi atılmış ve herkes tarafından görmezden gelinen bu yalnız şişmiş beden neredeyse öğürmesine neden oluyordu.

"Bana şu suç lordundan bahset," dedi Charlotte, midesi isyan edip kendini tahta kaldırıma boşaltmadan önce dikkatinin dağılmasını umarak.

"Jason Parris Broken'da, küçük bir dağ kasabasında doğdu," dedi Richard. "Ailesi fakirdi, bu yüzden liseyi bitirdikten sonra Deniz Piyadeleri'ne katıldı. Broken ordusunun seçkin kollarından biri. Yabancı bir ülkedeki savaşta hayatta kalmış ve dört yıllık hizmet süresini tamamladıktan sonra ayrılmaya karar vermiş. Eve döndüğünde bir işte tutunamadı. Bir dizi işyerinde amelelik yapmış ve ya kovulmuş ya da işi bırakmış; hiçbirinde uzun süre kalmamış."

"Neden? Orduda olmak ona disiplini öğretmez mi?"

"Oh, disiplini var." Richard omuz silkti. "Ayrıca sadakatine kimin layık olup olmadığı konusunda da çok kesin fikirleri var. Çavuşlarını ve subaylarını dinlerdi çünkü onlar da onun yaptıklarını yapmışlardı ve kendisini hayatta tutmaya çalıştıklarını anlayacak kadar zeki idi. Ona göre, ona emir verme hakkını kazanmışlardı. Sivil işverenleri aynı saygıyı hak etmiyordu. Onun bu tavrını anlaşılır bir şekilde pek hoş karşılamadılar. Jason kendini sık sık işsiz buluyordu. Kendi parasını kazanmaya alışmıştı ama birdenbire başını sokacak bir ev için akrabalarına muhtaç olmuştu. Bu onu sinirlendiriyordu. Bir gece, bir bar kavgasında, bu öfke taşı ve bir adamı ciddi şekilde yaraladı. Bir akrabası onu hapisten uzak tutmak için Edge'e götürdü. Köle tacirleri Edge yerleşimine baskın düzenlediğinde büyüünün var olduğu fikrini yeni yeni kabulleniyordu. Jason zinde ve sağlıklıydı.

Onların bakış açısından mal. Onu alt ettiler. Zor bir esir olduğunu kanıtladı ve bulduğu her fırsatta onlara saldırdı. Voshak onu kırmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Jason Pazar'a gitti ve bir lal taşı madenine satıldı. Bir ay sonra o madene baskın düzenledim ve onu yerdeki bir delikte buldum. Bu benim ikinci baskınımdı ve şimdi bildiklerimi bilseydim, onu o delikten çıkarma konusunda şüphelerim olurdu."

"Eve gitmek istemedi mi?"

Richard yüzünü buruşturdu. "Hayır. Onun yerine en yakın şehrin adresini sordu. Onu Kelena'ya bıraktım. Kendisine Jason Parris demeye başladı ve bu şehrin onun adası olarak bilineceğini söyledi. Askeri eğitimini ilk aldığı yere bir gönderme de diyebilirsiniz. Şimdi, bir yıl sonra, şu anda görebildiğiniz her şeyin sahibi. Cauldron'u yöneten eski suç lordları belli sınırlar çizmişti. Aileleri ve ticari çıkarları vardı ve bunları riske atmak istemiyorlardı. Parris'in hiçbir şeyi yoktu. Onları parçaladı ve tüm bölgelerini ele geçirdi. Gerekli olduğunu düşündüğü herkesi, ne zaman olursa olsun, çekincesiz ve pişmanlık duymadan öldürüyor."

"Neden biri onu takip etsin ki?" Er ya da geç, böyle biri kendi halkına sırtını dönerdi.

Richard başını salladı. "Jason bir psikopat değil. Gaddar biri ama seçerek, aklında bir stratejiyle öldürüyor. Halkı ondan korkuyor ama aynı zamanda onun taleplerine uydukları sürece güvende olacaklarını ve ödüllendirileceklerini de biliyorlar. Güce saygı duyar. Çekici olabilir, ama ne derse desin ya da bizi nasıl selamlarsa selamlasın, ona ya da yardımcısı Miko'ya güvenmeyin. Aslında, o binadaki kimseye güvenmeyin. Jason itici güç ve kas gücüdür ama Miko onun zihnidir ve bu zihin yüksek vücut sayısıyla planlar kurar."

Richard durdu ve Charlotte da onun yanında durdu. Buradaki binaların kesintisiz duvarı özellikle köhneydi, tenteler soluktu ve bir zamanların koyu pas renginden soluk, hüzünlü bir turuncuya dönüşmüştü. Gevşek keresteler her yönden duvara çakılmıştı.

"Neden durduk?" Charlotte mırıldandı.

"Bizi izleyen nöbetçiler var," dedi. "Sokağın karşısında çatıda, biri sağda teknede ve biri de tam üstümüzde balkonda, söylediğimiz her şeyi dinliyor. Jason'a rapor verecekler ve biz de burada bekleyip bizi görmeye karar verip vermeyeceğini göreceğiz."

Ona doğru eğildi. "Ya gelmezse?" "O zaman kapıyı çalarım," dedi Richard.

Arkalarındaki evin duvarı kayarak açıldı. Biçimsiz kırmızı bir elbise giymiş ve saçında kırmızı bir eşarp olan yaşlı bir kadın çıktı. Buruşuk kahverengi eliyle onlara el salladı ve içeride, karanlığın içinde kayboldu.

"Davet edildik." Richard gülümsedi.

"Gerçekten de."

"Beni takip edin, lütfen."

Dar koridorda ilerledi. Köpek de peşinden içeri girdi. Kapıdan en son o çıktı, Arka Koğuş'un komutanı ya da uygun askeri terim her neyse.

Charlotte köpeği takip ederek dar ve karanlık merdivenlerden yukarı çıktı, bir koridora girdi ve başka bir kapıdan geçti. Tanıdık Weird tarzı fenerlerle aydınlatılmış geniş bir oda önlerinde uzanıyordu. Parlayan narin çiçek demetleri şeklindeki fenerler, yüksek tavana yakın pencerelerin arasındaki kancalardan sarkıyordu. Pahalı bir halı, cilalı ahşap zemin boyunca taş şömineye kadar uzanıyordu. Ortada, açık renk deri döşemeli yumuşak sandalyelerle çevrili bir çay masası bekliyordu.

Bir adam en büyük sandalyeye yayılmıştı. Geniş omuzları gri gömleğinin kumaşını geriyordu. Göğsü genişti ve tuniğinin kısa kollarının ortaya çıkardığı kolları kaslarla şişmişti. Boyu 1.80'in üzerinde olmalıydı ve devasa gövdesi sandalyeyi gölgede bırakıyordu. Baş, alnından ensesine kadar uzanan, titizlikle aralıklı olarak yerleştirilmiş çeşitli genişliklerde şeritler halinde tıraş edilmişti; parlak saçlar ve pürüzsüz, tıraş edilmiş, açık kahverengi kafa derisinden oluşan dönüşümlü şeritler ortaya çıkmıştı.

Yüz hatları erkeksi, kare çeneli, sürü lideri tarzında yakışıklı olabilirdi, ancak yüzünün sol tarafının çoğunu bir yara izi kaplıyordu. Charlotte yanık teşhisi koydu. Doğrudan uygulamayla değil, ya buhardan ya da daha büyük olasılıkla anlık büyü 1sıdan. Yara izinin üzerinde daha derin çizgiler vardı.

Muhtemelen ısı kaynağını örten bir çeşit ızgaradan. Demek Jason Parris buydu. Daha yaşlı birini bekliyordu ama yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu.

Adamın koyu tenine karşın ürkütücü yeşil gözleri Richard'1ı inceledi ve onun üzerinde durdu. Zeki gözler. Güç ve tehdit saçıyordu ve Richard onun bakışlarıyla karşılaştığında kaşları bir tüy kadar yukarı kalktı. Belki de onun irkilmesini bekliyordu.

Yanında bir kız duruyordu, kendisi ne kadar hantalsa o kadar zayıf ve inceydi. Burada olmak için çok genç görünüyordu, on yedi, belki de on sekiz yaşındaydı. Yüzü pürüzsüzdü ve

onunkinden bir ton daha koyu. Saçları, bir çeşit saç ürününün sonucu olarak sert, düz bukleler halinde yüzüne dökülüyordu. Dar kot pantolon ve üzerinde kırmızı harflerle HARVARD yazılı gri bir sweatshirt giymişti. Broken'dan gelmiş olmalıydı.

"Avcı," dedi Jason. Sesi derin ve yankılıydı ve telaşsız bir şekilde konuşuyordu. "Kendimi onurlandırılmış hissediyorum. Sen de onur duyuyor musun Miko?"

Miko hiçbir şey söylemedi.

"Gördün mü, kendini onurlandırılmış hissediyor." Jason kocaman kollarını iki yana açtı. Sesinde hafif alaycı bir hava vardı. "Sidik gibi kokuyorsun ve daha da kötü görünüyorsun."

Jason'ın bakışları ona kaydı. Açık renk gözleri genişledi. "Richard, senin bir kızın var. Ve birlikte bir köpeğiniz var. Nereye kayıt yaptırdın? Sana bir tost makinesi alacağım."

Richard, "Köpek onun," dedi.

Kurt kıran Jason'a iri dişlerini gösterdi. "Peki, kudretli Avcı için ne yapabiliriz?" Richard elini çantasına attı.

Miko öne eğildi, odaklandı.

Kapı aralığından bir adam çıktı, elinde bir yay vardı.

Richard çantadan Voshak'ın ağartılmış sarı saç örgüsünü çıkardı ve suç lorduna fırlattı. Parris onu havada kaptı ve sarı saç tellerine baktı. "Ne zaman?"

"Yaklaşık on saat önce."

"Ekibinden kimse kaldı mı?"

"Hayır."

Parris arbaletçiye baktı ve örgüyü havaya fırlattı. Bir ok ıslık çalarak karşı duvara saplandı ve örgüyü sıkıca yerine sabitledi.

Suç lordu Richard'a döndü. "Bana çok güzel hediyeler getirmişsin Hunter.

Ne istiyorsun?"

"Bu gece saat on birde şehrin kuzeyine yanaşacak bir köle gemisi var. Köle ve köle tacirlerinden oluşan bir mürettebatın gemiye binmesini bekliyorlar," dedi Richard.

Parris öne doğru eğildi, gözleri birden yırtıcı bir hal aldı. "Onları Pazara götürecekler."

"Evet. Küçük bir sorun var: Köle tacirlerinin mürettebatı öldü ve hiç köle ele geçiremediler. Eğer kaba bir mürettebattan sorumlu biri varsa, o kişi onların yerini alabilir."

Suç lordu gülümsedi. Tüyler ürpertici bir gülümsemeydi bu. "Keşke böyle bir ekibi olan bir adam tanısaydık."

Richard omuz silkti. "Tanımak için değerli bir adam olabilir. Oldukça zengin olabilir, ama daha da önemlisi, Market'i yağmalayan adam olabilir."

Parris tek kaşını kaldırdı.

"Adadaki güvenlik, kaçak köleler ve öfkeli müşterilerle başa çıkmaya yönelik. Birkaç düzine silahlı savaşıdan bir saldırı beklemeyeceklerdir. Bu, köle ticaretinden para, alıcıların temsilcilerinden servet ve intikam için bir fırsat."

"Riskli," dedi Parris. "Buranın ne kadar iyi korunduğunu bilmiyoruz. Beni oraya sürüklediklerinde yarı ölüydüm ama muhafızları hatırlıyorum."

Richard, "Cesaret yoksa, zafer de yok," diye alıntı yaptı.

Riskli demek hafif kalır, diye düşündü Charlotte. Richard'ın hazırladığı bu plan azılı bir suçluyu bile duraksatmıştı ama Richard bunu ona önceden söylememişti bile. Sorgusuz sualsiz itaat bir şeydi, tam potansiyeliyle kullanılmamak başka bir şeydi. Yalnız kaldıklarında bunu ona göstermesi gerekecekti.

"Ne kadar pay istiyorsun?" Parris sordu.

"Hiçbirini. Muhasebeciyi istiyorum ve onu canlı istiyorum."

Suç lordu bunu düşündü. Parris'in tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. Teraziyi kendi lehlerine çevirmek için ona bir şey teklif etmeleri gerekiyordu. Ona ne önerebilirlerdi ki? Bir suç lordu neyle ilgilenirdi ki? Elbette para ama Parris'in mali bilgilerine ulaşabilse bile, sadece paranın onun hayatını ve insanların riske atmasına neden olacağından şüpheliydi.

Bakışları adamın yüzünde durakladı. Yara izi teninde bir damga gibi göze çarpıyordu. Her sabah aynaya bakmayı zorlaştırıyor olmalıydı.

"Yara izin nasıl oldu?" Charlotte sordu.

Parris ona döndü. "Voshak'tan bir hediye. Kargo ambarından kaçmıştım. Plan yüzmekti ama plan başarısız oldu ve Voshak adamlarına beni geminin ısıtma ünitesine karşı tutturdu. Bana bir ders vermeye çalıştı." Ona dişlerini gösterdi. "Zor öğrenen biriyimdir."

"Çıkarmamı ister misiniz?" diye sordu.

Parris kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Deri, tüm vücut dokuları arasında iyileşmesi en kolay olanıydı. Parris bir an için bu fikri düşündü. "Teşekkürler, ama sanırım bende kalacak.

Bu artık benim bir parçam."

Miko ona doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı, yüzü aceleciydi. Jason kaşlarını çattı. "Evet, ama eski görünmesini sağlamalısın."

Miko tekrar fısıldadı.

Parris bunu düşündü. "Eğer beni iyileştirirse ve ben de Market'in yağmalanmasından elde edilecek tüm kârı alırsam, anlaştık demektir."

Richard, "Bir şey yapmadan önce dinlenmeye ve yemeğe ihtiyacı var," dedi. Sanki o odada yokmuş gibi onun hakkında konuşuyorlardı.

Parris ona baktı. "Sana Holiday Inn gibi mi görünüyorum?"

Richard, "Sağlam bir kapının ardında sekiz saat kesintisiz dinlenme, yeni kıyafetler, yiyecek ve yıkanmak için temiz su," dedi. "Koşullarımız bunlar."

Parris iç çekti. "Peki. Ama öğlene kadar yüzüm düzeltilmezse, sekiz saatten çok daha uzun bir süre yerin altında dinleniyor olacaksın."

* * *

CHARLOTTE, Richard'ı ve kılıçlı bir kadını merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Başka bir dar koridora girdiler ve kadın bir kapının yanında durup kapıyı açtı. Richard içeri girdi, Charlotte ve köpek de onun peşinden küçük bir süite girdiler. Son derece temiz, duvarları soluk, neredeyse altın rengi ahşap kaplamalı ve yeşil perdelerle çerçevelenmiş büyük pencereci oda, daha iyi otellerden herhangi birine ait olabilirdi. Yerde büyük bir yatak vardı, çarşafı ve yatak örtüsü davetkâr bir açık sarıydı. Yatağın üzerinde iki yıgın giysi duruyordu. Sağ tarafta, küçük bir banyoya açılan başka bir kapı vardı.

Tek kişilik bir odada tek kişilik bir yatak. Jason onların bir çift olduğunu varsayıyordu.

Köpek halının üzerine uzandı ve yeri kokladı. Richard kapıyı kapattı, kilitleti ve ağır bir tahta çubuğu yerine indirerek kapıyı eski bir kalenin girişiymiş gibi sabitledi.

Cildi solgunlaşmıştı. Yüzü kir içindeydi. Giysilerinden iğrenç bir koku yükseliyordu. Dik durabilmek için bitkin bedenindeki son enerji damlalarını da sıkmak zorundaydı.

"Tuvalet için beklemenin sakıncası yok," dedi.

Adam başını hafifçe eğdi. "Benim için de öyle."

Kollarını kavuşturdu.

"Emirlerime uymayı kabul ettiniz," dedi.

"Yıkanma düzenimizin görevimizle hiçbir ilgisi yok." "Charlotte,"

dedi, sesi yorgun çıkmıştı. "Daha önce duş almayacağım.

sen."

Adının ondan gelmesi onu ürküttü. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, ona güzel dediğinde hissettiği aynı kadınsı çarpıntıyı uyandırdı. Bu çok garip bir duyguydu; heyecanla karışık bir endişe, şaşkınlık ve zevk karışımıydı. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Her tarafı kan ve kir içindeydi. Sadece bu da değil, kısa süre önce onun insanları öldürüp ceplerini karıştırmasını izlemişti. Romantizm onun aklındaki en son şey olmalıydı ve onun da aklındaki en son şey olmalıydı.

"Richard," dedi kadın, sesi sertti. "Berbat kokuyorsun. Lütfen burnuma merhamet et."

"Banyoda ilk sırayı hak ediyorsun. Yüzünü düzeltmeyi teklif etmek dahiyane bir hareketti."

"Teşekkür ederim, ama beklemekten çok memnunum." Richard ona baktı. Bir çıkmaza girmişlerdi.

"Hazır dikkatinizi çekmişken," dedi Charlotte, "gelecekte azılı bir suçluyu duraksatacak bir plan yaptığınızda, en azından bana önceden ana hatlarıyla bilgi verirseniz memnun olurum. Genel hatlarıyla.

Yeraltı suçlarıyla başa çıkma konusunda sizin uzmanlığınıza sahip olmasam da, makul bir zekaya sahip bir kadını ve şaşırdığımda kötü tepki veririm. Yalnız kılıç ustası olmaya alışkın olduğunuzu anlıyorum, ancak size söz veriyorum, planlama aşamasında bir varlık olabilirim ve nereye gittiğinizi bilirim size daha iyi yardımcı olabilirim. Beni, neydi o Kırık tabir?

Kapı mı çalıyor?"

"Sondaj tahtası," dedi, sesi kuruydu. "Aynen öyle."

Richard'ın yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. İki parça kızgınlık, bir parça şok ve üç parça nezaket öylesine içine işlemişti ki, diğer duygularını kontrol altında tutuyordu. "Başka bir şey var mı leydim?"

"Evet. Bir konuşma sırasında ikimiz de hazır bulunduğumuzda, ara sıra benim varlığımı kabul eder ve benden üçüncü şahıs olarak bahsetmek yerine kendi adıma konuşmama izin verirsiniz çok memnun olurum."

Richard çenesini kilitledi. Patlayıp patlamayacağını görmek için sabırla bekledi. "Bir dahaki sefere şiddet yanlısı bir psikopatla konuşmak zorunda kaldığımızda bunu aklınızda bulundurun" dedi.

Bir dahaki sefere yapmazsan, orada sessizce durmayacağım. "Beni şımarttığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Başını eğdi ve okyanus ötesi bir yolculuk için küçük bir gemiye yakıt sağlamaya yetecek kadar öfkeyi bu pruvaya koymayı başardı. Pekâlâ. Reverans yaptı. Bacaklarını bükmek için harcadığı çaba neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Doğruldu.

"Hâlâ bir tuvalet sorunumuz var," dedi.

Elini cebine attı ve gümüş bir sikke çıkardı. "Yazı mı tura mı?"

"Tura." Parayı adamın avucundan aldı. "Ve atışı ben yapacağım."

"Bana güvenmiyorsun."

"Bana kimseye güvenmememi söylemiştin. Ayrıca, sihirli bir şekilde bahisleri kazanan bir kardeşi olan ben değilim."

Parayı çevirdi ve bileğinin arkasına vurdu. "Yazı." Richard gülümsedi. "Ben kazandım. Banyo sizindir leydim."

Onu aldatmakla suçlamak sadece mantıksız değil, aptalcaydı da. Charlotte giysilerini aldı ve banyoya doğru yürüdü. Köpek de onu takip etti.

"Hayır," dedi kararlılıkla ve kapıyı kapattı. Hayal kırıklığına uğramış bir sızlanma ona cevap verdi.

İçeride Adrianglian tarzı bir duş onu bekliyordu: geniş bir duş başlığı doğrudan başının üzerine yerleştirilmişti. Charlotte kolu çevirdi ve ılık su hoş bir şelale halinde aşağı aktı. Charlotte soyundu ve akıntının altına girdi.

Su temizleyici bir akışla üzerine sıçradı. Bacakları biraz büküldü. Kaslarının her yeri ağrıyordu ve duş, yaklaşan uyuşukluğu üzerinden atmak için hiçbir şey yapmadı. Charlotte saçlarını müstakil bir titizlikle yıkadı. Sanki vücudunu başka biri kullanıyormuş gibi hissediyordu. Eğer o yapmazsa

Acele etseydi yatağa ulaşmadan yığılıp kalacaktı. Üzerindeki tüm kiri yıkadı, saçlarına bir havlu sardı, daha büyük bir havluyla kurulandı ve giysi yığınınından ilk giysiyi aldı.

* * *

RICHARD banyodan boğuk bir ses duydu. Vücudu yorgunluktan bitkin düşmüştü ve banyo kapısı nispeten kalındı ama Charlotte de Ney'in az önce birine hıyar dediğinden kesinlikle emindi.

Son tavrını göz önüne alırsak, gerçekten şaşırmamalıydı. Ortaklıkları daha bir gün bile olmamıştı ve o şimdiden aşağılanmaya başlamıştı. *Kendi hatan*, diye kendini tebrik etti. *Onu da yanında götürdün*.

Köpek banyo kapısının yanındaki yerinden kalktı, tırıs tırıs yanına geldi ve bir patates çuvalı zarafetiyle yanına yığıldı. Büyük tüylü patileri havaya kalktı ve karşısına bir köpek göğsü çıktı.

"Gerçekten mi?"

Köpek ona baktı. İyiydi. Richard uzandı ve tüylerini okşadı. Daha kötü kokması mümkün değildi. Wolfripper köpekleri insanları öldürmek için eğitilmemişti, sadece onları bulup bir yerde tutmak için eğitilmişlerdi. Köle tacirleri mallarına gereksiz yere zarar vermek istemiyorlardı. Büyüklükleri ve dişleri bir yana, kurtkıranlar sadece köpekti ve bu tüylü aptal sevgiye aç görünüyordu.

Richard köpeğin karnını kaşıdı. Ne planladığını neden ona söylemeyi düşünmediğinden emin değildi. Bu sadece alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Çok uzun zamandır tek başınaydı. Bunun için, terbiyesizlik yapmış bir çocuk gibi azarlanmak ise planları arasında yoktu. Bunu aşmak zorunda kalacaktı. Onun emirlerine de uymayacaktı. Aslında, gelecekteki yanlış anlamaları önlemek için banyodan çıkar çıkmaz bu konuyu ele alacaktı.

Kapı yavaşça açıldı.

Charlotte, "Görünüşe göre ev sahibimizin mizah anlayışı var," dedi ve dışarı çıktı.

Saçları taranmış ıslak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Dizlerinin birkaç santim üzerinde biten, uçuk pembe renkte, dökümlü bir bornoz giymişti. Bornoz tamamen, çökertici derecede şeffaftı. Kadının her kıvrımını görebiliyordu.

zarif boynundan, kumaşın kıvrımlarıyla zar zor gizlenen göğüslerinin kabarıklığına, belinin esnek kıvrımına ve kalçalarının genişlemesine kadar...

Dik dik bakıyordu. Yetişkin bir erkek olarak geçirdiği tüm yıllar sanki hiç var olmamış gibi silinip gitmişti ve o yine genç bir çocuktı, garip ve şaşkındı. Gözlerini kaçıramıyor, ses çıkaramıyor, bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Onu istiyordu. O erotik bir rüyaydı.

Bunun gerçek olmadığına karar verdi. Hâlâ bir kafesteydi ya da yolun kenarında ölmek üzere yatıyordu ve ateşli beyni öbür dünyaya geçmeden önce son bir kez onunla alay etmek için güzel bir fantezi uydurmuştu.

Charlotte'un yanaklarına soluk pembe bir allık yayıldı.

Başka tarafa bak, seni aptal.

Richard ağzını kapattı ve kendini yatağa dönüp kendi giysi yığınının almaya zorladı. "Görünüşe göre haklısın. Jason'ın espri anlayışı varmış. Umalım da deri bir peştamalla çıkmayayım."

Odaya girip yorganın altına tırmanan Charlotte'tan başka bir yere bakmamak için kendini zorlayarak banyoya yöneldi.

Duşta duvara yaslandı, iki koluyla kendini destekledi ve suyun başının arkasına ve sırtına sıçrayarak yorgun kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Richard gözlerini kapadı ve zihninde Charlotte'u gördü. *Kendine gel. Sen onun bir kafesten çıkardığı, pislik, sidik ve kanla kaplı adamsın.* Ona acıdı ve iyileştirdi. Bunun yıllardır bir kadından görmediği kadar büyük bir iyilik olduğunun farkında değildi. Onun için bu sadece sıradan bir hayırseverlikti.

Güzel ve zarif bir kadındı. Bir erkeğin ona karşılık vermemesi için ölmüş olması gerekirdi. Ölüme çok yaklaşmıştı ve şimdi bedeni hayatta kaldığı için sevinliyordu. Bunun üzerine harekete geçmesi söz konusu bile olamazdı. Ona güveniyordu ve o da bu güveni boşa çıkarmayacaktı. O kapıyı açsa bile, ki açmayacaktı, Charlotte az önce duygusal bir felaket yaşamıştı. Sadece serserinin biri bundan faydalanabilirdi ve Charlotte'un sabah ilk iş pişman olacağı hata o olmayacaktı.

Richard zihnini kapattı, süngeri sabunladı ve sabunun keskin, baharatlı kokusundan başka hiçbir koku duymayana kadar kendini keseledi. Duş neredeyse kaldırabileceğinden daha fazla çaba gerektiriyordu. Suyun altında dururken, kısa bir süre yere oturmayı ve duşa girmemeyi düşündü.

kalktı. Ama kadının onu aramaya geleceğinden emindi ve düşün zeminine yığılmış çıplak halde bulunması gerçekten felaket olurdu.

Jason o kıyafeti bilerek bırakmıştı. Adam zeki ve anlayışlıydı. Vücut dillerini okuyacak, birlikte seyahat ettiklerini ama samimi olmadıklarını anlayacak ve bu fırsatı onunla alay etmek için kullanacaktı. Richard skor tutuyor olsaydı, bu Jason Parris'e giderdi ama yan savaşlarla ilgilenmiyordu.

Kıyafetleri sade Garip kıyafetlerine dönüştü: basit koyu gri iç çamaşırı, bir tunik ve kahverengi pamuklu pantolon. Yenilerini alana kadar idare ederdi. Banyodan çıktı. Charlotte yan yatmış, çarşafın altına gizlenmişti. Gözleri yarı kapalıydı ve uyuyor muydu yoksa yumuşak kirpiklerinin perdesinden onu mu izliyordu emin değildi.

Richard kılıcını kapının yanında bıraktığı yerden aldı ve kapıya yaslanıp bacak bacak üstüne attı, kılıcını omzuna dayadı. Atalarının nesilleri bu şekilde uyumuş ve bazıları kılıçları saldırganlarında uyanmışlardı. Eğer Jason bir an delirir ve onların huzurunu bozmaya karar verirse, o da onlara katılacaktı.

"Richard," dedi Charlotte.

"Evet?"

"Bu gece hayatta kalamayacağımızdan mı endişeleniyorsun?" Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Tedbirli olmayı tercih ederim." "Bir battaniye ve yastık ister misiniz?"

Yatakta ona eşlik etmek isterdi. *Peki sen olsan ne yapardın? Çok yorgunsun, doğru düzgün göremiyorsun.* "Hayır, teşekkür ederim. Böyle uyumaya alışkınım. Bu bana rahatlık veriyor."

Yatakta kıpırdandı. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Kapıyı koruduğunuz ve beni yanınıza aldığınız için."

Ona sormak istediği pek çok soru vardı. Nereli olduğunu, neden Edge'e kaçtığını ve eski kocasının onu nasıl incittiğini bilmek istiyordu ama yorgunluk onu boğuyordu. Richard gözlerini kapadı ve uykuya teslim oldu.

BEŞ

Charlotte uyandığında güneş ışığı pencerelerden odaya süzülüyordu; sabahın geç saatlerinin narin ve solgun ışıltısı açık sarı yatak takımını hafif bir şeftaliye boyuyordu.

Richard kapının yanında, çıplak sırtını ona dönmüş bir şekilde duruyordu. Koyu renk bir pantolon giymişti ve elinde beyaz bir gömlek vardı. Kaslar sırtını sarmıştı, sert ve güçlüydü, bronz teninin altında şişkinlik vardı, sanki güneşin sıcaklığını emmiş ve şimdi onunla dolmuştu. Yırtıcı bir hayvan gibi yapıydı, zayıf, güçlü, hızlı ve mükemmel dengeliydi. Şiddet potansiyeli korkutucuydu ama karşı konulmaz bir şekilde çekiciydi. Elini onun sırtında gezdirmek, altındaki kasların hatlarını izlemek istiyordu. Bu tamamen tensel bir arzuydu, rasyonel düşünceden arınmış fiziksel bir ihtiyaç. Adam ondan çok farklıydı, çok erkeksiydi ve ona ulaşmak istiyordu.

Richard kollarını kaldırarak gömleğini çekti. Kasları derisinin altında esnedi, geniş omuzlarında şişkinleşti. Büyülenmiş bir halde onu izledi. Dün gece, kendini yarı ölü hissederek yabancı bir yatağa girdiğinde, şehrin en kötü yerinde, bir suçlunun evinde olduğu aklına gelmişti. Jason Parris onları öldürmek isterse, istediği zaman ve tam bir cezasızlıkla öldürebilirdi. Kimse nerede olduklarını bile bilmiyordu. Korkusu artmış, panik atağa dönüşme tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı. Sonra Richard dün gece sırtını kapıya dayayarak oturdu ve endişesi azaldı. Bir şekilde hiçbir şeyin ona zarar vermek için onu geçemeyeceğinden tamamen emindi. Bencilceydi ama sabaha kadar kıpırdamayacağını bilerek gözlerini kapadı ve rahat bir uyku çekti.

Dün gece duştan çıktığında adamın ona bakışını hiçbir kadın yanlış anlayamazdı. Teni temiz, saçları nemli bir şekilde dışarı çıktığında, kirpiklerinin perdesinden ona da bakmıştı.

Bakmaması gerektiğini bildiği halde ona baktı. Adam gücü temsil ediyordu ve aksini bilmesine rağmen kendini zayıf hissediyordu. Dahası, korkunç şeyler atlatmıştı ve kendine hâlâ en ilkel şekillerde yaşadığını hatırlatmak istiyordu. Ancak bunu ona yapmayacaktı. Birincisi, bu şekilde ve birbirlerini tanıdıktan sadece iki gün sonra yapılmazdı. İkincisi, Richard etkinliğinin hiçbir bağlılığa bağlı olmadığını açıkça belirtmişti. Ona kızardı.

İkisinin de aklı başında değildi. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar genellikle çılgınca şeyler yapardı ve o da aklın sesini dinlemek zorundaydı.

Döndü.

Adamın yakışıklı olduğunu hatırlıyordu ama yüzü onu şaşırtmıştı. Zeki, yoğun gözleri onun ölçüsünü aldı ve kekelememek için savaştı ve zorunda kaldı.

"Günaydın," dedi Richard.

Yıllardır aldığı eğitimden yararlandı ve konuştuğunda sesi tamamen eşitti. "Günaydın."

"Jason'ın adamları bize yeni giysiler getirmiş," dedi sandalyedeki giysi yığınının göstererek. "Eski ve muhtemelen alışkın olduklarınız kadar güzel değiller ama dikkat çekmemeliyiz. Cauldron'da yeni kıyafetler bizi öldürtebilir ve mümkünse bundan kaçınmalıyız."

Sakatlığı göz önüne alındığında çok daha uzun süre uyuması gerekirdi. "Ne zamandır ayaktasın?"

"O kadar da uzun
değil." "Buraya gel,
lütfen."

Yatağa yaklaştı. Charlotte doğrulup çarşafı göğsünün üzerinde tuttu, elini kaldırdı ve parmaklarıyla onun boynuna dokundu. Teni parmak uçlarının altında sıcak hissediyordu. İçinden heyecanlı bir çırpınma geçti. Adamın saçlarından ve teninden yayılan hafif sabun kokusunu, biraz baharat ve narenciye kokusunu aldı.

Gerçekten şimdi. Otuz iki yaşındaydı. Libidosunu kontrol altında tutabilirdi. Charlotte odaklandı. Büyüsü parmaklarından kayarak adamın derisine battı. Yara neredeyse tamamen iyileşmişti. Ateşi normaldi. Hafif dehidrasyon, biraz yüksek nabız. Aslında, ona dokunduğu kısa saniyeler içinde yükselmişti. Elbette, dedi kendi kendine. Onun kasaplığını görmüştü.

On altı kişi. Doğal olarak, kız ona dokunduğunda telaşlanacaktı. Charlotte elini bıraktı.

"Temiz bir sağlık raporu," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Adam ona bakıyordu. Perdelerdeki aralıktan süzülen gün ışığı yüzüne açık altın rengi bir şerit çiziyor, tenini altın rengine boyuyor ve gözlerine zengin bir kızılık katıyordu. Yakışıklıydı, vücudu güçlü ve formdaydı ve yaydığı tehlike çekiciliğini daha da artırıyordu. Charlotte ona baktığında, şimdi yaptığı gibi gerçekten baktığında, çarpıcıydı.

Ve ona bakmaya hiç hakkı yoktu. İkisi de bir görevdeydi ve bu durum yumuşaklık ya da çekiciliğe yer bırakmıyordu.

"Plan hakkında hiç konuşmadık," dedi.

"Çok basit," dedi. "Köle tacirlerini ve avlarını taklit edeceğiz, gemiye bineceğiz ve onu Pazara götüreceğiz. Limana yaklaştığımızda mürettebatı ortadan kaldırmamız gerekebilir. Karadakileri telaşlandırmamak için bunu hızlı ve sessiz bir şekilde yapmamız gerekecek."

"Jason'ın adamları gemiyi kullanabilir mi?" diye sordu.

"Yapabilecekleri konusunda bana güvence veriyor. Diğer kusurları ne olursa olsun, Jason verimli ve işinin ehlidir. Burası bir liman şehri ve mürettebatında çok sayıda eski denizci var. Limana yanaşıp Jason ve adamlarının en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına izin vereceğiz. Bu arada, sen ve ben gidip muhasebeciyi bulacağız. Köle tacirlerinin besin zincirinin tepesindeki insanları ortadan kaldırmalıyız ve bunun için de muhasebeciye canlı ihtiyacımız olacak. Üstlerinin kimliğini öğrendiğimizde, oradan devam edeceğiz."

Tekrar öldürmek zorunda kalacaktı. Onunla gelmeyi talep ettiğinde neye imza attığını biliyordu. Şimdi alınganlık yapmanın sırası değildi. "Sağlam bir plan," dedi. "Ne kadar büyük bir mürettebatı öldürmemi bekliyorsun?"

"Kullanacakları gemi muhtemelen hızlı, manevra kabiliyeti yüksek ve dikkat çekici değil. Bir brigantine veya albatros olduğuna bahse girerim, bu da en fazla on beş ila yirmi kişi anlamına gelir. Bu bir sorun olur mu?"

Bu karmaşık bir soruydu. "Hayır, sorun yok," dedi ona. Richard ayağa kalktı. "Seni kapının dışında bekleyeceğim."

Kılıcını aldı ve dışarı çıktı.

O anda, içindeki o kırmızı kıvılcımı bulduğunda, sonuçlarının ne olacağını çok iyi biliyordu. Bir şifacı olarak hayatı sona ermişti. Bir iğrenç olarak hayatı acımasız ve sempati ya da sıcaklıktan yoksun olacaktı ama muhtemelen kısa sürecekti. Kendi kendine, buna değeceğini söyledi. Eğer köle tacirleri kendisinden birini aldığı için başka hiçbir çocuk Tulip gibi ağlamak zorunda kalmazsa, buna değecekti.

* * *

Ceset bir masanın üzerinde yatıyordu, Jason'dan yaklaşık on yaş büyük ama benzer ten rengine sahip iri bir erkekti. Cesedin yanağındaki et, Jason'ın yüzündeki yara iziyle aynı deseni taşıyordu.

Ceset taze görünüyordu. Bir rakip ya da uzun süreli bir düşman mıydı? Ya da daha büyük olasılıkla Jason Parris'e benzeyen sokaktan geçen bir adam. Charlotte sessizce nefes verdi. Bu dünyaya kendi başına gelmişti. Bununla başa çıkabilirdi.

Richard duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Suç lordu cesedin yanında bir sandalyede oturuyordu. Miko da Richard'ı taklit edercesine duvara yaslanmıştı, bir bacağı bükülmüş, ayağı onu destekliyordu. Garip bir kızdı, sessizdi, dar yüzü sakindi ama sanki birini bıçaklamak için doğru anı bekliyormuş gibi tuhaf bir öngörülemezlik vardı.

Cesedin yüzündeki şekil bozukluğu kırmızı ve taze görünüyordu. Jason'ın yüzündeki izler bir yıldan daha eskiydi.

"Yanığı nasıl yaşlandıracaksın?" Charlotte sordu.

"Bir ölü çağırıcımız var," dedi Jason. "Onu yaşlandıracak. Beni iyileştirmek için ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı.

Yorgunluğun artçı etkileri hâlâ oradaydı, kemiklerinde birikiyordu ama beklediğinden çok daha hızlı iyileşmişti. Eğer dün on altı kişiyi iyileştirmiş olsaydı, şu anda yatakta, hareket edemez durumda olacaktı. Ama şimdi kendini yenilenmiş hissediyordu. Sanki omuzlarından ağır bir fiziksel yük kalkmış gibi rahatlamıştı. İroni.

İyileştirmek asil bir fedakârlıktır, Leydi Augustine'in sesi anılarından talimat verdi. Zarar vermek ise bencilce bir sapkınlıktır.

Charlotte, yükün tam olarak ortadan kalkmadığını düşündü. Sadece büyüündeki dengesizliğin yarattığı baskıyı, zihnindeki cinayetin ağırlığıyla takas etmişti.

"Peki bu iyileşme, özel bir yetenek mi?" Jason sordu.

"Evet."

"Bazı sihirler öğretilir."

Charlotte başıyla onayladı. "Evet. Parıldama öğretilir ve pratikle geliştirilebilir, Kırıklardan gelen biri için bile, herhangi bir büyüye sahip olduklarını varsayarsak. İyileştirme daha etkili hale getirilebilir ama bu yetenekle doğmuş olmanız gerekir."

Jason Richard'a bakıyordu. "Senin şu kılıç olayı bir flaş, değil mi?"

Richard başını salladı.

Jason ona baktı. "Burada pek çok garip büyü gördüm ama onun yaptığını hiç görmedim. Bana öğretmesini istedim ama öğretmeyecek."

Richard, "Zaten yeterince zarar veriyorsun,"

dedi. Jason sırtıttı. "Canımı yaktın ihtiyar."

Richard gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Sizi bu zavallı masum şehrin üzerine saldım. Kelen'a'nın canileri için üzülüyorum. Eğer sana parlamayı öğretirsem, onlardan geriye hiçbiri kalmayacak."

"Bunun için flaşa ihtiyacım yok." Jason yara izine dokundu. "Hadi devam edelim

o."

Charlotte bir sandalye aldı ve sandalyeyi pencereden sızan ışık huzmesinin içine koydu.

tavana yakın yüksek bir pencere. "Oturun lütfen."

Oturdu. Charlotte yaklaştı ve yara izini ışıktaki daha iyi görebilmek için parmak uçlarıyla yüzünü çevirdi. Vücudu strese karşı koruyan derin deri tabakası olan retiküler dermise kadar uzanan ikinci derece bir yanık. Daha kötü iyileşmişti.

Elini kaldırdı ve büyüünün altın kıvılcımlarının adamın tenine işlemesine izin verdi. Adam tamamen hareketsiz kaldı, sinir bozucu gri gözleri sabitti.

Hasar çok büyüktü. Doku tahribatını onarma görevine daldı. Vücut bir yaralanmaya maruz kaldığında, Broken doktorlarının "fibroblast", Kolej şifacılarının ise "dikiş hücreleri" adını verdiği özelleşmiş hücreler imdada yetişiyordu. Yaranın içine girip kolajen salgılamaya başladılar ve pıhtının içinde ilerleyerek sonunda yarayı sabitleyip kapattılar. Bu kenetlenmenin ne zaman gerçekleşeceği birçok faktör tarafından belirleniyordu ve süreç çok uzun sürdüğünde

fibröz doku ve bazen, eğer yara izleri organlarda oluşmuşsa, ölümcül olabilen fibrozis.

Yara izinin kendisi normal deriyle aynı kolajen liflerden oluşuyordu, ancak bu lifler çaprazlama yerine aynı yönde hizalanmıştı. Yara izinin sert dokusunu yumuşatması ve ardından derideki kolajen liflerini normal sepet örgüsü desenine yaklaştırmak için özenle kaydırması gerekiyordu. Yavaş ve metodik bir çalışmaydı. Yüzdeki yara izleri hassasiyet gerektiriyordu; yüzün simetrisi söz konusuydu. Oda, Richard, Jason, hepsi solmuştu. Sadece yaralı doku kalmıştı ve o da onu yeniden hizalamaya odaklandı.

Sanki bir duvarın arkasından boğuk sesler duydu.

Richard, "Yaranı iyileştiriyorsun ve kendine bir dublör bulmuşsun," dedi. "Neden birdenbire ölü görünme ihtiyacı duydun?"

"Ayna benimle ilgileniyor," diye yanıtladı hastası. "Sen ne yaptın?"

"Pek çok şey var, hiçbirisi iyi değil ama hiçbirisi de casusları ilgilendirmiyor. Beni izliyorlar ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Seni uyarmıştım Jason," dedi

Richard. "Bana ders verme, ihtiyar."

"Çok hızlı genişliyorsunuz ve çok fazla kişiyi öldürüyorsunuz. Şiddet dikkat çeker."

Jason iç çekti. "Fark etmediysen söyleyeyim, gayet iyi gidiyordum."

"Beş Çete'nin ağzından köpükler saçarak seni Okyanusun dibini boyladınız, Rook başınıza ödül koydu ve şimdi de Ayna'nın ajanları evinizi izliyor. 'İyi' tanımınız en iyi ihtimalle rahatsız edici." Birden gülümsedi ve hafif bir aksan takındı. "Bu kelimenin düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum."

Belli ki Jason'la birlikte onun bilmediği bir şeyden alıntı yapıyordu.

Jason sırtıttı. "Ha, o bir prenses değil ve keşke sen de o kadar iyi bir kılıç ustası olsaydın." Charlotte'a döndü. "Ona nasıl dayanıyorsun?"

"Beni güvende tutmak için kılıcıyla kapının yanında uyuyor," dedi ona. "Kımıldama."

Sonunda tatmin oldu, büyüsunu geri çekti ve bir adım geri çekildi.

İyi görünüyordu. Bu onun en iyi restorasyonlarından biriydi. Charlotte'un içini bir rahatlama kapladı. Hâlâ iyileştirebiliyordu. Yeteneğinden ya da gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Şimdiye kadar can almaktan korktuğunu fark etmemişti.

Sihrinin temel amacının bedeli. Bunun onu iyileştirmekten alıkoymadığını biliyordu; sadece kontrolünün ya da hassasiyetinin tehlikeye girip girmediğinden emin değildi.

İyileşme sonrası yorgunluk etrafını sarmış, başını döndürmüştü. Jason yüzüne dokundu. Yara izi onu yaşlandırmıştı ama şimdi yüzünü daha net görebiliyordu ve Charlotte onun hâlâ genç bir adam olduğunu fark etti.

Miko öne çıktı ve ona bir ayna uzattı. Jason kendine baktı. Gözleri büyüdü.

"Sihirli eller," dedi. "Bu çok değerli bir yetenek. Neredeyse insanı sahip olmadığına pişman edecek."

"Ona dokunursan parmaklarını kaybedersin," dedi Richard, sesi rahattı. Jason ona baktı. "Gel benim için çalış. Sana daha iyi bakarım." "Hayır."

"Richard'ın sorunu bir kadına nasıl davranacağını bilmemesi. Kadınlara doğru düzgün bakmalısın. Kadın at gibidir."

Şafak Anne, onlardan biri değil. "Nasıl yani?"

"Bir atı evcilleştirmek istediğinizde ona bir elma sunarsınız. Dizginleri ona takmanıza izin vermeden önce kokunuza ve lezzetli elmalarınıza alışması gerekir. Eğer onu görmezden gelerseniz, kısa süre içinde sizi takip ederek bir şeyler vermenizi bekler. Ona ikramlar getirmeye devam ederseniz, sonunda onu sürmenize izin verecektir."

Mhm.

Richard karanlık bir gölge gibi masaya yaslanmıştı, duruşu rahattı, dudakları gülümsüyordu ama gözleri tamamen odaklanmış bir şekilde Jason'ı izliyordu. Avını gören bir kurt gibi, diye fark etti.

Jason bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Miko duvardaki pozisyonunda gözlerini devirdi.

"Demek istediğim, elimde bir sürü elma var," dedi suç lordu. "Bunu biraz düşünmelisin. Elmalarımı seversin."

Charlotte ona doğru eğildi. "Jason, sana bu saçmalığı kim söylediye arkadaşın değil. Kadınlar at, köpek ya da kedi değildir. Bizler insanız ve bunu ne kadar çabuk anlarsan, Miko'nun bıçağı boğazına saplanmış olarak uyanma ihtimalin o kadar azalır."

Ona baktı.

"Bana ne istediğimi sordunuz. Köle ticaretini yok etmek istiyorum. Seninle bir kaçamak yapmak bana çekici gelmiyor. Yakışıklısın, ama fazla

deneyimsiz ve yatakta iyi olamayacak kadar kibirli. Birçok ata binmiş olmanız sizi iyi bir binici yapmaz; bu sadece iyi bir atı tanıyamadığınızı ya da onu nasıl tutacağınızı bilmediğinizi kanıtlar. Benim için çok gençsin ve on yıl içinde kendini geliştirdiğinde ben de senin için çok yaşlı olacağım. O yüzden bu konuyu bir daha konuşmayalım."

Duvardan ince, tiz bir ses geldi. Miko kıs kıs gülüyordu. Jason sandalyesinde döndü ve öfkeyle ona baktı.

Biraz daha kıkırdadı.

Suç lordu gözlerini kırıştırdı ve Charlotte'a döndü. "Bazı insanlar endişelenebilir. Böyle sözler boğazınızın kesilmesine neden olabilir."

"Bazı insanlar iyileşmenin tersten de yapılabileceğinin farkında değil," dedi ona. "Neden Voshak'a bu konuda ne düşündüğünü sormuyorsun?"

Richard sinsi adımlarla zemini geçti ve onun yanına geldi. "Sen de onun kadar delisin," diye hırladı Jason.

Richard, "Şimdi anlıyorsun," dedi.

"Market'i yağmalasak ve sen bilgilerini alsan bile, ne yapabilirsin ki?" Miko aniden konuştu. "Siz sadece iki kişisiniz. Köle tacirleri yüzlerce kişi."

Richard yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Gerçekten çok yazık. Onlara sportmence bir şans vermek isterdim ama bazen hayat adil olmayabiliyor."

Charlotte gülümsedi. Adama hayran olmak gerekirdi.

"Yüzünüz eski güzelliğine kavuştu." Richard Jason'a döndü.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek misin?"

Jason ayağa kalktı ve pelerininin kapüşonunu yüzüne çekti. "Hallediyorum ihtiyar. Hatırlıyorum. Geminin gece yarısı ineceğini söylemiştin. Nereye yanaşmayı planlıyor?"

"Teal Inlet."

"Bu gece saat 10'da iki mil kuzeyinde buluşalım." Miko'yu da yanına alarak odadan çıktı.

"Şimdi ne olacak?" Charlotte sordu.

"Şimdi şehre gidiyoruz," dedi Richard. "Burada bağlantılarım var. Bu gece için onlara ihtiyacımız olacak."

* * *

Gün ışığında Kelena hiç de iyi görünmüyordu, diye düşündü Charlotte, Richard'la birlikte kanal boyunca yürürken. Kokusu da aynıydı. En azından ölümler

Ceset gitmişti, muhtemelen gelgit tarafından denize sürüklenmişti. Köpeği Jason'ın evinde bırakmışlardı. Onun gelmesinde bir sakınca görmemişti ama Richard birini ısıtırca muhtemelen en yakın kanalda boğulacağını söyledi. Onu Jason'ın mutfağından aldıkları bir inek uyluk kemiğiyle birlikte bir odaya kilitlediler.

Richard evlerin arasındaki dar sokağa döndü, ancak yan yana geçebilecekleri kadar genişti. Sokak, çevredeki binaların yüksek duvarlarının oluşturduğu küçük bir avluya açılıyordu. Avludan sağa doğru çok daha geniş bir başka sokak açılıyordu ve üç adam bu sokağı kapatmıştı.

Dostça görünmüyorlardı.

Boğazı sıkıştı. Nabızı hızlandı ve göğsünü rahatsız edici bir ağırlık doldurdu. Charlotte yutkundu ama gerginlik çözölmeyi reddetti. Bir kavga çıkacaktı.

Bu sadece fiziksel bir tepki, dedi kendi kendine. *Sadece korku.* Öfkesi ve kızgınlığı dün onu uyuşturmuştu ama bu zırh gece boyunca erimişti. Hayatta olduğunun farkındaydı. Korkuyordu.

Charlotte omuzlarını dikleştirdi. Bunu halletmesi gerekiyordu.

Öndeki adam, sert, iri, kel, soluk kafa derisinin üzerinde koyu renkli dövmelelerden oluşan girdaplarla sırttı. Dudakları doğal olmayan bir şekilde gerilmiş, bir ağız dolusu iki inç uzunluğunda diş gösteriyordu. Parmak eklemlerini çivili metal şeritler kaplıyordu.

Büyüsü, bir avuç keskin kum gibi tenine çarparak onu yıkadı. Tanıdık bir tiksinti Charlotte'u boğdu. Buna karşılık korkusu da arttı. Adam yasadışı büyüyle modifiye edilmişti, Louisiana Düklüğü'nün El için kullandığı türden, gizli ajanları. Daha önce de bununla uğraşmıştı. Bir modifikasyon, alıcılarını daha güçlü, daha hızlı ve daha ölümcül yapıyordu. Aynı zamanda insanlıklarını da ellerinden alıyordu ve geri döndürölmesi neredeyse her zaman imkânsızdı.

Charlotte timsah ağızlı iki arkadaşına odaklandı. Soldaki uzun boyluydu ve yumruk büyüklüğünde bir metal parçasıyla donatılmış kısa bir topuzla silahlanmıştı. Daha zayıf ve muhtemelen daha hızlı olan sağdaki ise iki bıçak taşıyordu. Bıçaklı dövüşçünün boynundaki kırmızı kızarıklık, koruyucu önlemler alınmadan sağlıklı partnerlerle cinsel ilişkiye girildiğinde ortaya çıkan ileri derecede bir luries vakasına işaret ediyordu.

Üçü arasında, modifiye edilmiş timsah ağızlı adam en büyük tehdidi oluşturuyordu. Charlotte içindeki büyüünün kıpırdadığını hissetti. Esnedi, gerindi, yükselen bir kedi gibi

ve dişlerini yaladı. Enfeksiyon yeterince hızlı olmazdı. Onları parçalamalı ve organ yetmezliğine yol açmaya çalışmalıydı.

"Garip dişleri olan adam yasadışı büyüyle güçlendirilmiş," diye mırıldandı Richard'ın yararlanması için. "Bıçaklı olanın kasıkları şişmiş."

Gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim. Bunu dikkate alacağım."

Daha önce hiç doğrudan bir iyileştirme yapmamıştı. Enfeksiyon, evet, ama Elvei'ye yaptığı hata dışında iç kanamaya neden olan bir şey olmamıştı. Dilinde bakırımsı bir tat belirdi. Adrenalin.

Timsah ağızlı, dişlek gösterisinin istenen etkiyi yaratmadığını fark etti. "Kayboldun," diye seslendi, sesi derindi.

Richard yürümeye devam etti. Kadın onu takip etti, içinde karanlık akıntılar dönüyordu.

"Merak etme, sana ve sürtüğüne doğru yolu göstereceğiz." "Çok nazıksınız," dedi Richard ve sonra *hareket* etti.

Bir an onun yanındaydı, bir an sonra elini timsah ağızlı adamın boğazına geçirmişti. Adam geriye doğru sarsıldı ve Richard onu kolunun üzerinde döndürerek rakibinin tüm ağırlığını yere indirdi. Lider yere düşmeden önce, Richard palyaçonun dizine bir tekme indirdi. Kıkırdak çatırdadı, bacak ters yöne büküldü ve adam yere yığıldı. Richard güzü yakaladı, yere düşen adamın elinden çekip aldı ve bıçaklı dövüşçüye doğru döndü. Topuzun sapı elinde dans etti, sert darbeler indirdi -kafa, solar plexus, kasık- ve bıçaklı dövüşçü yere düşerek bir top haline geldi.

Timsah ağızlı ayağa fırladı ve Richard'a doğru hamle yaptı, elleri dışarıda, çenesi açıktı. Richard adamın sağ kolunu yana savurdu, elini adamın bileğine kilitledi, aşağı doğru salladı, güzün sapını adamın açıkta kalan boynunun dibindeki sinir kümesine çarptı ve çenesinin hemen altına tekrar vurdu.

İri adam sarhoş gibi sendeledi, kollarını salladı, dik durmak için umutsuzca mücadele etti, sonra yarı oturdu, yarı yere düştü, gözleri sersemlemişti.

Charlotte ağzını kapattı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, yardım bile etmedi. Sadece orada durdu. İçindeki şifacı yaraları listeledi: travma geçirmiş bir boğaz, dizin arka çapraz bağında bir yırtık - en azından kısmi. Femoral kondilin ön tarafının tibial platonun ön tarafına çarpmasıyla tam bir yırtık oluşması daha olasıydı. Richard tekme atmıştı.

Saldırgan o kadar sert vurmuş ki bacak kemikleri birbirine çarpmış, uyluk ve kaval kemikleri zedelenmiş. Tam bir yırtık, onun gibi bir iyileştirici ya da bağ grefti anlamına gelirdi, çünkü bağ bir kez tamamen koptuğunda, hiçbir cerrah onu tekrar dikemezdi. İki beyin sarsıntısı - biri hafif, biri ağır - bir burkulmuş boyun, bir burkulmuş kol, çok sayıda çürük ve onarılamayacak şekilde hasar görmüş üç haysiyet. Hepsi beş saniyeden kısa bir sürede oldu. Ve daha kılıcını bile kınından çıkarmamıştı.

Richard ona yaklaştı ve elini uzattı. Şok geçiren kadın parmaklarını onunkilerin üzerine koydu ve Richard cesetlerin üzerinden geçerek avluya açılan dar sokağa girmesine yardım etti.

Konuş, dedi kendi kendine. Konuşmak kendinden emin görünmeni sağlar. Onu şoke ettiğini anlamasına izin veremezdi. Soğukkanlı ve sakin görünmeliydi çünkü Jason'ın bir ortakta aradığı şey buydu. "Jason'ın kendi bölgesini daha iyi kontrol edeceğini düşündüm," dedi. Sesi normal geliyordu. Sesinin titremesini bekliyordu.

"Muhtemelen onun adamlarıydı," dedi

Richard. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu küçük düşürdün," dedi Richard. "Hoşnutsuzluğunu bu şekilde gösterdi."

"Sanırım şimdi bunun kendi adıma konuşmamın bir sonucu olduğunu söyleyeceksiniz." Sadece dene.

"Bu benim için tatmin edici olurdu ama tam olarak doğru değil. Cauldron'un kontrolünü ele geçirdiğinden beri şehri dört kez ziyaret ettim ve her seferinde bana hoş bir sürpriz hazırladı. En zoru Erkinyalı bir kadındı. Tam üç dakika boyunca dövüştük ve beni öldüreceğini sandım."

Aralarında bir aşk-nefret ilişkisi var gibiydi. Jason Richard'a hayrandı - bunu yüzünden ve ona bakışından anlıyordu - ve onun onayını istiyor, bir yandan da bu yüzden Richard'a kızıyordu. "Jason'ın baba figürüyle ilgili sorunları var, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Richard iç çekti.

"Bu durumda, bir insan Cuisinart olmanız iyi bir şey," dedi.

"Pardon?"

"Bir Cuisinart. Broken'dan kalma bir alet. İçine sebzeleri koyuyorsunuz, bir düğmeye basıyorsunuz ve onları küçük parçalar halinde doğruyor."

Richard kaşlarını çattı. "Sebzeleri doğramak için neden bir alete ihtiyacınız olsun ki? Onları bıçakla doğramak daha kolay olmaz mı?"

"Bunun amacı zamandan tasarruf etmek," diye açıkladı.

"Öyle mi?"

"Temizlemek genellikle doğramadan kazandığınız zamanın çoğunu alıyor."

"Yani bana işe yaramaz olduğumu mu söylüyorsun?" "Bu güzel bir alet!"

"Ve görünüşe göre temizlenmesi zor biriyim."

Onun yüzünü kontrol etti. Gözlerinde küçük kıvılcımlar dans ediyordu. Onunla dalga geçiyordu. Pekala. Eğer öyleyse... "Dün geceki tartışmayı göz önünde bulundurursak, sanırım temizlenmesi oldukça zor birisin."

"Muhtemelen buna verilecek edep dışı olmayan bir cevap vardır," dedi. "Ama aklıma bir tane gelmiyor."

Sokağın ortasına ulaştılar. Pis kaldırımında bir sokak insanı oturuyordu; paçavralara sarınmış, hüzünlü, kambur bir figürdü. Saçları yağlı gri bir yumak halinde yüzüne dökülmüştü. Kıyafetlerinden acı bir çürümüş balık kokusu yükseliyordu. Yaşlı ve yorgun görünüyordu, yüzü kir içindeydi. Kir o kadar kalındı ki, göz bebekleri süt beyazı olan gözlerini zar zor görebiliyordu. Kataraktan muzdaripti.

Dilenci fincanını kaldırıp Richard'a doğru salladı.

Richard dilenciye baktı. Yüz ifadesi değişmemişti ama gözleri daha da kararmıştı. Richard eğildi ve bardağa bir bozuk para attı. "Üçüncü diş," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "İki saat sonra. Kardeşini de getir."

Dilenci fincanını geri çekti, başı öne eğildi.

Richard doğruldu ve onu dirseğinden sıkıca tuttu. Dokunuşu hafifti ama Charlotte kaçamayacağını anladı. Richard onu dilenciden uzaklaştırıp sokağa doğru çekti.

"Arkana bakma," diye mırıldandı. "O George'du."

Arkamı dönme dürtüsü karşı konulmazdı. "George Drayton? Éléonore'un George'u

mu?" Başını salladı.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Éléonore'a ne olduğu çocuklara anlatılmalıydı. O onların büyükannesiydi. Bilmeyi hak ediyorlardı. Boğazı düğümlendi. Ne söyleyecekti ki? Bu darbeyi yumuşatmanın bir yolu yoktu. Yıkıcı olacaktı. Yetişkin bir kadındı ve Éléonore'un bedeninin yandığını görmek hayatında keder, suçluluk ve öfkeyle dolu bir delik açmıştı.

Onlar Éléonore'u hayatları boyunca tanıyan çocuklardı. O, onların

Çocukluklarının güvenli sığınağı, kız kardeşleri dışında onları ne olursa olsun seven ve asla terk etmeyecek tek kişi. Dünyalarını daha güvenli hale getirmişti ve şimdi bu güvenlik yanılması ortadan kalkacaktı. Charlotte yutkundu. Bir şekilde doğru kelimeleri bulmalıydı.

Aklına George'un bir sokakta pislik içinde oturduğu geldi. "George neden bir dilenci gibi giyinmiş? Camarine ailesinin çocukları evlat edildiğini sanıyordum?"

"O ve kardeşi Mirror için çalışıyor."

Onlar casus mu? Dur bir dakika. "Richard, George sadece on altı yaşında. Jack on dört yaşında olmalı."

Bir saniyeliğine ona baktı. "Evet?"

"Çok genç değiller mi? Daha onlu yaşlarında bile değiller."

"Bazı çocuklar bizim iddia ettiğimizden daha az çocuksu olabiliyor," dedi. "George'un yaşındayken iki kişiyi öldürmüş ve babamın bir pazarda vurularak öldürülürken kafasının patlamasını izlemiştim. Sen on altı yaşında ne yapıyordun Charlotte?"

İnleyen insanlarla dolu uzun tarla hafızasında canlandı. Bakırımsı kan kokusu, çarpıtılmış büyüün zehirli kokusuyla ve birkaç tarla ötedeki kasabadan yükselen duman kokusuyla karışmıştı.

"On altı yaşındayken Yeşil Vadi Katliamı'nın kurbanlarını iyileştiriyordum." "Ve George dikkat çekmemek için-"

Bir çocuk ilerideki sokağa fırladı, çöplerin üzerinde kaydı, kendini yakaladı ve onlara doğru koşmaya başladı. Kızıl kahverengi saçlar, kısa kesilmiş, yakışıklı bir yüz, koyu renk gözler, heyecandan çılgına dönmüştü. Bu çocuğu daha önce bir fotoğrafta görmüştü. Jack!

"Kaçın!" Jack bağırdı. "Koş! Git, George!"

Arkasında, bıçak ve sopalar sallayan öfkeli bir insan kalabalığı ara sokağa döküldü.

Dilenci George ayağa fırladı. "Ne yaptın sen?"

"İşte orada!" diye kükredi kalabalığın başındaki adam. Bir taş ıslık çalarak başlarının yanından geçti ve binanın yanından sekti.

"Kaçın!" Jack bağırdı.

Kalabalığın arasından mavi şimşekler çaktı; biri parlamıştı. *Olamaz.*

Jack bir metre havaya sıçradı, parlayan büyü şeridinden kıl payı kurtuldu, duvardan sekti ve doğruca onlara doğru koştu.

"Merhaba, Richard, merhaba, güzel bayan!" Jack hızla yanlarından geçti. Richard onun elini tuttu. "Gitmemiz gerek!"

Koşmaya başladılar ve kaldırım taşlarında hızla koşarak Jack'in peşinden gittiler. George küfretti ve kafalarının üzerinden kalabalığa bir şey fırlattı. Arkalarından kuru bir patlama sesi geldi. Charlotte omzunun üzerinden baktı. Yoğun beyaz bir duman bulutu sokağı doldurdu. İnsanlar öksürüyordu.

Birinin mavi parlayan kırbacı dumanın içinden fırlayarak kaldırım taşlarını yaladı. Bu kalabalıktan biri körlemesine büyü yapıyordu. Bu şehir delirmişti.

Avluyu ve dar sokağı temizlediler, tahta kaldırıma fırladılar ve caddede hızla ilerlediler. Jason'ın saklandığı yerin girişi gözlerinin önünden geçti. Charlotte'un ciğerlerindeki hava ısındı.

Sol taraflarında küçük bir ahşap rıhtım yükseliyordu. "Sağa dön!" Richard çok yüksek sesle bağırdı ve tahta kaldırımdan karanlık suya atladı, onu da kendisiyle birlikte çekti. Ilık su onu yuttu. Charlotte bir ağız dolusu tuzlu sıvıyı yuttu ve neredeyse boğuluyordu. Suyun içinde ne tür bir kirlilik olduğunu sadece Tanrılar biliyordu.

Charlotte ayaklarını tekmeleyerek su yüzüne çıktı ve suyu tükürdü. Richard onu iskelenin altına çekti, tam o sırada bir adım ötede iki ceset daha suya vurdu. Bir an sonra George ve Jack de yanlarında su yüzeyine çıktılar. Dördü de rıhtımın altında, kirli köpük ve çöplerin arasında, sırtları kanal duvarına dayalı bir şekilde büzüştüler.

Kalabalık tahta kaldırıma döküldü. Charlotte nefesini tuttu. "Sağa gittiler!" diye bağırdı biri. "Reed Sokağı'na!"

Botlar üstlerine vuruyor, rıhtımın tahtalarından su damlalarını üzerlerine silkeliyordu.

George denen pis ve ıslak yaratık elini kaldırdı, kardeşine ölümcül bir bakış attı ve başparmağını boynuna götürdü. Jack sıırttı.

Charlotte'un hemen yanındaki derinliklerden ölü bir balık yüzüyordu. Ew. Parmaklarıyla hafifçe kenara itti.

Kalabalığın gürültüsü geri çekilirken, son kalanlar da koşarak yanlarından geçti.

Richard sola doğru ilerledi ve kanal duvarı boyunca hızlı adımlarla yürüdü. Çocukların onu takip ettiğinden emin olmak için bekledi ve peşinden gitti.

On beş dakika ve iki kanal sonra, tahta kaldırıma çıktılar. Jack kendini silkeledi. George'un paçavralarından kirli sular akıyordu. Saçları damlıyordu. Yüzü asık bir şekilde kardeşine baktı. Bakışların sıcaklığı olsaydı, Jack yanmış bir kibrit çöpüne dönerdi.

Charlotte biraz temiz hava almayı umarak ama bulamayarak derin bir nefes aldı.

Sırılsıklam giysileri kokuşmuş deniz yosunu gibi kokuyordu. Ayakkabılarına su dolmuştu ve sol ayağının parmaklarının altına yapışkan bir şey sıkışmıştı.

Richard başka bir ara sokağa daldı, o da topallayarak ve kaldırımlarda yumuşak sesler çıkararak peşinden gitti. Çocuklar arkadan geliyordu.

Sonraki on dakika boyunca kimse bir şey söylemedi, ta ki Richard bir deponun önünde durana kadar. Küçük ahşap kapı açıldı. Elinde kanlı suyla dolu metal bir kova taşıyan bir kadın önlerine çıktı. İçindekileri kanala doğru fırlattı.

Harika. Harika. Güvenli bir yere geldiklerinde herkesi oturtup enfeksiyon olup olmadığını kontrol edecekti.

Richard kapıyı açık tuttu, gözleri tahta kaldırımını tarıyordu.

Charlotte eğilerek içeri girdi ve büyük bir spor salonuna adım attı. Erkekler ve kadınlar, soyunmuş ve ter içinde, ağır kum torbalarını yumrukluyor ve tekmeliyordu. Her ikisi de keskin hatlarla kaslanmış bir erkek ve bir kadın kamış minderlerin üzerinde dövüşüyordu; başka bir çift dövüşçü ise tahta bir platformun üzerine kurulmuş ringde ellerini havaya kaldırmış dövüşüyordu. Kaslı vücutların üzerinde bir gürültü yükseliyordu: küçük torbalara vurulan hızlı kesik kesik yumruklar, daha ağır torbalara vurulan tekmeler, gırtlaktan gelen çığlıklar ve ritmik nefes alıp vermeler.

Charlotte ileri doğru bir adım attı. Her şey durdu. Spor salonu tamamen sessizliğe gömüldü. Dövüşçüler hep birlikte ona baktı. Yüzlerin hiçbiri dostça değildi.

Hiç iyi değil. Başını kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. Arkasında Jack derin bir nefes aldı.

Richard kapı aralığından içeri adım attı ve odadaki düşmanlığa aldırmadan onun önünde ilerledi.

Orta yaşlı, kilolu bir adam ringden uzaklaştı ve Richard'a doğru yürüdü, adımları telaşsızdı. Bronzlaşmış yüzünde, sol gözünün az ötesinde bir yara izi vardı. Sağ kulak memesinin yarısı yoktu, eski yaranın kenarı düzensiz ve pürüzlüydü. Charlotte ısırılıp koparıldığını fark etti.

Eğer bir sorun varsa, gençleri dışarı iter ve kapıyı kapatırdı. En azından onlara birkaç dakika kazandırırdı.

Richard ve kilolu adam zeminin ortasında karşılaştılar. Adamın gözleri acımasızdı.

İşte başlıyoruz.

Kilolu adam Richard'a sarıldı, döndü ve ringe geri döndü. Yumruklar ve homurtular yeniden başladı. Richard onlara başıyla işaret etti. "Arka oda."

Yalnız kaldıkları anda onu yumruklayacaktı, diye kendi kendine söz verdi Charlotte. Hayır, hayır yapmayacaktı, çünkü fiziksel şiddete başvurmak uygun değildi. Yine de nefsi müdafaa olarak kabul edilebilirdi. Eğer bu yolculuğun sonucunda ölürse, bu köle tacirleri yüzünden olmayacaktı. Richard'ın iletişim kuramaması ona kalp krizi geçireceği için ölecekti.

* * *

RICHARD Barlo'nun arka odasının kapısını kapattı ve etrafına bakındı: uzun bir masa, iki tezgah, yanında dondurma ünitesi olan bir lavabo ve bir terazi . . boştu. Barlo bu odayı boksörlerin maçlardan önce ısındığı iki odadan biri olarak kullanıyordu.

Kalp atışları yavaşladı. Geçtiğimiz aylarda hayatının büyük bir kısmı beklemek, hesaplamak ve izlemekle geçmişti. Bunun gibi heyecandan ve tehlikeden doğan, kılıcının çelik kenarı boyunca koştuğu, zekâsını rakipleriyle eşleştirdiği anlar, gerçekten yaşadığını hissettiği anlardı. Kalbi pompalıyor, dünya daha parlak, deneyimler daha keskin görünüyordu ve o bunların her bir parçasını seviyordu.

"Richard!"

Döndü.

Charlotte onunla yüzleşti. Islak tuniği vücuduna yapışmış, düzgün bir düğümle topladığı saçları çözölmüş ve yüzüne dökölmüştü. O soğukkanlılık ve kibarlık havası silinip gitmişti, sanki biri zarif bir kediye alıp, canı çıkana kadar tımar ettikten sonra üzerine bir kova su dökmüştü. İfadesinde aynı şok, öfke ve şiddet vaadi vardı.

Eğer gülseydi, muhtemelen onu öldürürdü. Tam anlamıyla.

Charlotte ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı. Yüzünü vakur tutmak için kendini zorladı. "Leydim?"

"Kelimeler."

Yıkılmanın ya da çığlık atmanın eşiğinde gibiydi. En iyisi dikkatli davranmaktı. "Kelimeler iyidir," diye kabul etti.

Ellerini kaldırdı. "Seni yumruklamak istiyorum."

Richard neredeyse iki büklüm olmuştu. Bu aristokratı kaba bir şiddete sürüklemişti. Kanalla ilgili olmalıydı. Ah, ne rezillik. "Suyun çok temiz olmadığını biliyorum ama başka seçeneğimiz yoktu." Maskesini biraz düşürdü ve gülümsedi. "Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Sen farkına bile varmadan, sıcak ve kuru olacağız."

"Lanet kanal umurumda değil! Basit kelimeler, Richard! 'Gvendeyiz' ya da 'Bize zarar vermeyecekler!' gibi. Ya da 'O eski bir dost' gibi." Elleriyle kısa bir kesme hareketi yaptı. "Bir şeyler! Dayak yemek üzere olduğumuzu sanıyordum."

Burada mı dvldn? Barlo'nun evinde mi? Onu güvende olmayacağı bir yere getireceğini mi dşnmştu? "Elbette gvendeydin. Seni buraya getirdim."

"Ayrıca beni Jason'ın evine götürdünüz ve orada kılıcınızı tutarak uyudunuz."

Oh, gerçekten şimdi. Ona doğru bir adım attı. "Sizi temin ederim leydim, tamamen güvendesiniz. Eğer biri size elini sürseydi, onu kaybederdi ve oradaki herkes bunu biliyordu."

Charlotte ellerini sıktı. "Aargh!"

"Sadece açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum." Bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu ama onu aptalca tehlikeye atma fikri onu inanamayacağı kadar sinirlendirmişti. "Yani benden tehlikede olup olmadığımızı ya da güvende olup olmadığımızı söylememi istiyorsun. Seni her seferinde uyarma fırsatım olmayabileceğinin farkında mısın?"

Charlotte bankın üzerine çöktü. "Bu noktada zamanın bir kısmına razı olurum."

Richard kendini durduramadı. "Ne kadar şok edici görünse de, bazen kendi yargılarına gvenmeniz gerekebilir. Örneğin, bir eteden kaıyorsak, muhtemelen güvende değilizdir."

Charlotte'un bakışları bir bıçaktan daha keskindi. "Alaycı bir kelime daha edersen sana papilloma virüsü bulaştırırım."

Gerçek tehditlere kadar ilerlemişti. Bu kadının nesi vardı? "Lütfen söyleyin, bu ne olabilir?"

"Siğiller," dedi George.

Gülmenin söz konusu olmadığını kendine hatırlattı. "zr dilerim. Lütfen durumu kelimelerle dzeltmememe izin verin: burada güvendeyiz. Barlo eski bir dostumdur. Savaşçıları beni tanır. Burada açıkça konuşabiliriz."

Başını ne eğdi.

George elindeki sırlıslıkla saç kütlesini çekip aldı ve odanın öbür ucundaki kardeşine fırlattı. Jack kaçtı ve peruk duvara çarptı.

"Seni moron!"

"Ben mi?" Jack gözlerini kırıştırdı, yüzünde meleksi bir masumiyet ifadesi vardı. "Sen!" George'un gözlerini beyaz bir parıltı kapladı. "İki hafta! İki hafta geçirdim.

Haftalardır Parris'i izliyorum ve sen her şeyi mahvettin. Tek yapman gereken yoldan çekilmek ve adamlarının dışarı çıkmasını izlemektir. Sen ne halt ettin?"

Jack omuz silkti. "Bir balık çaldım."

Richard bir kahkahayı gizledi. Kaldar'la tam da bu konuşmayı yaptıkları her sefer için bir sikkesi olsaydı ...

George'un mavi gözleri kocaman oldu. "Neden?"

"Acıkmıştım. Ve sıkılmıştım. Ama daha çok açtım." Jack kollarını iki yana açtı. "Bakın, küçük bir balık aldım, sonra adam bağırmaya başladı, ben de ona tokat attım. Ayağı takılıp meyve tezgahına düşmesi benim suçum değildi. Ben de güldüm ve hepsi beni kovalamaya başladı."

George'un yüzündeki öfke buz gibi bir kararlılığa dönüştü. Sesi birden sakinleşti. "Demek peşinde öfkeli bir kalabalık vardı. Neden onları bana yönlendirdin?"

Jack alaycı bir samimiyetle gözlerini büyüttü. "Çünkü banyoya ihtiyacın vardı."

George paçavralarını başına geçirdi ve yere attı. Gri-siyah bir tunik ve pantolon giymişti. Richard iyi bir seçim olduğuna karar verdi. Giysiler vücudunu sarıyor ama aynı zamanda geniş bir hareket özgürlüğü sağlıyordu. Onu tanıdığı birkaç yıl içinde çocuk şişmanlamıştı. George asla iri bir adam olmayacaktı, ama insanı ölümcül bir kılıç ustası yapan yağsız kas, çabukluk ve disiplinin o yıkıcı bileşimine sahipti.

"O sokakta iki hafta. Yağmur, sıcak, insanlar yanımdan geçerken beni tekmeledi. Ve sen banyo yapmam gerektiğine karar verdin."

"Su sizin için iyidir. Gerçekten. Kirliydin." "Mhm," dedi George.

"Ne kadar kötü koktuğun hakkında bir fikrin var mı?" Jack burnunu kırıştırdı.

"Kokmam gerekiyordu. Dilenci gibi davranıyordum. Kimliğimi açığa çıkardın."

"Kimliğin zaten açığa çıkmıştı," dedi Richard. "Parris, Ayna'nın onu izlediğini biliyor."

"Gördün mü?" Jack söyledi.

"Bu konunun dışında. Sıkıldığın için iki haftalık çalışmayı mahvettin. Şimdi bu görevden alınacağım ve yerime başka birinin geçmesi gerekecek."

Jack omuz silkti, kendinden biraz daha az emindi. "Güzel. Yaz mevsimindeyiz. Tek yaptığın çalışmak. Belki sonunda biraz eğlenebiliriz."

George sakince, "Seni öldüreceğim," dedi.

Başka bir tanıdık duygu. Bu iş yoluna girmeliydi, yoksa daha da kötüleşecekti. "Çocuklar," diye başladı Charlotte. "Gerçekten düşünmüyorum-"

Jack'in gözbebeklerinde parlayan sarı bir parlaklık vardı. İki yaş küçüktü ama şimdiden George'la aynı boydaydı ve omuzları daha genişti, güçlü bir kas yapısının başlangıcındaydı. Değişken kanının faydaları. Elbette birçok dezavantajı da vardı.

Jack, George'a işaret etti. "Getir onu."

George ileri atılarak kolunu savurdu. Jack engellemek için hamle yaptı. Yumruğun ortasında George döndü, hızlandı, zıpladı ve kardeşinin göğsüne bir tekme attı. Jack kapıdan dışarı ve spor salonuna uçtu.

İyi işti!

Charlotte'un nefesi kesildi.

George yüzünde kararlı bir ifadeyle kapıya doğru yürüdü. "George!"

Charlotte seslendi.

Ayak parmaklarının ucunda döndü, zarif bir selam verdi, "İzninizle leydim. Uzun sürmeyecek" dedi ve dışarı çıktı.

Charlotte Richard'a baktı. "Neden orada dikiliyorsun?" "Onlar genç adamlar. Bu gayet normal," dedi ve kapıyı tuttu onun için aç. "Bu işi şimdi çözüp bitirmeleri daha iyi olur." İçini çekti, ayağa kalktı ve spor salonuna gitti.

İki çocuk pistte dans ediyor, tekme ve yumruklar savuruyor, blok yapıyor, dönüyor, zıplıyorlardı. Diğer faaliyetler durdu ve dövüşçüler onları izledi. Jack'in daha güçlü ve hızlı olduğu açıktı ama George daha çok çalışmıştı. Jack içgüdüleriyle dövüşürken, George'un hareketlerinde saatlerce antrenman yapmanın verdiği bir kesinlik vardı. İçgüdüleri nadiren yanılırdı, diye düşündü Richard, George güçlü bir tekme yedikten sonra yerde kayarken. Ama pratik yapmanın yerini tutamazdı. Yine de, William'dan beri

Kuzeninin değişen kocası, Jack'in göğüs göğüse eğitimini devraldığında, çocuk belirgin bir gelişme gösterdi.

George ayağa kalktı, hamle yaptı, kardeşinin gardının içine girdi ve ellerini Jack'in koluna kilitledi. Richard'ın teşhisine göre Kuzeyli üç nokta taklası. Jack, William'ın etkisiyle Aşğı Sud düşüşüyle karşılık vermeye çalıştı ama üç noktayı durdurmak neredeyse imkânsızdı ve George iyi tutunmuştu. Trip, dönüş, takla. Jack havada uçtu ve George onu yere çarptı. Jack'in sırtı yere çarptı.

Ugh. Richard acıyarak yüzünü buruşturdu. Bu acıtmış olmalıydı.

George onun üzerine indi ve kolunu bir bara kilitledi. Dövüşçüler alkışladı.

Charlotte onun yanında yine yüzünü buruşturdu. Olayı şifacının bakış açısından izlemek muhtemelen daha zorlayıcı olacaktı. Onu rahatlatmaya karar verdi. "Aslında birbirlerine karşı oldukça dikkatlıler. Örneğin, bu taktik rakibi etkisiz hale getirmek için tasarlanmıştı. Çeyrek tur sağa dönseydi Jack boynunun üzerine düşerdi."

Ona okunamayan bir bakış attı.

Açıklamak zorunda hissetti. "George Jack'in omurgasını kırabilirdi ..."

Kadın elini kaldırdı. "Richard, beni daha iyi hissettirmeye çalışmayı bırak.

Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Aptal olma," dedi George, Jack'in koluna baskı yaparak. "İşin bitti."

"Sadece dinleniyorum," dedi Jack sıkılmış dişlerinin arasından. "İşin bitti," dedi George.

Bir çıkmazdaydılar. Jack yenilgiyi kabul etmiyor, George da tüm öfkesine rağmen kardeşinin kolunu yerinden oynatmıyordu. Onları ayırmak için bir adım öne çıktı ama Charlotte ondan önce davrandı.

Spor salonuna doğru yürüdü ve iki gencin yanına çömeldi. "Bu kadar yeter, George." Bir elini nazikçe parmaklarının üzerine koydu ve kardeşinin kolunu kavradı. "İkinize de söylemem gereken çok önemli bir şey var ve beklemeyecek."

"İyi haber mi?" Jack sustu.

Charlotte'un yüzüne derin bir üzüntü yansıdı. "Hayır. Değil."

George Jack'in kolunu bıraktı. Çocuklar ayağa kalktılar.

"Gelin," dedi ve bir kolunu George'a, diğerini Jack'e bağlayarak ikisini de odaya geri götürdü.

ALTI

"Benim adım Charlotte." Sevgili Tanrıça, doğru kelimeler yoktu. Charlotte derin bir nefes aldı. "Büyükanne benden bahsetmiş olabilir."

"Evimizi kiralamışsınız," dedi Jack.

"Evet." Kadın başını salladı.

George öne doğru eğildi. "Büyükanne bir şey oldu." Bu bir soru değildi.

"Evet," diye cevapladı yine de. "Ben bir şifacıyım. Richard yaralıydı ve köle tacirlerinden kaçıyordu. Doğu Laporte'a ulaşmış ve bilincini kaybetmişti. Biri onu buldu ve yaralarını iyileştirebilmem için bana getirdi." Yutkundu. "Büyükanne ve ben çok yakındık. Bana karşı hep nazikti. O benim arkadaşımdı."

Kelimeler boğazında düğümlendi. Onları zorla çıkardı, her ses onu içten içe yaralıyordu. "Kenny Richard'ı bize getirdiğinde o da benimleydi. O sırada yanımızda başka bir genç kadın ve onun kız kardeşi de vardı."

Göğsü ağırlaştı. Kalbinin etrafında kurşun bir top gibi yuvarlanan bir ağrı başladı. Hem George hem de Jack ona bakıyordu ve o gözlerini kaçıramıyordu. Sesi ona garip geliyordu.

"Richard'ı iyileştirdim. Çok kan kaybetmişti, ben de biraz kan almak için ayrıldım.

Ben yokken ..."

Bunu yapamazdı. Kelimeleri söylemeye cesaret edemedi.

Richard, "Köle tacirleri evi yaktı ve genç kadınlardan birini ve büyükanne öldürdü," dedi. "Éléonore öldü."

Kelimelerin anlamının George'un içine işlediği o anı tam olarak gördü. Küçük bir adım geri attı. Yüzü sarsıldı ve omuzları

Sanki bıçaklanmış ve yarasını korumak için bir topun içine kıvrılmak istiyormuş gibi öne doğru yığıldı.

"Hayır," dedi Jack. "Evin etrafında koğuş taşları var. Evin etrafında lanet olası taşlar var! Kimse içeri giremez."

George'un gözleri bembeyaz parlıyordu. Parıltı artıyor, şimşek gözyaşları gibi yanaklarına dökülüyordu. Nefesinin altında vahşi bir şeyler mırıldandı. Etrafındaki büyüün kabardığını hissetti. Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Çok fazla güç. Çok *fazla* güç. Bir çığ gibi kendi üzerine inşa edildi.

"Dur!" diye seslendi. "George, hayır..."

Büyü tepeye çıktı ve kırıldı. Gözlerinden ve ağzından beyaz ışık fışkırdı, içinden her gözeneğinden parlayarak tenini ışıldattı. Éléonore ona çocuğun bir büyücü olduğunu söylemişti. Bunun hakkında hiçbir şey söylememişti.

Ayakları yerden kesildi. Bir ayağı boş havada asılı kaldı. Büyüsü bir patlama dalgası gibi Charlotte'a çarptı. Nefes nefese kaldı ve onu kendi gücünün merceğinden gördü. Adam ışık saçan bir fener gibi parlıyordu, büyüü bir ışına odaklanmış, karanlığı araştırıyordu.

Hayalet gibi sesi zihninde yankılandı.

"Mémère. Mémère, benim. Cevap ver bana. Lütfen cevap ver. Lütfen, Mémère."

Sözlerindeki çaresizlik kadının içine işledi. Gözyaşları gözlerini ısıttı. Çok uzaklara ulaşıyordu, Garip'in sınırını aşıyordu, sınırı geçiyordu. Bu imkânsızdı ama yapıyordu.

"Lütfen, Mémère. Sizi çok seviyorum. Lütfen cevap verin."

Sevgi ve umutla dolu bu ses, gözyaşlarını içine akıttı. Sıcak nem yanaklarını ıslattı. Biri kollarını ona doladı ve onun Richard olduğunu fark etti. Richard ona destek oldu. Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama onun kollarının sıcaklığına, başka bir insanla bağ kurmaya ihtiyacı vardı çünkü George'un ıstırabının denizinde sürükleniyordu ve bu onu parçalıyordu.

"Mémère . . ." George'un hayaletimsi sesi yalvardı. Karanlık cevap vermedi.

"Lütfen beni bırakma."

"Lütfen . . ."

Parıltısı söndü. Büyü bıraktı ve George yere düşerek çömeldi. Bacakları tutmadı ve beceriksizce tahtaların üzerine oturdu.

"O gitti," dedi, sesi çok gençti.

Richard'dan ayrılıp yere uzandı ve ona sarıldı. "Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm."

Jack'in derisi yırtıldı. Kas ve deriden oluşan vahşi bir yığın etrafa saçıldı ve kocaman bir vaşak yere düştü. Büyük kedi hırladı ve kapıdan dışarı koştu.

Richard ayağa fırladı. "Ben ona göz kulak olurum." Vaşağın peşinden gitti.

George yere baktı, bakışları donuklaşmıştı. Hiçbir kelime bunu düzeltmeyecekti. Söylediği hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı, bu yüzden yanına oturdu ve ona sarıldı. Yapabileceği tek şey buydu.

* * *

RICHARD kapıdan koşarak çıktı. Tahta kaldırım boştu. Barlo'dan bir takım yedek kıyafet almak için çok değerli bir saniye duraklamıştı ve şimdi Jack gitmişti. Jack gibi Değişkenler toplumunda pek hoş karşılanmazdı. Zihinleri normal insanlarınkinden farklı çalışırdı. İnsan ilişkilerini ve davranış kurallarını anlamakta güçlük çekiyorlardı ama her ufaklığı derinden hissediyorlardı ve bu onları sık sık şiddete sürüklüyordu. Louisiana Dükalığı onları doğar doğmaz öldürürken, Adrianglia onlara kirli sırrı gibi davranıyor, hapishane benzeri askeri okullarında asker yapıyordu.

Jack, türünün çoğu gibi doğar doğmaz krallığa teslim edilmemişti. Sevgi dolu bir ailede büyümüştü ve bu aile onun doğasına izin vermişti. Kelen bu kadar nazik olmazdı. Eğer fark edilir ve kimliği belirlenirse, birileri onu öldürmeye çalışacaktı.

Richard döndü, binaları taradı. Çocuk hızlıydı, özellikle de dört ayak üzerinde ve sağlıklı düşünemiyordu. Vaşaklar ağaç kedileriydi; avlarına yukarıdaki dallardan saldırırlardı. Yalnız kalabileceği yüksek bir yerde olmak isterdi.

Kanalın karşısındaki depo çok alçaktı. İş Bölgesi'nin uzaktaki yüksek binaları çok uzakta ve çok kalabalıktı. Nereye gitmiş olabilirdi?

Sağ tarafta, en yakındaki Kelen'a'nın Dişi'nin uzun, soluk kulesi gökyüzünü sıyrıyordu. Uzun ve izole. Mükemmel bir saklanma yeri.

Richard, Kazan'ın karmaşık labirentinden geçerek tahta kaldırımlar boyunca suyun kenarına kadar koştu, ardından rıhtım boyunca devam etti

okyanusa doğru uzanıyordu. Hava kapalıydı ve su gri gökyüzünü yansıtıyordu.

Hayatında pek çok kayıp yaşamıştı. Annesi ilk gideniydi, yirmi sekiz yaşında anevrizmadan ölmüştü. Tabutta nasıl görüldüğünü hatırlıyordu, kendisinin soluk, kansız bir taklidi. Saçma bir an için birinin onun yerine bir oyuncak bebek koyup koymadığını merak etmişti. Sırada babası vardı. Marissa. Sonra Mürid Teyze ve Erian.

George ve Jack'i de aynı kaderden kurtarabilmeyi diledi. Bir kez daha çocukların acı çekmesini izliyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Son rıhtım da sona erdi. Uzakta dalgalar Kelena'nın Dişleri'ne çarpıyor, kulelerin taş kaidelerine çarpıyordu. Gelgit alçalmıştı ve kum tepeleri orada burada yüzeye çıkıyordu. Richard şansını denedi ve atladı. Su dizlerine kadar geldi.

En yakın kuleye doğru ilerleyerek en yakın kum yığınına doğru ilerledi. Kumda pati izleri vardı. Kedi ayak izleri, pençe yok. İzler kuleye doğru gidiyordu.

Kelena'nın Dişleri'nin hava durumunu izleyen ve fırtınalar çıktığında büyümlü savunmaları harekete geçiren bekçileri vardı. Kulelerin içinde vardiyalı olarak nöbet tutuyorlardı. Richard koşmaya başladı, son sürat ilerliyor, uzun adımlarla kumu yutuyordu.

İleride, suyun yaklaşık yirmi metre yukarısındaki kule duvarında bir taş blok yana kaydı. Duvarlardan daha fazla taş kayarak kulenin etrafında bir spiral oluşturdu ve aşağıya doğru indi. Bir adam koşarak dışarı çıktı, gözleri çılgına dönmüştü ve yeni oluşan merdivenlerden aşağıya doğru koştu.

Richard kuleye ulaştı. Sonunda.

Bekçi suyun içinden ona doğru sıçradı. "Kulede bir Dönüşen var!"

Richard elini pantolonunun içine soktu ve bir yarım altın çıkardı. "Dönüşen falan yok."

"Onu gördüm!" Yaşlı adam kollarını salladı. "At kadar büyük bir kedi!"

Bir at itiyordu. En iyi ihtimalle bir midilli. Richard adamın elini tuttu, parayı içine koydu ve gözlerinin içine baktı. "Dönüşen falan yok," diye yavaşça tekrarladı.

Adamın gözlerinde anlayış belirdi. "Ben bir şey görmedim."

"Bu doğru. Kulenizi birkaç dakikalığına ödünç almam gerekecek, sonra gideceğim ve içeri girmeniz güvenli olacak."

Richard merdivenleri çıkmaya başladı.

"Eğer bir şey kırarsa, parasını ödersiniz!" diye bağırdı bekçi. "Ve hiçbir şeye de dokunma!"

Richard merdivenleri oluşturan taşlara tırmandı ve girişe doğru eğildi. İşin içine altın girdiğinde korkunun bu kadar çabuk azalması şaşırtıcıydı.

Kulenin taştan iç çekirdeğini saran spiral bir merdiven, birçok pencereden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Merdivenin sonunda açık bir kapı görene kadar basamakları tırmandı, daha da yükseldi.

Üst kattan çığ, acı dolu bir ses geldi. Bu bir kedi hırlaması ya da bir vaşaktan beklenebilecek başka bir ses değildi. Uluma ile çığlık arasında bir şeydi, iç burkucu ve acımasızdı, havada titreşiyordu. Richard'ın tüyleri diken diken olsaydı, tepki olarak diken diken olurlardı.

Richard oturdu. İçeri girmeye gerek yoktu. Çocuğun mahremiyete ihtiyacı vardı.

Ardından sözsüz, keder ve suçluluk dolu bir ağlama daha geldi.

Richard sırtını duvara yasladı. Jack ve o, ikisi de erkekti ve erkeklerin konuşulmayan kuralları vardı.

Babasının ölümünün üzerinden uzun yıllar geçmişti ve bu yılların çoğunda ona ve Kaldar'a teyzesi Mürid bakmıştı. Onu yanına aldığı anda neredeyse bir yetişkindi ama bunun ne kadar acı verdiğini hatırlıyordu. Kendini terk edilmiş, korkmuş, yanında olmadığı için suçlu hissediyordu ama kuralların göstermesine izin verdiği tek duygu öfkeydi ve bu yüzden bir deli gibi öfkelenirdi. Mürid Teyze onun anlamsız öfkesini, Kaldar'ın saplantılı hırsızlığını nasıl idare ettiyse aynı ustalıklarla idare etti. İkisi de sırf hayatta olduklarını hatırlamak için aptalca şeyler yapma yoluna gitmişlerdi. Ama en karanlık anlarında bile ikisi de sevdiklerini biliyordu. Bir evleri vardı. Öncekiyle aynı değildi ama bunun için minnettardılar.

Otuz iki yaşındayken, El aileye saldırmıştı. Louisiana'nın casuslarıyla yapılan son savaşta Mürid düşmüştü. Onun öldüğünü görmemişti ama Kaldar görmüştü. Richard onun parçalanmış bedenine baktığını çok net hatırlıyordu. Göğsünün acıdığını ve Kaldar'ın yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu; her duygusu derin bir kederin içinde boğulmuş bir adamın cam gibi bakışları.

Bu konuda konuşmadılar. Cenazede yan yana durdular, taş-

yüzleştiler, çünkü yapılması gereken buydu. Cenazeden sonra, bir Mire ailesine yakışır şekilde birlikte içtiler ve Mar evinin içinde kendi yollarına gittiler.

Kitap okuyacağını düşünerek odasına çıkmıştı. Onun yerine sandalyesinde oturmuş, katatonik bir halde boşluğa bakıyordu, ta ki ağladığını fark edene kadar. Kaldar da yas tutmuş olmalıydı. İkisi de kederini asla kabul etmezdi. Bu konuda hiç konuşmamışlardı.

Onlarla ilgilenen, onları koruyan ve onlara rehberlik eden, aynı anda her iki ebeveynin de yerini dolduran kadın ölmüştü. Ama her ikisinin de bu teselliye çok ihtiyacı olduğunu bildiği halde kardeşini teselli etmeyi kendine yediremiyordu.

Şimdi Jack ve George onları seven ve koruyan bir kadını kaybetmişlerdi ve onlar da aynı yolu izliyorlardı. Jack'in kaçması muhtemelen en iyisiydi. George özgürce yas tutmak isterse tutabilirdi, çünkü Charlotte bir kadındı ve onun varlığı caydırıcı olmayacaktı. Ve Jack . . .

Kuleden bir başka hüznü feryat daha yükseldi.

Çocuk işini bitirdiğinde Jack'le konuşacaktı. Söylemesi gereken şeyler vardı, yıllar önce birinin ona ya da Kaldar'a söylemesini dilediği şeyler.

Kaldar'la aralarındaki farklar ne olursa olsun, onlar kardeşti, diye düşündü Richard. Suçluluk duygusu ve acılarıyla aynı şekilde başa çıkmışlardı. Kaldar bunu El'i yok etmek gibi çılgınca bir saplantıya dönüştürmüştü. Sebepsiz yere sevdiği kadınla evlenmesi bile kardeşini yolundan döndürmeye yetmemişti. Richard ise köle tacirlerinin peşinden gitmeyi seçmişti. Muhtemelen yaptığı şeyde bir parça delilik vardı. Hayır, belki delilik değil. Fanatizm.

"Fanatik." Aslen "tanrıdan ilham alan" anlamına gelen eski bir kelimeydi ve ilk anlamı bir tanrı ya da şeytan tarafından ele geçirilmiş bir kişiyi tanımlamaktı. Bunun çok doğru bir tanımlama olduğunu düşündü. Kendisi bir şeytan tarafından değil, bir yanlış düzeltme ihtiyacı tarafından ele geçirilmişti. O gerçek bir mümindir, davası haklıydı ve pişmanlık duymadan tüm benliğini bu davaya vermişti. Ama özünde, çaresizlikle ilgiliydi. Sophie düş almayı bıraktığında, sonra konuşmayı kestiğinde ve nedenini sormaya çalıştığında kaçıp gittiğinde hiçbir şey yapamamıştı. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti, karısı Marissa onu terk ettiğinde bile.

Marissa'yı tamamen, mutlak bir bağlılıkla sevmişti ve iki yıllık evliliğin ardından onu terk ettiğinde tüm dünyası paramparça olmuştu. O vardı

Sonunda, aylardır içinde bulunduğu derin ve karanlık çukurdan çıktıktan sonra bunun iyi bir ders olduğuna karar verdi. Bu deneyimin onu kadınlara duyduğu zlemiden kurtardığını düşünüyordu, tıpkı gittiği yolun içindeki tüm duygu kapasitesini yaktığını dşündüğu gibi. Ama işte Charlotte buradaydı ve içinde onu karşılık vermeye zorlayan bir şeyler uyandırıyordu. Kendine engel olamıyordu.

Eğer Charlotte'la bu olaylar başlamadan önce tanışmış olsaydı. İlgi çekici ama temelde aptalca bir düşünceydi. Eğer onunla tanışmış olsaydı, ona ikinci kez bakmazdı. O bir mavi kanlı ve şifacıydı, muhtemelen çok saygı görüyordu, kendisi ise adı, statüsü, rütbesi ve çok mütevazı destek kaynakları olmayan bir Mire faresiydi.

Yine de onu düşünmeden edemiyordu. Her şey böyle başlamıştı, diye düşündü Richard acımasızca. Bir kadını düşünmek, nasıl bir şey olacağını merak etmek, onu hayal etmek. Tamamen fiziksel bir çekimle başa çıkabilirdi ama onu savunmasız bir anında görmüşü. Onu takip etmenin ona neye mal olduğunu çok iyi biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla cesurdu.

Deneyim ve eğitim ona üstünlük sağlamıştı ve bir rakiple karşılaştığında nadiren şiddetli bir korku yaşıyordu. Çoğu zaman, sanki ruhu nasır bağlamış gibi, endişe bile hissetmiyordu. Belki de kaybedecek bir şeyi yoktu.

Charlotte'un hiç savaş deneyimi yoktu. Korkusunu iyi saklıyordu ama adam onu okumayı öğreniyordu. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdiğinde Charlotte korkuyordu. Jason Parris'le karşılaştıklarında telaşlanmış, haydutlarla yüzleştiklerinde korkmuş ve kalabalık onları kovaladıığında dehşete düşmüşü. Yine de devam etmiş, her seferinde korkusunun üstesinden gelmişti. Bu irade gücü onun hem hayranlığını hem de saygısını hak ediyordu. İnsanlığı onu büyüleyici kılıyor ve onu kendisine çekiyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Onu bu korkudan kurtarmak istiyordu. Rahatsızlığına neden olan her neyse onu ortadan kaldırmak istiyordu. Yine de onun katılımını yarıda kesmeden bunu yapmanın bir yolu yoktu ve onun görevine saygı duyacağına dair bir söz vermişti.

Jack odadan çıktı. Çıplaktı ve gözleri kızarmıştı. Richard ona giysileri uzattı. Çocuk giyindi.

Richard ayağa kalktı. "Kederde utanılacak bir şey yoktur. Bu insani bir şey. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu seni zayıf yapmaz ve bunu saklamak zorunda da değilsin."

Jack başka tarafa baktı.

"Büyükannenizin ölümünü engelleyemezsiniz. Kendini suçlama ya da suçu üzerine alma. Asıl sorumlu olanları suçla."

"Köle tacirlerine ne oldu?" Jack sesi kısık bir şekilde sordu.

"Büyükannen bazıları öldürdü. Geri kalanını Charlotte öldürdü."

Merdivenlerden yan yana indiler.

"Ben de katılmak istiyorum," dedi çocuk.

"Neye katılmak?"

"Sen Avcısın. Köle tacirlerini avlıyorsun. Ben de dahil olmak istiyorum."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Eğer biri ağzını açmış olsaydı, gerçekten sinirlenirdi.

Jack tek omuz silkti. "Declan'la konuşmanızı duyduk."

"Declan'ın çalışma odası ses geçirmez."

"Yeniden canlandırılmış farelere değil," dedi Jack. "George casus olmak istiyor. Her şeyi dinliyor, sonra da bana anlatıyor."

Fantastik. Declan ve o, ses geçirmez mühürleri etkinleştirmek ve geç saatlerde buluşmak gibi ekstra önlemler almışlardı ve iki genç çocuk yine de tüm dikkatli güvenlik önlemlerini baltalayabilirdi. Ne kadar rahatlatıcı. Ve kendini tam bir aptal gibi hissetmiyordu, hiç de değil. Declan'ın da kendini aptal gibi hissetmeyeceğinden emindi.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Jack.

"Kesinlikle olmaz."

Jack vahşi bir kederle dişlerini gösterdi.

"Hayır," dedi Richard. "Bu eğlenceli bir macera değil." "Kaldar bize izin verdi-"

"Hayır." Sesine tüm tartışmaları sona erdirecek kadar kesinlik kattı.

Jack ağzını kapattı ve asık suratla onun yanında yürüdü. Kuleden çıktılar ve şehre doğru yöneldiler.

Bu savaş kazanılmadı, diye düşündü Richard, çocuğun inatçı çenesine bakarak. Geri döndüklerinde, George ve Jack onun peşine takılacaklardı. Daha da kötüsü, Charlotte'la birlikte gemiyle uğraşırken Barlo'yla onları kilit altında tutması için konuşacaktı.

* * *

"GEORGE," diye mırıldandı Charlotte.

George onun kollarında katatonik bir halde yığılıp kalmıştı. Onu tekrar taradı. Fiziksel yaralanma yok. Çok fazla büyü, çok çabuk harcanmıştı. Kalıcı bir komaya mı giriyordu yoksa sadece dinleniyor muydu, yorgun muydu, hiçbir fikri yoktu.

Sana söylememeliydim. Kelimeleri yüksek sesle söylediğini fark etti.

"O bizim büyükannemizdi," dedi George. "Bilmeye hakkımız var."

Charlotte nefes verdi. *Bilinçli. Nihayet.*

Çocuk onu nazıkçe itti, ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kız elini tuttu ve ayağa kalktı.

"Richard aileye her şeyden çok değer verir," dedi George. "Sen söylemeseydin bize söylerdi."

"Ne iş yaptığını biliyor musun?" diye sordu. George başını salladı.

"O zaman büyükannen için adaleti sağlamak için elinden geleni yapacağını biliyorsun, ben de öyle yapacağım."

"Senden hoşlanıyordu," dedi George. "Bize senin hakkında çok şey anlattı. Resminizi gördük."

Charlotte yutkundu. "Büyükannen bana karşı çok nazıktı." "Bu yüzden mi şimdi onunla birliktesin?" George sordu.

"Karmaşık bir durum," dedi Charlotte. "Ama evet." "Size katılacağız."

Sanki on altı yaşında bir çocuğun katil olması dünyadaki en doğal şeymiş gibi, bunu gayet doğal bir şekilde söyledi. Hayır. Onun gözetiminde olmaz.

"Yapmak üzere olduğumuz şeyde çocuklara yer yok. Richard da size aynı şeyi söyleyecektir."

"On altı yaşındayım," dedi George. "Yetişkin olmama bir yıldan az kaldı. Buna ihtiyacım var. Kendi adaletimi sağlamam gerek. Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Onu önemsiyor olmalısın. Neden beni durdurasın ki?"

"Bana bak." Onun bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. "Hayır. Biz üzerimize düşeni yapacağız ve siz ikiniz Rose'un icabına bakacaksınız. Köle tacirlerinin yaptıklarının bedelini ödeyeceklerine dair size söz veriyorum. Ben onların sonunu getirene ya da onlar benim sonumu getirene kadar onlarla savaşıacağım. Bu benim savaşım ve sen bunun dışında kalacaksın."

"Aynen öyle," dedi Richard kapıyı açarak. Jack odaya süzüldü.

"Kız kardeşinizin desteğe ihtiyacı olacak." Richard içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Declan onda," dedi Jack.

Richard ona döndü, yüzü aniden sertleşmişti. Charlotte geri adım atma isteğiyle savaştı ve Jack gerildi.

"Ailene bakmak senin görevin ve Rose ile kardeşin şu anda sahip olduğun tek aile. Bir erkek sorumluluklarından kaçamaz. Yeterince açık olabildim mi?"

"Crystal," dedi George.

Richard, "Bu gece bir köle gemisi gizli bir yere yanaşacak," dedi. "Gemiye binişimizi izleyecek ve geminin adını kayınbiraderine ileteceksin. O da izini sürecek. İşler planlandığı gibi gitmezse, en azından bu bilgiye sahip olacak. Bu kadarını yapmana izin veriyorum."

Jack ağzını açtı.

"Bir şey söylemeden önce düşün." Richard'ın sesinde merhamet yoktu. "Çünkü kardeşimin aksine, ikinizi de bağlamak ve Barlo'ya biz denize açılana kadar cesetlerinizin üzerinde oturması için para ödemek konusunda hiçbir tereddütüm yok."

Jack ağzını kapattı. "Onu alacağız," dedi George.

"Akıllıca bir hareket. Söz veriyor musun?" George'un yüzünde hiç şüphe yoktu. "Evet." "Beni dışarıda bekle."

Çocuklar gitti.

"Ne yapıyorsun sen?" Charlotte ona baktı. "Neden onları bu işe bulaştırıyorsun?"

"Çünkü büyükanneleri öldü ve kendilerini çaresiz ve öfkeli hissediyorlar. Bu intikamda bir nebze de olsa rol almalarına izin vermek öfkelerini hafifletecektir. Aksi takdirde, kederleri onları düşüncesizce bir şey yapmaya itecek ve ikimiz de onları sonuçlarından kurtarma fırsatına sahip olamayacağız."

Belli ki bu bir hataydı. "O gemiye binmelerini nasıl engellemeyi planlıyorsunuz?"

Richard gülümsedi. "George bana söz verdi. Onur onun için önemlidir."

Akıllı bir adam nasıl bu kadar aptal olabilir? "Richard, o çocuğun ne kadar büyü harcadığını hissettin mi? Büyükannesini bu kadar önemsiyorsa, erkeklik onuruna dair bazı zayıf fikirler onu intikamını almaktan alıkoymayacaktır."

"Leydim, beni sorgulamayacağınız konusunda anlaşmıştık."

"Lordum, bunun sonu felaket olacak."

Gölümsedi, dar, alaycı bir gülümseme. "O zaman bana 'Sana söylemiştim' diyeceksin."

Tuğla bir duvarla tartışmak gibi. Charlotte kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Bunu neden yaptığını hatırlamak zorundaydı: başka hiç kimse bu çocukların şu anda çektiği acıyı çekmesin diye kendini feda etmiş ve öldürmüştü. Richard'ın icabına bakacak ve o gemiye binecekti. İşi bittiğinde, köle tacirleri korkutucu bir hikâyeden ibaret olacaktı.

YEDİ

GECE çok çabuk geldi, diye düşündü Charlotte atının ağzını okşarken. Bir meşenin altında durdu. Kurt köpeği ayaklarının dibinde oturuyor ve yaklaşan herkese dişlerini gösteriyordu. Önündeki açıklıkta yaklaşık kırk kişi toplanmıştı. Ay, düzensiz bulutların arkasına saklanmıştı ve sahip oldukları azıcık aydınlık, açıklığın kenarı boyunca uzanan uzun meşalelerden geliyordu.

Jason'ın halkının yaklaşık yarısı, "köle tacirleri", çeşitli deri giysiler giyiyor ve silah taşıyordu. Diğer yarısı, çoğunlukla kirli giysiler içindeki kadınlar, eteklerinin ve gömleklerinin altına bıçak ve sopalar bağlamakla meşguldü. Birkaçı Kırık'ın kot pantolonunu, diğerleri ise Garip'in elbiselerini giymişti. Orada burada kıyafetler stratejik olarak yırtılıyordu. Genç bir kadın elinde bir kova kan ve bir boya fırçasıyla topluluğun etrafında dolaşüyor ve kırmızı sıvıyı rastgele bedenlere sürüyordu.

Richard dışarıda bir yerlerde hazırlanıyordu. George ve Jack iyi bir gözlem noktasında gizlenmiş, görevdeki rollerini oynamaya hazırdılar. O ve Richard Drayton'ları yarım mil uzağa bırakmışlardı, Richard onlara gözden uzak durmaları için kesin talimatlar vermişti, iki genç de bunun ilk seferleri olmadığını söylemişti.

Jason onun yanında, "Çok güzel," dedi.

Köpek alçak sesle hırladı. Büyük siyah kafasını okşadı.

Jason'ın geldiğini duymamıştı. Keşiş cübbesi giymişti. Beyaz boya şeritleri burnundan ve yanaklarından geçerken, yatay siyah bir şerit gözlerinin etrafındaki deriyi koyulaştırıyordu. Korkunç görünüyordu.

"Senin de onlara katılman gerekmiyor mu?" Kölelere başıyla işaret etti.

"Sanırım yapmalıyım." Oraya doğru yürüdü ve iki "köle" kadının arasındaki yerini aldı. Elinde kan kovası olan kızıl saçlı kadın onun yanında durdu ve

gelişigüzel boynuna biraz kan boyadı.

"Kimin kanı bu?" Charlotte sordu.

Kızıl saçlı omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Kasaptan aldım." Hareket etti
üz

eri En azından insan değildi.

nd "Bıçağın var mı?" diye sordu ince, pis bir kız. Bir şey vardı
e.

onun hakkında tanıdık . . . Miko.

"İhtiyacım yok, teşekkürler."

"Bir bıçak al." Miko ona kavisli, kötü görünümlü bir bıçak uzattı.

"Hayatını kurtarabilir."

"Peki ya sen?"

Kız ona sıırttı. "Bende birkaç tane var."

Charlotte bıçağı aldı, pantolonunun kemerine soktu ve tuniğini üzerine
çektı. Başını kaldırdı ve kalabalığın arasından kendisine doğru yürüyen bir
hayalet gördü. Geniş omuzlu, deri bir ceket giymiş, saçlarını atkuyruğu
yapmış, sol gözünü kapatan bir göz bandı takmış, siyah bir atı sürüyordu.
Adı Crow'du ve onu öldürmüştü. Köle tacirlerinin geri kalanıyla birlikte o
açıklıkta ölüşünü izlemişti.

Kalbi küt küt atıyordu. Bir adım geri attı.

Karga gelmeye devam etti.

Bu iyiydi. Onu yine öldürecekti. Karanlık dallar içinden kayıp gitti.

"Charlotte?" dedi tek gözlü köle Richard'ın sesiyle.

Her zaman büyüsunü mükemmel bir şekilde kontrol etmekle
övünürdü. Büyüsünün onu öldürmek için dışarı çıktığı an ile bir
sonraki an arasında beyni bağlantıyı kurdu ve gücünü geri çekerek
cinayeti yarıda kesti.

"Evet?" diye sordu, sesi olabildiğince normal
çıkıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Hayır. Hayır, lütfen beni buradan götür. "Daha yaşlı
görünüyorsun," dedi bir şeyler söylemek için. Yüzü kırıksıklıklarla
kaplıydı.

"Sıvı lateks," dedi Richard. "Su ile karıştırılmış işlenmiş ağaç özü.
Yüzünüze sürerseniz, kurudukça büzüşür ve cildinizi kırıtırır."

Ölü adama o kadar çok benziyordu ki, tekinsizdi.

Richard ona doğru eğildi. "Adaya vardığımızda işler karışacak.
Ayrılmamız çok önemli. Muhasebeciyi bulmalıyız.

Köle tacirleri çemberinin tepesine giden tek ipucumuz o."

Tiz bir ıslık onları döndürdü. Jason bir ata binmişti. "Sefiller, pislikler ve alçaklar," diye seslendi. "Kulaklarınızı bana verin!" Hafif kahkahalar kalabalığın içinde dalgalandı.

"Her birinizin köle tacirlerine borcu var. Bu gece alacağımızı alacağız. Gemilerine bineceğiz. Pazarı yağmalayacağız. Efsane olacağız." Durakladı ve gülümsedi. "Zengin olacağız."

Ona coşkulu bir çığlık ve gırtlaktan gelen homurtularla karşılık verdi. Başını öne eğdi. "Ama biz bunu sadece zengin olmak için yapmıyoruz."

"Yok mu?" diye sordu birisi sahte bir şaşkınlıkla.

Bunu daha fazla kahkaha izledi.

"Hayır, yok. Etrafınıza bakın." Jason kollarını açtı. "Devam et, bak."

İnsanlar ormana ve gece gökyüzüne bakarken başlarını çevirdiler. "Bu gece, gördüğümüz her şeyin efendisiyiz. Bu gece, zafer kazanacağız ve O piçleri çizmelerimizin altında ezeceğiz. Paralarını ve canlarını alacağız." Sesi vahşi bir yoğunluk kazandı. "Çıgıllıklarını ve merhamet için yalvarışlarını dinleyeceğiz. Onları kesip açarken ve ellerimizi kanlarında yıkarken kan kokusunu alacağız. Gözlerindeki ışığı oyacağız. Bu gece, gerçekten yaşayacağız!"

Açıklık sessizliğe büründü.

"İşte bu!" Richard derin bir sesle havladı.

"Evet!" diye yankılandı bir başka erkek hırıltısı.

Kalabalık yumruklarını sallayarak bağırmaya başladı.

"Bazen kendini kaptırıyor," dedi Richard ona nefesinin altından.

"Söylemiyorsun." Daha fazla şiddet. Daha fazla cinayet. Sihriyle daha fazla neşe

hayatları yuttu. Charlotte yutkundu. Köle tacirlerini öldürürken aldığı baştan çıkarıcı zevki çok net hatırlıyordu ve bunu tekrar yaşamak onu iliklerine kadar dehşete düşürmüştü. Dişlerini gıcırdattı. Onları sıktı ve dizleri titremeye başladı.

"Gidiyoruz!" Jason kükredi.

Etrafindaki insanlar eşyalarını topladı. Arkasını dönüp diğer tarafa kaçmak istedi.

"Alabilir miyim?" Richard elinde bir çift kelepçe tutarak sordu.

Ellerini kaldırdı. Richard bir çift kelepçeyi dikkatle bileklerine yerleştirdi. "Böyle çevir, açılacaklar."

Kelepçeler bileklerinde çok ağır hissediyordu. Charlotte başını sallamak için kendini zorladı.

Parmakları ellerini okşadı, kaba kılıç ustasının nasırları tenini sıyrıyordu. Elleri sıcaktı. Kız ona baktı, güvence istiyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Size bir şey olmasına izin vermeyeceğim leydim."

Sanki bir sevgi sözcüğüymüş gibi "leydim" dedi. Sesinde öyle sessiz bir inanç vardı ki, bir an için açıklık ve etraflarındaki herkes kayboldu. Sadece ikisi vardı ve adam kızın ellerine dokunuyor ve ona o özel şekilde bakıyordu, endişeli, neredeyse şefkatli. Katil olan bir adamın gözlerinde böylesine garip bir duygu. Endişesi havada eriyip gitmişti. Keşke onun yanında, ona sarılarak yürüyebilseydi, hiçbir şey ona zarar veremezdi.

"İki sıra oluşturun," diye seslendi Jason. "Köleler ortada, köle tacirleri yanlarda."

Gerçeklik korkunç bir çığ gibi üzerine düştü. Yaptığı şey, onun yanında bu şekilde durması, son derece uygunsuzdu. Ama umurunda değildi.

"Güvende kal," dedi.

"Sen de."

Richard onu serbest bıraktı ve köpeğe başıyla işaret etti.

"Gel." Canavar tereddüt etti.

"Gel," diye emretti Richard. Büyük hayvan kalçalarından kalktı ve tırısla Richard'ın yanına geldi. Richard köpeğin tasmaına uzun bir zincir taktı, atına bindi ve Jason'ın yanında yerini aldı. Kadınlar onun ve Miko'nun arkasında iki sıra oluşturdular ve etraflarında atlı "köle tacirleri" olduğu halde yola koyuldular.

Patikadan aşağı doğru yürüdüler. Meşeler bitiyor ve bataklık başlıyordu, alçak otlardan oluşan mükemmel bir alan. Patika sağa sola sapıyor, otları kesiyordu. Atlar çamurlu, aşırı doymuş toprakta tepiniyor, toynakları kadının giysilerine ve yüzüne çamur sıçratıyordu.

Endişe tüm gücüyle geri döndü. Charlotte sadece birkaç dakikadır yürüdüklerini biliyordu ama uçsuz bucaksız çamur tarlasındaki bu yürüyüş sonsuz gibi görünüyordu. Sanki uzun bir kâbusun içinde ölüme doğru yürüyormuş gibi hissediyordu. Rüzgâr yükseldi ve okyanusun tuzlu kokusunu yüzüne doğru savurdu.

Tulip'in kül rengi gözlerini, Éléonore'un yanmış bedenini ve George'un akıldan çıkmayan sesini düşündü. "*Lütfen, Mémère . . .*"

Bunu durduracaktı. Ona ne kadara mal olursa olsun.

Bir sonsuzluk sonra, bataklık yerini deniz yulafı otu kümeleriyle engebeli ve geniş yapraklı kısa, sürünen ot parçalarıyla örtülü kum tepelerine bıraktı. Yaprakların arasında nilüferin organlarına benzeyen ince kuleler yükseliyor, yeşil renkte parlıyor ve esinti onlara dokundukça sallanarak geceye parlak zümrütten noktalar gönderiyorlardı.

Miko onun yanında, "Bunların üzerine basma," dedi. "Bunlar balıkçı tuzağı otları. Bacaklarınızı yakar."

Kum tepelerini aştılar ve sonunda sahile çıktılar. Önünde okyanus uzanıyordu, karanlık ve tehditkâr. Solda kıyı kıvrılıyor, küçük bir yarımada oluşturuyor ve ağaçlarla görüşünü kesiyordu. Sağda, Kelena'nın uzaktaki turkuaz ışıkları suyun üzerinde bir serap gibi parılıyordu.

"Üç meşale," dedi Richard. "Biri önde, ikisi arkada, yaklaşık yirmi metre arayla."

Sağındaki bir "köle taciri" atından indi, heybesinden üç meşale çıkardı, ileri koştu, ilk meşaleyi kuma sapladı ve yaktı.

"Karanlık bir gece," dedi Jason.

"Karanlık bizim için uygun," dedi

Richard.

Üçüncü meşale alevlendi. Beklediler.

Köpek geri çekildi, zinciri gerildi ve elini yaladı. Yarımadanın arkasından bir brigantin karanlık silueti kayıyordu.

* * *

GEORGE bir kum tepesinin üzerinde yüzüstü yatıyordu. Önündeki kumun üzerinde küçük siyah bir kutu duruyordu. Aşağıda, sahte köle tacirleri ve "tutsakları" sahilde bekliyordu. Uzakta bir brigantine demir atmıştı. Uçmak üzere olan bir su kuşunun kanatları gibi güverteden yarım daire şeklinde yükselen altı parçalı direği olan Weird tarzı bir gemiydi. Direkler gri-yeşil yelkenler taşıyordu. Açık denizde yelkenler gökyüzünde eriyerek geminin görülmesini zorlaştırıyordu.

Annem ölmüştü. Onu son gördüğünden bu yana altı ay geçmişti. Kış ortasında bir haftalığına ziyarete gelmişti. Yüzünü sanki dün görmüş gibi hatırlıyordu. Gülümsemesini hatırlıyordu. Etrafında her zaman uçan lavanta kokusunu. Bu kokuyu o kadar iyi biliyordu ki, yıllar sonra bir kokusunu almak onu sakinleştirmişti.

Küçükken, Mémère onun hayatında sürekli bir varlıktı. Annesini zar zor hatırlıyordu. Hafızasında uzak bir leke gibiydi. İri yarı, komik bir adam olan babasını daha iyi hatırlıyordu. Sekiz yaşındayken, bir arkadaşının Broken'daki evine davet edildi. Ona izlemesi için film seçenekleri sunulmuştu ve kutuları karıştırırken, deri ceketli ve geniş kenarlı şapkalı, elinde kırbaç tutan bir adam gördü. Başlıkta *Kutsal Hazine Avcıları* yazıyordu. Filmin açıklamasını okudu ve bu garip adamın, Indiana Jones'un, babasıyla aynı şeyi yaptığını fark etti. Hazine avlıyordu.

Filmi arka arkaya iki kez izlemişti, muhtemelen bu yüzden bir daha davet edilmemişti. Ama büyüdükçe, olgunluk ona yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Ne kadar doğru olmasını istese de babası Indiana Jones değildi. Babası, ona en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk etmiş, Rose'u onlara bakmanın tüm sorumluluğunu üstlenmeye zorlamıştı. Eve yorgun argın geldiği günler oluyordu; bir keresinde mutfakta patates soyarken uyuyakalmıştı bile.

Ama Mémère hep oradaydı. Evi onların güvenli sığınağı gibiydi. Baş ne tür bir belaya girerse girsin ya da Rose ona ne kadar kızarsa kızsın, Mémère kucaklamaları, kurabiyeleri ve eski kitaplarıyla her zaman oradaydı. Sihri ilk kez kendini gösterdiğinde de oradaydı. Üç yaşındaydı. Bahçede oynarken bir sincap görmüştü. Gür bir kuyruğu ve kabarık kırmızı bir kürkü vardı ve ondan korkmuş gibi görünmüyordu. Sadece ağacın gövdesine oturdu. Onu sevmek istiyordu, bu yüzden her seferinde küçük bir adım atarak yaklaşmaya başladı. Neredeyse varmıştı; ve sonra kız gövdeden düştü ve öldü.

Pofuduk cesedi kucağına almıştı. Ölümü gerçekten anlamıyordu. Sadece onun hareket etmediğini biliyordu. Hareket etmesini istiyordu ama etmiyordu. Ellerinde öylece asılı duruyordu, eski bir oyuncak gibi gevşek. Keskin bir dehşet duygusu hatırladı. Bir an için kendisinin de sincap gibi öleceğini düşünmüştü, sonra bir şey onu çekti, canını acıttı ve sincap dönüp ona baktı.

Onu bıraktı ve koşarak avluyu geçip verandaya çıktı. Çılgılık atmış olmalı çünkü büyükannesi verandaya koşmuş ve onu kucağına almıştı. Yüzünü onun omzuna gömmüş, o da ona sarılmıştı. Hafızasında onun sesinin hayaleti uçuşuyordu: *"Her şey yoluna girecek. Bu bir hediye Georgie. Korkacak bir şey yok. Bu bir hediye..."*

George dişlerini kilitledi. Altı ay önce ona tekrar Garipler'e taşınmayı teklif etmişti. Balkonda oturmuş çay içiyorlardı. Kız

O günün ilerleyen saatlerinde Edge'e dönmek üzere ayrılırken, içini ıslak bir battaniye gibi ağır bir korku duygusu kaplamıştı. Zihninde, küçüklüğünde olduğu gibi görünüyordu, ama şimdi her ziyaretinde, kademeli, endişe verici değişiklikler fark ediyordu. Saçları seyrelemişti. Kırıklıkları yüzünü daha derin kesiyordu. Bir şekilde daha küçük görünüyordu. Bu onu endişeden hasta ediyordu.

"Lütfen kal," diye rica etti.

"Hayır, canım. Ben Kenar'da yaşıyorum. Orası benim ait olduğum yer. Burası çok güzel ama bana göre değil."

O sabah faytona binmesine yardım etmişti. Ona veda öpücüğü vermişti.

Daha fazlasını yapmalıydı. Israr etmeliydi. Onu kalmaya zorlamalıydı. Eğer gerçekten yalvarsaydı, o da yalvarırdı. Nasıl bu kadar dikkatsiz ve aptal olabilirdi? Şimdi o ölmüştü. Nasıl öldüğünü, o lanet evde diri diri yanıp yanmadığını bile bilmiyordu... gözlerini sıkıca kapadı, gözyaşlarının kabarmasını engelledi.

Rose'a söylemek zorunda kalacaktı.

Brigantine iki bot indiriyordu. Sahildeki insanlar sabırla bekledi.

Jack onun yanında, "Aşağıda olmalıyız," dedi.

Ama değillerdi. İki Mar kardeşten Kaldar daha yumuşak başlı olanıydı. Ahlakının esnek sınırları vardı ve rüzgâr yeterince güçlüyse eğilirdi. Ama George geçen yıl Richard'dan kılıç dövüşü dersleri almıştı. Richard fırtınadaki granit bir kayalık gibiydi, hareketsiz ve kararlıydı. Gözlerindeki bakış George'a istediğini elde edemeyeceğini söylemişti. Bu sefer olmayacaktı.

Ayna görevi sona ermişti. George başarısız olmuştu. Jason Parris onu bir Adrianglian ajanı olarak teşhis etmiş ve çoktan İçişleri Bakanlığı'na göndermişti. Erwin bundan memnun olmayacaktı ama şu anda amirinin hayal kırıklığı George'un endişeleneceği en son şeydi. Richard ve Charlotte'un gemiye binişini izleyecek, sonra da Jack'le birlikte uslu çocuklar gibi evlerine dönmek zorunda kalacaklardı. İçinden çığlık atıyordu.

Tekneler gemiden uzaklaştı ve sihirle çalışan motorlarla suyun üzerinde hızla ilerledi. Sihirli kalıntılar pervanelerden kayarak teknelerin dümen suyunu sarı ve zümrüt rengi bir ışıltıya dönüştürdü.

Brigantinin kış tarafında küçük yeşil şimşek dilleri parladı. Bir görünmezlik aygıtları vardı ve onu hazırlıyorlardı. Tabii ki. Adrianglia'nın Güney Filosu üç korsan sınıfı gemiye, beş avcıya ve bir hava destek dretnotuna sahipti. Her biri pülverizatör toplarının yanı sıra bir dizi başka ölümcül oyuncak taşıyordu. Bunun gibi hızlı ve hafif bir sivil brigantine bir ya da iki atıştan fazlasını kaldıramazdı. En iyi stratejisi hızda ve ilk etapta tespit edilmemekte yatıyordu ki görünmezlik cihazı da bu noktada işe yarayacaktı.

Gizleme cihazı da çok pahalıydı. Köle ticareti onlara iyi hizmet etmiş olmalı. Yine dişlerini sıktı.

Jack dişlerini gösterdi, sesi hırçın bir fısıltıya dönüştü. "Dişlerini gıcırdatmayı kes."

"Kapa çeneni," diye fısıldadı George.

"Bu beni rahatsız ediyor."

"Kulaklarını kapat o zaman."

Sihirli şimşeklerin eğri büğrü şeritleri oluştu. George getirdiği kutuyu açtı. İçinde tek bir cam baloncuk vardı. Döndürerek açtı, minik metal kirpiklerle çevrili bir cam mercek çıkardı ve gözüne yerleştirdi. Merceğin narin metal dalları hareket etti, aradı ve sınırlarına kilitlendi. Sanki biri göz çukuruna tahta bir çivi çakmış gibi acı doğrudan beynine vurdu. Ayna'nın aletleri inanılmaz şeyler yapabiliyordu ama her zaman bir bedeli vardı. Başını salladı ve yukarı baktı. Sanki hemen yanında duruyormuş gibi brigantine net ve keskin bir şekilde odaklandı. Oymalı yanları ve geminin armasının ince hatlarını görebiliyordu. Eğer bu brigantine Adrianglian Denizcilik Kanunu'na uyuyorsa, ismi pruvanın yanında olmalıydı.

Yanıdaki Jack homurdandı. "Burada aptallar gibi yatacak mıyız?"

"Evet, öyle."

Kıştan pruvaya doğru fırlayan şimşek, geminin yanlarında dans ederek gemiyi aydınlattı. İşte beklediği an buydu. Bakışlarıyla şimşeği takip etti.

"Bu yanlış," dedi Jack.

"Olduğumuz yerde kalacağız."

Yeşil kıvılcımlar pruvanın üzerinde kalın siyah harflerle yazılı olan ismi aydınlattı ve karanlığa gömüldü. George nefesini içine çekti.

Hayır. Hayır, yanlış okumuş olmalı.

Başka bir parıltı bekledi.

Jack onun kulağına, "George, nefes al," diye homurdandı.

Şimşek çakarak harfleri bir kez daha aydınlattı. Hâlâ aynı şeyi söylüyordu. George buz kesti. Bu geminin şu anda burada olması için sadece iki olasılık olabilirdi ve ikisiyle de başa çıkamazdı.

Tekrar. Tekrar görmesi gerekiyordu.

"Senin derdin ne be?" Jack tısladı.

Büyü tahtaların üzerinde kıvılcımlandı ve ismi tekrar okudu, üçüncü kez, her harf bir kılıcın karnına saplanması gibiydi.

George lensi gözünden çıkardı. "Oraya inmeliyiz." "Burada kalmamız gerektiğini söylemiştin."

"Şimdi de oraya gitmemiz gerektiğini söylüyorum."

Kum tepesinden geriye doğru kaydı ve sahile doğru koşmaya başladı.

Jack ona yetişti. "Kölelerin" hemen arkasında tekrar yere indiler.

"Neden?" Jack zar zor duyulacak şekilde fısıldadı.

George bir an durakladı, Jack'in bilme hakkı ile patlamaya hazır öfkesini tarttı. Eğer Jack patlarsa, o gemiye asla binemezlerdi.

Bilmeyi hak ediyordu. Şimdi öğrense iyi olur.

"Çünkü o geminin adı *Intrepid Drayton*."

Jack geri çekildi. Bir an için bunu düşündü ve sonra zihninde doğru dişlileri yakaladı. Soyadları ile geminin adı arasında bir bağlantı kurdu. Gözleri ateşle parladı. "Babamı onlar mı öldürdü?"

"Bilmiyorum."

"Babam köle mi

satıyor?" "Bilmiyorum."

"Köle satabilmek için bizi Kenar'da çürümeye mi terk etti?" Jack'in sesinden bir hırıltı yükseldi.

George onun omzunu tuttu. "Tut şunu. Gemiye binene ve neler olup bittiğini tam olarak öğrenene kadar olmaz."

Jack başını eğerek gözlerindeki değişken parıltıyı gizledi ve burnundan hava çekti.

Bunun için tek bir şansları olacaktı. Tekneler, Richard'ın onların varlığıyla ilgili bir şey yapamayacağı kadar yakın ama denizcilerin herhangi bir kargaşa görmeyeceği kadar uzakta olmalıydı.

George derin bir nefes aldı.

Öndeki tekne dalgaların üzerinde yuvarlandı,
mürettebatının dikkati dağılmıştı. Şimdi.

George ileri atıldı, Jack de onu takip etti. Kölelerin arasına daldılar ve kendilerini Charlotte'un arkasına attılar.

"Ne halt ediyorsun sen?" Richard nefesinin altında homurdandı.

Dönmedi bile. Adamın kafasının arkasında gözleri olmalıydı. "Planı değiştiriyorum." George gömleğinden bir parça kopardı ve Jack'in ellerine dolayarak derme çatma bir kravat haline getirdi. "Geri dön," diye tısladı Charlotte.

Richard atından indi ve kemerinden bir çift kelepçe çıkararak George'a doğru yürüdü. Yüz yüze durdular, Richard fazladan on beş santim yükseklikten aşağıya bakıyordu. Öfkeli bir bakıştı bu, öyle bir tehditle doluydu ki bir isyanı bile sona erdirebilirdi. George doğrudan ona baktı. Bugün, onunla boy ölçüşecek iradeye sahipti.

Richard, "Bana söz vermiştin," diye mırıldandı.

George bir adım öne çıktı, sesi sadece Richard'a yönelik bir fısıltının biraz üzerindeydi. "Geminin adı *Intrepid Drayton*. Earl Camarine beni evlat edinmeden önce soyadım Drayton'dı. Ölmüş büyükannemin evinde o geminin bir resmi var."

Kelepçeleri Richard'ın elinden aldı ve bir klik sesiyle kendi bileklerine geçirdi. "Bu babamın gemisi. Ya köle tacirleri babamı öldürüp gemisini aldılar ya da o onlar için çalışıyor ve annesinin ölümünden sorumlu. Hangisi olduğunu bilmem gerek. Eğer yoluma çıkarsan, seni götürürüm Richard."

* * *

Richard bir an öylece durdu, öfkeyle baktı, sonra George'un bileklerindeki kelepçeleri kontrol etti. "Sakın aptalca bir şey yapma."

Arkasını döndü ve öne, Jason'ın yanına doğru yürüdü.

George nefes verdi. Richard için aile her şeydi. Kan borcunu ve ailesi için adaleti sağlama hakkını anlıyordu ama bu bir kumardı.

Babası köle tacirleri için çalışamazdı. O bile bu kadar alçalamazdı. Adamdan nefret etmekte sınır tanımayan Rose bile her zaman onun

asla kaba ya da şiddet yanlısı değildi. Fırsatçı, akılsız ve bencildi, evet. Köle tacirleri için çalışacak kadar bencil olabilir miydi? George daireler çizerek düşünüyordu. Kendine gelmeliydi.

Tekneler karaya çıktı, düz dipleri yumuşak bir ıslık sesiyle kumu kazıyordu. Önce yaşlı bir adam çıktı, onu dört denizci daha izledi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, bir denizci gibi yürüyor, her adımda hafifçe yalpalıyor, ayaklarını yere sağlam basıyordu.

George ona baktı, her ayrıntıyı not etti. Gri gözler, bulaşık suyu sarısı saçlar, kısa kesilmiş, yaşlı bir yüz, bir zamanlar muhtemelen yakışıklıydı, ama uykusuzluktan ve muhtemelen çok fazla alkolden şişmiş, yanaklarda grileşen kirli sakallar Bu o muydu? Hatırlamaya çalışarak zorladı ama babasının yüzü hafızasında belli belirsiz bir bulanıklıktı. Eskiden hatırlardı. Eskiden babasının neye benzediğini bilirdi ama yıllar geçmişti ve şimdi anılar kaybolmuştu.

"Karga," dedi adam. "Voshak nerede?"

"Hunter onu yakaladı," diye cevap verdi Richard, sesi hırıltılıydı. "Biz yola çıkarken Veresk'in kenarında vurdu onu."

"Peki ya Ceyren?"

"Onu da vurdum. Gözüne ok saplanmış. Görmek için berbat bir şey."

Adam iç çekti. "Genelde böyle yapar. Biri şu herifin icabına bakmalı. Kârımızı azaltıyor."

"Biri onu alaşağı edecek," dedi Richard-Crow ve kuma tükürdü. "Ben olmayacağım, sana söylüyorum."

"Seni duyuyorum." Adam Richard'ın yanından geçip kölelere baktı. "Kendin için iyi olanı yaptın."

Richard-Crow, "Her şey yolunda gitti," diye onayladı.

Belki de o değildi. Belki de köle tacirleri onu öldürmüştü ve geminin kaptanı başkasıydı. Babalarının ölmüş olması, kendi annesinin öldürülmesinden kazanç sağlamaktan çok daha iyi olurdu. *Adını söyle*, diye vasiyet etti George sessizce.

"Sanırım gemiye Voshak'ın yerine sen geleceksin," dedi adam. "Ben ve burada gördüğünüz herkes," diye homurdandı Richard-Crow.

Adam kaşlarını kaldırdı.

Richard öne çıktı, yumruk atmaya hazırmış gibi eğildi. "Dört yıldır bir ekipteyim. Önce mürettebatı Bes'e verdiler. Sonra yaşlı karısı onu öldürünce Carter'a verdiler. Carter vurulduktan sonra onlara gittim ve bana bir ekip vermelerini söyledim. Bana ekibim olmadığını söylediler.

liderlik potansiyeli. Onun yerine Voshak'a verdiler. Lanet olası liderlik potansiyelleri ormanda çürüyor. Bu benim mürettebatım ve bunu görmeleri için kurtlarımı içeri alıyorum."

Denizci elini kaldırdı. "Tamam, tamam. Anladım, tükürük harikası. Ben politikaya karışmam. Ben sadece malları taşıyım. Adaya gitmek istiyorsan, tamamdır. Yükle onları."

Richard, "Çekin şunları," diye hırladı.

George'un başının üstünde bir kırbaç şakladı. Köle tacirleri teknelere doğru ilerlemeye başladı. İnsan sığırlar gibi güdülüyordu.

George Charlotte'u takip ederek hareket etti. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu, vücudunun her hücresi kilitlenmişti, sanki vücudunun çekirdeği kaynıyordu. Ter saç çizgisini ıslatıyordu.

Denizcinin bakışları Charlotte'a takıldı. "Güzelmış. Güzel göğüslü sarışınlara her zaman bayılmışımdır."

George bir an için gözlerini kapadı ve çocukluğundan kalan küçük anıları hatırlamaya çalıştı. Annesi sarışın mıydı? Belirsiz hatıraları araştırırken zorlandı . . . Gözleri birden açıldı. O sarışındı. Bundan emindi.

Bir şey ifade etmiyordu. Birçok erkek sarışın kadınlardan hoşlanırdı.

Denizci doğrudan ona bakıyordu. "Yakışıklı çocuklar. Market için çok yaşlı değiller mi? Çocuklarını daha genç seviyorlar."

George'un midesi asitle çalkalandı. Onun yanında Jack yumruklarını sıkı. Parmaklarının arasından bir damla kan, ellerinin etrafına bağladığı soluk kumaş parçasının üzerine kaydı.

Kendini *tut*, diye dua etti

George. "Özel emir," dedi

Richard.

Denizci yüzünü buruşturdu. "Bunu ben de hiç anlamadım." "Bana ödeme yaptıkları sürece." Richard yine tükürdü.

George tekneye tırmandı, Jack peşindeydi ve sahildeki denizciye baktı. *Lanet adını söyle.*

Denizci sırtıttı. "Merhaba lordlarım ve leydilerim. Benim adım John Drayton. Bu akşam kaptanınız ben olacağım."

Sıcak, görünmez bir bıçak George'un midesinin tam ortasına saplandı. Dünya kırmızı bir renk aldı. Mantık ona bunun artan kan akışına tepki olarak genişleyen gözlerindeki kılcal damarlar olduğunu söyledi, ama bu mantık beyinde uzak bir yerden konuşuyordu ve onu kapattı. Büyükanne ölmüştü,

ve onun oğlu olan pislik ve babası onun katillerine kaptanlık yaparak para kazandı. John Drayton köle ticareti yapıyordu. Başkalarının sefaletinden zengin olabilmek için çocuklarını terk etmişti. Kendi annesini de kendi elleriyle öldürmüş olabilirdi. Sorumlusu oydu.

"Ada geziniz için *Intrepid Drayton*'a hoş geldiniz. Mavi yüzgeçli köpekbalıklarının gemimizi takip ettiğini göreceksiniz. Eğer sorun çıkarırsanız, boynunuza bir ip bağlayıp sizi denize atacağız. Mavi yüzgeçliler yemeklerinden önce biraz kovalamacayı severler. Uslu durursanız, aç kalırlar. Şahsen, umarım yapmazsınız. Küçük bir gösteriden hoşlanırım. Sıkıcı bir yolculuğu renklendirir."

Babasını öldürmek zorundaydı, onu adalete teslim etmek için. Yapılacak tek doğru şey buydu.

Yatıştırıcı bir büyü akımı tenini karıncalandırdı. Kalp atışları yavaşladı. "Yanımda otur, George," diye seslendi Charlotte, sesi soğuk bir telaş gibiydi kavrulan öfkesinin üzerine su döktü. "Lütfen."

Arkasını dönmek için kendini zorladı. Mavnanın dibine oturmuş, elini Jack'in koluna dayamıştı. Kardeşinin başı eğikti, kahverengi saçları yüzüne doğru sarkıyordu. Jack'ten her nefeste boğuk, gergin bir ses, sessiz, kontrollü bir hırıltı yayılıyordu. Kardeşi insan formunu kaybetmenin eşiğinde sallanıyordu.

Hâlâ yapmaları gereken bir iş vardı. Adaya gitmeleri gerekiyordu. İntikamı beklemek zorunda kalacaktı. Bacakları tahta gibiydi. Kendini hareket ettiremiyordu.

Sert bir tahta cop dizlerinin arkasına çarptı. George yere yığıldı.

Jason'ın kölelerinden biri, "Otur lan," dedi.

"Görüyorum ki köpekbalığı beslemek için ilk adayımız var," diye seslendi babası. "Bir tane daha yaparsan evlat, seni bizzat güvertenden aşağı atarım."

George kendini Charlotte'un yanına oturmaya zorladı. Charlotte diğer köleleri izliyordu, yüzü sakindi.

"Daha sonra bir zaman olacak," dedi, sessiz sesi tehditle doluydu. "Uzun süre beklemek zorunda kalmayacağız."

SEKİZ

CHARLOTTE gözlerini kapadı ve dalgaların geminin gövdesine çarpışını dinledi. İki saat önce geminin ambarına yüklenmişlerdi, önce köleler, sonra da köle tacirleri. John Drayton, istekli ya da isteksiz yolcularını kilit altında tutan dikkatli bir adamdı. Richard ve Jason güvertede kalan tek iki adamdı.

George ve Jack bölmenin yanında yere oturdular. Jack'in gerginlikten kaskatı kesilmiş omuzları öne doğru çökmüştü. Gemiye bindiklerinden beri tek kelime etmemişti ama kadın onun gözlerini görmüştü. Gözbebeklerinin arasından vahşi, öfkeli bir şey ona bakıyordu. Jack'in içinde vahşi bir şey yaşıyordu ve onu uzak tutmak için tüm gücünü kullanıyordu. Ona nasıl hissettiğini tam olarak bildiğini söylemek istedi ama içgüdüleri, ağzından çıkacak tek bir kelimenin dengeyi o şeyin lehine çevirebileceği konusunda onu uyardı. Daha önce de Dönüşenleri tedavi etmişti, daha doğrusu Dönüşen askerleri, Adrianglian Dönüşen Akademisi'nin potasından çıkan sertleşmiş, neredeyse insan olan katilleri tedavi etmişti. Jack şimdi, ambarda kontrolünü kaybederse, hiçbiri hayatta kalamazdı.

George da bunu biliyordu. Kardeşinin yanına oturmuş, koruyucu bir tavırla onun üzerine eğilmişti. Gözleri kararlılıkla parlıyor, yüzü keder ve öfkeyle keskinleşiyordu. İhanete uğramış hissediyordu ve intikam almak istiyordu ve kız onu hiç suçlamıyordu.

Öfke onu da doldurdu ve ona tutundu, kararlılığını sağlamlaştırmak için kendini ona bıraktı. John Drayton, Éléonore'un uzun süredir kayıp olan oğlu. Artık o kadar da kayıp değildi. Onun kendini beğenmiş gülümsemesini hayal etti. *"Yakışıklı çocuklar."* Onlar senin çocukların, seni kalpsiz piç. Büyükannelelerinin öldüğü yetmiyormuş gibi, şimdi de onun cinayetinden dolayı olarak sen sorumlusun. Domuzu boğmak istedi ama adam üst kattaydı. Bu canı zevkle alabilirdi. Çocuklara tekrar baktı. Evet, zevkle.

Charlotte bir havalandırma deliğinden biraz daha fazlası olan dar lombozdan dışarı baktı. Gemi demir alır almaz bir görünmezlik aygıtını çalıştırmıştı. Sihirle aşılanmış yoğun bir sis bulutu geminin üzerinden kayarak onu bir battaniye gibi sardı. Sisi oluşturan sayısız küçük su damlacıkları sayısız küçük ayna görevi görerek geminin çevresini yansıtmakla meşguldü. Dışarıdan bakan bir gözlemci gemiyi göremezdi. Belki su ve gökyüzünün mükemmel çizgisine karşı bir leke fark edebilirdi. Parlak gün ışığında bu bozulma oldukça belirgin olurdu, ancak geceleri, sudan yükselen sisle birlikte, *Intrepid Drayton* neredeyse görünmezdi. Ne yazık ki, içeriden bakıldığında yansıtıcı sis opaktı ve şu anda gördüğü tek şey yoğun bir sis perdesiydi.

En az bir ya da iki saattir yelken açmış olmalılar. Zaman burada, ambarın içinde uzuyordu.

"Bu lanet gemiden çıkmak istiyorum. Buradan nasıl çıkacağız?" diye mırıldandı yanındaki sarışın kadın Miko'ya. "Limana varana kadar denizcileri öldüremeyiz ve oraya vardığımızda onları öldürürsek kargaşa çıkar."

İnce kız Charlotte'a başını salladı. "O bizim anahtarımız."

Sarışın kadın ona baktı. "Pek bir şeye benzemiyorsun."

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi Charlotte ona.

"Olsalar iyi olur." Sarışın kadın dişlerini gösterdi. "Çünkü beni bu kovadan zincirlerle çıkarıp köle ağıllarına götürürlerse, peşine düşeceğim ilk kişi sen olacaksın. Sıska bir boğazın var. Kesmesi kolay."

Charlotte'un büyüü kadının sesindeki tehdide tepki olarak kıpırdandı ve yüzeye çıktı. Bunu kontrol altında tuttu ve sarışın kadına küçümseyerek baktı.

Kadın paçavralarının içinden bir bıçak çıkardı.

Miko onun yoluna çıktı ve tısladı. "Aptal olma."

"Bana nasıl baktığını gördün mü? Sanki ben bir pisliğim ve o da Louisiana'nın Marchesa'sı. Onun boğazını keseceğim!"

Miko hareket etti ve aniden elinde iki ince bıçak belirdi. "Sen bir pisliksin Lynda. Jason'ın bir planı var. Onun planını bozarsan, beni de bozarsın."

"Böyle aptal bir kaltak için büyük bir ağzın var. Birinin onu senin için kapatmasının zamanı geldi."

Lynda ileri atıldı. Miko dönerek hamlesini yaptı ve kadın kanlar içinde kıvranarak tahtalara yığıldı.

Miko döndü, bir kolu yukarıda, diğeri aşağıda, bıçaklarından kan damlıyordu ve ambarı inceledi. "Planı bozmak isteyen başka biri var mı?"

Kimse gönüllü olmadı.

Lynda yerde kıvranıyordu, sıcak, koyu kan etrafına, tahtaya yayılıyordu. Charlotte büyüünün onu yalamasına izin verdi. Dış şah damarı kesilmiş, iç şah damarı kısmen kesilmiş, hızlı kan kaybı, tahmini ölüm süresi: iki ila üç dakika. Tanıdık bir zorunluluk duygusu Charlotte'u çekti ama bu kez iyilikle değil, sadece alışkanlıkla destekleniyordu.

"Onu iyileştirmemi ister misin?" Charlotte sordu. "Hayır. Bir psikopat eksildi."

"O zaman bitir. Acı çekiyor."

Miko tek dizinin üzerine çöktü. Bıçak kalktı, yere saplandı ve Lynda çırpınmayı bıraktı.

Kapı açıldı ve Richard ortaya çıktı. Zamanı gelmişti.

Ona işaret etti. Charlotte yaklaştı.

"Karaya varmak üzereyiz," diye fısıldadı. "Bu gemide on dokuz denizci var."

"Peki ya kaptan?" diye sordu çocuklara bakarak.

Biri kehribar renginde parlayan iki çift göz ona bakıyordu. "O bizim," dedi Jack, sesi düzensiz, insanlık dışı bir hırıltıya dönüşmüştü. İnsanlar ondan uzaklaştı.

Richard, "Ben seni çağırana kadar bekle," dedi ve ona baktı. "Sadece denizciler." Kadın çenesini kaldırdı. "Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

Richard döndü ve güverteye çıkan merdivene tırmandı. O da onu izledi. Gemi mavi-yeşil suları ve tuzlu esintiyi yararak okyanusun yüzeyini zar zor sıyrıyor, görkemli yelkenlerini ardına kadar açıyordu. Sihirli sisin yoğun bariyeri, perdenin ayrıldığı pruva hariç her taraftan onu çevreliyordu. Boşluktan turuncu ve mavi ışıklar göz kırptıyordu - varış noktaları.

Denizciler güverte boyunca hareket ediyordu. Bazıları oturuyor, bazıları sessizce konuşuyordu. Richard onu kamaraya doğru çekti ve iri gövdesiyle destekleyerek mürettebatın geri kalanından sakladı. Ellerini Richard'ın deri kaplı vücuduna dayadı ve kaslı omuzlarının rahatlatıcı gücünü hissetti. Çok samimi hissetti

Böyle duruyordum. Neredeyse bir kucaklaşma gibiydi. Çok fazla anlam yüklediğinin farkındaydı ama bir kucaklaşmaya o kadar ihtiyacı vardı ki.

Bir şey ona süründü. Aşağı baktı. Kurt kıran köpeği bacaklarına yaslanmıştı.

"Ne kadar çabuk ölmelerini istiyorsun?" diye fısıldadı. Çok öfkeliydi ve onlar köle taşıyan ve çocukları köpekbalıklarına yem eden pisliklerdi. Onların hayatlarını söndürecekleri.

"Bu hızla gidersek on beş dakika içinde limana yanaşacağız. Renkleri yakmak üzereler," dedi. "Limanda büyük olasılıkla toplar var. Bir meydan okuma sinyali gönderecekler. Uygun bir cevap göndermeliyiz, yoksa bizi düşman olarak kabul edecekler. Cevap kabul edildiğinde, onlar sizindir. Onları olabildiğince çabuk ve sessizce öldürün."

"Meydan okuma!" diye seslendi biri.

Richard eğilip geminin pruvasına baktı. O da öyle yaptı.

Soluk yeşil bir işaret fişegi limandan yukarı doğru fırladı. Charlotte nefesini tutup bekledi.

"Yine yeşil olursa bize güvenli geçiş izni verirler," diye kulağına fısıldadı Richard, nefesi sıcak bir bulut gibiydi.

"Renkleri yakın," diye bağırdı derin bir ses üstlerindeki güverteden. "Bir iki, iki iki, bir üç!"

Büyü direklerden yukarı fırladı. Yelkenlerin yüzeyinde, birer tane orta direkteliklerde ve üçüncüsü de sol taraftaki orta direğin yelkenlerinde olmak üzere, büyülü semboller tutuştu.

Gece gökyüzünde ikinci bir yeşil ışık parladı.

Derinden gelen ses bir dizi denizcilik saçmalığını havladı. Mürettebat geminin etrafında hızla dönüyor, çarkları döndürüyor, direklerin yanındaki kontrol konsollarındaki metal kolları ayarlıyordu. Yelkenler küçüldü. Bölmeli direkler yavaşça düzelmeye başladı.

"Şimdi," dedi Richard.

Göğsündeki korkunç büyü kıpırdandı, uyandı. Onu dinledi, doğru hissettiren bir tane bulana kadar içinde taşıdığı belaları sıraladı.

Bir denizci yanlarından geçti. "Hey, Crow, kim var orada?"

Charlotte, Richard'ın omzunun üzerinden uzandı ve adamın yıpranmış yüzünü nazikçe okşadı. Büyüsü bir ahtapotun dokunaçları gibi dar ve karanlık akıntılar halinde ondan yükseldi ve adamı ısırdı. Adam zar zor fark etti. Cildi

Parmak uçlarının altında kırıldı, sihirle parlayan küçük beyaz epitel pulları halinde döküldü ve esinti onları mürettebatın geri kalanına taşıdı. Adam ona bakıyordu, büyülenmiş gibi görünüyordu ama aslında çok hızlı bir şekilde ölüyordu. Yüzünün derisi sanki kafasını gümüşü un dolu bir kovaya daldırmış gibi pudraya dönüşmüştü.

Kadının büyüü adamın etrafını sararak rezervlerini tüketti ve geri çekildi.

Rüzgâr, eskiden derisinin üst katmanları olan tozu karıştırıp savurdu. Küçük parçacıklar kirpiklerine takıldı. İç çekti ve usulca yere çöktü.

Richard döndü, hâlâ onu koruyordu, omzunun üzerinden bakmak için. Denizciler teker teker düşmeye başladılar, sessiz, yumuşak, her biri kıpırdamadan güverteye batarken pullu bir toz bulutu yayıyorlardı.

Onlar ölümlerini hak eden kötü insanlardı ama yine de ölümleri karşısında ezici bir üzüntü hissetti. Bunu derinlere gömdü, öfkesinin ve kararlılığının katmanlarına sardı. Kendine acımak için daha sonra zamanı olacaktı.

Richard'ın yüzünde çok garip bir ifade vardı. Ne tam bir şok, ne de tam bir panik, ama sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi huşu ve şaşkınlığın garip bir karışımı.

Geminin en ucunda, etrafındaki denizciler sönmüş balonlar gibi katlanırken Jason Parris gözlerini kocaman açarak döndü. Köpek ağzını aya doğru kaldırdı ve uludu, yalnız çığlığı dalgaların üzerinde bir yas feryadı gibi süzülüyordu.

Üstlerinde bir şey sessizce gümbürdedi. Üst güverteden bir adam yuvarlandı, yüzü tozdan kül rengine dönmüştü. Richard ona doğru hamle yaptı, gürültülü bir gümbürtü çıkarmasını engellemek için cesedi yakalamaya çalıştı. Ama bir rüzgâr ona yetiştı.

-Güverteden dört adım ötede ceset bir parçacık bulutuna dönüştü. Richard'ın derisinden zararsız bir şekilde kayarak rüzgârda eridiler.

Ona döndü. "Ne oldu?"

"Beyaz cüzzam," dedi. Korkunç bir hastalıktı. Daha önce onunla savaşmıştı, tüm küçük alışkanlıklarını ve tuhaflıklarını biliyordu ve onları büyüyle yeterince çarpıtarak onu sessiz suikastçısına dönüştürmüştü. Artık ona dokunmasına izin verirken iki kere düşünecekti. Bu düşünceyle içindeki bir şey kasıldı.

"Jack," dedi Richard, sesi alçaktı. "Onlara geminin bizim olduğunu söyle." "Seni duyamaz," dedi ona.

Richard ona, "Jack'in kulakları iyidir," diye hatırlattı.

Jason'ın mürettebatı kargo ambarından dışarı döküldü ve güverteye yayıldı, insanlar bir zamanlar denizcilerin durduğu yerde pozisyon aldı. İnsanlar denize düşen cesetleri tekmeledi. Cesetler rüzgârda parçalandı.

Birinin nefesi kesildi. Bazı yüzlerde panik gördü.

Jason onlara, "Gümüş Ölüm'e güzel gemi için teşekkür ettiğimi söyleyin," dedi. "Ve ağzınızı açmayı bırakın. Bu bebeği hâlâ limana götürmemiz gerekiyor."

Kaçış yoktu. Ölüm artık onun adının bir parçasıydı. George ve Jack kalabalığın arasından çıktılar.

"Babanı korumanı istiyorum," dedi Richard. "Onun bildiği ve bizim ihtiyacımız olan şeyler var. Eğer kendine yardım edemiyorsan, bana şimdi söyle."

"Ben yaparım," dedi George. "Jack'in hava almak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacak." "Sana güveniyorum George. Bu senin tek ikinci şansın. Eğer ben

Geri döndüğünde o ölmüş olacak, seninle işimiz bitecek. Babana zarar verme."

Çocuk boynunun arkasına uzandı ve giysilerinin içinden uzun, ince bir bıçak çıkardı. "Anlaşıldı. Onu mükemmel sağlıkta tutacağım."

Richard ellerini kulübenin kapısına vurdu. "Ne oldu?"

Drayton seslendi.

Richard normal sesiyle, "Bir sorun var," diye cevap verdi.

Kapı açıldı ve Drayton elinde bir tüfekte ortaya çıktı. Jason'ın adamlarını gördü ve silahı kaldırdı.

George'dan karanlık ve güçlü bir büyü yayıldı. Kalabalığın içinden bir kadın fırladı ve silahı kaptı. Charlotte onun yüzünü gördü ve neredeyse öğürüyordu. Lynda'nın kesik boğazı boynunda kırmızı bir kurdeleye dönüşmüştü, yüzü hâlâ kendi kanının spreyiyle kaplıydı.

Drayton silahı çekti, ama o asıldı ve karnıyla namluları engelledi. Köle tacirinin kaptanı tetiği çekti. Boğuk atış kuru bir fişek gibi patladı ve Lynda'nın sırtından küçük et parçalarını havaya uçurdu. Ölümsüz kadın tüfeği Drayton'ın elinden çekip aldı ve bir kürdan gibi ikiye böldü.

Drayton tökezleyerek geri çekildi.

Lynda kırık tüfeği George'un ayaklarının dibine bıraktı. "Maaaster," diye fısıldadı, sesi ıslıklı bir karmaşaydı. Boynundan küçük kan damlacıkları sızıyordu. Sadık bir köpeğin sahibine baktığı gibi George'a hayranlıkla baktı. "Sizi seviyorum, efendim."

Arkasında, Jack kâbus gibi bir canavar gibi hırladı.

George'un yüzü hiç merhamet göstermedi. "Merhaba, baba." Bir adım ne çıkararak iri yarı adamı kulübeye doğru itti. "Hadi ziyaret edelim."

Lynda onun arkasından içeri daldı. Kapı kapandı.

Oh, George . . .

"Pruvaya," dedi Richard, parmaklarını hafifçe kızın koluna koyarak.

Onu geminin n tarafına kadar takip etti ve tamamı bronz ve bakır dişlilerden oluşan, camla kaplı ve sihirle sarmalanmış kontrol konsollarından birinin yanında durdu.

Büyüsü içinde şarkı söylüyordu, canavar doymuştu ama tam olarak tatmin olmamıştı.

Onu ne kadar beslerse, o kadar çok rızık istiyordu. Sanki kendi başına bir varlıkmış gibi karanlık akıntılarla etrafını sarıyor ve kıvrılıyordu ve sadık bir evcil hayvan gibi onu seviyordu, ona hizmet etmek ve onu rahatlatmak için vardı. Kolej'in duvarları arasında saatlerce dinlediği tüm o uyarıcı dersler haklıydı. Yıkım baştan çıkarıcı ve kendini dllendiriciydi, iyileştirme ise etin bir angarya.

Bu sefer şansını denemişti. Büyüsünü beslemek için onların hayatlarını çalmak yerine, onları öldürerek hastalığı kendi gücüyle besledi. Büyüsünü beslemek için başka hayatları çalmak çok iyi hissettirmişti. Eğer tekrar tadına bakarsa, durmama ihtimali vardı ve bunu riske atmak istemedi. Garip bir şekilde, sadece kendi rezervlerine güvenmesine rağmen, o kadar da tükenmiş hissetmiyordu. ldrmek geçen seferkinden daha kolaydı ve bir dahaki sefere daha da kolay olacaktı. Kaygan bir yamataydı. Aşağı kaymamak için savaşmak zorundaydı.

Jason'ın adamlarından biri yanlarına geldi, Charlotte'un hâlâ büyüyle sarılı olduğunu gördü ve mesafesini koruyarak adımlarının ortasında durdu. Ona baktı, konsola baktı, rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine geçti.

"Hareket etmemi ister misin?" diye sordu. "Evet," diye nefes verdi.

Charlotte sağa doğru iki adım attı, konsoldan uzaklaştı ve Jason'ın yanındaki diğer iki adama doğru ilerledi, ikisi de yaşamak için kafatası kırıyormuş gibi görünüyordu. Caniler ondan kaçıp geri çekildiler. Jason yerini korudu ama yüzü sert, kişiliksiz bir maskeye kilitlendi. Çok korkmuştu ve bunu göstermemeye kararlıydı.

Kendini tamamen yalnız hissediyordu. Demek dışlanmış olmak böyle bir şeydi. "Leydim." Richard'ın parmakları onun koluna dokundu.

Neredeyse sırayacaktı.

Ona kolunu uzattı. "İzin verir misiniz?"

Charlotte parmaklarını onun koluna dayadı ve yanında durdu, bacaklarının neredeyse birbirine değdiğinin ve sihir akımlarının onu sardığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Ona bakmaya cesaret etti. Adamın yüzü rahatlamıştı. Adam ona baktı ve gülümsedi, sanki bir parkta gezinirken çiçekleri seyretmek için durmuşlardı. Bu ona kendini insan gibi hissettirdi.

Neden, neden Éléonore'un ailesini ziyaret etme davetini kabul etmemişti? Richard'la bir yıl önce tanışmış olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi. O her zaman tanışmak istediği türden bir adamdı. Güçlü, onurlu ve nazik. *Aynı zamanda bir katil*, diye fısıldadı sinir bozucu *bir* ses zihnine. O da öyleydi.

Artık çok geç. Ölüme giden bir gemideydiler. Romantik fanteziler onu hiçbir yere götürmezdi. Bu lüksten vazgeçmişti.

Charlotte dosdoğru önüne baktı. Uzakta büyük bir ada belirliyordu. İki liman kıyısını kucaklıyordu. Sağ tarafta, zarif yatlar ve özel teknelerle çevrili, kesme taştan yapılmış güzel iskeleler okyanusa doğru uzanıyordu. Pitoresk palmiyeler yapraklarını açmış, mavi ve sarı fenerlerle aydınlatılmış geniş yollar daha içerilere, turkuaz, beyaz, sarı ve pembe tonlarındaki pastel renkli evlere doğru uzanıyordu. Sol tarafta, römorkörlere ve mavnalara sığınak sağlayan daha sert iskeleler, keyifsiz bir tahta kaldırırma ve düşmanca, karanlık sokaklara açılıyordu. Daha solda, gri taştan bir donanma kalesi okyanusu bıçaklıyor ve her iki limanı da denetliyordu.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" diye sordu birisi.

Richard küfretti, nefesinin altından sessiz, vahşi bir ses çıktı ve kendini tuttu. "Özür dilerim."

"Burası neresi?" Charlotte sordu.

"İlahi Na Adası," dedi. "Burası bağımsız bir baronluk - Na Baronu kıta sömürgeleştirilirken burayı Adrianglia'dan satın aldı. Her yer yaz sonu ve sonbaharda turistlerle dolup taşan büyük bir lüks tatil köyü. Lüks liman kuzeyde, bizim gideceğimiz ticari liman ise güneyde. Kelena'ya sadece üç saat uzaklıktayız. Bu adaya Pazar için bir olasılık olarak baktım ama tatilcilerle dolu bir adada köle operasyonu yürütmenin çok riskli olacağını düşündüğüm için reddettim. Bunca zamandır burada, burnumun dibindeymiş ve ben onu kaçırmışım."

"Kendini hırpalama, ihtiyar." Jason sırtarak Richard'ın omzunu sıvazladı. "Herkesin başına gelir."

Richard ona ters ters baktı, soğukkanlılığı kaybolmuştu ve bir an için Jason'ın kolunu koparıp onunla onu döveceğini düşündü.

Richard'a yaklaştı ve mırıldandı: "Eğer onu yere atmaya karar verirsen, tekmeleyeceğime söz veriyorum. Şiddetle."

"Teşekkür ederim," dedi Richard. "Bu teklifini kabul edebilirim." Sesi samimi geliyordu.

Sol taraftaki rıhtımda yeşil bir işaret fişegi yandı.

Yaşlı adamlardan biri Jason'a, "Limana yanaşmamızı istiyorlar," dedi.

"O zaman bizi indir. Yavaşça. Buradan çıkmak için bu gemiye tek parça halinde ihtiyacımız olacak."

Adam bazı emirler verdi. Gemi yavaşladı ve zarif bir kavis çizerek rıhtıma yaklaştı.

"Bir kale," diye mırıldandı Jason, yüzü düşünceliydi.

Richard, "Beş adet uzun menzilli, ani yüklemeli topu var," dedi.

Köleler güvertede iki sıra halinde dizildiler. Jack öne doğru ilerledi.

"Bu çocuğu kim görevlendirdi?" Jason sıraya doğru bir adım attı. "Onu olduğu yerde bırakın," dedi Richard. "İki gün boyunca ambarda oturdu. saatlerce kendini kontrol altında tutuyor. İçini dökmeye ihtiyacı var ve hiçbirimizin onun önünde olmasına gerek yok."

Suç lordu Richard'a baktı. "O bir çocuk."

"O bir Dönüşen," diye yanıtladı Richard. "Hiç dövüştüğünü görmedin. Ona bir şans verin."

Gizleme cihazının hafif uğultusu aniden kesildi. Sis dağıldı. Charlotte omuzlarına sarıldı, kendini aniden savunmasız hissetti.

Metal bir zincir şangırdadı; çapayı atmışlardı. Gemi daha da yavaşladı, rıhtıma dikkatle, neredeyse nazikçe yaklaştı.

Jason adamlarından birine, "Karaya çıkıp kaleyi ele geçirdikten sonra gemiyi birkaç yüz metre açığa götür," dedi. "Bu adayı soyup batık bir gemiyle geri dönmek istemiyorum."

Üç liman işçisi ahşap iskelede bekliyordu. Arkalarında, malları teslim almaya hazır olduklarına şüphe olmayan bir köle tüccarı ekibi bekliyordu. Köle tacirlerinin bazıları kadındı. Kadınlar da erkeklerden daha az zalim değillerdi.

Halatlar gemiden iskeleye uçtu. Liman işçileri onları sabitledi. Jason, "İskele iskelesini indirin," dedi.

İki adam büyük bir çarkı çevirdi. Metal bir rampa geminin yan tarafından rıhtıma doğru kayd.

Taşa dokunduğu anda Jack iskeleden aşağı inmeye başladı. Kadınlar iki sıra halinde onu takip etti, elleri hâlâ bağlıydı.

Köle taciri kadınlardan biri, "Köle ağılları için istekli misin, tatlım?" diye sordu.

Jack sallandı. Psikotik bir sırıtış dudaklarını gerdi. Yüzü sarsıldı, ifadesi vahşileşti.

Uzun boylu bir köle taciri öne çıktı. "Gel ona-"

Jack döndü, o kadar hızlı sıçradı ki Charlotte elindeki bıçağın kölenin boynunu kestiğini zar zor gördü. Jack yere indi, adamın kopan kafasını saçlarından yakaladı ve köle tacirlerine doğru fırlattı.

"Vay anasını," dedi Jason.

Kalın bir insan boynunun kas ve kemiğini bıçakla kesmek için gereken güç miktarı aklını başından aldı.

Köle tacirleri donup kaldılar, şoka girdiler ve Jack bir turna balığı sürüsüne dalar gibi onlara daldı. Kan fişkırdı, insanlar acı içinde çığlık attı. Köleler sahte prangalarını bırakıp katliama katılmak için aşağıya hücum ettiler. Köpek iskeleden aşağı inip çatışmanın ortasına daldı. Jack'e ayak uydurmaya çalıştı ama Jack kan gölünün içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Jack'in yüzünü yakaladı; gülümsüyordu.

İki dakika içinde her şey bitmişti. Sekiz ceset yerde yatıyordu. Jack kendini silkeledi ve karanlık sokakta hızla ilerleyerek kasvetin içinde eridi. Köpek onu takip etti. Kadınlar ikisinin peşinden gitmeye başladı.

"Dur!" Jason kükredi.

Sahte köleler durdu.

"Sıraya girin! Takım kaptanını bul. Şimdi."

Suçlular neredeyse askeri bir disiplinle ayrılarak dört grup oluşturdular.

"Ekip bir, köle kalemleri," diye bağırdı Jason. "Herkesi dışarı çıkarın, ateşe verin, söndürmeye gelenleri öldürün. Köleler çılgına dönecek, bırakın dönsünler. Onları takip etmeyin. İkinci ekip, barakalara saldırın ve orayı yerle bir edin.

Öldürebildiğiniz kadar öldürün. Üçüncü manga, benimle gelin. Bu topları istiyorum ve dün istiyorum. Kaleyi aldığımızda, çift yeşil işaret fişeği atılacak. Dördüncü manga, burayı tutun. Bu limanın şehirle bağlantısını kesin. Herkes, kırmızı işaret fişeği görürseniz, iptal ederiz ve siz de defolup gidirsiniz. Mavi işaret fişeği, kışımızı kaldırıp

nereden geldiğini. Ben izin verene kadar yağmalamayın. Ben söylemeden önce ceplerinizi doldurmayı bırakırsanız, sizi kendim öldürürüm. Anladın mı beni?"

Suçlular aynı fikirde olduklarını haykırdılar.

"Git!" Jason pelerininin altından büyük bir kılıç çıkardı. "İyi şanslar ihtiyar. Yoluma çıkmamaya çalış."

Keşiş cüppesi parlayarak iskeleden aşağıya doğru yürüdü. Suçlular dağıldı.

Richard ona yırtık pırtık gri bir pelerin uzattı. "Ben kılık değiştiriyorum ama sen değiştirmiyorsun. Biri seni tanıyabilir."

Pek olası değildi ama kaderi kışkırtmaya gerek yoktu. Yüzünü derin kapüşonunun içinde saklayan pelerini giydi ve ilk yardım malzemelerinin bulunduğu çantasını kıvrımların altına yerleştirdi.

Richard kılıcını kınından çıkardı. Uzun, ince kılıcın hafif kavisi fenerlerin ışığını yakaladı.

"Sıra bizde," dedi Richard. "Muhasebeciyi bulmalıyız. Bana yakın durun."

* * *

RICHARD, Charlotte'un kendisini takip ettiğinin farkında olarak iskeleden aşağı doğru yürüdü. Kırık ona sonsuza dek kapalıydı ama kitapları öyle değildi ve Kırık'ın askeri gelenekleri hakkında çok şey okumuştı. Jason bir denizci olarak küçük savaşlar konusunda eğitim almıştı. Ordunun kendi branşı, asimetrik savaş uygulayan bir düşmana karşılık vermek üzere evrilmişti; bu taktik, rakibin kuvvetlerinin büyük kısmını ortadan kaldırmaya çalışmak yerine zayıf noktalarına saldırmayı içeriyordu. Jason bu oyun kitabından bir sayfa alacaktı: adanın hayati noktalarına acımasız hassas saldırılar düzenleyecek, ada şehrini kaos ve karmaşaya boğacak, düşmanın moralini bozacak ve iletişimi kesecek, sonra da parçalanmış muhalefeti ortadan kaldıracaktı. Acımasız ve dizginlenmesi imkansız olacaktı ama adanın tamamını abluka altına alamazdı.

Muhasebeci durumu anlayıp kaçmaya kalkışmadan önce acele etmeleri gerekiyordu. Onun bilgilerine *ihtiyaçları vardı*.

Sola saptı, Arnavut kaldırım sokakları hızlı bir yürüyüşle takip etti. Koşmak isterdi, ama Charlotte'un yüzü, bir gün önce

Mürettebatı ortadan kaldırdı ve rengi hala dönmemişti. Onu zorlamak istemedi.

Intrepid Drayton'ın mürettebatına yaptıkları onu varlığının özüne kadar şok etmişti. Onun büyüünde korkunç bir güzellik vardı ve sessiz fırtınasının merkezinde durduğunda, sanki açıklanamayan, sadece deneyimlenen mistik bir olayın parçası olmuş gibi, uhrevi bir huşu hissi onu ele geçirdi. Bu, bazen Adrianglia'nın yüksek ormanlarında tek başına yürürken ya da fırtınaya gebe sert okyanusa ve gökyüzüne bakarken hissettiği türden, korku dokunuşlu tuhaf, büyüleyici bir dinginlikti. Sıradan hayatının sınırlarından daha büyük bir şeyle karşılaşmıştı ve bu onu hem korkutmuş hem de kendine çekmişti.

Jason, Charlotte'a Gümüş Ölüm adını verirken haklıydı. İsim uyuyordu. Korku ve güzellik birbirine karışmıştı. Ama bunun altında yaşayan, nefes alan bir kadın vardı ve ona baktığında, geminin pruvasında tek başına dururken, etrafında dönen güçlü büyüye rağmen savunmasızken, diğer insanlar bir santim bile yaklaşmaya korkarak yanlara sarılırken, onun yalnızlığını hissetti. Ona kalkan olmak istedi ve oldu da.

Şimdi hâlâ onu korumak istiyordu. Yaşadığı her şeye, hedefinin görünürde olmasına rağmen, eğer biri ona son altı ayı tekrar yaşamak zorunda kalması karşılığında onu anında güvenli bir yere götürme şansı verseydi, bunu gözünü kırpmadan kabul ederdi.

Ve bunun için ondan derinden nefret ederdi.

İki erkek ve bir kadın olmak üzere üç kişi bir ara sokaktan ateş etti. İyi silahlar, benzer bir kasaba milisinin ya da Pazar'ın köle tacirlerinin iyi kıyafetleri. Ona saldırdılar.

Kendisinin bir parçasını kılıcına ödünç verdi ve büyüünün kılıcının kenarı boyunca kaydığını hissetti. Kenar'da kılıçla bütünleşmek zaman ve çaba gerektiriyordu ama burada, büyüünün en güçlü olduğu yerde, Tuhaf'ta bu sadece bir saniyenin küçük bir kısmını alıyordu. Parıltısı, içinden akan adrenalinle beslenen saf beyaz kılıç boyunca dalgalandı.

İlk adam ona kısa, faydacı bir kılıç sapladı. Richard sallanarak yoldan çekildi ve adamın koltuk altına sapladı. Kılıç etinin içine kaydığını, kemiği ve kıkırdağı sıcak tereyağı gibi kesti. Kalbi parçalandığında en ufak bir direnç hissetti ve kılıcını keskin bir çekişle serbest bırakarak kabzasını ikinci adamın yüzüne çarptı. İkinci saldırgan tökezleyerek geri çekildi. Kadın onun yerine atladı ve

Ağır topuz, Richard'ın omzunu hedef alarak kılıç kolunu etkisiz hale getirmek için yana doğru yıkıcı bir darbe indirdi.

Richard geriye yaslandı, topuzun ısıık çalarak yanından geçmesine izin verdi ve kılıcını kadının boğazına sapladı. Sığ bir kesik, tek gereken buydu. Kadın kendi kanını yuttu ve yere düştü.

Kalan adamı yakaladı ve bıçağı haydutun boğazından bir santim uzakta tutarak onu duvara fırlattı. Adamın gözleri Richard'a hayvani bir dehşet içinde boğulduğunu söylüyordu.

"Muhasebeci mi?"

"Tepedeki ev," dedi haydut, sesi titreyerek. "Sütunlar. Beyaz sütunlar."

Richard onu serbest bıraktı ve adam koşarak caddeden aşağı indi.

Charlotte zarar görmeden durdu, kısa ve sığ nefesler aldı. Yüzünde derin bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

"Gel, acele etmeliyiz," dedi ona.

Ona yetişti ve birlikte caddeden yukarı, alçak tepeye doğru gitmeye başladılar.

"Neden hep böyle yapıyorum? Neden sana yardım etmek yerine donup kalıyorum?" "Katil içgüdüğü yok, hatırladın mı?" dedi. "Bu doğal bir tepki. Ne zaman

Tehlike anında savaşırız, kaçarız

ya da donarız." "Sen donmazsın."

"Seni etkilemeye çalışmakla çok meşgulüm," dedi. "İşe yarıyor mu?"

Ona okunamayan bir bakış attı. Belki de şu an şaka yapmak için uygun bir zaman değildi.

Cadde sekiz ayak yüksekliğinde bir taş duvarla keşişiyordu. Her biri duvarın büyük kısmını oluşturan gri taştan daha soluk olan küçük kayalar, duvarın tepesini koruyor ve birbirlerinden yaklaşık yirmi metre uzağa gömülmüşlerdi.

"Koğuş taşları," dedi Charlotte.

Duvara tırmanmak söz konusu bile olamazdı. Koğuş geçmelerine izin vermezdi.

"Yeni plan." Richard döndü ve duvarı takip ederek aşağı indiler.

Bir yerlerde bir kapı ya da açıklık olmalıydı.

İleride ve sağda, çığlıklar sessizliği böldü. Turuncu ve kırmızı bir parıldı geceyi aydınlatıyor, bir duman sütunuyla noktalanıyordu. Jason'ın ekibi bir şeyi ateşe vermişti.

Yan sokak kıvrıldı ve evlerin etrafından dolanarak ateşe ve başka bir duvara yaklaştılar. Demir bir kapı yana doğru kırılmıştı. Richard açıklıktan eğilerek geçti. Önünde geniş bir avlu uzanıyordu. Sağ tarafta, bloklardan oluşan bir binanın yanında, köle tacirleri ile prangalar ve taşlarla silahlanmış bir güruh arasında bir kavga sürüyordu. Köleler saldırıyordu, bitkin yüzleri hayvani bir öfkeyle buruşmuş, paçavralarındaki deliklerden görünen vücutlarında kırbaç izleri vardı. Silahları yoktu. Köle tacirlerini vahşi hayvanlar gibi tırnakları ve dişleriyle parçaladılar.

Bunlar köle olarak satılmak üzere yeni satın alınanlar değildi. Hayır, bunlar muhtemelen adada el emeği için kullanılan, yük hayvanlarından biraz daha fazlası olan ıskartalardı. Hiçbir insan bu şekilde muamele görmemeliydi ama görmüşlerdi ve şimdi nihayet öfkelerini kusuyorlardı. Yollarına çıkan herkesi öldüreceklerdi.

Tam karşıda, her biri tepede genişleyen yedi metal direktten oluşan yükseltilmiş bir platform duruyordu. Kölelerin prangaları, değerlendirilebilmeleri için bu geniş tepenin altındaki direğe sabitlenecekti. Sağ tarafta başka bir kapı açıktı ve başka bir grup onu kontrol etmek için hazır bekliyordu. Bir tarafta deri giysili dokuz silahlı köle tüccarı, diğer tarafta Jason'ın adamlarından dördü. İkisi de ilk hamleyi yapmak istemiyordu. Jason'ın adamları iyiydi ve çaresiz görünüyorlardı ama köle tacirlerinin sayısı onlardan iki kat fazlaydı.

O kapıdan geçmek zorundaydı.

Richard Charlotte'un elini tuttu ve sıktı. "Yolumuzu kesmek zorunda kalacağız. Arkamda kal."

Kavgaya doğru yürüdü. Bir köle yoluna çıktı. Richard onu kenara itti ve kılıcını hafif bir açıyla tutarak iki saf arasına daldı.

Köle tacirleri onu inceliyor, dağılıyorlardı. Jason'ın adamlarının geri çekildiğini duydu.

Burada, şiddet ve barış arasındaki eşikte, onun gerçek yeri burasıydı. Zaman içinde, büyümlü bir felaketten kaçmak için ilk kez Mire'a kaçan vahşi yerli klanlara kadar uzanan savaşçı nesilleri, tıpkı onun gibi, yaşam ve ölüm arasında o kılıcın kılıcında dengede durmuştu. Burada kontrol ondaydı, sakın ve huzurluydu.

Onların ve kendisinin hayatlarının bir araya geldiği o kısacık anda, gerçekten yaşadı. Ama hayatı deneyimleyebilmesi için rakiplerinin ölmesi gerekiyordu.

İlk köle onun sağına doğru hareket etti. Richard vurdu, bir cerrahın hassasiyeti ve sayısız saatlik pratikle bilenmiş hızıyla deldi ve kesti. Akıcı bir hareketle döndü ve kılıcını aşağı doğru bir açıyla tutarak durdu.

Köle tacirleri ona baktı.

İkinci, dördüncü, beşinci ve yedinci düştü. Hiç ses çıkarmadılar; sadece yere yığıldılar.

Kalan köle tacirleri acı dolu bir saniye boyunca donup kaldılar ve ona saldırdılar.

O anın içinde eridi, düşünmeden, tamamen içgüdüsel olarak saldırdı. *Göğsü kes, tersine çevir, boğazı kes, karnı kes, göğüs kafesinin altından sağa doğru sapla, aynı hamlede göğsü kesen bıçağı serbest bırak, tersine çevir, boğazı kes, ileri it ... ve bitti.*

Çok erken. Her zaman çok erken biterdi.

Son köle kılıcından kısa bir süre önce durdu. Saldırı hiç gerçekleşmedi. Adam bir nefeslik boşluk için dik durdu ve dizlerinin üzerine çökerek hava almak için çırpındı. Arkasında, Charlotte'un büyüğü bedenine geri sarıldı.

Kıpırdamadan durdu, gözlerini kocaman açmış, sanki ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi ona bakıyordu. *İşte bu*, ona söylemek istedi. *İşte ben buyum.*

Kadının şaşırdığını mı yoksa dehşete mi kapıldığını, belki de ikisini birden mi yoksa ikisini birden mi yaşadığını anlayamadı. Pişmanlık içini kemirdi ama sonra onun gerçek doğasını bilmesi daha iyi oldu. Gitmek zorundaydılar. Onun elini tuttu ve kapıya doğru koşular.

"Teşekkür ederim," dedi ona. "Cesurca bir davranıştı ama aynı zamanda gereksizdi.

Lütfen bunu bir daha yapma. Seni kazara yaralamak istemiyorum."

Elini onun parmaklarından çekti. "Ben çaresiz değilim, Richard."

Dokunuşunu itici mi buluyordu? Kapıyı koruyan kilidi kesip attı. "Hiç de öyle olmadığını biliyorum. Ama sen üzerine düşeni yaptın ve sıra bende. Yedeklerini sakla. Onlara ihtiyacımız olabilir."

Kapıdan geçtiler ve Charlotte'un nefesi kesildi. Üstlerinde bir direğe asılı bir ceset vardı. Jack'in yaşında bir çocuk. Gözleri oyulmuştu. Ağzı dikilerek kapatılmıştı. Burnu, yanık izleriyle dolu yüzünde kırık bir et ve kıkırdak yığınıydı. Boynunda asılı bir tabelada "Her zaman izliyoruz" yazıyordu.

Bunu daha önce de görmüştü; köle tacirlerinin kaçmayı engellemek için en sevdiği görsel araçtı. Jason'ı böyle bir direğin ucuna takılmadan hemen önce yerdeki bir delikten çıkarmıştı. Öfke, sıcak ve öfkeli bir şekilde içinde yandı, sonra yavaş yavaş söndü.

"Yaşıyordu," diye fısıldadı Charlotte.

"Ne?"

"Onu parçaladıklarında hayattaydı. Bunlar ölüm öncesi yaralar."

Karanlık içinden fıskırdı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Charlotte yumruklarını sıktı. "Bulduğumuz her köle tacirini öldüreceğim."

Kadının çene yapısını ve dudaklarındaki ince çizgiyi fark etti. Gözleri yanıyordu. Bu öfkeyi tanıyordu. O ve kendisi eski dosttular ve onun yoluna çıkmanın faydasız olduğunu biliyordu. "Nasıl isterseniz," dedi ona. "Tek istediğim tepeye, muhasebeciye doğru ilerlememiz."

Önlerinde, alçak bir tepeye tırmanan sokaklar açılıyordu. Birlikte yukarı doğru yürüdüler.

* * *

Ev, oymalı sütunlar ve palmye ağaçlarıyla çevrili, görkemli, saygın, iki katlı bir malikâne olarak sokağa girintili bir şekilde duruyordu. Kahverengi bir at yan tarafa bağlanmıştı, kulaklarını oynatıyor ve sokağa gergin bakışlar fırlatıyordu.

Richard arkalarına baktı. Hareket yoktu. Arkalarında cesetlerden oluşan bir iz bırakmışlardı ve bunların yarısı Charlotte'a aitti. Köle tacirlerinin vahşetini durdurmak için duyduğu karşı konulmaz ihtiyaçla tekrar tekrar öldürmüştü. Bu karmaşanın başlangıcında o da böyleydi. O zamanlar, her yeni sakatlama ve vahşet onu çileden çıkarıyordu. O kadar yanlış ve şok edici şeyler görmüştü ki, verebileceği tek tepki bunları yapanları yok etmektir. Bu onun ahlaki zorunluluğu ve mümkün olan tek insani tepkisi haline gelmişti.

Bunu şimdi Charlotte'da görüyordu. Şehri temizlemeye çalışıyordu. Zihin okuyucu değildi ama aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu. Önüne çıkan her köle tacirini öldürmeyi başarabilirse, acısı dinecekti. Öldürmezse, son beş günde gördüklerinin tüm dehşetini sindirmek zorunda kalacak ve bu onu paramparça edecekti.

Köle tacirlerini öldürmenin hiçbir işe yaramadığını anlaması için birkaç ay geçmesi gerekmişti. Onlar doğrudan işkencecilerdi ama kaç tanesini öldürürse öldürsün, bir yerlerde zengin biri bu işkenceden daha da zenginleştiği sürece, yeni köle tacirleri her zaman eskilerinin yerini alacaktı. Charlotte da bunun farkına varacaktı ama şimdilik

harekete geçmesi gerekiyordu ve o da harekete geçti. Birçok belanın var olduğunu biliyordu ama onları tüm korkunç ihtişamlarıyla görmek eğitici bir deneyimdi.

Şimdi garip bir şekilde yürüyordu, sanki ayaklarına ağırlık verdiğinde canı acıyormuş gibi. Dudakları ince, sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. Teni solgundu, gözleri çok parlaktı. Ateşi varmış gibi görünüyordu. Çok fazla büyü harcıyor olmalıydı. Bundan sonra sadece iki yol vardı: Ya kendini zorlamayı bırakacak ve iyileşecekti ya da kendini tüketecek ve ölecekti.

"İşimiz neredeyse bitti," dedi ona. "Başka yok, Charlotte. Kendini kurtar." Charlotte başını salladı.

Kapıyı kesti, hassas vuruşlarla kilidi oydu ve ağır ahşap yarımaları iterek açtı, ikinci kata kıvrılan bir merdivenin bulunduğu geniş bir salon ortaya çıktı.

Zihni, devrilmiş bir çekmecenin arkasına çömelmiş üç arbaletçiyi zar zor fark etti. Arbalet oklarının kendisine doğru geldiğini gördü ve otomatik olarak parlayarak büyüsünü soluk bir kalkanla önüne fırlattı. Oklar sekti. İleri atıldı.

"Öl," diye emretti Charlotte, sesi bitkin çıkıyordu.

Üç yaylı tüfekçi boğuldu. Göğsünün üzerinden atladı ve üç vuruşla onları yere serdi.

Arkasında Charlotte yığıldı ve sütuna yaslandı. Hepsine lanet olsun.

* * *

Tükenmişti. Büyünün son kıvılcımı içinde sönük bir şekilde yanıyordu. Charlotte onu bırakırsa, hayata olan bağlılığı kopacaktı. Neredeyse bunu yapmak istiyordu.

Nasıl bu kadar çabuk farkına varmıştı? Çok fazla büyü harcamıştı ama hiç yorgunluk hissetmemişti. Kendini hafif ve güçlü hissediyordu, sanki bedeni bir yük haline gelmişti ve onunla bağlantısı kesilmişti. Ve sonra, son beş dakika içinde, eve giden dik sokağı tırmanırken, gerçeklik ona geri çarptı. Vücudu çok ağır, çok kısıtlayıcı hissediyordu, sanki etinin ve kemiğinin her bir kilosu üç kilo olmuştu. Ayakları ağrıyordu. Yükünü hafifletmek için kusmak istedi.

Büyüsü okçulara saldırmak için dışarı aktığı anda bacakları tutmadı. Büyüyle birlikte kendisinden çok fazla şey gitmişti. Eğilmek zorunda kaldı.

yoksa düşecekti.

Richard tepesinde dikiliyordu. Onun gözlerinde öfkeyi gördü.

"Artık yok." Kısık sesinde açık bir emir vardı.

Onun bedeninin büyüsunü hissetti, canlı bir yaşam gücü sadece birkaç santim ötesinde titriyordu. Tek yapması gereken ona ulaşmaktı. Büyüsü inledi, beslenmek için can atıyordu. Plaguebringer'lar böyle doğardı; efor, şifacıyı alternatif bir yakıt kaynağı aramaya ve öldürmeye devam etmek için en yakın yaşamı sifonlamaya iterdi.

Onun gözleriyle buluşmak için başını eğdi. "Charlotte!"

Henüz hayattan vazgeçmeye hazır değildi. "Bana sesinizi yükseltmeyin lordum. Sınırlarımın nerede olduğunu biliyorum ve bayılmak ya da ölmek gibi bir niyetim yok. Artık sihrimi kullanmayacağım. Tek başınasın."

Zayıf, siyah saçlı bir adam merdivenin arkasından çıktı. Elinde bir kılıç vardı.

* * *

Adamın elinde uzun, ince bir çelik olan Sud kılıcı vardı. Genç, zinde, mükemmel bir dengeyle yürüyor ve kılıcını tam bir güvenle taşıyordu. Bir usta, muhtemelen profesyonel bir dövüşçü.

Richard bıçağındaki kanı temizledi.

Birbirlerine baktılar.

Kılıç ustası saldırdı. Richard savuşturdu ve hamle yaptı. Kılıç mavi bir parıltı duvarıyla karşılaştı ve kayarak uzaklaştı. Büyü kolunu yaktı. Sud parıltıyı kılıcını güçlendirmek için kullandı. Muhteşemdi. Ve burada bunun kolay olacağını düşünmüştü.

Richard acıyı görmezden geldi ve dönerek kısa bir yaylım ateşi başlattı. Sud, dans ederek ve dönerek savuşturdu. Zeminde ilerlediler. Richard saldırdı. Vur, vur, vur. Bıçağı Sud'un kılıcından sekti. Normalde, parıltıyla keskinleşen bıçağı rakibinin silahını parçalardı.

Adam iyiydi, Richard bunu ona verdi.

Richard geri çekildi. Rakibini anında etkisiz hale getirmek için o ilk, görüşten daha hızlı darbeye güvenerek yıldırım kılıcının yolundan yürüdü. Bunu başaramayınca, gücüne ve kontrolüne güvenerek hassas bir şekilde dövüştü.

Sudanlı kılıç ustaları bundan zevk alırken, çok fazla yer kaplarken darbeleri savuşturmanın ve takas etmenin hızlı yakın dövüşü onun zayıflığıydı.

Sud bir darbe telaşıyla saldırdı. Richard savuşturdu, hamle yaptı, saldırdı, bir açık aradı ama bulamadı. Sud tüm kılıcını koruyucu bir sihirli kılıfla kaplamıştı, bu da kılıcın kırılmasını neredeyse imkânsız hale getiriyor ve onu bir kalkan gibi kullanıyordu. Her şey beceri ve hıza bağlıydı ve Sud her ikisine de fazlasıyla sahipti.

Adam sağa doğru çalım attı. Richard tuzaktan kaçınarak geri çekildi. O kaçarken, adam öne doğru zıpladı, çalımını bir dönüşle çevirdi ve tekme attı. Richard bunu gördü ama kaçmasına imkân yoktu. Tekmeye doğru döndü, esnedi ve darbeyi sol omzuna aldı. Tekme kasına saplandı ve Richard sendeleyerek geri çekildi. Sanki bir sopayla vurulmuş gibiydi.

Sudanlı kılıç ustası yere indi ve tek ayağı üzerinde dönerek gösteriş yaptı. "Benim tekniğim daha üstün."

Kibir. Sud genç, aç ve daha iyi olduğunu kanıtlamaya hevesliydi. *Zırhındaki çipi bana gösterdiğin için teşekkür ederim.*

"Zıplamaya devam et," dedi Richard. "Dans öğretmenin seni alkışlamak için burada değil ama ben gösterinin tadını çıkarıyorum."

Çoğu erkek şimdiye kadar yorulmaya başlardı. Bunun yorulacağından şüpheliydi. Sud, adımlarına bahar havası katıyor gibiydi. Kılıcı kırılmaz, tekniği kusursuzdu. Ama adamın kendisi kusurluydu.

Bir hareket Richard'ın dikkatini çekti. Başını hafifçe çevirdi. Charlotte sütundan uzaklaştı. Onun düşüncesizce bir şey yapmasını engellemek zorundaydı. Charlotte gururlu bir kadındı. Biraz olsun gücü olsaydı dik dururdu, yani artık dayanacak gücü kalmamış olmalıydı. Adamın çaresiz olduğunu düşünseydi, onu kurtarmaya çalışırdı. Onun uğruna ölmesine izin vermek planında yoktu.

Omuz silkti, kayıtsızdı. "Leydim, birazdan yanınızda olacağım. Sadece o güzel kelebeğin kanatlarını koparmam gerekiyor."

Sud dişlerini sıktı ve çene kaslarının şişmesine neden oldu. Onu doğru yöne itmek için çok daha fazlası gerekmeyecekti.

"Bana aldırmayın," dedi Charlotte.

"Önce onu öldüreceğim, sonra da seni," diye söz verdi Sud.

"Hiç sanmıyorum." Charlotte devrilmiş sandığın üzerine oturdu. "O daha iyi." "Ben daha iyiyim ve daha hızlıyım," dedi Sud.

Başını salladı, sesi gerçekçiydi. "Sadece o daha iyi değil, aynı zamanda para için savaşıyorsunuz. Onun daha fazla çıkarı var."

Panik yok, sesinde titreme yok. Sadece sakin bir ifade. Sud'u tam canının yandığı yerden vurdu ve bunu sanki dövüşün sonucu önceden belliymiş gibi yaptı. Kahretsin, ama bu etkileyiciydi.

Charlotte'un onun kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Richard kılıcının kabzasını kaydırды. Hayal kırıklığına uğratamazdı.

Sol elinin parmaklarıyla Sud'a işaret etti. "Hadi, finali yapalım. Senin zıplamanla daha fazla vakit kaybedemem. Hanımefendi bekliyor ve kabalık etmek istemiyorum."

Sud sıçradı ve yetişilemeyecek kadar hızlı bir vuruş telaşı başlattı. Richard ilkini, ikincisini, üçüncüsünü savuşturdu ve karşı saldırıya geçti, kılıcını iki eliyle tutarak tüm gücünü başının üstündeki darbeye verdi.

Sud parlayarak kılıcını siper etti ama darbenin gücü onu sendeletti.

Richard tekrar saldırdı, Sud'un kılıcına bir darbe yağdırdı ve her vuruşta onu geri çekilmeye zorladı. Richard'ın alnından ter boşandı. Bu saldırı tüm rezervlerini tüketiyordu ama Sud'un egosu üzerine bahse girmişti. Şansı yaver giderse, genç adam meydan okumanın üstesinden gelebilirdi. Daha akıllı bir kılıç ustası Richard'ı bekler ve yorulduğunda onu boş bir anında öldürürdü ama gençlik ve bilgelik her zaman birlikte seyahat etmezdi.

Sud ileri atıldı, bıçağını Richard'inkine sürttü, parıltıya karşı parıltı. Boğuşmalar, kilitlendiler. Sud döndü, Richard'ın öndeki bacağını ayağıyla yakalamaya çalışarak ona çelme takmayı hedefledi. Richard onu geri itti. Genç adam tökezledi, dengesi bozuldu. Richard göğsüne bir ön tekme savurdu.

Sud geriye düştü ve bir kedi gibi yuvarlanarak ayağa kalktı. Yüzü öfkeli bir maskeye dönüşmüştü. Çılgılık attı ve saldırdı. Richard onun yaylım ateşinden sıyrıldı, kaçtı, savuşturdu, elinden geldiğince kılıcı kenara savurdu. Duvarın arkasında olduğunu biliyordu ama gidecek bir yeri yoktu.

Ayağı duvarın taşına dokundu. Sud eklemleri sıvıymış gibi döndü ve kalbini hedef alarak öyle hızlı bir hamle yaptı ki bulanıklaştı. Richard saf bir içgüdüyle savuşturdu, kılıcını darbenin altına kaydırды. Sihirleri birbirine çarptı, maviye karşı beyaz. Adamın tüm ağırlığı Richard'ın kılıcına baskı yaptı ve ondan yırtık bir hırıltı kopardı.

Kılıç ustasının kılıcı yukarı kayarak bir inç kazandı.

Richard geri itti, kolları zorlanmaktan titriyordu. Genç adamın ölü ağırlığını taşımak, yorgun bedenindeki son güç damlalarını da sıkıyordu.

Bir santim daha. Sud'un dar bıçağı Richard'ın kılıcı boyunca kaydı. Hareket ettiğini gördü ama onu durduracak gücü yoktu.

Kılıç sol pazusunu kesti ve acı veren yavaş bir yanmayla kasları kesti.

Sonovabitch. Bu durumdan kurtulmanın, canının yanmasıyla sonuçlanmayacak bir yolu yoktu. Genç adamı geri itmek için yeterli gücü toplayabilse bile, bu çaba onu karşı saldırıya açık hale getirecekti ve sırtı duvara dönükken manevra yapmasının hiçbir yolu yoktu.

Sud sırtıttı.

Kaybederse Charlotte ölecekti. Başarısız olacak ve Sophie şeytanlarıyla baş başa kalacaktı. Diğer adamı öldürmek zorundaydı.

Kazanacağı anlamına gelecekse acıya katlanırdı.

Richard kılıcını düşürdü. Sud'un kılıcı aniden direnişten kurtularak öne doğru kaydı ve adamın kolunu derinlemesine keserek bir anda acıyla kemiği ısırdı. Dengesi bozulan Sud öne doğru savruldu ve Richard yumruğunu adamın boğazına indirdi. Kılıç ustası darbenin etkisiyle geriye doğru sallandı. Richard kılıcı rakibinin elinden çekip aldı, parladı, büyüyle kapladı ve yukarı, göğüs kafesinin altına sapladı. Kılıç ciğerleri ve kalbi yumuşak bir armudu delen bir bıçak gibi oydu.

Kanlı uç Sud'un göğsünden çıktı ve çenesinin alt tarafına saplandı.

Adam ağzını açtı, şaşkınlık yüzünün genç görünmesine neden oldu. Dişlerinin arasından kan aktı ve dişlerini kırmızıya boyadı. Richard onu geri itti ve Sud yere düştü, görmeyen gözleri tavana bakıyordu.

Richard öne doğru yığıldı, nefes almaya çalışıyordu. Sol kolu işe yaramaz bir halde sallanıyor, kasındaki yarık sanki biri yaraya erimiş kurşun dökmüş gibi yanıyordu. Ayaklarının dibindeki adama baktı. Kaç yaşındaydı, yirmi beş mi? Yirmi sekiz mi? Önünde koca bir hayat vardı, yakışıklıydı, yetenekliydi ve şimdi ölmüştü. Ne büyük kayıp.

Richard dişlerini sıktı ve kesiğe baktı. Kan derisini ıslatmış ve yere damlamıştı. Zaten ayıracak fazla kanı da yoktu.

Tanrım, çok acıyordu. Burnundan derin bir nefes alarak kendini acıdan ayırmaya çalıştı, yüzünü sakın bir maske haline getirmeye zorladı ve Charlotte'a döndü.

Devrilmiş sandığın üzerine çöktü, omuzları çöktü, omurgası eğildi. "Bir bakayım."

"Hayır." Eğer onu görürse, iyileştirmeye çalışacaktı ve buna izin veremezdi.

"Lordum-"

"Hayır
dedim."

"-Bebek olma."

Bir bebek mi? Sud'un gömleğinin bir kolunu yırttı ve koluna doladı. "İşte oldu. Düzeldi."

"Saçmalama."

Kılıcını eline aldı. Sol kolu yanıyormuş gibi hissediyordu ve hareket etmek acı veriyordu.

"Richard, beni görmezden gelme. Az önce açık bir yaranın üzerine pis bir paçavra sardın ve bu yara artık kesinlikle enfeksiyon kapmış durumda."

Ona doğru yürüdü. "Ben iyiyim. Harcanmışsın."

"En azından bakmama izin ver!"

"Yukarı çıkabilecek kadar iyi misin?"

Kendini göğsünden yukarı itti, gözlerinde o tanıdık buz parlıyordu. "Büyüm olmadan ve gözlerim kapalıyken senden daha iyi bir saha doktoruyum. Yarana bakmama ve etrafına kirli bir kılıf sarmak yerine düzgünce sarmama izin *vereceksin*. İki dakika sürer, sonra yukarı çıkıp muhasebeciyi avlayabiliriz. Ya da senin yönteminle yaparız ve sen kan kaybından bayılırsın, bu durumda ikimiz de ölürüz çünkü seni taşıyamam ya da koruyamam. Kolunuz, lordum. Şimdi."

Döndü ve sol kolunu ona uzattı. Tartışmaktan daha kolaydı. Pelerininin altından bir çanta çıkardı, açtı ve üzerinde Broken'ın tanıdık kırmızı haçı bulunan plastik bir ilk yardım çantası çıkardı. Charlotte kiti açtı, küçük bir şişe çıkardı ve ona uzattı. "Bunu iç."

Mantarı dişleriyle çekip çıkardı ve acı sıvıyı yuttu. Soğuk, yaralı kasından aşağı, acının kaynağına doğru aktı. Hoş bir uyuşukluk geldi. Cennet gibi hissettirdi.

Charlotte kesiğin üzerine bir şey serpti ve kolunu sarmaya başladı. "Kemiği kesmiş."

"Mhm."

"Bu taş suratlı rutin gerekli değil. Acının dayanılmaz olduğunu biliyorum."

"Eğer yerde yuvarlanıp ağlamam işleri senin için kolaylaştıracaksa, elbette bunu yapacağım." Sonunda kafasına dank etti. O kazanmıştı ve yaşıyordu, kız da öyle.

Charlotte gözlerini devirdi. "Kılıcı bu kadar keskin olduğu için şanslıyız. Kesik çok temiz. İyileşmem için bana bir iki saat verirseniz bunu iyileştirebilirim. Seni kesmesine izin vermen gerekli miydi?"

Ahh. "Evet, öyleydi. Çok iyiydi ve bu konuda başka seçeneğim yoktu. Ne zamandan beri dövüş sanatları uzmanısın?" Aslında kendisinin daha az iyi bir kılıç ustası olduğunu savunuyordu. Bu nasıl mantıklı olabilirdi ki?

"Hayatım onlara bağlı olmaya başladığından beri."

"Bir dahaki sefere hayatım için savaşmak zorunda kaldığımda, tavsiyenizi isteyeceğimden emin olabilirsiniz leydim."

"Eğer yaparsan, kılıcını atmamanı tavsiye ederim."

Neredeyse hırlayacaktı ama bu onu korkuturdu ve kendini kontrol altında tuttu. Çileden çıkarıcı, imkânsız bir kadın.

Son düğümü attı ve bandajın etrafına beyaz bant sardı. "Sırada ne var?"

"Yukarı çıkıyoruz."

"Pekâlâ." Omzuna bir askı bağlamak için ona doğru eğildi. Saçları yanağına değdi. Arzu onu bıçakladı, ani ve ezici. Kızgınlığı onu daha çok istemesine neden oldu.

Charlotte kolunu askıya geçirdi ve kiti çantasına geri koydu. "Eğer kendini başkasının kılıcıyla kesmeyeceğine ya da şişlemeyeceğine söz verirsen, ben de bayılmayacağıma söz veririm."

Çok hoş. "Bu cömert teklifi kabul etmemek aptallık olur." Merdivenleri çıkmaya başladılar, acı verici bir yavaşlıkla.

"Gerçekten kazanacağımı mı düşündün?" diye sordu.

Dönüp ona baktı, güzel yüzünde gri gözleri çok güzeldi. "Elbette."

Richard bir adım öne çıktığını, yaralanmamış eliyle onu kendine çektiğini ve merdivenlerde onu öptüğünü hayal etti. Zihninde, dudakları sıcak ve davetkârdı. Zihninde, kız da bundan hoşlanıyor ve onu geri öpüyordu.

Zihni, çoğu ölü ve terk edilmiş birçok hayalin yeri ydi. O *senin yanında yürüyor*, dedi kendi kendine. *Gerçek seni gördü ve hâlâ seninle ilgilenmeye istekli. Elindeyken sahip olduğun az şeyin tadını çıkar.*

Koridora girmeyi başardılar. Sağ taraflarındaki kapının altındaki zeminde zayıf bir ışık vardı. Richard kapının yanındaki duvarı işaret etti. Charlotte sırtını duvara dayadı.

Kapıyı tekmeleyip yana doğru döndü. Mermiler karşı duvara isabet etmiş, sıvadan parçalar koparmıştı. Odanın içini sadece bir saniyeliğine görebilmişti ama bu kadarı yeterliydi: Kızıl saçlı bir kadın bir masanın arkasında oturuyordu, yanında da Broken'ın silahlarından biriyle silahlanmış uzun boylu bir adam duruyordu. Richard kemerindeki kılıftan bir fırlatma bıçağı çıkardı, kendini kapı aralığına doğru itti ve bıçağı fırlattı. Bıçak silahlı adamın boğazını ısırdı. Adam tökezledi ve yere düştü.

Kadın soğuk, berrak gözlerle ona bakıyordu. Kalp şeklinde bir yüzü vardı ve mavi kanlıların genellikle çekici bulduğu yüksek, biçimli elmacık kemiklerine sahipti. Alev kırmızısı saçları karmaşık bir örgü halinde başının etrafına dolanıyordu. Tuniği ipekti ve son moda olduğu kesin olan bir tarzda kesilmişti. Boynunda ince bir altın zincir üzerinde oval bir kolye asılı duruyordu: başparmağının tırnağı büyüklüğünde soluk, akuamarin bir taş. Charlotte'un yaşına yakın görünüyordu.

Arkasında iki büyük pencere vardı. Sıra sıra dizilmiş raflar sağ duvarda çeşitli kitapları desteklerken, sol duvarda beyaz kireç taşından büyük bir şömine yer alıyordu. Masasının üzerinde, kâğıt yığınlarının yanında sihirle çalışan bir hesap makinesi olan *aritmetika* duruyordu. Etrafta herhangi bir silah görünmüyordu.

"Muhasebeciyi bulduk," dedi Richard. "İçeri gel Charlotte."

Odaya girdi. Ölü silahlı adamı gördü. Kaşları kısa bir süreliğine kalktı, sonra Charlotte en yakındaki sandalyeye çöktü.

"Madem bıçağın vardı, neden aşağıdaki kılıç ustasına fırlatmadın?"

"Ziyan olurdu. Onu bir kenara atardı." Richard başıyla kadını işaret etti. "İki elini de masanın üzerine koy."

O da öyle yaptı. Taşlarla süslenmiş ince altın yüzüklerle bezenmiş narin parmaklar. Zenginlik ve zevk bazen beklenmedik yatak arkadaşlarıydı, ama bu durumda açıkça kanka olmuşlardı. İçinde tanıdık bir öfke alevlendi.

"Varlıklısınız, muhtemelen iyi eğitim almışsınız," dedi. "Juliana Akademisi, belki de." Juliana, parası olan mavi kanlı kızların eğitim alabileceği en iyi yer olarak kabul edilirdi. Lark'ın hatırı için Adrianglian okul seçimine çok aşına olmuştu. Hiç zahmet etmemeliydi. Yeğeni onun tüm dikkatli seçimlerini geri çevirmişti.

"Winters College," dedi Charlotte. "Tuniği gözlerinin rengiyle mükemmel uyum sağlıyor. Juliana'nınki daha fazla yaratıcılığı teşvik ediyor."

Kadın bir kaşını kaldırıp Charlotte'a baktı ve kirli, kanlı giysileri üzerinde durakladı. Onu yaralama dürtüsü aşırı hızlandı.

"Sorabilir miyim, nerede okudunuz?"

"İlk on kişiden birinden özel ders aldım," dedi Charlotte, sesi buz gibi soğuktu ve bir bıçak gibi küçümseyerek kesiyordu. "Beni küçümsemeye çalışma; umutsuzca senden üstünüm. Zevksizliğinden çürümüş ahlakına kadar her yönünden eksiklikler görüyorum. Kendini en adi suçlara bulaştırdın. Cinayeti, tecavüzü ve çocuklara işkenceyi kolaylaştırdınız. Davranışlarınız bir kraliyet akranına yakışmıyor."

Neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

Kadın geri çekildi, yanakları kızarmıştı. "Lütfen, laf kalabalığı yapmayın. Biz daha üstün bir türüz. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Siz sadece at gözlüğü takıyor ve buna fedakârlık diyorsunuz. Ben buna kasıtlı cehalet diyorum. Mavi kanlı olan bizler, atalarımız ayaktakımının saflarından yükseldiği için bu hale geldik. Onlar halklarının reisleri, şefleri, liderleriydiler. Yetenekleri ve iradeleri sayesinde diğerlerinden daha iyiydiler. Biz onların torunlarıyız. Onlar iktidara tırmandı, biz de onu koruyoruz. Bu kadar basit. Beni suçladığınız bu insanlar hayvanlar gibi yaşıyor. Çoğu durumda, özgürlüklerinin ellerinden alınması başlarına gelen en iyi şeydir."

Charlotte ona baktı. "Asil bir unvanın işlevi insanlara hizmet etmektir. Buradan yedi blok ötede gözleri oyulmuş ve ağzı dikilerek kapatılmış bir çocuk cesedi var. Bunu yaptıklarında hâlâ hayattaydı. Neyiniz var sizin? İnsan mısın sen?"

"Üzücü ama gerekli bir kayıp." Muhasebeci ince kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama haklısınız, belki de onu sevimli ailesiyle birlikte sefalet içinde yaşamaya bırakmalıydık, ebeveynleri kendi tembelliklerini unutmak için içip içip dururken ve varlığı onlara alçaklıklarını hatırlattığında onu döverken. Yetenekli olanlar harekete geçer."

Hayatta bir anlam ifade ediyorlar. Pislik içinde yaşamıyorlar, ucuz yiyeceklerle karınlarını doyurmuyorlar, bağımlılıklar içinde boğulmuyorlar ve kendi türlerinden daha fazla üretmek için kızıışmıyorlar. Biz çocukları bundan kurtarıyoruz. Değerli bir hizmet sunuyoruz."

İnanılır gibi değil.

Charlotte boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Kınamanızın hiçbir anlamı yok," dedi muhasebeci. "Bu girişim senin ya da benim aklımdan çok daha üstün bir akıl tarafından tasarlandı. Bir düşünün, bir soylu güzel bir genç kız satın aldığı anda, kızın daha iyi bir yaşam şansı olur. Eğer kız akıllıysa, onun çocuğunu doğurarak kendini yüceltecektir. Daha geçen gün, çocuksuz bir çift için özel bir siparişi yerine getirdik. İki ile dört yaşları arasında, her ikisine de benzeyen bir kız ve bir erkek olmak üzere bir çift ikiz istiyorlardı. Uygun çocuk bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Yine de başardık. Kölelik bir fırsattır. Bunu anlayamamanız üzücü."

Ne Charlotte ne de Richard'ın söyleyebileceği hiçbir şey bu kadının mantıklı düşünmesini sağlayamazdı.

"Öldür onu," dedi Charlotte. "Eğer onu şimdi öldürmezseniz, bunu kendim yapacağım." "Onun ifadesine ve bilgisine ihtiyacımız var."

Masaya yaklaştı. O

Bir esirle tepeden aşağıya ve limana nasıl incekleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama tanrılar adına deneyecekti.

"Beni öldürmene gerek yok." Kadın çenesini kaldırdı. "Senin aksine ben mızrağa karşı görevimi biliyorum."

Kolyesini kavradı. Richard onu durdurmak için hamle yaptı.

Parmaklarının baskısı altında taş çatırdadı. Kör edici bir ışık çivisi çenesinden girip kafatasından çıktı.

Charlotte'un nefesi kesildi.

Muhasebeci sandalyesine yığıldı, ölmüştü, başı yana düşmüştü. Her şey bir saniyeden az sürdü. Sahibinin Hediyesi kolyesini takıyordu. Bunu görmeliydi, lanet olsun.

Dünya gıcırdayarak durdu. Düşüyormuş gibi hissetti.

Bunca zaman, bunca çalışma ve kibirli pislik kendini öldürdü.

Dünyada hiç adalet yok muydu?

Belki Charlotte. . . Ona doğru döndü.

"Çok ölü," dedi, yüzü iğrenmişti. "Geri dönülemez şekilde ölü."

"Lanet olsun."

Zihni, durumu yeniden değerlendirmeye çalışarak dönüp duruyordu. Yenilginin içinde debelenmek hiçbir zaman bir amaca hizmet etmezdi. Hayır, kendini kandırıyordu. Onu canlı ele geçirmeyi başarmış olsalar bile, ikisi de şu anki durumlarıyla onu gemiye gtremezlerdi ve bir mucize eseri bunu başarsalar bile, o asla tanıklık etmezdi. Ama her şey bitmemişti, diye hatırlattı kendine. Henüz bitmemişti. Muhasebeci hayatta olmayabilirdi ama ofisi ve içindeki her şey hâlâ ellerindeydi.

Mızrağın görevi. Aklına sadece bir mızrak geldi. "Gaesum," diye yüksek sesle düşündü. Adrianglian kraliyet ailesinin sembolü.

"Bu onun bağlılığını açıklıyor," dedi Charlotte. "Eğer kraliyete bir şekilde hizmet ettiğini düşünüyorsa, onların kötü bir şey yapabileceğini kabul etmesine izin veremezdi, yoksa tüm dünya görüşü yerle bir olurdu."

Birbirlerine baktılar. Adrianglia'da taca saygı gösterilirdi. Kraliyet soyunun gücünün sınırları vardı, ancak hükümdar yine de Konsey'e başkanlık ediyor ve yürütme organındaki gücün çoğunu elinde tutuyordu. Kraliyet ailesi davranış ve kişisel onurun timsali olarak görülüyordu. Kraliyetin köle ticaretine karışabileceği fikri düşünülemezdi.

"Bir yerlerde bir iz olmalı. O bir muhasebeciydi; mali kayıtlar tutmuş olmalı." Richard raflara doğru yürüdü ve bir yığın kitap çıkardı. Onları Charlotte'a uzattı. O masayı karıştırırken Charlotte da kitapları karıştırdı. ekmeceleri karıştırırken kilidi açık tahta bir kutu buldu. İçinde, her birinde çeşitli renklerde basit, büyük bir değerli taş bulunan kolyeler sıralanmıştı. Muhasebecinin kolyesinin aksine, zincirleri kısıydı. Boyna takıldıktan sonra, başın üzerinden geçirilerek ıkarılamıyorlardı.

"Kendini öldürmek için bunu mu kullandı?" Charlotte sordu, sesi kurumuştu.

Başını salladı. "Bunlara Sahibinin Hediyeledi deniyor." Sahte yakut kolyeyi sallayarak bir tanesini aldı. "Cinsel tatmin için kullanılan geç ve çekici kölelere verilirler. Tek seferlik kilitleri vardır: Bir kez takıldıktan sonra zinciri kesmeden çıkarılması imknsızdır. Her biri takanı öldürmek için tasarlanmış kk bir büyü yükü içerir. Zincir kesilirse ya da taş zarar görürse kolye patlar. Sivri uçlu bir hatırlatma

Eğer itaatsizlik eder ya da hoşnut olmazsanız, hayatınız bir anda sona erebilir. Prangalardan çok daha iyi çalışırlar ve çok daha az belirgindirler."

Kadın dişlerini sıktı ve adam kadının yüzünde korku ve tiksinti karışımı bir ifade okudu. "Ne zaman sınıra ulaştığımı düşünsem, burası beni şok ediyor."

Ve Richard bunun doğru olduğunu fark etti. Kızın duygusuzlaşacağını ya da hissizleşeceğini düşünmüştü ama her yeni zalimlik kanıtı onda yeni bir yara açıyordu. Bir kez daha, onu buraya getirmemiş olmayı diledi. İnsanın kaldıracabileceği çok fazla yara vardı.

"Bundan ne anlıyorsun?" Charlotte ona içi boşaltılmış bir kitap gösterdi.

İçinde umut kıpırdandı. "İçeride bir şey var mıydı?" "Hayır."

Ve yeni doğan umut ölümüne düştü. "Aramaya devam etmeliyiz."

Yirmi dakika sonra masanın üzerinden birbirlerine baktılar. Ofis harabeye dönmüştü. Dokunulmadık hiçbir şey bırakmamışlardı. Defterler, eğer varsa, onlardan kaçmıştı.

Richard kendini masaya dayadı. Yeni bir baş dönmesi nöbetinin yaklaştığını hissetti. İlkini birkaç dakika önce atlatmıştı ama şimdi baş dönmesi geri gelmişti. Yara almanın bir bedeli vardı.

"Richard," dedi

Charlotte. Döndü.

Kapının girişinde kanlı bir figür duruyordu, saçları ve giysileri kan ve isle lekelenmişti. Gözleri yorgundu ve elinde kanlı bir levye vardı. Yanında kocaman siyah bir köpek nefes nefese kalmıştı.

"Jack?" Richard söyledi.

"Merhaba." Jack levveyi düşürdü. Yerde tıngırdadı.

"Nasılsın?" Charlotte sordu.

"Güzel," dedi, sesi donuklaşmıştı. "Çok eğlendim. Sanırım artık gemiye gitmeliyiz. Şehir yanıyor, ateş bu tarafa doğru geliyor ve duman boğazımı kaşındırıyor."

"Henüz ayrılamayız." Charlotte iç çekti. "Her yere baktık ama defterleri bulamadık. Onları bulmak zorundayız, yoksa tüm bunlar boşa gider."

"Kasaya baktın mı?" Jack sordu.

"Ne kasası?" Odada kasa yoktu, sadece bir masa ve raflar vardı ve boş bir yer bulmak için tüm açık duvarlara vurmuştu.

"Şöminenin içinde."

Richard şömineye döndü. Şöminesi olmayan tipik bir Weird kireçtaşı şömineydi. Ateş yakılmamıştı ve ateş çukuru tertemizdi. Hiç is izi yoktu. Kesinlikle kullanılmamıştı ama bu kadar güneyde dekoratif olarak düşünülmüş olabilirdi. Richard ona doğru ilerledi ve eliyle taşları yokladı. "İçinde bir kasa olduğunu sana düşündüren nedir?"

Jack, Charlotte'un yanında yere oturdu. "Baca yok. Ölü kadının parfümü gibi kokuyor, kokusunu buradan alabiliyorum. Ayrıca, bir kapı tokmağı var."

"Nerede?" Charlotte, Jack'in saçındaki döküntüleri fırçalayarak sordu.

Jack yeri işaret etti. Masanın yanında, kapının altına yerleştirilmek üzere tasarlanmış küçük, süslü bir kapı tokmağı duruyordu. Şöminenin önü bir kapı gibi açılırsa, yakalayıp altına sıkıştırmak için mükemmel bir konumdaydı.

Muhasebecinin şöminenin başında vakit geçirmesi için hiçbir neden yoktu. Şöminenin yakınına bile gitmezdi. Richard taşlara vurdu. Eğer kilidi açacak bir mekanizma varsa bile, onu göremiyordu. Kılıcını eline aldı.

Charlotte, "Belki de gizli bir anahtar vardır," dedi.

"Bu çok uzun sürer." Konsantre oldu ve büyüü kılıcın ucuna doğru iterek bıçağa aktardı. Parıltıyla kaplanmış kenar, küçük bir yıldız gibi parlayana kadar daha da parlaklaştı. Richard kılıcı kaldırdı ve ucunu kireç taşına bastırarak test etti. Kılıç şöminenin içine battı ve kayayı şaşırtıcı bir kolaylıkla kesti. Yarım santimden fazla değil, diye karar verdi. Eğer bir kasa varsa, içindekilere zarar vermek istemiyordu. Bir dizinin üzerine çöktü, şömineyi yatay olarak kesti, ayağa kalktı ve göz hizasında tekrar kesti.

Şöminenin ön tarafı yarım santim kaydı. Richard geri adım attı. Kesilen bölüm büyük bir gürültüyle yere düştü ve arkası açığa çıktı; ön tarafına ince bir kireçtaşı tabakası yapıştırılmış ahşap tahtalar. İçi boşaltılmış şöminenin içinde, beş küçük siyah kitap ve bir kırmızı kitap içeren raflar vardı.

Jack'e döndü. "Aferin."

"Sen bir dahisin." Charlotte çocuğa sarıldı.

Richard kitapları çıkardı ve Charlotte'a getirdi. Elleri titriyordu.

İlk siyah kitabı açtı ve okurken gözleri büyüdü.

Kırmızı cildi çevirdi, düzgün sıralar halinde muhasebe rakamlarıyla dolu sayfaları taradı. Beş isme yapılan yatırımlar ve ödemeler. İşte buradaydılar, insan satışından doğrudan kâr eden insanlar. Lord Casside, ithalat ve ihracat ticaretinden para kazanan zengin bir soylu. Onu bir keresinde Declan'ın evinde resmi bir akşam yemeği sırasında görmüştü. Leydi Ermine. Kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama öğrenecekti.

Baron Rene, başka bir tanıdık olmayan isim. Lord Maedoc, emekli bir general, madalyalı bir savaş kahramanı. Ve . . .

"Vikont Robert Brennan."

"Kralın kuzeni mi?" Charlotte sordu.

Richard başını salladı. Demek doğruduydu. Muhasebeci gerçekten de mızrağa hizmet ediyordu.

Robert Brennan, taht için sıradaki yedinci kişi. Hesaplamalarında emir komuta zincirinin bu kadar yüksek olduğunu hiç düşünmemişti.

"Şok oldun," dedi Charlotte.

"Anlamıyorum." Richard masaya yaslandı. "O ipek bir gömlek giyerek doğdu. Zenginliğe, statüye, soyunun sağladığı ayrıcalıklara, satın alınabilecek en iyi eğitime sahip ..."

Richard'dan esirgenen her şey. Eğitim iki ucu keskin bir kılıçtı: ufkunu genişletiyor ve aynı zamanda asla sahip olamayacağı fırsatların acı verici bir şekilde farkına varmasını sağlıyordu. Bir zamanlar kendini Bataklık'ta kapana kısılmış, Kenar'ın dışındaki dünyanın farkında ama ona ulaşamıyor, bataklığa zincirlenmiş hissediyordu. Kenar sınırını koruyan Louisiana birliklerini geçecek ne soyu, ne parası, ne de fırsatı vardı ama içinde bulunduğu durumun anlamsızlığını anlayacak zekâyâ ve eğitime sahipti. Sadece bir kapıyı açıp kaçmak için adam öldürebilirdi. Brennan tüm avantajlara sahipti. Her kapı ona açıktı.

"Neden? Neden bunu yapıyorsun? Dilencileri soyan bir milyoner gibi."

"Kim bilir," dedi Charlotte. "Belki de bir şeyler yapmanın verdiği heyecandır.

suçlu."

Sesi bitkin geliyordu. Endişe onu bıçakladı. Onu ve çocuğu buradan götürmek zorundaydı.

Tül perdenin bir bölümünü kesti, kitapları üzerine yığıdı ve derme çatma bir çantaya bağladı. Çalmak suçtu. Bu bir vahşetti. Dahası, ayrıcalıklar içinde doğan Brennan'ın bir görevi vardı. Nüfuzunu krallığın yararına kullanmak gibi bir sorumluluğu vardı ama o bunun yerine nüfuzuna tükürdü. Brennan'ı köle ticaretine hükmetmeye iten hastalık her neyse, Richard bunu ödetecekti. Bundan emin olacaktı. Sophie'ye söz vermişti ve bunu yerine getirecekti.

Richard kılıcını kınına soktu ve kitap dolu çantayı Jack'e uzattı. "Bu hayati derecede önemli. Onu koru."

Çocuk başını salladı.

Richard Charlotte'a sağ elini uzattı. Charlotte biraz sallanarak sandalyeden kalktı. Aşağıya indiler ve ön kapıdan çıktılar. Altlarında, şehir tepeden aşağı limana doğru uzanıyordu. Şehrin iki farklı tarafından, sola ve sağa doğru turuncu alevler yükseliyor, yapıları yiyip bitiriyordu. Orada burada, münferit silah sesleri ve ardından çığlıklar duyuluyordu. Limanın ortasında tek bir gemi, siyah camdan bir denizin üzerindeki zarif bir kuş gibi bekliyordu ve her şeyin üzerinde, sonsuz gece gökyüzünde, soluk bir ay yükseldi ve kayıtsız ışığını sahneye döktü.

Richard sola, evin arkasına döndü. At hâlâ bekliyordu. Dizginleri çözdü ve atı Charlotte'un yanına getirdi.

"Yürüyebilirim."

"Charlotte." Tüm hayal kırıklığını bu tek kelimeye sığdırmak istememişti ama bir şekilde sığdırmıştı.

Gözlerini kırptırdı,

irkildi. "Lütfen, ata binin."

Eyere tırmandı. Dizginleri eline aldı ve Jack yanında, caddede ilerlemeye başladı. Köpek önlerinde pozisyon aldı. Richard'ın yüzü acımasızca kaşınıyordu. Sahile iner inmez, kılık değiştirmesinin tüm pisliğini cildinden temizleyecekti.

"George uzun süredir babamla yalnız," dedi Jack.

Çok şey istemişti ama George'a güveniyordu ve çocuğun kendini affettirmesi gerekiyordu. "O iyi olacak."

"Babamızı öldürecek misin?" diye sordu çocuk sessizce.

"Babana ne yapacağıma karar vermek bana düşmez." John Drayton ölmeyi hak ediyordu ve eğer Drayton'ın çocuklarla bir bağlantısı olmasaydı

adamı bir çöp parçası gibi atacaktı. Ama aile öncelikliydi ve çocukların hakkı onunkinin önüne geçti.

"Bu işi bize bırakacaksan, George'un yapmasına izin verme," dedi Jack. "Büyükanmem için onu öldürürüm. Umurumda değil. Onu hatırlamıyorum bile ama George bunca zaman onu bekledi. Bu onun için kötü olur."

Dönüşenlerin insan duygularını anlamadığı söylenirdi. Onlar gayet iyi anlıyorlardı, diye düşündü Richard. Sadece diğerlerinin neden gerçekten hissettiklerini maskelemeyi seçtiklerini anlayamıyorlardı. Jack kardeşinin canını bağışlamak istemişti. İhanet ve ceza gibi şeylerin aile içinde kaldığı Mire'da bile hiçbir çocuğun ebeveynini öldürmesi beklenmezdi.

Çocuk, hayır, genç adam ona bakıyordu.

"Merak etme," dedi Jack'e. "Bu ikinizin de taşımak zorunda kalmayacağı bir yük."

DOKUZ

"İyi görünüyorsun," dedi John Drayton kamarasının diğer ucundan. "Sağlam. Büyümüştün. Hastalıklı olduğun zamanları hatırlıyorum. Hayvan yetiştirmeye devam ederdin çünkü bir şeylerin ölümünü izlemeye dayanamazdın. Sanırım bunu aşmışsın."

George önündeki adamı inceledi. Önemli olan kendi öfkesini kordon altına almak ve onu diğer rakipleri gibi değerlendirmektir. Yıllar John'u hırpalamıştı ama sağlığı yerindeydi. İyi besleniyordu ve birkaç kilo fazlası vardı. Kabindeki hava kolonyasının baharatlı notalarına işaret ediyordu. Kıyafetleri iyi kumaştan kesilmişti. Saçları yüzünü güzelleştirmek için profesyonelce kırpılmıştı. John Drayton kibirli bir adamdı ve kendisi için para harcamayı severdi.

George onu büyük, uzun bir gölge olarak hatırlıyordu. Onun komik olduğunu hatırlıyordu. Şakalar yapardı.

Bu düşünce, içindeki hırçın tarafı dörtmala koşmaya teşvik etti. Şaka. Doğru.

İlk bir buçuk saat boyunca John çenesini kapalı tutmuş, muhtemelen onun konuşmasını beklemişti. "Bizi nasıl terk edersin baba?" ve "Geri dönmeni bekledim baba!" demesini bekliyordu. Bir şey söylemesini, bir ipucu ya da itecek bir kol bulmasını bekliyordu. *Beklemeye devam et, pislik.*

Çoğu insan sessizlikle iyi başa çıkamazdı ve John da buna bel bağlamış ve kaybetmişti. George'un sessizlikle bir sorunu yoktu. Etkili bir araçtı ve Ayna yöneticilerinin bunu çok etkili bir şekilde kullandığını görmüştü. Sonunda hiçbir ipucu gelmeyeceğini anlayan John konuşmaya ve zayıf noktaları araştırmaya karar verdi. George, Ayna'nın sorgulamalarına yeterince katılmıştı ve bu konuşmanın nasıl bir seyir izleyeceğini tahmin edebiliyordu: John geride bıraktığı altı yaşındaki hasta çocuk ile şimdi gördüğü on altı yaşındaki çocuk arasındaki uçurumu kapatmaya çalışacaktı.

"Ayrılırken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Açık bir kitap gibi.

"Dedim ki-"

Sen aileye bak, Georgie. Benim için kız kardeşine ve erkek kardeşine göz kulak ol.

"-kız kardeşine ve erkek kardeşine benim için göz kulak olman için. İyi iş çıkardın. Jack hâlâ hayatta, bu da bir şeydir. Bu mucizeyi gerçekleştirmek kolay olmamıştır."

Bu konuda ne biliyorsun? Jack hakkında, öfkesi hakkında, insanların nasıl düşündüğünü anlamaması hakkında, Rose'un onu insanlığa geri döndürmek için saatler harcaması hakkında ne biliyorsun? Sen ne bilirsin ki, seni süümüklü çakal? Ailemiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmemeyi seçtin.

"Rose nasıl?"

O kendini yerin dibine sokarken sen neredeydin? Doğru ya, sefalet, tecavüz ve acıdan zengin olurken.

"Benimle konuşmaya korkuyor musun, George?" John avucunu masaya vurdu. "Lanet olsun, evlat. Kızımın nasıl olduğunu söyle bana!"

George Lynda'yı bir adım daha yaklaştırdı. "Bunu bir daha yaparsan boynunu kemirmesine izin vereceğim, yavaşça, her seferinde bir ısırık. Kafanı ona getirdiğimde Rose çok sevinecek."

John arkasına yaslandı. Gözlerinden korku fışkırdı. Hemen sakladı ama George görmüştü. Evet, o tipi tanıyordu. John fiziksel acı ve cezadan kaçınmak için her şeyi yapar, her şeyi söylerdi. Sorumlu tutulmaktan her şeyden çok korkuyordu.

"Sen bunu yapmazdın," dedi John. "Benim hatırladığım Georgie değil. Benim hatırladığım Georgie nazikti."

"Hatırladığın Georgie'nin bir babası vardı." Argh. Yeme karşılık vermemesi gerektiğini biliyordu. Artık çok geçti.

John'un yüzü aydınlandı. "Hâlâ bir tane var. Bakın, sizin için doğru olanı yapmadığımı biliyorum çocuklar. Yaşamak için köle taşımaya da kalkışmadım. Bir anda kendimi bu işin içinde buldum."

"Söyle. Bir insan nasıl köleliğe düşer?"

"İnsan herhangi bir şeyin içine nasıl düşerse öyle." John kollarını iki yana açtı. Daha hareketli olmaya başlamıştı, ortak bir nokta bulduğu için mutluydu. "Nakit sıkıntısı çekiyorsun ve bir gün limanda bir adam sana kolay para kazanmak isteyip istemediğini soruyor."

Rahat. Onur, dürüstlük ve geceleri rahat uyumak gibi önemsiz şeyler için endişelenmenize gerek yok.

"İlgilendiğin tek para türü buydu, değil mi? Kolay para."

"Hey, ben de herkes gibi çok çalışıyorum. Sadece bir süreliğine şansım yaver gitmedi." John öne doğru eğildi. "Georgie, beni dinle. Ne olursa olsun, ben hâlâ sizin babanızım. Burada kendim için oldukça iyi şeyler yaptım ve gelip sizi bulmak istedim. Bir iş daha yapayım, biraz daha para kazanayım, sonra giderim diye düşünüyordum. Ama şu an iyi bir yerdeyim ve bu köle taciri pisliklerden bıktım. Gidebiliriz, biliyorsun. Sen ve ben. Sana ipleri gösterebilirim, seni aile işine sokabilirim. Ben iyi bir denizciyim Georgie. Sana söyleyeyim, okyanusa açılıp kıyıyı geride bıraktığında, bu bir şeydir. Her yerde su var, kilometrelerce safir mavisini. Su, rüzgar ve gökyüzü. Özgürlüğü tadabilirsiniz. Orada macera vardır. Gizem."

Çok iyiydi. "Peki ya Jack?"

John omuz silkti. "Peki ya o? Jack iyi bir çocuktur. Halkının yaptığı gibi delirmedi."

"Halkı mı?"

John daha yakına eğildi. "Oh, hadi ama, Georgie. Bunu hepimiz biliyoruz. Rose benim, sen de benimsin ama Jack asla benim olmadı. Onun bu hale gelebilmesi için ebeveynlerinden birinin Dönüşen olması gerekiyordu ve ne benim ne de annenin ailesinde Dönüşen yok. Kontrol ettim. Babam da değildi, annem de ..."

George dişlerini gıcırdatmamak için mücadele etti.

"Onların ebeveynleri Dönüşen değildi ve annenizin tarafında da üç nesil boyunca kimse Dönüşen olmadı. Annen kötü bir kadın değildi ama sorunluydu. Kasabaya gelen her piç kurusuna bacaklarını açtığını bilmek kolay mıydı sanıyorsun? Bu beni incitti. Gerçekten incitti, ama bunu kabullendim. Sen de öyle yapmalısın. Sen her zaman Jack'e göz kulak oldun. Rose ve büyükannen, bu yükü sana yüklediler ve ben bunun adil olduğunu hiç düşünmedim. Herkes bir molayı hak eder, Georgie. Herkes. Benimle gel. Jack kendine bakabilir. Ve daha sonra, sen yaşlandığında ve ben emekli olmaya hazır olduğumda, sen devralabilirsin. Bu gemi sadece benim adımları taşıyor. Senin de ismini taşıyor."

Hayır, değil. John'un gözlerinin içine baktı ve orada soğuk bir hesaplama gördü. O anda George, karayı geride bıraktıkları anda öleceğini anladı. Ondan geriye kalanları daha sonra bulacaklardı, boğazı kesilmiş ve vücudu balıklar tarafından parçalanmış bir halde dalgaların üzerinde sallanırdı. *Benim öz babam.*

"Teşekkür ederim ama benim zaten bir kariyerim var."

"Ne tür bir kariyer bu?" John paçavralarına dikkatle baktı. "Eğer bir kariyerin varsa, görünüşe bakılırsa pek de iyi kazandırmıyor. Kusura bakma evlat ama daha iyisini yapabilirsin. Yoksa şuradaki haydutlardan mı bahsediyorsun? Bu hiç iyi değil. Seni Kelen yakınlarında yakaladık, yani ya Rook, ya aileler, ya da Jason Parris, ve Parris olmalı, çünkü aileler daha iyisini bilir, ve Rook şovunu kişisel olarak yönetmeyi sever, ve onu görmedim. Haklı mıyım? Haklıyım. Parris açgözlü bir köpekbalığı, işte o. Acımasız. Bir adamın canını alabilir misin, Georgie? Bunu bir düşün çünkü onunla birlikte olmak için soğukkanlı, hesaplı bir katil olmalısın."

"Jason Parris'le birlikte değilim." George arkasına yaslandı. "Kiminlesin o zaman?"

George elini kolunun içine soktu, ön koluna bantladığı bozuk parayı çıkardı ve ona fırlattı. "Ben yırtıcı köpekbalıkları için balık tutan insanlarla birlikteyim."

John parayı yakaladı. Sihirli yük küçük kıvılcımlarla parmaklarını ısırdı. İrkildi. Madeni paranın yüzeyi akararak minyatür bir aynaya dönüştü. Ayna'nın her ajanı bir tane taşıyordu. Bazıları yüzük takar, bazıları küpe takar, bazıları da bir bıçağın kabzasına yerleştirirdi. O bir madeni para seçmişti. Uygun görünüyordu.

John kendi yansımasına baktı. Yüzündeki kan çekildi. John parayı sıcakmış gibi yere attı.

"Ben üçüncü dereceden bir ajanım, Peder. On dört yaşındayken başladım. Görev sayım on iki, on başarı ve iki iptal. Öldürme sayım yedi ve çok iyi kılıç kullanırım. İki yıl içinde, eğitimimi tamamladığımda, Ayna'nın yakın tarihindeki en genç tam teşekküllü ajan olacağım. Tesadüfe bakın ki, iki yıl sonra Brasil'in Akademisi'nden de mezun olacağım, çünkü giriş sınavlarına girdim ve tam puanla geçtim. Diplomatik Teşkilat'ta beni bekleyen bir yer var."

John Drayton ona baktı, yüzü şoktan donuklaşmıştı.

"Gördüğünüz gibi baba, eğer bir gün denizcilik oynamak istersem, ya bana bir gemi temin edilecek ya da ben bir gemi satın alacağım. Adımın artık George Camarine olduğunu ve Güney Eyaletleri Dükü'nün beni torunu olarak gördüğünü düşünürsek, koca bir filoyu karşılayabilirim. Küçük bir filo ama yeterli olacaktır." George dişlerini kontrollü bir şekilde göstererek gülümsedi. "Hayatımda senin başarmayı umabileceğinden çok daha fazlasını başardım zaten. Senin görkemli kaçakçı hayatı vaatlerin beni hiç cezbetmiyor, bu yüzden sessiz ol baba. Seni öldürmek için güçlü bir dürtüyle savaşıyorum ve Jack geri gelmeden önce hata yapıp seni öldürmekten nefret ediyorum."

Knuckles kapıya vurdu. "Girin," dedi George.

Kapı açıldı. Richard omuzlarını sol tarafına dayayarak içeri girdi. Sol kolu bir askıda duruyordu. Kılık değiştirmiş ve kendisi gibi görünmeye başlamıştı. Jack de Charlotte'a destek olarak onu takip etti. Charlotte ise eski halinin bir gölgesi gibiydi: solgun, bitkin ve hastalıklı.

"Başın belaya girdi mi?" George sordu.

"Biraz," dedi Richard. "Herhangi bir sorun?"

"Yok. Sadece ölü adamlarla konuşuyordum."

John dudaklarını yaladı. "Sana ne yaptım ki benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Richard, "Kelena'nın yanında buluşmanız gereken ekip beni kovalıyordu," dedi. "Ben Avcı'yım."

John geri çekildi.

"Kendimi annenin evinde buldum," dedi Richard. "Evlilik yoluyla uzaktan akrabayız ve o beni tanıdı ve bana yardım etmeye çalıştı."

"Büyükannem öldü," dedi Jack. "Köle tacirleri evimizi yaktı. Büyükannemi sen öldürdün, baba."

John'un elleri titredi. Yutkundu. "Ben orada değildim."

Hayır, bu işten sıyrılamazsın. George, "Doğrudan değil ama bunu mümkün kıldınız," dedi. "Sen de katkıda bulundun."

John elini yüzünde gezdirdi ve saçlarını karıştırdı.

Richard masadan bir kâğıt parçası aldı, üzerine bir şeyler yazdı ve masanın üzerinden John'a doğru itti. "Beş isim. Ne biliyorsun?"

John listeye baktı. Sesi tüm duygusunu yitirmişti. "Onlara Konsey deniyor. Asıl para oraya gidiyor. Maedoc kas gücüdür; köle tacirlerine malzeme sağlar. Casside ana yatırımcı. Konsey'in ne olduğunu bilmiyorum."

Diğer ikisi yapıyor. Brennan bütün şovu yönetiyor. Elimdeki tek şey bu. Merdivenin en alt basamağındayım. Benden tanıklık etmemi bekliyorsanız, yapmam. Asla başaramam. Brennan tek kelime bile edemeden boğazımı keser, etsem bile hepsi söylenti. Hiçbiriyle tanışmadım. Hiç konuşmadık. Programı takip ederim, köleleri alırım, buraya getiririm ve paramı alırım. Hepsi bu kadar."

"Onunla işim bitti." Richard ona döndü. "O senin." Nihayet.

Ayağa kalktı.

"George," dedi Charlotte

usulca. Adam ona döndü.

"Yapmak üzere olduğun şeyi bir düşün. O senin baban. Bedelini düşün." Onun yanından geçip gitti. "Suçluluk duygusunu düşün."

Kafasına dank etti: Jack. Jack her zaman babalarının dönmesini istemişti. Küçükken bir ağaca oturur, yolu izler ve babalarının geri dönmesini beklerdi. İlkokulda, Broken'da, Jack babaları hakkında kötü bir şey söylemeye cüret eden herkesle kavga eder ve onları kanlı bir şekilde döverdi. George'un ellerinin kanlı olmasıyla ilgili bir sorunu yoktu, Jack de o anın sıcaklığıyla bunu yapmazdı ama daha sonra pişman olabilirdi. Jack kara kara düşünmeye meyilliydi ve bazen bu düşünceleri onu karanlık yerlere götürüyordu. Daha on dört yaşındaydı.

John Drayton ölmek zorundaydı. İşlenmesine yardım ettiği insanlık dışı suçların bedelini ödemeliydi ama George, John'un ölümünün kardeşini mahvetmesine izin veremezdi. O pislik Jack'in kendinden nefret etmesinin tek bir dakikasına bile değmezdi.

"Haklısın," dedi George. "Buna değmez. Bir tekne bulup onu anakaraya götüreceğiz ve hapse attıracağız. O kadar uzun süre hapiste kalacaksın ki güneşin neye benzediğini unutacaksın."

Richard, "Çocuk ne derse onu yap," dedi.

John ayağa kalktı. "Tamam." Jack'in saçlarını karıştırmak için uzandı. Jack dokunuştan kaçınarak geri çekildi.

John elini bıraktı. "Doğru."

Önce Richard, sonra John ve George, Lynda'yı da yanlarına alarak dışarı çıktılar.

Jack sonuncusuydu.

Dışarıda, dumanın pis kokusu George'un burun deliklerine saldırıyordu. Ada kasabası yanıyor, ateşin turuncu ışıltısı limanın sularına yansıyor. George bunun arındırıcı bir ateş olduğuna karar verdi. Ve bir uyarı. Richard, Jason Parris'i bir kasırğa gibi adanın üzerine salmıştı. Pazar'ın yandığı haberi yayılacak ve çok geçmeden Doğu'daki tüm köle

tacirleri

yenilmez olmadığını ve maaş çekinin güvende olmadığını bilecekti. Zekice bir hamleydi. Richard doğuştan bir taktikçiydi. George bunu unutmamalıydı.

Kulübenin kapısı arkasından açıldı. Jack dışarı çıktı.

Richard ona bir adım daha yaklaştı. "Charlotte'a benim için göz kulak olmanı istiyorum.

Kendini fazla harcamış."

"Neden ben?" Jack sordu.

"Çünkü Jason'ın ekibi kötü adamlarla dolu ve o yalnız ve savunmasız."

Jack önce Richard'a, sonra George'a baktı. O da pek inanmamıştı.

"Tartışmadan tek bir şey yapabilir misiniz?" George saçını savurdu geri. "Sadece

yap." "Sen

yap."

"Kanal için bana borçlusun."

Jack nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"Merak etme," dedi Richard. "Unutmadım." Neyi unutmadın?

Jack omuz silkti ve kulübeye girdi.

"Tekneye." Richard geminin yanında bekleyen küçük bir mavnayı işaret etti. Gemiye çıkmak için onu kullanmış olmalılar.

Önce Richard, sonra John Drayton mavnaya bindiler. George Lynda'yı gönderdi, sigortayı da ekledi. Herkes oturdu. George kış tarafa oturdu, elini motorun üzerinden geçirerek sihirli zincirleme reaksiyonu başlattı ve tekne limandan kıyıya doğru hızla yol aldı. Yolun ortasında George Lynda'yı bıraktı. Lynda usulca dalgaların arasına daldı ve sonunda dinlenmek için serin, rahatlatıcı derinliklere gömüldü. Artık ona ihtiyacı yoktu. Yarım dakika sonra tekne kumsalın yumuşak kumlarına gömüldü. İki adam dışarı çıktı. O da onları takip etti.

John, "Hâlâ kardeşini koruyorsun," dedi.

İçinde tuttuğu hayal kırıklığı sonunda serbest kaldı. "Kapa çeneni. Onu tanımıyorsun. Onun hakkında konuşma. Senin yüzünden Mémère öldü. Ölmesi iyi oldu çünkü senin neye dönüştüğünü bilseydi, bu onu öldürürdü."

John nefes aldı. "Tamam. Hadi şu işi bitirelim." Richard kılıcını çıkardı.

"O benim sorumluluğum," dedi George. "Benim ailem ve benim utancım."

John yüzünü buruşturdu.

Richard bıçağını uzattı. George kılıcı aldı. Zayıf, jilet gibi keskin kılıç çok ağır geliyordu. Kabzası soğuktu. Konsantre oldu, sihrini erimiş metal akımı gibi kolundan parmaklarına, kılıcın içine yönlendirdi ve sonunda kılıcın kenarı boyunca uzanmasına izin verdi. Kılıç beyazla parladı. Bunu nasıl yapacağını öğrenmek için aylarca çalışmıştı ama şimdi büyü sanki kendiliğinden çeliği kaplıyordu.

Kılıcı kaldırmaya cesaret edemedi.

George suçluluk ve görev arasında sıkışıp kalmıştı. Kararsızlık canını acıtıyor, karar vermek daha çok canını yakıyordu ve kendisini seçim yapmaya zorladığı için babasına çok kızgındı. Gerçekten o kadar zayıf mıydı?

"C'est la différence entre lui et toi." Richard Louisiana'nın diline geçti.

Seninle onun arasındaki fark bu.

"O kılıcı kaldırırsan, onun eylemlerinin senin eylemlerini belirlemesine izin vermiş olursun," diye devam etti Richard Galya dilinde. "Sen sadece onun zaten yapmış olduğu şeye tepki veriyorsun. Öldürdüğümüz kişilerle sonsuza dek bağlantılı kalırız. Eğer onun hayatına son verirsen, geri kalan hayatında cesedini de yanında sürüklemiş olursun. Erkek ve kız kardeşlerin sana baktıklarında babalarının katilini görecekler; sen aynaya baktığında bir katil göreceksin. Sizinle birlikte yaşasaydı ve sizi ya da yakınlarınızı istismar etseydi, hayatına son vermek katartık olabilirdi, yeniden doğuşun bir işareti olabilirdi. Ama bu adam sizin için bir yabancı. Onu neredeyse hiç tanıımıyorsunuz. Onun sizin elinizle ölmesinde hiçbir güç yok. Hayatınızı yönetmeye hakkı yok. Bırakın kim olduğunuzu kendi eylemlerinizi belirlesin."

O haklıydı. John Drayton'ı öldürmeye değmezdi. Eğer kendini bunu yapmaya zorlarsa, pişman olacaktı. Bu onu yiyip bitirecekti ve neden Jack'ten esirgemeye çalıştığı yükün aynısına kendini mahkûm etsin ki?

George yutkundu ve kılıcını yavaşça indirdi.

"Yapamazsın, ha?" John gülümsedi. "Ben hâlâ senin babanım, oğlum."

Onu kışkırtıyor olması bile onu öldürmenin kötü bir fikir olacağı anlamına geliyordu. "Hayır," dedi George. "Değilsin. Sen sadece annemle yatıp kaçan bir domuzsun."

Richard giysilerinin içinden bir silah çıkardı. Kırık bir ateşli silahtı, büyük, ağır bir metal parçasıydı. Çevirdi ve önce John'a kabzasını uzattı.

"Gitmekte özgürsün. Kendini korumak için kullan."

Ne?

John Drayton öldürmüş, işkence etmiş ve tecavüz etmişti. Serbest bırakılırsa, eline geçen ilk fırsatta onları satacaktı. Çalmaya, can yakmaya ve diğer insanların sefaletinden kâr etmeye devam edecekti. Kardeşinin ya da Rose'un ufkunu asla karartmaması için bu iş burada ve şimdi bitmeliydi.

George Richard'a döndü.

"Güven bana," dedi Richard. "Doğru olan bu."

John silahı eline aldı ve birkaç adım geri çekildi. "Dolu."

"Altı mermi," dedi

Richard. "Fazlasıyla yeterli."

John silahı kaldırdı. George bir top kadar büyük olan siyah namluya baktı. Etrafındaki her şey durdu. Dünya kristal bir berraklık kazandı ve George her şeyi en ince ayrıntısına kadar gördü: babasının arkasındaki palmiye'nin tek tek yaprakları, John'un şakağındaki ter damlası, babasının gözlerindeki küçük kırmızı damarlar ...

Emniyetin açılma sesi George'u kafatasına inen dev bir çekiç darbesi gibi sarstı. Kurşunun iki gözünün arasına isabet edeceğini biliyordu. Ölümle burun buruna gelmişti.

John Richard'a, "Sen bir aptalsın," dedi.

"O senin oğlun," dedi Richard. Sesi sakindi, çok sakindi. Bir şeyler yapması gerektiğini fark etti George. Yapmalı-

"Evet, o konuda," diye yüzünü buruşturdu John. "Üzgünüm evlat. Ben de senin benim olduğunu hiç düşünmemiştim."

John tetiğe bastı. Beyaz bir ok silahtan fırladı ve John'un göğsünün derinliklerine saplandı. Görünmez ipler üzerinde sallanan bir kukla gibi sessizce sarsıldı ve kuma düştü.

George, bedeninin yaşam ve ölüm arasındaki eşiği geçip kendi alanına girdiği anı hissetti. *Bitti, Mémère. Bitti. Başka kimseye zarar vermeyecek.*

İçindeki rahatlama bir anda yerini utanca bıraktı. "Nasıl?" "Bir

Sahibinin Hediyesi kolye," dedi Richard. "İçine bir taş yükledim mermi yerine hazne. Ateş etmeye çalıştığında taş parçalandı ve büyüsünü serbest bıraktı."

"Peki ya çekip gitmiş olsaydı?"

"Onu durdurur ve taşı çıkarırdım."

George bunun kendi iyiliği için uydurulmuş bir yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadı.

Korkunç olan, umurunda bile olmamasıydı. John Drayton bir ceset olduğu için rahatlamıştı. *Bu benim hakkımda ne söylüyor?*

Richard kolunu ona doladı. "Nasıl yaşadıysa öyle öldü. O böyle bir adamdı."

"Onu bekledim." George bu boğuk, donuk sesin kendi sesi olduğunu güçlükle fark etti. "Onu yıllarca bekledim. Rose Broken'da berbat bir i te çalışırken, verandada oturup onun eve gelmesini beklerdim ve onu eve doğru yürürken görmüş gibi yapardım. Kocaman bir gülümsemeyle gelir ve bana şöyle derdi: 'George, gel benimle denize a ıl. Birlikte hazine arayacağız' derdi."

Gözleri ya ardı. G zya larını zorla geri çekti. "   karde imi terk etmemi sağlamaya çalıştı. Beni   ld rmeye çalıştı. Gözlerinin içine baktım. Bir k pekbalığınıninki gibi soğuktu." Bir  ocuk gibi ağlamak ve çığlık atmak istiyordu.

Richard, "Yaptığı ya da d n   t ğ  şeylerin hiçbiri sizin sorumluluğunuzda değil," dedi. "O yetişkin bir adamdı ve kendi günahlarından kendisi sorumludur. Hayatında yaptığı her şey onu bu noktaya getirdi. Tetiği çekeceğini biliyordum. Bu, güneşin doğuşu kadar kaçınılmazdı."

George ona baktı. "Bunu yapmalıydım. Onu bitirmeliydim."

"O anın sıcaklığıyla böyle hissediyorsunuz çünkü babanıza bakıyor ve onun işlediği suçların mirasını görüyorsunuz. Bu size derin bir utanç veriyor. Her şeyi temizlemek ve yanlışları düzeltmek istiyorsunuz ama onu   ld rmek bu yanlışları düzeltmez," diyor Richard.

"En küçük kardeşim ailemize ihanet etti ve akrabalarımız bu yüzden   ld . Kuzenleri, yeğenleri, çocukları, onu seven ve ona değer veren insanlar. Bizimle ekmek yedi, üzüntümüzü ve mutluluğumuzu paylaştı, sonra da bize ihanet etti. O son derece bencil bir insandı. Babamızın   ld r l   n  izledi; incindi ve intikam almak istedi.

Onun için önemli olan tek şey buydu. Bana bunu kasten yaptığını söylediğinde gözlerinin içine baktım ve bu bir yabancının ruhuna bakmak gibiydi."

"Ona ne oldu?" Nedense cevap hayati derecede önemli görünüyordu.

"Son savaşta bizimle birlikte yürümesi için onu zorladık. Onu savaş alanında gördüm. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm, çünkü o *benim* karde imdi ve ailesini riske atmı tı. Ama kendi seçimlerini yaptığını fark ettim. I

Onu öldürebilirdim ama çekip gitmeyi seçtim. Pek çok hayatı sonlandırdım ama onunkini almadığım için rahatladım. İşimiz bittiğinde ölümler arasında değildi, yani hâlâ dışarıda bir yerlerde."

Richard George'un gözlerine bakmak için eğildi. "Baban kendi kaderini kendi çizdi ve bunun ağırlığı onu ezdi. Kaderinde burada, kendi elleriyle ölmek vardı. Pişmanlık yok, George. Suçluluk yok, utanç yok. Onu bu sahilde bırak. Eğer onu taşırsan, seni zehirler. Gel. Gemiye dönmeliyiz."

Richard onu tekneye geri götürdü. Limanı hızla geçip gemiye döndüler.

George gözlerini suya dikti. Canı yanıyordu ve midesinin çukurundaki o acı düğümünü kucakladı ve yaranın üzerinde bir nasır büyütmeye çalıştı.

* * *

RICHARD geminin güvertesine adım attı. Önünde George kamaraya doğru eğildi. Richard döndü ve adayı saran cehenneme baktı. Turuncu alevler yükseliyor, gökyüzüne yağlı siyah dumanlar gönderiyordu.

Uzaktan gelen çığlıklar yankılandı, bazıları öfke, bazıları acıdan. Bir gemi yavaşça sola doğru battı, katliamdan kaçmaya çalışan tek gemiydi. Jason'ın topları kaleden tek bir atış yapmış ve sersemletici darbe görkemli yatı sakat bırakmıştı. Sihirle çalışan pompalar onu su üstünde tutmayı başarmıştı ama savaşı yavaş yavaş kaybediyorlardı ve şimdi zarif gemi hızla kaçmayı düşünen diğer herkese bir uyarı görevi görerek savruluyordu.

Cehennem böyle bir yer olmalı.

Küçük bir tekne filosu rıhtımdan ayrılıp suyun üzerinde hızla ilerledi, sihirle çalışan motorları arkalarında soluk ışıltılı izler bıraktı. Jason'ın ekibi geri dönüyordu.

Kulübenin kapısı arkasından açıldı. "Richard!" Döndü.

Charlotte öfkeyle onun üzerine yürüdü, yüzündeki öfke o kadar açıktı ki neredeyse parlıyordu. Adada tüm rezervlerini tüketmişti. Sahile gidip gelmeleri için geçen on beş dakika içinde kendini toparlamış olamazdı. İçini bir endişe kapladı. Eğer dikkatli olmazsa, bu efor onu öldürebilirdi.

"O çocuğun babasını öldürmesine izin mi verdin?" Kadının öfkesine hayret etti.

"Cevap ver bana, seni kalpsiz piç!"

Burası, yeryüzündeki bu cehennem onu mahvetmiş olmalıydı. Charlotte şimdiye kadar pes etmeliydi, dehşet ve yorgunluktan yenik düşmeliydi. Ama George'daki acıyı görmüş olmalıydı ve bu onu onunla yüzleşmeye itti. Richard, Charlotte'un asla kendinden ödün vermeyeceğini fark etti. Asla bıkmayacak ya da kararlılığını kaybetmeyecekti. Ne kadar çok cesedin yanından geçerse geçsin, bu onu her zaman rahatsız edecekti. Richard'ın arzuladığı ve kendisinde fena halde eksik olan ruh asaletine sahipti. Saf ya da kör değildi; sadece kişisel bedeli ne olursa olsun doğru olanı yapmayı seçmişti.

Bu kadını dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu. Onunla birlikte yaşamak asla kolay olmayacaktı ama bundan gurur duyacaktı.

Onu o kadar çok istiyordu ki, neredeyse canı yanacaktı.

Adamın zihninde gemi ikiye ayrılmıştı; kadın uçurumun bir ucunda, adam diğer ucundaydı. Arada onun yaptığı ve kadının onu yaparken gördüğü onca şey vardı. Üstesinden gelmeleri gereken çok şey vardı. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, elleri kanlı, sertleşmiş bir katil istemezdi. Ona bu cehennemi unutturacak birini istiyordu.

"Richard, orada öylece durma. Bir cevabı hak ediyorum!"

"John Drayton kendi canına kıydı," dedi. "George'un onun ölümünde hiçbir rolü yoktu. Buna tanık oldu. Bu onun için iyi oldu. Olayları bir sonuca bağladı."

Uzun bir süre ona baktı, gri gözleri parlak, neredeyse gümüş rengindeydi. Belki bir şeyler olma ihtimali vardı. ?

"Ben kalpsiz bir piçim," dedi ona, aralarındaki mesafeyi kapatabilmeyi dileyerek. "Ama ben bile bir çocuğun kendi babasını öldürmesine izin vermezdim. Beni böyle mi görüyorsun? Senin gözünde ben tam bir canavar mıyım Charlotte?"

Kadın arkasını döndü ve uzaklaştı. Gözlerini kapadı ve İlahi Na Adası'nın cenaze ateşinden çıkan dumanı içine çekti. İşte buradaydı. Onayını almıştı.

Yakında ondan kurtulacaktı. Defterler ellerindeydi. Her şey birkaç gün içinde bitecekti.

"Richard!" Charlotte seslendi. Döndü.

Kulübenin yanında durdu. "Sen bir canavar değilsin. Sen tanıdığım en asil adamsın. Kelimenin tam anlamıyla. Keşke ..."

Nabızı hızlandı.

Jason Parris güverteye fırladı. "Bir şeyi mi bölüyorum?" Charlotte ağzını kapattı.

Tanrılar onun belasını versin. O moronu boğacak ve cansız bedenini denize atacaktı.

"Evet."

Parris sırtıttı. "Çok yazık. Buradan gitmemiz gerekiyor."

Jason'ın mürettebatı gemiyi sular altında bıraktı, yağmalanan malların torbalarını çekmek için ağırları indirdi.

"Elli adamım daha olsaydı, bu adanın sahibi olabilirdim." Jason eliyle yanan şehri taradı. "Burayı kendi Tortuga'm haline getirirdim."

Kırık'ın korsan limanı. Kitaplarda okumuştı. "Adrianglia, Tortuga'nın kıyılarına bu kadar yakın olmasına pek tahammül edemez. Adrianglia Donanması adayı ablukaya alıp araba büyüklüğünde sihirli füzelerle vurmaya başladığında ne yapmayı planlıyorsun?"

"Eğil ve saklan?" Jason dişlerini gösterdi. "Koluna ne oldu ihtiyar? Kudretli Avcı bu sefer gerçekten yaralandı mı?"

Charlotte'un dizleri büküldü ve kamaranın duvarı boyunca güverteye doğru kaydı.

Jason'ı iterek yoldan çekildi, aralarındaki mesafeyi açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Charlotte?"

Ona baktı, gözleri berraktı. "Bu çok utanç verici." "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi. "Mahcup ama iyiyim. Buraya kadar yürümemeliydim. Kendimi aşırı zorladım. Hayati bir tehlike olduğunu sanmıyorum ama muhtemelen bilincimi kaybedeceğim. Lütfen beni burada, güvertede bırakmayın."

"Yapmayacağım." Sağ kolunu ona doladı. Ona doğru eğildi, alını yanağına yaslandı. Ona dokunduğuna inanamıyordu. "Söz veriyorum."

Jason onun üstünden, "Şu halinize bakın," dedi. "Çok üzgün görünüyorsunuz. Belki de bundan sonra daha az yorucu bir şeyler planlamalısınız. Bir çay partisi ya da kitap kulübü ya da siz yaşlılar boş zamanlarınızda ne yapıyorsunuz."

Bana bak, altı adam öldü, şehir yağmalandı ve ben iyiyim. Mürettebatıma bakın. Yoruldunuz mu?"

"Hayır!" diye kükredi bir
düzine insan. "Gördün mü?
Papatyalar kadar taze."

Richard boğazının altından hırladı. Bir gün . . .

Charlotte onun yanağını okşadı. Dudakları onunkilere değdi ve adam
nerede olduğunu ya da ne yaptığını unuttu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Sonunda onun uykuya daldığını fark edene kadar tam bir dakika
boyunca hareketsiz kaldı.

* * *

Charlotte uyandığında, bir battaniyenin altında, minderli bir koltukta
yatıyordu. Etrafında, atsız faytonun cilalı duvarları tül perdenin arasından
süzülen güneş ışığında parlıyordu. Pürüzsüz, şeffaf psödorezinin arkasına
kapatılmış olan faytonun yapısı dişlilerden ve hassas metal aksamdan
oluşuyordu ve hepsinin içinden parlayan, kıldan ince sihirli iplikler
geçiyordu. Sıcak kehribar ve yeşil büyüün soluk ışıkları arada bir ipler
boyunca kayıyor, insan yapımı sihirli değnekler gibi metal işçiliğinin içinde
eriyordu. Yumuşak koltukta uykulu ve rahat bir şekilde, büyü ve metalin
yatıştırıcı etkileşimini izledi. Faytonun gerçekte nasıl çalıştığı hakkında
hiçbir fikri olmadığı aklına geldi. Onlara yüzlerce kez binmişti ama
öğrenmeyi hiç düşünmemişti.

Biri onu izliyordu. Charlotte başını çevirdi. Karşısında, konturlu
koltukta Richard oturuyordu. Hâlâ aynı kıyafetleri giyyordu ve sigara
kokuyordu. Saçları dağınıktı. Kolu askıda duruyordu. Gülünç derecede
yakışıklıydı ve koyu renk gözleri sıcak, neredeyse davetkârdı.

Dün gece bulanıktı. Çok yorgun olduğunu, Richard ve George'un
dönmesini beklediğini hatırlıyordu. George'un anlattığı hikâyenin hiçbir
anlamı yoktu ve Richard'ı güvertede kovalayıp George'un babasını
öldürmesine izin verip vermediğini öğrenmek istedi. Çocuğu böyle bir
suçluluk duygusuyla yaşamaya zorlayacağı fikri aklını başından almıştı.
Bu, George'u kimsenin iyileştiremeyeceği bir şekilde yaralayabilirdi.

Richard onun gözlerinin içine baktı, yanan şehrin fonunda güzel bir
iblis gibi duruyordu ve hiçbir şey söylemedi. Sonra ona öfkeleni ve onu
kalpsiz olmakla suçladı. Richard'ın

Gözlerinde garip bir bakış, sonra ona John Drayton'ın kendini öldürdüğünü söyledi. Ona inandı. Richard yalan söylemezdi.

Sonra da ona kendisinin bir canavar olduğunu düşünüp düşünmediğini sormuştu.

O zaman ona anlatmak istedi. Brigantinin pruvasında ona kolunu uzattığında hissettiği minnettarlık duygusunu açıklamak istedi. Bir duruş sergilediği için ona hayran olduğunu ve tüm bunlar olmadan, hayatını bir kenara atmadan önce onunla tanışabilmeyi dilediğini söylemek istedi.

Sonra Jason'ın mürettebatı gemiye bindi ve o da sinirleri zayıf bir aptal gibi neredeyse bayılıyordu. Bacakları onu desteklemeyi reddetmiş ve bir bez bebek gibi yere yığılmıştı. Her nasılsa, hayatının otuz iki yılını bir kez bile bayılmadan geçirmişti ve şimdi bunu bir günde neredeyse iki kez yapmayı başarmıştı. Bu bir tür rekor olmalıydı. Çok utanç verici. Ortağı olduğu ortaya çıktı. Utançtan ölmemiş olması bir mucize.

Richard onu kurtarmaya gelmişti. Kolunu ona doladığında Richard'ın kokusunu hatırladı; ter, duman ve sandal ağacı kokusu, zengin, pürüzsüz, topraksı, güçlü ve onu hiç gitmemesi gereken yerlere götüren bir koku. O sarhoş haliyle hatırlayamadığı bir şey söylemişti.

"Çocuklar nerede?"

"Önde," dedi. "Sürmekte ısrar ettiler." "Peki ya köpek?"

"O da onlarla birlikte. Bir noktada ona isim vermeniz gerekecek." "Neredeyiz biz?"

"Camarine Malikânesi'ne yarım saat kaldı." Richard hâlâ gözlerindeki o sıcak bakışla onu izliyordu. "Neredeyse vardık."

"Şimdiden mi?"

"Öğleden sonra oldu," dedi. "Kelena'dan şafakta ayrıldık ve gün boyunca hiç durmadan sürdük."

"Defterler hala sende mi?"

Ayaklarının dibinde duran bir çantaya uzandı ve küçük kırmızı deri kitabın bir kenarını çıkardı.

Sonra yavaş yavaş kafasına dank etti. Dün gecenin dehşeti sona ermişti ve sanki hepsi korkunç bir kâbusmuş gibi onları unutabilirdi. Ellerinde kanıtları vardı. Kanıtlarını Güney Bölgesi Mareşaline götüreceklerdi.

Eyaletler ve köle ticareti artık olmayacaktı. Dün gece bunu fark edemeyecek kadar bitkin ve travmatize olmuştu ama şimdi nihayet anlıyordu.

Onlar kazanmıştı.

Richard'a baktı. "Biz kazandık."

"Yaptık." Adam gülümsedi. Onu bir demir zerresi ve güçlü bir mıknatıs gibi kendine çeken gerçek, güzel bir gülümsemeydi bu, cazibesi o kadar ani ve güçlüydü ki kadın sırtını arabanın koltuğuna daha da yasladı. Dün gece bayılmadan önce onu öpmüştü. Bundan neredeyse emindi.

"İyi misiniz leydim?" diye sordu.

Bu "leydim" ifadesi ruhunun üzerinde yumuşak bir kadife gibi kayıyordu. "Peki, teşekkür ederim."

Kadın bekledi ama adam başka bir şey söylemedi. Ona doğru hiçbir hareket yapmadı. Muhtemelen aklını toplamasına izin veriyordu. Onun kendisini istediğini düşündü ama belki de bir bakıştan çok fazla şey anlamıştı. Belki de karşılıklı bir çekim yoktu. Charlotte hafızasını yokladı, adamın ona ilgi duyduğuna dair kesin bir kanıt bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. Sesinde bir şeyler duyduğunu ya da gözlerinde bir şeyler gördüğünü sanıyordu ama onu çok az tanıyordu. Sadece iki gündür birlikteydiler. Yanılmış olabilirdi.

Kendisine öğretilen her şeyi bir kenara atmış ve sayısız insanı öldürdüğü cehenneme kendi isteğiyle girmişti. Bu onu kendinden nefret etmekle doldurdu. Dönüştüğü şeyden nefret ediyordu ve hâlâ seilmeyi hak ettiğine dair güvence istiyordu. Bu onun kararlarını etkiliyordu. Richard önceliklerinin nerede olduğunu açıkça belirtmişti. Doğru, ona her zaman tam bir nezaketle hitap ediyor ve onu zarardan korumaya çalışıyordu ama o yararlı bir araçtı. Garipler'in geleneklerine aşina olan her erkek ona bu nezaketi gösterirdi, çünkü o bir mavi kanlı ve kadındı.

Kendini kandırmayı bırakmalıydı. Bir keresinde fantezilerinin onu alıp götürmesine izin vermişti ve şimdi o yolda bekleyen canavarların ve kalp kırıklıklarının tamamen farkındaydı. Şimdiden kendini aptal yerine koymuştu. Eğer Richard'da biraz incelik varsa -ki Richard'da fazlasıyla vardı- bundan bahsetmezdi.

Toparlayabildiği tüm soğukkanlılığı topladı. "Yaran nasıl?" "Daha iyi. Sormanız çok nazikçe leydim."

Ve neden onun "leydim" sözü Charlotte'un kulağına bir sevgi sözcüğü gibi geliyordu? Charlotte onun yarasını taradı. İyice iyileşiyordu ama

tomurcuklanan enfeksiyon ciddi bir soruna dönüşmeye adaydı.

"Durduğumuzda seni iyileştirmem gerekecek."

"Neden şimdi değil?" Yanındaki koltuğun kıvrımına dokundu.

Gözlerini kırıştırdı. Adam koltuğa yayılmıştı, uzun boylu, yakışıklı, tehlikeli ve gülümsüyordu. Hınzır bir gülümsemeydi, davetkâr, hayır, baştan çıkarıcıydı, sanki ona yanına oturursa onu sahipleneceğini ve bundan zevk alacağını vaat ediyordu.

Kendine gel. Sen liseli bir kız değilsin. Charlotte omuz silkmek zorunda kaldı ve umursamaz bir el hareketiyle onu yanındaki koltuğa davet etti. "Neden olmasın?"

Richard ayağa kalktı ve onun yanına oturdu. Dün gecedен hatırladığı, dumanla karışık zengin, hafif baharatlı sandal ağacı kokusunun bir ipucunu yakaladı. Tanrım, bu daha iyi değildi.

Gözlerine ya da gülümsemesine bakmazsan iyi olacaksın. Bakışları çenesinin keskin çizgisinde, dudaklarında durakladı. Onu öpmek istedi.

Argh.

Kendini, adamın atleti tarafından gizlenen yarasına konsantre olmaya zorladı. Kolu askıdan çıkarılmıştı. "Neden atletini tekrar giydin?"

"Kıçımdaki kolum sergilenirken etrafımda canilerle seyahat etmek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Jason'ın adamları köpekbalıkları gibidir. En ufak bir zayıflığınızda sizi paramparça ederler."

"Gömleğini çıkar."

"Korkarım biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Adamın sesinde bir parça mizah olduğuna yemin edebilirdi. Belki de onun ilgisini eğlenceli buluyordu. Onunla oynamak karakterine aykırı görünüyordu ama erkekler kadınlar söz konusu olduğunda tuhaf şeyler yaparlardı. Belki de kafasının içinde onun rahatsızlığına gülüyordu.

Düşüncelerinin vahşi atlar gibi koşturmasına izin vermeyi bırakmalıydı. Onu çılgın yerlere götürüyorlardı. Ceketini çıkarmak için yardıma mı ihtiyacı vardı? Olur. Ona yardım edecekti. Charlotte ayağa kalktı ve yavaşça ceketini çıkarmasına yardım etti, ceketin altındaki uzun kollu koyu renk tunik ortaya çıktı. Sırf derdini anlatmak için ceketini adamın üzerinden çekip almak isterdi ama mesleki gururu bir hastaya bilerek acı çektirmesine izin vermezdi.

Kolu hâlâ tuniğin koluyla kaplıydı. Acaba onu üzerinden sıyırması mı gerekecekti? Zihninde tuniğin altındaki vücudunun, bronz teninin altındaki sıkı, güçlü kasların görüntüleri canlandı. Hayır. Hayır, böyle bir şey söz konusu bile olamazdı.

"Bıçağın var mı?" Charlotte sordu.

Bir bıçak çıkardı ve sapını önce ona uzattı.

"Mükemmel." Bıçağı aldı ve adamın kolunu keserek bandajı ortaya çıkardı.

Bıçağı ona geri verdi. Adam bıçağa uzandı. Parmakları onunkilere değdi ve kadının bütün sinirleri alarma geçti. Tamamen saçma.

Bandı ve bandajları çıkardı. Kesiği beklediği kadar kanamamıştı. Richard'ın çabuk iyileşme konusunda dikkate değer bir yeteneği vardı. Yaraya dokundu ve altın kıvılcımların yaranın üzerinden akmasına izin verdi. Richard tamamen hareketsiz kaldı.

"Yüzünü buruşturabilirsin," dedi. "Sadece kimseye söylemeyeceğine söz verersen."

"Sırrınız benimle güvende."

Elini yaranın üzerine koydu, parmakları adamın oyulmuş pazularına değdi ve büyüsünü yönlendirerek yaralı dokuyu onardı, kan damarlarını birleştirdi ve her türlü enfeksiyon belirtisini temizledi. Deriyi mühürledi, adamın tam orada, sadece birkaç santim ötede oturduğunun acı verici bir şekilde farkındaydı. Tuniğini çıkarmak istedi. Bronz tenine dokunmak ve elini karnının sert çıkıntılarından yukarı kaydırarak göğsünü okşamak istiyordu.

"Hepsi tamam," dedi.

"Teşekkür ederim."

Yanık izinden oluşan çirkin bir karmaşa, yaranın birkaç santim yukarısından omzunu geçiyordu. Yara izinin kenarları, sanki biri metal bir dikdörtgeni ısıtıp ete bastırmış gibi mükemmel bir şekilde düzdü.

"Alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Ona dokundu. Isıtılmış metal en az birkaç saniye boyunca deride tutulmuş olmalıydı. "Damgalandın mı?"

"Bir bakıma."

Bir insana bu tür bir acı çektirmek barbarlıktır. "Kim yaptı bunu?"

"Ben yaptım."

Ona baktı. "Bunu kendine sen mi yaptın? Neden yaptın?"

İç çekti. "Omzumda bir dövme vardı. Gitmesini istedim."

"Ve sen de kendini çirkinleştirmenin en iyi yol olduğunu mu düşündün?" "O an için uygun görünüyordu."

"Omzunda ne vardı da gitmesini bu kadar çok istedin?"

"Karımın adı," dedi.

"Oh." Geri çekildi. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

"Her şey yolunda," dedi. "Bununla yüzleştim. Gençtim ve çok aşkıttım. Kır çiçekleri toplayıp balkonuna bırakmak gibi saçma şeyler yaptım, böylece uyandığında sabah ilk iş onları görecekti."

Daha önce hiçbir erkek ona çiçek getirmemişti. Elvei daha önemli hediyeleri tercih ederdi. Kır çiçekleriyle dolu bir balkona uyanmak çok tatlı olmalı. Şu anda olduğu kişiyle çelişiyordu: çok etkili bir şekilde öldüren acımasız bir kılıç ustası, bu bir sanat olabilirdi.

"Korkunç şiirler yazdım. Evlendikten sonra, evin her yerine onun için küçük hediyeler sakladım."

"Seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum ama bu sana hiç benzemiyor Richard.

Sen ..."

"Acı mı? Kaderci mi?"

"Pratik."

Ona sırtıttı. "Dediğim gibi, genç ve romantiktim. Ya da ağabeyimin deyimiyle aptalın tekiydim. Marissa Mire'dan nefret ederdi. Onunla ilgili her şeyden nefret ederdi. Onu her şeyden çok istiyordum, bu yüzden onu kazanmak için onun istediğini düşündüğüm şeye dönüştüm. İşe de yaradı. Benimle evlendi."

"Seni sevmiş olmalı." Onu nasıl sevmezsın?

Richard iç çekti. "Bu şartlar altında bulabileceğinin en iyisi olduğuma karar verdi. Mire, Edge'in geri kalanından ayrılmış durumda: her iki tarafta da geçit vermez bataklıklar, Kırık sınırında Louisiana Eyaleti, diğer tarafta da Garip'teki Louisiana Dükaliği. Kırık'a giden yol uzun ve tehlikeli ve eski Mire ailelerinden birçoğumuz sınırdan geçemiyoruz. Kanımızda çok fazla büyü var. Öte yandan, Dükalık ile olan sınır çok sıkı korunuyor. Louisiana Kenar'ın varlığından haberdar ve Mire'ı sürgünlerini atmak için kullanıyor, bu yüzden kimsenin sınırdan geri gelmesini istemiyorlar. Bataklık kaynakları sınırlı ve Louisiana istenmeyen kişileri sınırın ötesine ittikçe insan sayısı artmaya devam ediyor."

"Kulağa cehennem gibi geliyor," dedi dürüstçe.

"Belli bir ilkel, vahşi güzelliği var. Sabahları, sis suyun üzerine yükseldiğinde ve dev timsahlar şarkı söylediğinde, bataklıkların neredeyse uhrevi bir havası vardır. Ailem bazılarından daha iyi durumdaydı. Sayımız fazlaydı, toprak sahibiydik ve hızlı ve sert misilleme yapma konusunda ünlüyduk."

Buna inanabilirdi. Onun gibi bir kılıç ustası klanı herkesi duraksatabilirdi. "Peki ya karın?"

"Mire'da doğmuş, Louisiana Dükaliği'ndan sürgün edilmiş bir adamla yerel bir kadının kızı." Daha yakına eğildi. "Bizim ailemizde de Vernard vardı. O bir sürgündü, en iyi soydan gelen bir mavi kanlıydı. Tüm ailesi onunla birlikte Mire'a gönderilmişti ve amcam onun kızıyla evlendi. Vernard eğitimimizi devraldı. Ben onun en iyi öğrencisiydim."

Demek öyle. Onun gibi Richard da krallığın mavi kanlı bir akranından kişisel eğitim almıştı. Bu yüzden tavırları ve duruşu bu kadar parlaktı. Bataklık'ta yaşamak Richard için korkunç olmalı. Kendi farkındalığına sahip olmak ve dışarıda ulaşamayacağı daha iyi bir yer olduğunu bilmek.

"Mire'daki çoğu erkek gibi değildim ve bu Marissa'nın ilgisini çekti. Babasının köşk ve balo hikâyeleriyle büyümüştü ve bataklıkta bulabileceği en yakın şey bendim. O çok güzeldi ve ben de aniden güneşi gören kör bir adam gibiydim." Alaycı bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Kaldar neredeyse hiç durup eylemlerinin sonuçlarını düşünmez. Bir şey eğlencelidir ya da değildir ve kardeşimin eğlencesi onu sık sık hapishaneler ya da Kaliforniya soyguncu baronlarına ait şatolar gibi ilginç yerlere götürür. Diğer insanların kesin bir ölüm gördüğü yerde, kardeşim komik ve heyecan verici bir macera fırsatı görür. Ama dövmeyi yaptırdığımda Kaldar beni onunla evlenmenin kötü bir fikir olduğu konusunda uyardı."

"Vay canına."

"Bu beni durdurmalıydı ama durdurmadı. Onunla evlendim. Bataklığın çamurundan arınmış temiz bir ev istedi ve ben de ona bunu verdim. Garipler'den kıyafet istedi. Bir kaçakçı bulabildiğimde onları satın aldım."

"Peki ne ters gitti?" Burnunu sokmak uygunsuzdu ama kendini tutamadı.

"Büyükannesi öldü."

"Çok travmatik miydi?" Bazen bir aile üyesinin ölümü, kişinin hayatında geri dönüşü olmayan bir değişime neden olur. O bunun en iyi örneğiydi.

"Hayır. Marissa'nın büyükbabası daha önce vefat etmişti ve büyükannesi tüm birikimlerini ona bırakmıştı. Bu para onun Bataklık'tan Kırık'a geçmesine, sahte belgeler satın almasına ve orada yeni bir hayata başlamasına yetti."

Charlotte geri çekildi. "Ama sen gidemedin."

Richard başını salladı. Gülümsemesinde ve gözlerinde eski bir acının gölgesi vardı. Kollarını ona dolamak ve acı geçene kadar onu öpmek istiyordu.

"Ben ailevi bir iş için bataklığa gidene kadar bekledi ve gitti. Geri döndüğümde mutfak masasının üzerinde bir not ve ona verdiğim şeylerin bir koleksiyonu vardı. Mücevherler, kitaplar, evlilik yüzüğü. Bana onu ya da evi hatırlatacak hiçbir şey almamıştı. Not bana iyi bir koca olduğumu söylüyordu ama bu onun bataklıktan çıkış yoluydu ve bunu almak zorundaydı."

Onu terk mi etti? Bu adamı terk mi etmiş? İnanılır gibi değildi. Charlotte neredeyse başını sallayacaktı. Richard'ın ona çiçek getirmesi için her şeyini verebilirdi.

"Onun peşinden mi gittin?"

"Hiçbir anlamı yoktu. Beni istemediğini açıkça belirtmişti ve benim hâlâ biraz gururum vardı. Sarhoş oldum. Bir noktada onun adını yaktım. Bunu yaptığımı hatırlıyorum ama ne zaman yaptığımı söyleyemem. Uzun süre sarhoştum."

"Ona ne olduğunu öğrenebildiniz mi?"

"Evet. Kaldar Louisiana'ya yaptığı gezilerden birinde ona rastladı. İnsanların bahçeleri için insan yapımı göletler ve fiskiyeler satan bir dükkânın sahibi olan bir adamla evli. Kadın da dükkanda çalışıyor. İkisi kendi çocukları, biri de adamın önceki evliliğinden olmak üzere üç çocukları var. Kaldar bana onların küçük cennetini mahvetmesini isteyip istemediğimi sordu. O anda tüm çabalarımın rağmen kusurlu bir adam olduğumu anladım çünkü birkaç dakikalığına ciddi ciddi onu ikna etmeyi düşündüm. Ama bundan vazgeçmeyi başardım." Richard yüzünü buruşturdu. "Ve şimdi size acıklı hikayemi anlattım ve niyetim bu değildi."

"Bunu paylaşmayacağıma dair söz veriyorum,"

dedi. "Mesele o değil."

"O zaman nedir?"

Çenesini kapattı, ağzının çizgisi kararlıydı.

"Richard?"

"Zavallı, ay çarpmış bir aptal gibi görünmek istemiyorum," dedi sessizce. "Şimdiye kadar beni bir katil olarak gördünüz, bir canavar olarak gördünüz ve şimdi buna bir de acıklı bir duygusallık ekledim, kendimi acınacak ya da gülünecek biri gibi gösterdim. Hedefi ıskalayıp duruyorum."

Nabızı hızlandı. Charlotte nefesini tuttu. "Peki işaret nedir?" "İşaret, yetenekli ve kendinden emin görüldüğüm yerdir. Benden daha iyi bir adam

Ben."

Yine o yoğun erkek ihtiyacıyla ona bakıyordu. Bunu hayal ediyor olamazdı. Tam oradaydı. Adamın bakışlarının ne ifade ettiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Hayır, muhtemelen fark etmemişti.

Onun iyiliği için daha iyi görünmek istiyordu. Ondan hoşlanmasını istiyordu ve ona paylaşmak istemediği bir şey söylemişti. Ona anladığını söylemek, aynı derecede mahrem bir şeyi paylaşmak istedi.

"Neredeyse eski kocamı öldürüyordum." Birden ağzından çıkıverdi. Dawn Anne, bunu neden söyledi ki? Ona söyleyebileceği onca şey arasında bu listedeki sonuncuydu.

Richard'ın gözleri büyüdü.

"Ben tam bir aptalım," diye fısıldadı.

Fayton durdu. Refleks olarak pencereden dışarı baktı. Önlerinde güzel bir malikâne uzanıyordu; üç katlı bej renkli taş duvarlar, kemerli pencereler ve yeşil çimenlere uzanan soluk merdivenlerden oluşan görkemli bir basamak.

George kapıyı açtı. "Camarine Malikânesi'ne hoş geldiniz."

Ona kolunu uzattı. Kadın elini onun üzerine koydu ve dışarı çıktı. Merdivenlerin başında üç kişi onları bekliyordu. Adam tartışmasız bir mavi kanlıydı: uzun boylu, geniş omuzlu, savaş için yaratılmıştı. Yüzü klasik bir güzelliğe sahipti, hatta daha da güzeldi çünkü uzun, soluk sarı saçlarını geriye at kuyruğu şeklinde toplamayı tercih etmişti ve saç modeli çenesinin erkeksi kesimini vurguluyordu.

Yanıdaki kadın Rose olmalıydı. Mükemmel bir vücudu vardı, ne zayıf ne de şehvetli olduğu söylenebilirdi ama oldukça fitti. Yüzü narindi, ince hatları ve yoğun doğal kirpiklerle çerçevelenmiş iri gözleri vardı ki Charlotte hayatının belli bir noktasında bu gözler için sağ kolunu verebilirdi. Edge kökenli olduğu çok açıktı. Onu ele veren şey güzelliğinin ya da duruşunun eksikliği değil, kıyafet seçimi idi. Çok az bir farkla da olsa

boynuna "Amatör" yazılı bir tabela asmış olabilir.

Elbisesi muhtemelen son moda kesilmişti -kumaşı kaliteliydi ve işçiliği kusursuz görünüyordu- ama kendi başına çekici bir renk olan soluk sarı, tenine yakışmıyordu. Saçları evdeki bir akşam için fazlasıyla özenliydi ve buklelerinin düzenlendiği stil ilkbaharın sonları yerine kesinlikle kışa aitti. Bu kıyafetlerin tamamı biraz daha yaşlı, statüsü, başarıları ya da itibarı sayesinde son trendlerden uzak durma hakkını kazanmış bir kadına daha uygun görünüyordu. Rose hâlâ kadınların modanın zirvesinde olmasının beklendiği yaş dilimindeydi. Muhtemelen başka bir kadını örnek alıyordu, belki de Kont'un annesini ya da kendisinden çok daha büyük olan kız kardeşini.

Camarines kesinlikle bir stilist tutmuştu ama hiçbir kadın sürekli olarak kıyafet zevkinin kusurlu olduğunun söylenmesini istemezdi. Éléonore'un Rose'un karakteriyle ilgili anlattıkları doğruysa, ya sinirlenip stilisti kovmuş ya da daha büyük olasılıkla ona sadece özel günlerde danışmıştı. Hiçbir şekilde moda suçu işlememi ama ne yapılması gerektiği konusunda da örnek gösterilemezdi.

İkinci kez baktığında, kontun kıyafetlerinde de biraz daha eski bir kesimi tercih ettiğini gördü. Biliyordu, Charlotte fark etti. Rose'un yarım santim eksik olduğunu anlamış ve kıyafetini ona göre ayarlamıştı. Çok seviliyordu. Zamanla körelmiş tanıdık bir acı Charlotte'a saplandı. O çok istediği ama reddedildiği şeye sahiplerdi. Rose çok şanslıydı.

Rose'un sol tarafında genç bir kız duruyordu, en fazla on beş yaşındaydı. Charlotte onun yüzüne baktı ve bakmamak için kendini zor tuttu. Kız olağanüstü derecede güzeldi. Sadece güzel değil, neredeyse şok edici derecede güzeldi. Mükemmel bir oval olan yüzünde imrenilecek yüksek elmacık kemikleri ve küçük ama dolgun bir ağız vardı. Burnu egzotik bir şeyler çağırıyordu, hatları düzdü ama Adrianglia için biraz alışılmadık ve gözleri de bunu destekliyordu. Büyük, geniş ama iç köşeleri hafifçe uzamış olan bu gözler bir gizemi, sıra dışı bir mirası ve tehlikeli bir yönü ima ediyordu. Sadece çarpıcı değil, ilginç de görünüyordu ki bu da klasik mükemmellik ya da güzellikten çok daha önemliydi. İnsanlarla dolu bir balo salonuna girebilirdi ve her biri ikinci bir bakış için duraklardı.

O karanlık, unutulmaz güzellik tanıdık geliyordu ama daha önce tanışmamışlardı.
Charlotte bundan emindi.

Richard kollarını açtı.

Kız hızla merdivenlerden indi.

Onu kucağına alıp sarıldı ve Charlotte onu daha önce nerede gördüğünü fark etti: Bu güzel yüzde Richard'ın yankıları vardı. Bir kızı var mıydı? Hayır, olamazdı - çocuksuz olduğunu söylemişti.

"Richard," dedi Declan. "Seni tek parça halinde görmek güzel. Çocuklar neden seninle?"

Rose onların arkasından kardeşlerine bakıyordu. "Bir şey mi oldu? Neden ikiniz de böyle

görünüyorsunuz?" George derin bir nefes aldı.

"Sadece çekip çıkaracaksın." Jack kardeşini geçerek ileri doğru itti. *Olamaz.*

"Büyükannem öldü. Babam onu öldüren insanlar için çalışıyordu. George babamı öldürdü, her ne kadar kabul etmese de."

Charlotte doğrudan Rose'a bakıyordu ve diğer kadının dünyasının paramparça olduğu o anı tam olarak gördü.

* * *

CHARLOTTE, Declan Camarine'in çalışma odasındaki yumuşak sandalyeye oturdu. Richard diğerinde dinleniyordu. Kız sadık bir köpek yavrusu gibi Richard'ın ayaklarının dibinde oturuyordu, duruşu kıyafetlerine ve yaşına hiç uymuyordu. Tanıştırılmaları gerekirdi ama herkesin yapacak daha önemli işleri vardı. Rose evin içinde bir yerlerde olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Kardeşleri de yanındaydı. Charlotte biraz teselli vermeye çalışmıştı ama Rose'un yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu çok açıktı, bu yüzden onun yerine Richard'la gelmişti.

Declan masasında kırmızı defteri kapattı. "Kanıtlar çok çarpıcı."

Richard, "Doğrudan bir mali iz gösteriyor," dedi.

"Öyle." Declan'ın yüzünde acımasız bir ifade vardı. Onun daha kutlayıcı olmasını beklemişti. Belki de içindekiler onu şok etmişti ya da karısının üstesinden gelmeye çalıştığı trajedinin ham etkisi onu hâlâ sersemletiyordu. "Mükemmel uyuyor. Brennan'ın İçişleri Bakanlığı'ndaki pozisyonu ofisimi takip etmesine izin veriyor. İç güvenliği denetliyor. Adamlarım yasal olarak İçişleri Bakanlığı'nı ondan fazla kişinin taşınmasını gerektiren her operasyondan haberdar etmekle yükümlüdür.

marshals. Daha biz oraya varmadan nereye saldıracağımızı biliyordu."

Declan sessizliğe gömüldü.

"Ve lordum?" Charlotte nazikçe sordu.

Ona baktı. "Ve eğer Brennan'dan başka biri olsaydı, hemen harekete geçerdim."

Richard öne doğru eğildi, odaklandı. "Rakamlar yalan söylemez. Hesaplarını inceleyin. Ona yapılan ödemelerin kayıtlarını göreceksiniz."

"Başka biri olsaydı, sadece benim adım ve konumum bile anında erişim sağlamak ve şüpheliyi herhangi bir etki kanalından izole etmek için yeterli olurdu. Ama bu durumda, o kralın kuzeni," dedi Declan. "En sevdiği kuzeni, Kral'ın küçük kardeşi olarak gördüğü adam. Brennan'ı tanırım. Akıllıdır ve İçişleri Bakanlığı'nın sularında sanki oraların sahibiymiş gibi gezinir. Hata yapmaz.

"Bu defterin varlığına dayanarak bir denetim talep edersem, kapıdan içeri adım atabilmek için tüm itibarımı ve babamın ve annemin itibarını bir kenara bırakmam gerekir. Defter yarım düzine insan tarafından incelenecek ve hiçbirisi kendi göğsüne hedef tahtası koymak istemeyecek. Brennan'ın bundan hemen haberi olacak. Birisi ona sırf bir sonraki kraliyet pikniğine davet edilme şansı için söyleyecek. Defteri nasıl ele geçirdiğim sorulacak, bu soruyu da diğerleri gibi geçiştirmek zorunda kalacağım.

"Günler geçecek, defterle ilgili soruşturma uzayacak, sonunda ortaya çıkacak ve saklayacak bir şeyi olmadığı için bunu basitçe halletmeyi teklif edecek. Denetimi gerçekleştireceğiz ve hiçbir şey bulamayacağız. Defterin sahte olduğu ortaya çıkacak. Özürler dilenecek, bu sırada o yüce gönüllü ve zarif görünecek, ben ise en iyi ihtimalle aşırı hevesli, samimi ve saf, en kötü ihtimalle de kıskanç ve Brennan'a karşı derin bir kan davası güden biri olarak resmedileceğim. Güvenilirliğim sarsılacak, istifa etmek zorunda kalacağım ve benim aradan çekilmemle birlikte Brennan boş zamanlarında aşağılık girişimini yeniden inşa etmekte özgür olacak."

Charlotte şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu. Kazandıkları zaferin kırıntıları etrafında uçuşuyor, eriyip yok oluyordu.

"Yani bu kadar mı? Bir hiç uğruna mıydı?"

"Hayır," dedi Declan. "Artık onun kim olduğunu biliyoruz, bu da bizim antislaver operasyonlarımıza erişimini daha etkili bir şekilde kesebileceğimiz anlamına geliyor. Pazar'ın yağmalanmasından dolayı büyük bir kayıp yaşadı. Eğer biz

Önümüzdeki birkaç yıl boyunca kârını mahvederek köle ticaretini sürekli olarak ortadan kaldırırsa, gözetimini sürdürmenin çok pahalı olduğuna karar verebilir ..."

Tulip'in işkence görmüş yüzü gözünün önünden geçti. "Hayır." İki adam ona baktı.

"Hayır," diye tekrarladı. "Yeterince iyi değil. Birkaç yıl mı? Neler gördüğüm hakkında bir fikrin var mı? O birkaç yılın ne pahasına geleceğini biliyor musun?"

"Charlotte," dedi Richard sessizce. Ergenlik çağındaki kız ona bakıyordu, kara gözleri telaşlıydı.

Kendini kontrol etti ve büyüünün karanlık akışlarının etrafına yayıldığını gördü. Kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Utancını tekrar içine çekti.

"Fedakârlığınızın derinliği için size en derin saygı ve hayranlığımı sunuyorum leydim." Declan ayağa kalktı ve onun önünde eğildi. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Onu bitirmek için neye ihtiyacın var?" Richard sordu.

"Bir itiraf," dedi Declan. "Tercihen bir düzine yanılmaz tanığın önünde."

Bu asla olmayacaktı. İçinde bir şeyler yavaş yavaş ölüyordu. Belki de umuttu.

"O zaman bunu sizin için temin etmemiz gerekecek." Richard ayağa kalktı. Declan da kalktı.

Ayağa kalktı.

Declan, "Evde kalabilirsiniz," dedi.

Richard ona baktı. Charlotte başını hafifçe salladı. Kederleriyle baş başa kalmaları ve bunu bir aile olarak halletmeleri gerekiyordu. Richard ve kendisi bunun bir parçası değildi ve kendi umutsuzluğuyla baş başa kalmak istiyordu.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız ama yolumuza devam etmemizin en iyisi olacağına inanıyorum," dedi Richard. "Ne kadar az birlikte görünürsek o kadar iyi."

Declan onlara ofisinden çıkarken eşlik etti.

Dışarıda kurşun rengine yoğun bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Bir rüzgâr saçlarını çekiştirdi; fırtına yaklaşıyordu. Charlotte ilk kez hâlâ adada giydiği kıyafetleri giydiğini fark etti. Pantolonunda Richard'ın kılıcından arta kalan bir kan lekesi vardı. Tuniğindeki dumanın kokusunu alabiliyordu. Enkaz gibi görünüyordu. Onu evlerine kabul etmeleri bile bir mucizeydi.

Merdivenlerde kız, sözsüz bir çaresizlikle Richard'a baktı.

Ona sarıldı ve saçlarını nazikçe öptü. "İn'de olacağım." Ona katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Bunu George'a ver. Malikâneneden ayrılma. Sana ihtiyacım olabilir."

Başını salladı.

Richard merdivenlerden faytona doğru inmeye başladı ve Charlotte da onu takip etti. Başka ne yapabilirdi ki?

Kapılar açıldı ve Rose dışarı fırladı. "Bekle!" Charlotte durakladı.

"Ölmeden önce nasıldı?"

"Büyükannen iyiydi," dedi Charlotte. "Senden ve çocuklardan sık sık bahsederdi. Hediyelerinizin hepsini sakladı. Ona gönderdiğin gözlükler bütün kasabayı kıskandırmıştı. Mary Tomkins kıskançlıktan neredeyse hastalanacaktı."

Rose'un üzerinden perili bir bakış geçti.

"Sağlıklıydı," diye devam etti Charlotte. "Ağrılarını takip ettiğimden emin oldum. Saygı duyulan biriydi. En büyük endişesi saçında bir guguklu saati tutmaya çalışmaktı. Sizin ve çocukların onu sevdiğini biliyordu Leydi Camarine. Kendi seçtiği Edge'de kaldı ve bir çift vahşi at bile onu oradan çekip çıkaramazdı. Büyükanneniz kendini asla bir kurban olarak görmedi. Belki biraz küstahça olacak ama sizin de onu bu şekilde görmemenizi öneririm. Eğer suçlanacak bir şey varsa, o da onu öldüren insanlar ve benim, çünkü yardıma ihtiyacı olduğunda yeterince hızlı değildim."

Charlotte döndü ve faytona doğru yürüdü. Kendini bitkin ve boş hissediyordu, tamamen kazınmıştı.

"Leydi de Ney," diye seslendi Rose.

Charlotte tekrar döndü.

Rose eğildi. Derin, resmi, tuhaf bir selamdı. "Seni suçlamıyorum. Onları suçluyorum. Büyükannemle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Charlotte ona. Sadece uzaklaşmak istiyordu. Richard faytonun kapısını onun için açtı ve Charlotte içeri girdi. "Yolculuk uzun sürmeyecek," diye söz verdi ve kapıyı kapattı. O sırada Charlotte Onu ön tarafa, gösterge panelinin beklediği sürücü koltuğuna oturttu. Atsız fayton yola çıktı.

Kendine iki yıl olduğunu hatırlattı. Richard'ın bu noktaya gelmesi bu kadar uzun sürmüştü. Bu işe başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı. Bu, Richard'ın

Hayatının en zor haftasıydı ama sadece bir haftaydı. Bir mr gibi gelse bile.

Yağmur faytonu ıslattı. Cam pencereden dışarı baktığında gri bir su bulutu gördü. Yağmur damlaları tavanı bombardımana tutmuş, faytonun pürüzsüz reçine duvarları boyunca sanki bir şelalenin altındaymış gibi kayıyor ama yine de tamamen kuru kalıyordu. Charlotte yüzünü kapattı ve ağladı. Bu, gerçek bir yastan çok, gözlerinden akan yaşları sıkkan saf bir basınçtan doğan sözsüz, sessiz bir hıçkırıktı.

Fayton durdu. Kapı tekrar açıldı ve kadın, zayıflığının izlerini yüzünden sileceği için minnettar bir şekilde kendini sağanağın içine attı.

Uzun ağaçlar dar bir araba yolunu çevreliyordu. Önünde bir ev, tüylü bir ayı gibi yağmurun altında çömelmiş duruyordu. Yosunla yeşillenmiş çatının altındaki koyu renkli kütük duvarları zar zor seçebiliyordu. Yukarıda şimşekler çakıyordu. Bir an sonra gök gürültüsü yağmurun uğultusunu yırttı. Richard onun elinden tuttu ve araba yolundan eve doğru koşmaya başladılar. Charlotte merdivenlerden dar verandaya koştu, Richard kapıyı açtı ve Charlotte minnetle içeri eğildi.

ON

"IŞIKLAR," dedi Richard.

Duvarlarda yanan soluk sarı fenerler, kulübeyi huzur veren ışıklarıyla yıkıyordu. Narin buzlu küreler, parlayan üzüm salkımları gibi ahşaptan sarkıyordu. Kulübenin düzeni açık ve sadeydi: Ortada iki büyük kanepeler karşılıklı duruyor, yanlarında da yakışıklı, erkeksi kahverengi bir koltuk bulunuyordu. Kanepelerin arasında klasik bir Adrianglian ateş ocağı duruyordu; dikdörtgen bir taş konstrüksiyondur ve ızgarası evin dışına çıkan bir davlumbaz tarafından kısmen gölgelenmişti.

Sol tarafta, ahşap merdivenler bir yatağı taşıyan küçük bir çatı katına çıkıyordu. Merdivenlerin altında, kâğıt yığınlarıyla dolu bir masa duruyordu. Adrianglia'nın büyük bir haritası, Richard'ın eliyle çizilmiş oklar ve notlarla duvarı süslüyordu.

Sağ duvarın en köşesinde, süslü bir buzluk ünitesi kutusu ve küçük bir ocakla tamamlanmış bir mutfak yer alıyordu.

Richard onun yanından geçti, bir kibrit çaktı ve çukura attı. Hemen alevler yükseldi. Gitmeden önce ateşi söndürmüş olmalı.

Uzun pencereler evin dışını, soğuk yağmurun gri tufanında ıslanan ormanın tamamını görüyordu. Penceresiz duvarın her santimi kitaplıklarla doluydu. Raflarda her şekil ve büyüklükte ciltler duruyor, tuhaf nesnelerle kesintiye uğruyordu. Kitapları severdi. O da severdi.

Mekân sıcak ve davetkârdı, kütüklerin çıtırtısı yağmura karşı yatıştırıcı bir kontrpuan oluşturunuyordu. Garip bir nedenden ötürü evin sade, neredeyse kasvetli olmasını beklemişti ama rahat ve davetkârdı. Adam onu kişisel alanına, evine kabul ediyordu.

"Havlu?" diye sordu, ona yeşil bir havlu uzatarak.

"Teşekkür ederim." Havluyu aldı ve orada durup aptal gibi havluya baktı.

"Duş almak ister misin? Su buzluğun bobinleri tarafından ısıtılıyor, bu yüzden sıcak olmalı" dedi. "Sağ taraftaki kapıdan girebilirsin. Dolapta temiz giysiler var."

İlahi Na Adası'nı teninden temizleyebilirdi.

Banyoda standart bir Adrianglian duşu vardı. Suyun ilk damlaları yüzüne çarptığında Charlotte nefes verdi.

On dakika sonra dolabı karıştırdı ve üzerine çok uzun gelen bir tunik ile kalçalarını sıkan bir çift yumuşak yün pantolon buldu. Havluyu başına türban şeklinde sardı ve banyodan çıktı. Richard onun ateş çukurunun yanındaki kanepeye yerleşmesini bekledi ve kendi havlusuyla banyoya girdi.

Alevleri izledi ve düşünmemeye çalıştı. Eğer kendini bu kadar kırılmış hissetmeseydi, raflar boyunca yürür, parmaklarıyla kitapların sırtlarını okşardı. Onun nelerden hoşlandığını, hangi kitapları okuduğunu bilmek istiyordu ama yenilgi kalın, donuk bir battaniye gibi etrafını sarmıştı ve onunla mücadele edemiyordu.

Ateşin sıcaklığı tenini ısıttı ve kendini en azından o an için temiz, sıcak ve güvende olmanın verdiği basit, yetersiz zevkin tadını çıkarmaya zorladı. Kafasını kaldırdığında Richard banyodan çıkmış ve ona doğru geliyordu. Havluyu saçından çekti ve aşağıya bıraktı.

Onun karşısına oturdu. Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, ateş aralarında çıtırdıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Kaybettik," dedi sesindeki başarısızlıktan nefret ederek. "Bir savaşı kaybettik. Ben savaşı kazanmaya niyetliyim." "Nasıl?" diye sordu.

"Köle tacirlerini kimin yönettiğini biliyoruz. Elimizde beş kişinin ismi var. Onları inceliyoruz, sonra da peşlerinden gidiyoruz" dedi.

Peşlerinden gitmek mi? Parası olan asilzadelerin, gücü olan kraliyet eşrafının, kralın kuzeninin peşinden... "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Charlotte?" diye sordu sessizce. "Vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bu işi sonuna kadar götürmeliyim. Ben sadece . . . Tükenmiş hissediyorum. Her şeyin biteceğini sanmıştım."

"Ama değil."

"Hayır." Onunla yüzleşti. "Gerçek şu ki ben zayıfım Richard. Tüm kararlılığıma rağmen, bir çıkış yolu gördüğüm anda üzerine atladım. Defterleri bulduğumuzda büyük bir rahatlama hissettim. Umut hissettim. Henüz uçurumun kenarına gelmedim. Durabilir ve sihrimin o yönünü bir daha asla kullanmayabilirdim. Hayatta yeni bir şans yakalamıştım ama şimdi o da gitti."

"Bu bir g  , zayıflık değil. Gördüğünüz ve yaptığınız her şeye rağmen insanlığınızı korudunuz. Buna hayranım."

Başını iki yana salladı. "Burada hayranlık uyandıracak bir şey yok. Ben sadece çok bencil bir kadını . Zaferimiz elimizden alındı ve mücadeleye daha yeni başlamış olmama rağmen ilk gerilemede umutsuzluğa kapıldım bile. Nasıl devam edebiliyorsun? Daha kederli olacağını düşünmüştüm."

" yleyim. şimdiye kadar aksiliklere alışmıştım ama bu seferki yıkıcı." Nemden neredeyse simsiyah olmuş nemli saçları yüzüne d k lm şt . Ateşin ışığı teninde oynaşıyordu. "Bununla mücadele ettim ama aynı zamanda çok bencil bir adamım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona şöyle bir baktı. "Bu iş biterse gideceğini fark ettim."

Köle tacirleri, Brennan ve onları adalete teslim etmenin önündeki aşılmaz engeller zihninden silinip gitmişti. O tam oradaydı. Tek yapması gereken ayağa kalkıp iki adım ileri gitmek ya da onu içeri davet etmekte. Onun olabilirdi.

Charlotte çenesini kaldırdı. "Artık buradayım. Senin evinde."

Richard hareket etmeyi bıraktı. Tüm dikkatini ona vermişti.

 ne doğru eğildi ve elini uzun sarı saçlarının arasından geçirerek omuzlarına dökülüp yüzünü çerçevelemesine izin verdi. Tamamen ona odaklandı.

Bakışlarında hayranlık, arzu ve sert bir erkek sahiplenmesinin dokunuşunu okudu. Bu onu sersemletti.

"Asıl soru, bu konuda bir şey yapacak mısın Richard?"

Richard hızlı bir adımla aralarındaki mesafeyi açtı, sonra kollarını ona doladı. Onun eğildiğini gördü ve gözlerini kapattı. Dudaklarının ilk dokunuşu onu ürpertti, korku ya da heyecanla değil, çaresiz, her şeyi tüketen bir istekle. Dudakları ona bilmesi gereken her şeyi tek bir ses bile çıkarmadan anlatmıştı: onu umutsuzca istediğini, umduğunu, onu zorlamayacağını. Onun güzel olduğunu düşündüğünü.

Dili dudaklarına değdi ve kadın başını eğip ağzını açarak onun da

kendisini istediğini belli etti. Adam onun tadına baktı, daha derin öptü, daha fazlasını vaat ederek baştan çıkardı ama geri durdu. Vücudu

sıkılaştı. Göğüsleri adamın göğsüne bastırdı. İçinde derinlerde yatan bir arzu kıvılcımlandı. Birden kendini boş hissetti ve onunla dolu olmak istedi. Adam bunu hissetti, sanki mükemmel bir uyum içindeydiler ve onu daha sıkı, sahiplenici bir şekilde çekti.

Adamın elleri tuniğinin altından sırtını okşadı ve parmaklarındaki nasırların derisine hafifçe sürtünmesiyle oluşan sertlik, sırtının hassas kaslarında artçı şoklar yarattı. Onun sıcak gücüyle sarmalandığında, sözcükleri ve kendi farkındalığını bıraktı ve sadece onu öptü, ona sahip olmanın basit zevkinin tadını çıkardı. Adamın tadı sandal ağacı, duman ve mutluluk vaadiydi.

"Çok güzel," diye fısıldadı kulağına ve dudaklarını, yanaklarını, sonra boynunu öptü, onu erimeye ikna etti. Çok yavaştı. Fikrini değiştireceğine dair ani bir korku onu sardı.

"Yatak," diye fısıldadı ona.

Onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağına aldı ve merdivenlerden çatı katına kadar taşıyarak yorganın üzerine bıraktı.

Yatak çok büyüktü.

Yapmak üzere olduğu şeyin tüm gerçekliği, Charlotte'un omuzlarına sakatlayıcı bir yük gibi çöktü.

Yutkundu. Kıyafetlerine sıçrayan kan gözünün önünden geçti. Bunu unutmak istedi. Şu anda giydiği kıyafetler temizdi ama yine de gitmelerini istiyordu çünkü teninin kandan arınmış olduğunu biliyordu.

Tuniği kendi kendine çıkarmaya başladı, sonra adamın elleri karnının çıplak tenine dokundu ve yukarı, sırtına doğru kayd, hiç erotik olduğunu düşünmediği ama şimdi içinden küçük arzu titreşimleri gönderen yerlerini okşadı. Boynunu öptü, tuniğini sıyırdı ve göğsünü öptü, yavaş ve kendinden emin bir baştan çıkarma hareketiyle aşağı doğru indi. Kocas, da böyle yapardı.

Yutkundu ve geri çekildi. Richard durdu.

Kendine güveni buharlaşmıştı. Gömleği açık bir şekilde orada otururken kendini çok savunmasız hissediyor, acı verici bir şekilde utanıyordu.

Richard yutkundu. Onun geri adım atmak üzere olduğunu hissetti ve elini kavradı. "Hayır."

Durdu.

"Seni istiyorum," dedi ona. "I . . ." Karmakarışık duygu yumağını anlamlandırmaya çalıştı.

Richard yatağın yanına çömeldi. "Bir keresinde bir kadın bana kelimeleri kullanmamı söylemişti." "Ben kısırım," dedi acımasız bir dürüstlikle. "Seks yapmakla ilgiliydi çocuklar. Sevmek istiyorum." Sesi çok muhtaç ve çaresiz geliyordu. "Korkuyorum."

"Benden mi?"

"Yakınlık." Yutkundu. "Onunla olduğumdan daha farklı olmasına ihtiyacım var."

Onu öldürdü. Her şeyi mahvetti, eski kocasının gölgesini yatak odasına getirdi ve şimdi Richard nasıl bir şey olduğunu bilmeden ondan farklı olmanın yükünü taşıyacaktı. Bu haksızlık ve bencillikti. Ondan uzaklaşacaktı.

"Beni istiyor musun?" Richard sordu. "Evet." Ne kadar istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Richard tuniğini çıkardı. Altından vücudu güçlü, oyulmuş kaslarla dalgalanıyor, bronz teni eski yara izleriyle aydınlanıyordu. Richard'ın ayakkabılarını çıkarışını sessizce izledi. Onu pantolonu takip etti. Adam tahrik olmuştu.

Tanrım, çok tahrik olmuştu.

Richard yatağa oturdu, oymalı ahşap yatak başlığına yaslandı ve kaslı kollarını başlığın üst kenarına dayadı. Sert vücudu çarşafların üzerinde neredeyse çökmüş görünüyordu.

"Gel," diye davet etti.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Farklı olmasını istiyorsun. Gel, farklı olsun."

"Ben mi?"

"Sen."

Kontrolü ona veriyordu. Bununla ne yapacağından emin değildi. *Bir şeyler* yapacaktı.

Charlotte soyundu, başını salladı, sarı saçlarının bir bulut gibi üzerine düşmesine izin verdi ve yatağa oturdu.

Adam ona öylesine sınırsız, neredeyse vahşi bir ihtiyaçla bakıyordu ki, kadın kızardı. Bütün frenleri boşalmıştı. Bu görgüsüz, görgü kurallarına uymayan, kendini dizginlemeyen bir Richard'dı. Onun buz olduğunu sanıyordu. Onun ateş olduğunu hiç bilmiyordu.

Gariplik kayboldu ve yerini saf heyecana bıraktı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu ona.

"Ne istersen."

İstediği her Şeyi. Elini kaldırdı ve göğsüne dokundu, parmaklarını göğüs kaslarının sert bölmeleri arasındaki dar oyukta gezdirdi. Adam gerildi, vücudu onun dokunuşuyla gerildi ama ellerini yatak başlığının üzerinde tuttu. Kendini çok özgür ve ... ahlaksız hissediyordu. Evet. Doğru kelime buydu.

Charlotte parmaklarını daha aşağı kaydırarak adamın karın kaslarının sert çıkıntılarını okşadı, elini daha aşağı kaydırarak göbeğini geçti ve aşağıya doğru uzanan koyu renk saç çizgisini izledi.

"Richard?"

Sesi gergindi. "Evet?"

"Kontrolün ne kadar iyi?"

"Ne kadar iyi olmasını istiyorsun?" Sesi gergin geliyordu. Yatak başlığını kavrarken pazuları şişmişti.

"Ellerini yatak başlığının üzerinde tutabilir misin?" "Eğer istersen, evet."

Şaftının pürüzsüz başına dokundu ve adam karşılık olarak esnedi, kendini hafifçe yorganın üzerinden kaldırdı.

"Hadi öğrenelim," diye fısıldadı.

Adamın sert uzunluğunu okşadı ve boynunu öpmek için başını eğdi. Kirli sakalının törpüsü dilini tırmaladı. Biraz ter ve sabun tadı aldı. Adam inledi. Gülümsedi ve onu tekrar öptü, dudaklarını, göğsünü, dilini meme uçlarında, sert karnında gezdirdi. Bacaklarının arasına ısrarcı bir sıvı sıcaklığı yayıldı. Gerçekten her Şeyi yapabilirdi. Ona izin verecekti. Kontrol tamamen ondaydı. Heyecanı tavan yaptı.

Dilinin ucuyla adamın göbeğinden aşağıya doğru bir çizgi çizdi ve derinin altındaki sertleşmiş çelik gibi kasların gerildiğini hissetti.

Şaftını ağzına soktu.

Kollarını esnetip kendini ve onu kaldırırken sırtı kavislendi. Yatak başlığı gıcırdadı.

Onu yaladı, disiplinini test etti. Vücudu titredi. Tekrar inledi. "Bunu yapmak istemeyebilirsin. Benim için uzun zaman oldu."

"Benim için de." Adama sarıldı, göğüsleri adamın dudaklarına birkaç santim uzaklıktaydı. Adamın bacaklarının arasına bastırđığını hissetti. Adam ona bakıyordu, bakışları sıcak bir okşayış gibiydi. Güçlü kaslı vücudundan, ateşin ısıttığı teninin dokunuşuyla yanmasına ve ona bakışına kadar onunla ilgili her Şey inanılmaz derecede erotikti.

Kalçalarını yana yatırdı. Adamın sıcak ve sert boyu bir zevk dalgası halinde içine kayarak onu içten içe gerdi. Charlotte soluk soluğa kaldı, sırtını kamburlaştırdı ve adamın tüm uzunluğunu içinde hissetti. Kendini sıkı ama esnek, uysal, sıcak ve daha fazlası için sabırsız hissediyordu.

"Tanrılar, seni istiyorum," diye hırladı.

İleri doğru sallanmaya, onun üzerinde kaymaya başladı. Cennet gibi hissettiriyordu ama daha fazlasını istiyordu.

"Şimdi dokun bana," diye fısıldadı. "Lütfen."

Yatağı itti, kalçalarını kavradı, gıcırdatarak daha derine soktu. Ağzı önce göğsünü, sonra da duştan yeni çıkmış meme ucunu buldu. Dili üzerinde kaydı ve kadın tepki olarak kasıldı, o kadar yoğun bir his dalgası vardı ki neredeyse acıtacaktı. Adam onu emdi ve kadın onun üzerinde titredi, geriye doğru eğildi, ona daha hızlı bindi. Eklemleri sıvıya dönüştü.

Elini bacaklarının arasına kaydırды ve oradaki hassas sinir düğümüne dokundu. Mutluluk onun içinde çağıladı.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen."

Onu okşamaya devam etti, parmakları ustaca, doğru miktarda basınç ekleyerek, hareketine uyuyordu. Kombine hisler onu bunalıttı, onu daha da yükseğe kaldırdı. Başı dönüyordu ama her anı, her okşamayı uçuğunun kenarında geziniyormuş gibi hissediyordu.

Nefesi hızlı iniltiler halinde geliyordu. Vücudu onun altında o kadar sertti ki, her bir kası gerginlikten gerilmişti. Saf şehvetten doğan erkeksi bir yarı hırıltı çıkardı. Bu, içindeki derin bir kadınsı içgüdüyü tetikledi ve onun zevkinin de kendisinininki kadar yoğun olduğunu söyledi.

Ve sonra içindeki coşku dalgaları kabardı, buluştu ve uçuğundan aşağı düştü. Omurgasındaki tüm güç tükendi. Öne doğru yığıldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, erotik mutluluk içinde kaybolmuştu.

Onu tekrar yorganın üzerine yatırdı. Onu öptü, ellerini sırtında gezdirdi. Adam, hareket etmesini engellemiş gibi yaparak onu sabitledi ve ona, ağzına, göğüslerine, kalçalarının kabarıklığına baktı. Yüzündeki erkek memnuniyeti ifadesinde çok derinden tatmin edici bir şey vardı. Adamın onu uzun zamandır istediğini ve sonunda elde ettiğini fark etti.

"Seni istiyorum," diye
fısıldadı. "Benim misin,
Charlotte?" "Evet."

"Hayır demeliydin. Artık benimsin ve gitmene izin vermeyeceğim."

Adam, yumuşak ve hızlı bir ritim tutturarak kadının içine girdi.

Kadın eridi,

Bir kez daha zevkin doruğuna çıkmak için çaresizce onun itişlerine uyuyordu. Gözlerini kapatmadı. Onun yüzünü izledi, aldığı zevkin her anını içti. İtmeye devam etti, tüm vücudu gerginlikle gerilmişti, sırtındaki kaslar parmaklarının altında sert kablolar gibi güçlüydü. Ondan zevk alıyordu. Birkaç dakika sonra, orgazmın artçı şokları onu sarsarak tekrar doruğa ulaştı. Vücudu sertleşti, bir titreme onu kavradı ve tatmin olmuş bir erkek iniltisiyle kendini onun içine boşalttı.

Kadın ona tutundu, bırakmak istemiyordu. Adam döndü, ağırlığını yatağa verdi ve birbirlerine sarılmış halde uzandılar. Kendini çok mutlu hissediyordu, yürek parçalayacak kadar mutlu.

"Tekrar böyle olabilir mi?" diye sordu.

"Nasıl olmasını istersen öyle olabilir," dedi ve dudaklarından öptü.

Kadın gözlerini kapadı ve gülümsedi.

* * *

"Bunu neden yaptığını bana hiç söylemedin. Neden köle tacirlerinin peşinden gittiğini."

Richard başını çevirdi ve ona baktı. Charlotte yorganın üzerinde yüzüstü yatıyordu, hâlâ çıplaktı ve tamamen ona aitti. Görkemli saçları sırtından ipeksi bir şelale gibi dökülüyordu. Yüzü, boynu ve kolları bronzlaşmıştı ama göğüsleri ve poposunun kabarıklığı solgundu ve bu solgun tenin samimi çıplaklığı son derece seksi görünüyordu. Onun yanında yatıyordu, memnun, hatta belki de mutlu, tamamen rahat, gümüş gözleriyle ona bakıyordu. Yağmurun içinden parlayan güneş ışığı gibi, diye düşündü.

Mmm. Benim Charlotte'ım. Benim Charlotte'ım.

Onu mutlu etmiş, inletmiş ve daha fazlasını istemesini sağlamıştı. Elinden gelse, her şeyin hep böyle olmasını sağlayacaktı.

Her zaman böyle olabilirdi, diye fısıldadı içinden sessiz bir ses. Onu yanına alıp ortadan kaybolabilirdi. Öylece çekip gidebilirdi. Kimse onu suçlamayacaktı. Anılarındaki hayaletlerden başka kimse.

Richard uzandı ve onun omzunu okşadı.

"Camarine Malikanesi'ndeki kızını hatırlıyor musun? Hani bizimle tanışan?"

"Birbirinize benziyorsunuz. O senin kızın mı?"

"O benim yeğenim. Adı Sophie."

"Sophie mi? Sayıkladığın zaman kurtardığın Sophie mi?"

Başını salladı. "Büyükanнем ve büyükbabamın birkaç çocuğı vardı. Babam en büyük oğullarıydı ve Gustave, amcam, ikinci en büyükleriydi. Ailemiz bir kan davasına karışmıştı. Mire'da herkes birileriyle kan davası güder. Bizim kan davamız eskıydı, kökleri derindi."

"Baban bu yüzden mi pazarda vuruldu?"

"Evet. Aileye bakmak için çok gençtim, Mire standartlarına göre hala bir çocuktum ve Gustave çok daha uygun biriydi. Klanımızın reisi oldu. İki kızı oldu, şimdi Earl Camarine'in en iyi arkadaşıyla evli olan Cerise ve Sophie."

"Yani sen onun kuzenisin?"

"Teknik olarak. İlişkimiz her zaman daha çok bir amca ve yeğen ilişkisiydi. Ben onun babası olacak yaştayım. Gustave sık sık meşgul olurdu. Bir gün karısını ve Cerise'i de yanına alarak dışarı çıkmıştı. Sophie beni görmeye geldi. Nehirden tekneyle en yakın kasaba olan Sicktree'ye gitmek istiyordu. Annesinin doğum günü yaklaşıyordu ve biraz şarap satıp ona bir hediye almak istiyordu."

Hikâyeyi anlatmak, içindeki eski yarayı deşmek gibiydi. Bunca yıl sonra hâlâ bu kadar acımasına şaşırmıştı. "Celeste, ikinci kuzenim, onunla birlikte gidiyordu. Bunda bir sakınca görmedim. Celeste yetenekli bir genç kadındı ve iyi bir nişancıydı. Mire'da herkes herkesi tanır ve ailemizin tehlikeli bir ünü vardı. Kan davalı aile dışında kimse onları rahatsız etmeye cesaret edemezdi ve aramızdaki kan davası soğumuştı. Onlara devam etmelerini söyledim.

"Yaklaşık yirmi dakika sonra bir grup köle taciri onları buldu. Celeste'in kafasına bir kurşun sıkmışlar. Suya düştü ve Sophie de peşinden suya girdi. Sophie su yüzeyine çıktığında, köle tacirleri bir kürekle kafasına vurdular ve onu teknelerine çektiler."

Charlotte ona yaklaştı ve parmaklarını onun parmaklarına doladı.

"Köle tacirleri Mire'da duyulmamıştır. Louisiana ile olan sınır Girebilecekleri tek yer orası ve çok sıkı korunuyor. Dükalık tarafından biri o baskın için köle tacirlerini içeri almış olmalı. Kim ya da neden olduğunu asla öğrenemedik. Kızlar eve gelmedi ve o akşam nehre gittik ve Celeste'in cesedini bulduk. Bataklığı taramaya başladık ama Sophie'yi kimin ya da neden kaçırdığına dair hiçbir fikrimiz yoktu."

"Onu nereye götürdüler?" Charlotte sordu.

"Ormandaki bir deliğe. Özellikle çocuk istiyorlardı. Onu yerdeki bir deliğe koymuşlar. Sophie ikinci gün bir adamın onu ziyaret etmek için aşağı indiğini söyledi. Onu taciz etmiş ve elbiselerini yırtmaya çalışmış."

Charlotte'un gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sophie parlayabilir. O da çoğumuz gibi iyi eğitilmiş. O zaman eğitimi tam değildi ama kendini savundu. Adamın gözlerine doğru parladı ve onu öldürdü. Ceza olarak onu beslemeyi ya da su vermeyi kestiler. Onu bulmamız sekiz gün sürdü. O kampı dün görmüş gibi hatırlıyorum. Yarı su dolu çukurlar, açlıktan ölen çocuklar, bazıları ölmüş, bazıları ölüyordu. Köle tacirlerini katlettik. Sophie'yi çıkarmak için deliğe girdim. Onu kaldırmak için köle tacirinin cesedinin üzerine çıktım. Bir kısmı kayıptı."

"Şafak Anne, onu yedi mi?"

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. Onun için ne zaman geleceğimizi bilmiyordu ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptı. Ama asla eskisi gibi olmadı. Önce saçını taramayı bıraktı. Sonra güzel kıyafetler giymeyi bıraktı. İsmi sevmeyeceğine ve Lark olarak çağrılmak istediğine karar verdi. Zamanının çoğunu ormanda geçirdi ve konuşmayı bıraktı. Küçük av hayvanlarını avlar ya da bir leş bulup ormandaki bir ağaca asardı çünkü kendisinin bir canavar olduğuna inanırdı ve biz de onu kendi başının çaresine bakması için ormana götürürdük."

Charlotte doğrulup oturdu. "Ona yardım ettin mi?"

"Bataklık'ta şifa kolejlere yok," dedi. "Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, sanki onlardan biriymişim gibi kaçıyor. Kuzenlerimden biri hekimdir. Senin gibi değil ama kendi tarzında yetenekli. Sophie'yi birkaç kez muayene etti. Fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu. Ama Sophie her zaman annesine yakındı ve ailesiyle arasında bir bağ kaldığı sürece, zaman verildiğinde yavaş yavaş iyileşeceğini düşündüm. Ama El çağırmaya geldi."

"Louisiana casusları mı?" Charlotte'un gözleri büyüdü.

"Ailemizin sahip olduğu bir şeyi istiyorlardı. Bahsettiğim sürgünü hatırlıyor musun? Vernard?"

"Evet."

"Soyadı Dubois'ydı. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Charlotte kaşlarını çatı. "Vernard Dubois, benim zamanımdan birkaç on yıl önce Louisiana Dükalığı'nda ünlü bir tıp bilimcisiydi. Bazı şeyler okudum."

Çalışmalarının çoğunu uygulamalı tıbbi botanik üzerine yoğunlaştırdı. Bazı insanların düşündüğünün aksine, Kolej şifacıları tıp eğitimlerini sadece büyü kullanımıyla sınırlamazlar. Farmakoloji, herboloji ve diğer disiplinleri tıpkı diğer tıp uzmanları gibi çalışırız. Saçmalıyorum. Aynı adam mıydı?"

"Evet. Sophie'nin büyükbabası."

Charlotte gözlerini kırıştırdı.

"Louisiana onu Bataklık'a sürgün etti çünkü büyü değiştirmenin yasak bölgesine girmişti."

"Bu çok zengin." Charlotte homurdandı. "Casuslarını sihirli canavarlara dönüştürüyorlar. İnsan vücuduna yaptıkları bazı şeylere inanamazsınız."

"Yapardım," dedi ona. "Birçoğunu öldürdüm."

Eğildi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Dubois'nın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Bir cihaz yaptı. Bunun bir iyileştirme cihazı olmasını istiyordu ama bunun yerine insan vücudunu yok edilemez bir canavara dönüştürdü. El bunu istedi. Louisiana, sihirle değiştirilmiş casuslarından oluşan bir birimi, kendisine Örümcek diyen bir adamın liderliğinde Mire'a gönderdi. Sophie'nin ailesini kaçırdılar. Bu bize ailemizin üçte ikisine mal oldu ama onları yok ettik."

"Sophie'nin ailesi mi?"

"Örümcek annesini birleştirdi."

Şok Charlotte'un yüzünü tokatladı. Richard da ilk öğrendiğinde böyle tepki vermişti. Füzyon süreci, insan dokusunu bitkininkiyle birleştirerek, insanın tüm anılarına sahip ama iradesi olmayan simbiyotik bir varlık yaratıyordu. Geri dönüşü olmayan ve acı verici bu süreç, hem Cerise'i hem de Sophie'yi annelerinden mahrum bırakmıştı.

"Gustave hayatta kaldı," dedi. "Yani Sophie'nin bir ebeveyni var. Mirror ailemizi Adrianglia'ya taşıdığında, Lark'ı geride bırakacağını ummuştum. Paçavraları elbiselerle takas etti ve şimdi görgü kuralları dersleri alıyor. Geri kalan zamanlarda da antrenman yapıyor."

"Kılıcıyla mı?" Charlotte tahmin etti. Ailelerinin nasıl çalıştığına dair bir fikir edinmeye başlamıştı.

Richard başını salladı. "Onun kendini bu kadar adadığını hiç görmemiştim. Sürekli antrenman yapıyor. Üç yıl önce hiç ilgisi yoktu. O zamanlar bana sorsaydınız, size en iyi ihtimalle vasat bir dövüşçü olacağını söyledim. Bugün,

Ona öğretebileceğim şeyler tükeniyor. Katil içgüdüsünü geliştirdi, acımasız ve kendini dizginleyememesi beni endişelendiriyor. Bir şey onu yönlendiriyor."

"Sence köle tacirlerinin peşine mi düşmek istiyor?"

"Bilmiyorum. Sana kardeşimden bahsetmiştim. Bir tane daha *vardı*, üvey kardeşimiz Erian. Babam öldüğünde o daha çocuktı. Onun hemen yanında duruyordu. Bu onu onarılamaz şekilde yaraladı. Yıllarca sakladı ama sonunda nefreti onu tüketti. Onun için bunu istemiyorum."

"Köle tacirlerini öldürerek onu iyileştirebileceğini mi düşünüyorsun?" Charlotte sordu.

"Hayır. Ama onu kendi intikamını alma ihtiyacından kurtarabilirim. O iyi bir savaşçı ama hâlâ bir çocuk. Köle tacirlerinin peşinden giderse ölecek. Ölmese bile intikam peşinde koşmak ona daha çok zarar verir. Kölelik bir sapkınlık. Zamanımızda var olmamalı ama var ve ben buna izin vermeyeceğime karar verdim. Bunu tüm kıtada durduramam ama burada, Adrianglia'da durduracağım. Sophie benim gördüklerimi asla görmek zorunda kalmayacak. Onların zulmünün onu daha fazla yaralamasına izin vermeyeceğim." Sesi bir hırıltıya dönüştü. Kendini tuttu. "O gemiye binmesine ben izin verdim. 'Bunda bir sakınca görmüyorum' diyen bendim. Devam et."

"Bilemezdin."

"Bu, olayın gerçekleştiği gerçeğini değiştirmez."

"Richard, bu senin hatan değil. Onun da suçu değil. Onu Leydi Augustine'e götürebilirim. O benim Ganer Koleji'ndeki vekil annem. O bir zihin yatıştırıcıdır ve ruhu iyileştirmede benim bedeni iyileştirmede olduğum kadar iyidir. Sophie'ye yardım edebilecek biri varsa o da odur ve edecektir."

"Yardım istediğinden emin değilim." Bu onların tarzı değildi. Kimse yabancılara güvenmezdi.

Charlotte kollarını kaldırdı. "Tabii ki yardım istemiyor. Hiçbirimiz on beş yaşındayken ve dünya bizi mağdur etmişken yardım istemeyiz. Bu yüzden hayatımızda bu kararı bizim yerimize verecek yetişkinler var. İstemiyor olabilir ama buna ihtiyacı var. İşimiz bittiğinde, öyle ya da böyle, onu üniversiteye götüreceğine söz ver. Eğer ikimiz de hayatta kalmazsak, kız kardeşi ya da Rose onun oraya gitmesini sağlamalı. Bir mektup yazacağım. Yanında götürürsen, Leydi Augustine seni görecektir. Bana söz verir misin?"

"Söz veriyorum," dedi

Richard. "Seni tutacağım."

Hüzünlü bir inilti evin içinde yankılandı.

Charlotte gözlerini kırıştırdı. "Köpek mi o?"

"Olamaz. Onu çocuklarla bıraktık." Richard yataktan kaydı. "Hemen döneceğim."

Merdivenden aşağı indi ve kapıyı açtı. Yanından ıslak kürk ve damlayan yağmur suyu kokan siyah bir şekil geçti.

"Senden kurtulduğumu sanıyordum," diye
hırladı. Köpek titreyerek ateş çukurunun
tıslamasına neden oldu.

"Bizim olduğuna karar verdi," diye seslendi Charlotte çatı katından.

Richard kadının kanepeye bıraktığı havluyu aldı ve köpeğin üzerine serdi. Büyük köpek havlunun üzerine uzandı.

Richard merdivenlerden geri çıktı, yatağa uzandı ve onu kendine çekti.
"Senin sıran."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bana eski kocanı neden öldürmek istediğini söyle."

Charlotte sırt üstü döndü, tavana baktı ve iç geçirdi. "Turnabout adil bir oyun mu?"

"Evet."

"Yedi yaşındayken Kolej'e götürüldüm. Yirmi yedi yaşıma kadar bildiğim tek hayat buydu. Maceralar ve aşk hakkında kitaplar okudum. Flört ettim. Erkeklerle bile öpüştüm."

"Şok edici."

"Oh, öyleydi. Orada kaldığım son yıllarda kaçmak için sabırsızlanıyordum. Seyahat edecektim. İsteyebileceğim tüm maceraları yaşayacaktım." Tekrar iç çekti. "Yirmi yedi yaşımda, on yıllık hizmetim karşılığında toprak bağışımı, evimi ve soylu unvanımı aldım. Eve taşındım ve kısa süre sonra dünyanın gerçekte ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Seyahat edecektim, gerçekten edecektim, ama evin işe, bahçenin bakıma ihtiyacı vardı ve iyi kitaplar vardı ..."

Ona kocaman gözlerle baktı.

"Korkmuştun," diye tahmin
etti.

Başını salladı. "İhtiyacım olan tüm eğitime ve özgüvene sahiptim ama bunlarla bir şey yapmaya kendimi bir türlü ikna edemiyordum. Ve sonra Elvei Leremine hayatıma girdi. O bir mavi kanlıydı, kusursuzdu, yakışıklı . . ."

"Ondan şimdiden nefret ediyorum," dedi.

Charlotte gülümsedi, dudaklarını hüzünlü bir şekilde ayırarak. "Aşık olma ve bir aile kurma fikriyle yanıp tutuşuyordum. İşte prensim, çok düşünceli, çok birlikte. Her şey mutluluğa giden mükemmel bir kestirme yol gibi görünüyordu. Erkekleri taramak ve reddedilmekle uğraşmak yerine, ideal kocayı hemen buldum ve onunla evlendim çünkü çok aptaldım. Ailesinin topraklarını miras almak için sırada bekliyordu ama o zamana kadar benimle yaşamasının en iyisi olacağına karar verdik. Hemen çocuklardan bahsetmeye başladı. Altı ay boyunca denedik ve gebe kalmadığımda giderek daha da telaşlandı. Sonunda teşhis konulması için gittim. Bir buçuk yıl boyunca kaçınılmaz olanı reddettim. Tanıdığım en iyi şifacılara gittim. Prosedür üstüne prosedür geçirdim - anıları hala kabuslarıma giriyor. Pes etmeyi reddettim. Bana her zaman, yeterince çabalarsan arzuladığın şeye ulaşacağın öğretildi. Bir kadının gebe kalamadığı, sonra doğru adamla tanıştığı ve aşkın gücü ya da sihirli erkekliği ya da her neyse sorunlarının üstesinden geldiği ve muhteşem üçüzlere sahip olduğu tüm o romantik kitapları okudum. Benim sihirli tedavim de hemen yanı başımdaydı, bundan emindim."

Ona bakmak için döndü. "Ben kısırım, Richard. Geri dönüşü olmayan bir şekilde. Asla bir çocuğum olmayacak. Tedavisi yok."

"Özür dilerim," dedi.

Tereddüt etti. "Senin için fark eder mi? Sana asla bir çocuk veremem."

Onunla kalmayı düşünüyordu. Çok fazla anlam çıkarma, diye kendini uyardı. Tamamen farklı dünyalardan geliyorlardı. O bir asilzadeydi, adam ise neredeyse hiçbir şeyi olmayan bir sahtekâr.

"Ailemde on altı yetişkin var, elliden fazla kişiden geriye kalanlar ve neredeyse yirmi çocuk, çoğunun ebeveynlerinden biri ya da her ikisi de ölü," dedi ona. "Bakmam gereken çok sayıda çocuk var. Benim değerim özellikle kendime ait bir çocuğum olmasına bağlı değil."

Charlotte iç çekti ve onun yanağını okşadı. Parmağı dudaklarında gezindi. "Tuhaf, bunu bana Elvei'yle evlenmeden önce sorsaydın ben de sana aynı şeyi söylerdim. Ama bir şekilde çocuk sahibi olma arayışı hayatımdaki en önemli şey haline geldi. Kendimi eksik hissettim. Sanki gebe kalamazsam bir şekilde kadın olmayacakmışım gibi. Tüm bunların ortasında bir yerde, Elvei'nin aile mirasına konabilmek için bir çocuğa ihtiyacı olduğunu fark ettim. Küçük erkek kardeşiyle rekabet halindeydi ve

bitiş çizgisine ulaşacak ve zıplayan bir bebek dünyaya getirerek toprağına, evine ve ailesinin liderliğine sahip çıkacaktır."

"Kulağına aptal gibi geliyor." *Ona sahipken araziler ve ev kimin umurundaydı ki?*

Charlotte tek omuz silkti. "Çok saftım. Ve at gözlüklerim sıkı sıkıya yerindeydi. Elvei her zaman dikkatliydi. Bazı prosedürlerimde benimle birlikte geldi. Çocuk sahibi olmak için çıktığımız bu yolculuk birlikte yaptığımız bir şeydi. Ortak bir arayışımız vardı ve bunun bizi yakınlaştıracığını düşünmüştüm. Aslında ikimiz de hatalıydık. O düğünden önce tavrını açıkça ortaya koymalıydı, ben de onun nezaketini ve ilgisini sevgiyle karıştırmamalıydım. Sanırım bu ona da zarar verdi. Saplantılı hale gelmişti. Belirli bir pozisyonda seks yapmamız gerekiyordu çünkü birisi ona bunun gebe kalmayla sonuçlanma olasılığının en yüksek olduğunu söylemişti. Yumurtlama grafiğimi çıkarmama yardım ederdi. Bu ikimizi de ele geçiren bir tür delilikti.

Geriye dönüp baktığımda tüm bunlar ürkütücü görünüyor."

Richard nutku tutulmuş bir halde ona baktı. Kocasını tam bir pislikti. Onu bulup canlı canlı derisini yüzmek istiyordu. Ancak bunu yüksek sesle söylemek muhtemelen en iyi strateji değildi.

"Sonunda, tüm seçenekler tükendiğinde, ona haberi verdim. Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini ve beni yine de sevdiğini söylemesini bekliyordum. Bana bir fesih belgesi sundu."

Charlotte acı acı güldü. "Dünyam yıkılmıştı. Onu incitmek istedim ve neredeyse incitiyordum. Bu kadar yaklaştım." İşaret parmağını ve başparmağını birbirinden bir saç teli kadar ayırdı.

"Seni durduran neydi?" diye sordu.

"Bu yanlıştı," dedi basitçe. "Ben bir şifacıydım. İnsanları iyileştirmek için yaratılmıştım, kalbimi kırdıkları için onları incitmek için değil."

İşte bu yüzden o her zaman onun karanlığındaki ışık huzmesi olacaktı. Ona tutunmak zorundaydı. Gitmesine izin veremezdi. Bunu mahvetmemeliydi.

Charlotte gözlerini kapattı. "Biz şifacıların gücümüzün iki yönü vardır: biri yaşamı uzatır, diğeri kısaltır. Sadece birini kullanmaya şartlandırılmışız. O kadar sık tekrarlanır ki, ergenlik çağına geldiğinizde aklınıza kazınmıştır: zarar verme. İyileşmek zor iştir. Büyünün sizi terk ettiğini hissedersiniz. Ama zarar vermek kolaydır. Kendinizi güçlü ve kuvvetli hissedersiniz. Neredeyse öforiktir. Ne kadar büyü harcadığınızı fark etmezsiniz.

Gitti ve sen dramatik bir şekilde çöküp kendini tamamen aptal durumuna düşürdün."

"İstediğin gibi bayılabilirsin. Seni yakalamak için her zaman orada olacağım." Güldü.

Sırıttı.

Charlotte yan döndü ve ona baktı. "Bir şifacı şifacı olmayı bıraktığında iki şey olabilir. Birincisi, tüm büyüleri tükenir ve ölürler. Ve iki ..."

Tereddüt etti.

"İki mi?" Richard sordu.

"Yürüyen bir vebaya dönüşüyorlar. Büyülerini harcarlar, daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını fark ederler ve etraflarındakilerle beslenmeye başlarlar, diğer yaşamları daha fazla öldürmek için yakıtı dönüştürürler. İnsan olmaktan çıkarlar. İlk kez öldürdüğümde, Voshak ve kölelerini enfekte ettiğimde, hepsini öldürecek kadar gücüm olduğundan emin değildim. Bu yüzden onlardan beslendim. Ne kadar harika bir his olduğunu tahmin bile edemezsin."

Sesi titriyordu.

"Bundan korkuyorsun," diye tahmin etti. Kafasının arkasında bir alarm çalmaya başladı. Birkaç yıl önce çok benzer bir şeyi anlatan bir makale okuduğundan emindi. Kitapta bunun büyü kullanıcısı için bir ölüm cezası olduğu iddia ediliyordu.

"Evet. O zamandan beri yapmadım. Bir kere başlayınca, devam etme isteği çok güçlü oluyor. Muhasebecinin malikanesinde, sınıırıma yaklaştığımda, seni hissettim. Yaşam gücünü hissedebiliyordum. Bu beni acıktırdı." Onun yüzüne dokundu. "Korkuyor musun?"

"Hayır." Ondan korkmuyordu; onun için korkuyordu.

Boğazını temizledi. Sesi sessizdi. "Bazı insanlar yaptıkları işte diğerlerinden daha iyi olduklarını düşünürler. Ben düşünmüyorum, biliyorum. Ben kendi neslimin en güçlü şifacısıyım. Bir plaguebringer olmazdım, bu dünyada bir salgın başlatırdım. Yaşayan bir ölü olurdum. Binlerce insanı öldürmektense tüm sihrimi harcayıp ölmeyi tercih ederim."

Gözlerini kapattı. "Bunu hiç yapmamalıydım. Anlamalısın, açıklıkta seni kafeste gördüm, hırpalanmış ve yaralanmıştın ve onlar sanki piknik yapıyorlarmış gibi uzanıyorlardı. Bu beni çok kızdırdı. Onları boşaltmak tek yol gibi göründü ve yaptım. Riskleri biliyordum, sadece büyüün çekiminin ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim."

"Şoktaydın," dedi ona. "İnan bana, oradaydım. Yüzünü gördüm."

"Bu bir bahane değil. Birçok şifacı birkaç yıl sonra ortadan kaybolur. Ben hep bunun tükendikleri için olduğunu düşünürdüm. Belki de öyle değildir. Belki de bunun yerine yenik düşüyorlar ve kuduz köpekler gibi uyutulmaları gerekiyor."

"Dur," dedi. "Bunu kendine yapma. Seni yere sermeyecekler. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Richard, eğer kendimi kaybedersem, beni durdurmalısın." Dudakları onunkilere dokundu, sıcak ve uysaldı ve Richard onun tadını aldı. "Çok şey istediğimi biliyorum ama bana söz ver."

Bu düşünceyle içinde bir şeyler öldü ve soğudu. "Ben icabına bakarım."

Bunu yapacaktı çünkü kadın ondan istedi. En azından deneyecekti. Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti, onu her şeyden koruyabilmeyi diledi, onu güvende tutabilmeyi diledi. İnsanlar, yaratıklar, canavarlar... Hepsinin sonunu getirebilirdi. Ama büyüyle nasıl savaşılabildi ki? Onu kesemezdi, öldüremezdi ve eğer Charlotte'u ondan alırsa, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ona sarıldı ve yanına kaydı. "Ne çarpık bir romantizm yaşıyoruz burada."

Zorla gülümsedi. "Bilmiyorum. Daha kötüsü de olabilirdi." "Nasıl?"

"Hâlâ savaşımızı sürdürüyoruz. Basitçe pes edebiliriz."

"Vazgeçemeyiz," dedi. "Eğer bunu yaparsak, şimdiye kadar yaptığımız her şey boşa gider."

"Seni çekiyor mu? Sihrini?"

"Sanki kendine ait bir yaşamı varmış gibi. Onu karanlık bir canavar ya da bir yılan yuvası olarak hayal ediyorum. Bazen uyuyor, şimdi olduğu gibi, mükemmel bir şekilde memnun. Sonra onu kullanıyorum ve canavar uyanıp içeriden tırmalayarak dışarı çıkmaya çalışıyor."

"Keşke bana daha önce söyleseydin." Onu daha da sıktı ve dudaklarından öptü. Tadı çok tatlıydı. "Senden mürettebatı öldürmeni istememeliydim. O gemiden inmene izin vermemeliydim, nokta."

"Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söyleyemezsin."

Gülümsedi. "Evet, söyleyebilirim. Bana itaat edeceğine söz verdin."

Yuvarlandı ve onun üzerine çıktı, yüzü yaramazlık doluydu. "Peki ya size itaatsizlik edersem Sör Richard, ne yaparsınız?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım vahşi ve erkeksi bir şekilde hırlayacağım." Kollarını başının arkasına koydu. Saçları sol göğsünün üzerine dökülmüştü. Sağ göğsü çıplaktı; küçük, koyu renkli bir meme ucunun uç verdiği mükemmel, görkemli bir göğüs, yumuşak, soluk tenine karşı neredeyse pembeydi.

O kadar güzeldi ki. Ona dokunmasına izin vermesine şaşırmıştı. Onun burada kendisiyle birlikte olması evrenin bir tür mucizesiydi.

"Göğüslerime bakıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

Onun üzerine eğildi, saçları parıldayan bir perde gibi etraflarına düştü. Meme uçları adamın göğsüne değiyor, vücudunun sıcaklığına karşı serin tepeler oluştuyordu. Nemli saçlarından narenciye'nin narin kokusunu aldı.

"Beni sevmenin seni zayıflatacağından mı korkuyorsun Richard?" diye fısıldadı.

"Hayır." Onu ne kadar istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Şu anda biri ona görevinden vazgeçmesi karşılığında onunla kalacağını garanti etseydi, cevabının ne olacağından emin değildi. *Çok sert ve çok hızlı düştün, aptal.*

Hayır, onu sevmek onu zayıflatmadı. Onu çaresiz kılıyordu. "Sen benimsin," dedi ve kollarını ona doladı. "Benim hiç "Seni bırakmaya niyetim yok."

Gülümsedi, hınzırca seksi bir gülümseme.

"Ciddiyim," dedi ona. "Kaçamazsın."

Mantıklı tarafı, birlikte bir gelecek umudunun onları sadece engelleyeceği konusunda uyarıyordu. Tereddüt etmelerine neden olacaktı. Tehlikeden kaçınmalarına ve birbirlerinin iyiliği için tedbiri elden bırakmalarına neden olacaktı. Yapmaları gerekeni yapabildiler çünkü her ikisinin de kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ama bu artık doğru değildi. Mantığını kapattı. İşe yaramadı.

"Belki de kaçmak istemiyordumdur." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, hafifçe çekti ve bıraktı. Gözleri ıslık ıslık oldu. "Benim ölümcül asil kılıç ustam."

O kadar sertleşmişti ki, bu onu çıldırtıyordu.

"Sana tekrar sahip olmak istiyorum," diye fısıldadı. "Sana tekrar sahip olabilir miyim?"

Onu sırt üstü çevirdi ve yere yatırdı. Kadın gözlerini açtı. "Oooh, kapana kısıldım. Bana ne olacak?"

Eğildi, kadının vücudunun yumuşaklığını altında hissetmekten zevk alıyordu. "Sana göstereyim. . ."

ON BİR

CHARLOTTE kulübenin zeminini süpürdü, tozu ve küçük kül parçacıklarını temiz bir yığın haline getirdi. Kulübeye geldikleri günden bu yana üç gün geçmişti. Richard oraya İnim diyordu ama inler bile süpürülmeye dayanabilirdi.

Üç gün boyunca sohbet, lezzetli yemekler ve seksten başka bir şey olmadı. Sınırsız, inanılmaz seks. Kendi kendine gülümsedi.

Mutfaktan nefis bir et kızartma kokusu yükseliyor, buna sıcak tavadaki yiyeceklerin cızırtısı eşlik ediyordu. Richard'ın kahvaltıda ne pişirdiğinden emin değildi ama her neyse, harika kokuyordu. Yemek yapmayı sevdiğini keşfetmişti.

Hafif bir tıslama, bir faytonun geldiğini haber veriyordu. Bir süredir bekliyorlardı.

o.

Dışarıdan bir erkek sesi "Barış için geldik," diye anons etti. "Sakın bizi vur."

Richard sobadan uzağa eğildi. "O benim kardeşim."

"Onu içeri alacağım," dedi kadın.

Charlotte kapının kilidini açtı ve kapıyı çevirdi. Otuzlu yaşlarının başında bir adam verandada durmuş, elinde çok kalın deri bir dosya taşıyordu. Benzerlik kesinlikle vardı: Richard'ın taradığı ve Kaldar'ın dağınık bıraktığı saçlar dışında benzer saçlar; benzer yüzler, her ikisi de konturlu çene hatları ve belirgin elmacık kemikleri ile yakışıklı; benzer boy. Ama yine de farklıydılar. Richard'ın yüz hatlarında asalet ve gurur vardı, Kaldar ise çapkın bir şekilde yakışıklıydı, gözlerinde vahşi bir parıltı ve büyüleyici bir sırıtiş vardı. Kaldar'ın sık sık gülümsediğini ve kolayca yalan söylediğini hissediyordu, Richard'ın nadir gülümsemelerinin her biri bir hediye idi.

Kaldar gözlerini kırptırdı. "Sen kimsin?" "Ben Charlotte," dedi ona.

"Memnun oldum. Söylesene Charlotte, Richard'ı gördün mü? Benim kadar uzun boylu ama çok daha çirkin ve espri yeteneği olmayan, düşünceli bir adam."

"Daha mı çirkin?"

"Belki daha çirkin değil ama kesinlikle daha melankolik. Onun sorunu çok fazla düşünmesi. Bu onu hayattan zevk almaktan alıkoyuyor. Onu hiç gördünüz mü?"

"İçeride yemek yapıyor."

"Yemek mi pişiriyor? Yemek yapmaktan nefret eder."

Kaldar eşikten adımını attı ve sola doğru eğildi. Az önce başının olduğu kapı çerçevesinden bir bıçak fırladı. Kaldar parmaklarını bıçağa doğru salladı. "Gördün mü? Espri yeteneğinden yoksun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Richard kaşlarını kaldırdı. "Yüzündeki ifadenin çok komik olduğunu düşünmüştüm."

"Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

Genç bir adam Kaldar'ı kapıdan içeri kadar takip etti. Kusursuz bir şekilde dikilmiş ceket, fit ve ince bedenini sarıyordu ve pek çok mavi kanlının dans dersleriyle elde etmeye çalıştığı rahat zarafetle hareket ediyordu. Bir dansçıdan ziyade bir kılıç ustası gibi esnek bir zarafetle ama kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Genellikle bir büyücüye işaret eden uzun kesilmiş sarı saçları, hâlâ çocuksu bir yumuşaklıkla dokunmuş yüz hatlarının kusursuz kesimini vurguluyordu. Ona doğru döndü. Tanıdık mavi gözler, birkaç yıl içinde yıkıcı olabilecek, şimdiden tutuklayıcı bir yüzden ona bakıyordu.

"George?" diye nefes nefese kaldı.

"Günaydın leydim." Süpürgeyi ondan aldı. "Bunu bitireceğim."

Kirli çocukla kusursuz mavi kanlı prensi uzlaştırmaya çalıştı ve başarısız oldu. Parçalar basitçe birbirine uymuyordu.

"Korkunç, değil mi?" Kaldar sahte bir teslimiyetle başını salladı.

"Uğraşmak zorunda olduğum rekabetin kalibresine bak. Biliyor musun, yirmi beş yaşın altındaki kadınlar onu çekiştirirken artık beni fark etmiyor bile."

George gözlerini devirdi.

Richard ona, "Sen evlisin," diye hatırlattı.

"Ben tamamen varsayımsal anlamda şikâyet ediyordum." Kaldar Richard'a döndü. "Ne pişiriyorsun? Herkese yetecek kadar yaptın mı?"

"Yemeksiz kalmayacaksın, merak etme." Richard tavayı sert bir hareketle yukarı kaldırdı. Bir krep havada uçtu ve tavaya geri döndü.

"En azından beni besleyebilirsin. Bilgilerini getirdim." Kaldar dosyayı salladı. "Karım bunu senin için ünlü casus teşkilatımızdan çaldı ve bütün geceyi elle kopyalayıp Ayna'ya geri götürerek geçirdik..."

"Evinde bir görüntüleyici var," dedi George. "Her şeyi kopyalaması yarım saatten az sürdü."

"Hain çocuk." Kaldar dosyayı tezgâhın üzerine bıraktı. "Sana bir hediye, benim her zaman çok ciddi olan büyük kardeşim." Eliyle özenli bir hareket yaptı ve parmaklarının arasından havadan bir kâğıt parçası fırladı. Richard tahta kaşığı yere bıraktı ve kâğıdı açtı. Yüzünde hiçbir şey yoktu. Kâğıda uzun bir süre baktı ve ona uzattı.

Richard'ın bir görüntüleyiciyle çekilmiş ve üzerinde AVCI yazan bir kâğıda basılmış görüntüsüydü. Atış onu bir savaş anında yakalamıştı. Kılıcını henüz savurmuştu ve önündeki ceset hâlâ düşüyordu. Kan sıçraması derisini lekelemişti. Dönüşünün ivmesiyle hareket eden saçları parlıyordu. Yüzü dingin görünüyordu.

"Bunu nereden buldun?" Richard sordu.

"Sizin bilgilerinizi temin ederken Roder'a uğradım. Cehennem gibi bir şehirdir ve oluklarına doğru bir gezinti yaptım ve eteklerini karıştırdım. Köle tacirleri bunu etrafa yayıyor. Yakalandın. Sana kaç kere maske takmanı söyledim? Neden beni hiç dinlemiyorsun?"

Yarım saat sonra Richard'ın yaptığı omleti bitirdiklerinde Kaldar en az on şaka yapmış, onlara karısıyla ilgili komik bir hikâye anlatmış ve Louisiana'nın büyükelçisiyle dalga geçmişti. Richard'ın kardeşinden bahsederken neden yüzünde hafif gergin bir ifade belirdiğini anlamıştı. Birbirlerinin tam zıttıydılar. Partinin neşesi olan Kaldar'ın ağırbaşlılık ve itidal gibi erdemleri keşfetmeye hiç niyeti yoktu, Richard'ın ise zekâsıyla başkalarını eğlendirmeye ya da dikkatleri üzerine çekmeye hiç niyeti yoktu.

"Sanırım başlamalıyız," dedi Kaldar.

George büyük bir mantar panoyu sürükleyerek ortaya çıkardı.

Kaldar'ın yüzünden neşe süzüldü. "Şimdi o zaman."

Deri dosyayı açtı ve toplam beş resmi tahtaya iğnelemeye başladı. Charlotte bir pişmanlık hissetti. Rüyalarında hâlâ Tulip'i görüyordu ama şimdi uyandığında Richard ona sarılıyordu ve onun yanında yatmanın verdiği his tarif edilemezdi. Bunu hiç söylemedi ama ona bakışı ve

Dinledikleri, birbirlerine zevk verme şekilleri ona sevildiğini hissettirdi ve içinde derinlerde, acınası küçük bir umut başını kaldırdı. Bu umut için kendinden nefret ediyordu. Hem onun hem de kendisinin kararlılığını kırıyordu. Bu yol fedakârlık gerektiriyordu. İkisi de bunu biliyordu. İkisi de bunu kabul etmeye karar vermişti. Ama ona sahip olduğu her an bir hediye gibi geliyordu. Şimdi bu umut ölüyordu ve ölüm sancıları ona hem rahatlama hem de mide bulandırıcı bir korku veriyordu.

"Lord Casside."

Kaldar ilk görüntüyü işaret etti. Güçlü bir profile sahip siyah saçlı bir adam onlara bakıyordu.

"Dweller ailesinin az bilinen bir kolundan küçük bir soylu. Tek oğlu ve kendi kendini yetiştirmiş bir adam. Yaklaşık beş yıl önce mal varlığını sessizce tasfiye etmeye ve tüm parasını Blackwolf İthalat ve İhracat'a yatırmaya başladı."

"Blackwolf mu?" Richard yüzünü buruşturdu.

"Pek yaratıcı bir adam sayılmaz." Kaldar resme dokundu. "Bu arada haklıydın. Boy, kilo, ten ve göz rengi. Her şey tutarlı. Eğer burnu ve çenesi olmasaydı, aileden biri olabilirdi."

"Hangi aile?" Charlotte sordu.

"Ailemiz," dedi Richard. "Bir dakika içinde açıklayacağım." "O zaman Earl Maedoc var."

Kaldar ikinci resme dokundu. Resimde, yüz hatları sert, bakışları doğrudan olan yaşlı bir adam kükrüyordu. Kır saçları kafa derisine yakın kesilmişti ve kapüşonlu gözleri düşmanca bakıyordu.

"Adrianglian Ordusu gazisi, madalyalı, övülen, saygı duyulan biri. Asker toplama çalışmalarını yönetir. Ayrıca köle tacirlerine yeni kas gücü sağlıyor."

George, "Askere alma işlemlerinden sorumlu olması, askerliğe uygun olmayanları ayıklamasını sağlıyor," dedi. "Örneğin sadizme eğilimi olanları. Onları köle tacirlerine yönlendiriyor."

"Leydi Ermine."

Kaldar bir sonraki resme dokundu. Yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın. Narin kemik yapısı, karamel saçları, dar gözleri ama nadir bulunan, çok değerli bir renk: yarı saydam bir açık yeşil.

"Başka bir yatırımcı. Leydi Ermine kadın kölelere de özel bir ilgi duyuyor. Her sezon birkaç tane seçiyor ve değerlerini artırmak için onları eğitiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Richard sordu.

"Mirror'ın dosyasında, devlet törenlerinden birinde odasında unuttuğu bir liste var. Farklı beden ölçülerine sahip yedi kadın için dar giysiler ve çeşitli uygunsuz ama eğlenceli şeyler de dahil olmak üzere kişisel eşya alımları ve Ebe Belası için ayrıntılı reçeteler. . ."

Şerefsizler.

". . . ki görünüşe göre . . ."

"Doğum kontrol aracı olarak kullanılır." Charlotte öfkeyle bağırdı.

"Doz yeterince büyükse, rahim zarına zarar vererek kadını kısır hale getirebilir." Sakıncalı çocukları önlemek için köle kadınların doğurganlıklarını ellerinden alıyorlardı. Kendisi kısırdı ve onların kaybının büyüklüğünün farkındaydı. O Ermine kadını ayakkabısının altındaki bir kurtçuk gibi ezecekti.

"Ne dediyse o," dedi Kaldar. "Listedeki isimler Kırıkların havasını taşıyordu. Burada pek sık rastlanmayan bir Britney vardı ama aynı zamanda tamamen Kırık bir isim olan Christina da vardı."

İyi bir noktaya değindin.

"Neden?" George sordu.

"Çünkü 'Hristiyan' kelimesinden türetilmiştir," dedi Charlotte. "Kırık'ta İsa Mesih Tanrı'nın oğlu olarak görülüyordu ve onun takipçileri Hristiyanlardı. Garip'te ise Nasıralı Yahya'ydı ve takipçilerine Nasıralılar deniyordu. Garip'te bir Christina'nın adı Johanna olurdu."

Kaldar omuz silkti. "O listedeki kadınların en azından bir kısmının Kırık'ın kendisinden değilse bile Kenar'dan geldiği açık. Angelia'nın bu listeyi yapmış olması için mantıklı bir neden yok ve hizmetçi kılığına giren gizli bir Ayna ajanı listeyi iade etmeye çalıştığında, Leydi Ermine listeyi daha önce hiç görmediğini iddia etti. Ayna da bunu bir tuhaflık olarak dosyasına koydu. Artık onun köle ticaretiyle bağlantılı olduğunu bildiğimize göre, bu çok daha mantıklı."

Richard, keskin yüz hatlarına ve aşırı özenli saç kesimine sahip, kibar, bakımlı sarışın bir adamın görüntüsüne bakıyordu. Bakışlarında odaklanmış, yırtıcı bir ifade vardı. "Ne olmuş ona?"

"Baron Oleg Rene." Kaldar kollarını kavuşturdu. Yüzü beklenmedik bir hırçınlık kazanmıştı. "Kiminle akraba olduğuna inanamazsın. Aile benzerliğini görüyor musun?"

"Örümcek." Richard bu kelimeyi zehir gibi tükürdü.

"Uzak bir kuzen. Buna ne dersin?"

İki adam resme ters ters baktı, yüzlerindeki nefret o kadar benziyordu ki ikiz gibi görünüyorlardı.

"Sophie'nin annesini öldüren Örümcek mi?" Charlotte sordu.

Kaldar başını salladı. "Rene, Örümcek'in küçük üvey kız kardeşinin oğlu.

Ailenin Adrianglian kolu. Bu uygunsuz bağlantı nedeniyle askerlikten, İçişleri Bakanlığı'ndan ve Diplomatik Birlikler'den kara listeye alındı."

"Ne iş yapıyor?" George sordu.

"Sanat, spor ve eğlence," dedi Kaldar. "Ülkeyi dolaşarak gösterişli bir etkinlik planlayıcısı olarak çalışıyor. Festivaller, turnuvalar ve benzeri organizasyonlar düzenliyor. Güvenliğini başkası sağladığı sürece İçişleri Bakanlığı'nın bu konuda bir sorunu yok. Görünüşe göre bu işte çok iyi."

Richard, "Yani ülke içinde neredeyse rastgele dolaşabiliyor," dedi.

Kaldar başını salladı. "Sanırım onu bir alıcı / gözcü / sorun çözücü olarak kullanıyorlar."

Son fotoğrafa döndü. Fotoğrafta kırklı yaşlarının ortalarında bir adam ela gözleriyle dünyaya bakıyordu. Yakışıklıydı, erkeksi bir güzelliği vardı ama mükemmel olamayacak kadar sertti ve bu hafif sertlik onun çekiciliğini artırıyordu. İfadesi ağırbaşlı ama yapmacıklıktan uzaktı. Dudaklarında ve gözlerinde, bu adamın sadakate layık olduğunu, çünkü iyi olduğunu ve doğru olanı yapacağını yüksek sesle ilan eden çekici bir gülümseme vardı. Gülümsemenin gücü o kadar belirgindi ki Charlotte da gülümsemek zorunda hissetti kendini.

"Vikont Robert Brennan," dedi Kaldar. "Bu sapkın hidranın ana başı."

Oturdu. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

"Bir itirafa ihtiyacımız var," dedi Richard. "Ya da en azından suçunu kabul etmesi."

"Brennan kırılması zor bir ceviz." Kaldar'ın yüzü asıldı. "Mesele sadece kralın kuzeni olması değil. Aynı zamanda popüler biri. Mavi kanlı hanımlar onun çok tatlı olduğunu, erkekler de onun tam bir erkek olduğunu düşünüyor. Atletik, çekici, komik ve hepsi onu seviyor. Halkın görüşüne karşı savaşıyor olacaksın."

Richard, "O zaman bunu ona karşı kullanmamız gerekecek," dedi.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Neden onu denklemden çıkaramıyoruz?" diye sordu George.

Richard, "Çünkü onu öldürürsek örgüt ölmez," dedi.

onu. "Bir monarşi düşünün. Bir kral ölür, yerine bir başkası geçer ama kurum ayakta kalır."

"Richard haklı." Charlotte ayağa kalktı.

İki adam ve bir çocuk hemen ayağa kalktı.

"Neden ayağa kalktınız?" diye sordu George'a.

"Sen bir kadınsın," diye yanıtladı George.

"Evet, ama sebebi ne?"

"Bilmiyorum."

"Yükseldiniz çünkü yüzlerce yıl önce bir kadın erkeklerle dolu bir odaya girdiğinde pek de güvende sayılmazdı. Özellikle de güzelse ya da serveti varsa. Bizim büyüümüz de bir o kadar ölümcüldür ama fiziksel olarak ortalama bir erkek ortalama bir kadından daha güçlüdür, bu yüzden bir kadın odaya girdiğinde onu tanıyan erkekler ayağa kalkarak onu tehlikeden koruyacaklarını belirtirlerdi. Siz üçünüz kendinizi benim koruyucularım ilan ettiniz."

Ona baktılar.

Charlotte, "Modern bir kadının doğrudan bir saldırıya uğrama tehlikesi pek yoktur," dedi. "Peki erkekler neden hala ayağa kalkıyor?"

George kaşlarını çatı.

Charlotte Kaldar'a gülümsedi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Ayağa kalkıyoruz çünkü kadınlar bundan hoşlanıyor." Kaldar George'un omzuna vurdu. "Bir kızın önünde terbiyesiz bir hödük gibi görünmek istemezsin. Ayağa kalkarsan ve seni fark ederse, yanına oturabilir."

"Aynen öyle. Erkeklerin ayağa kalkması gerektiğini söyleyen bir yasa yok ama siz yine de kalkıyorsunuz çünkü kadınlar bu ilgi gösterisinden hoşlanıyor. Bu sizin doğanızda o kadar yer etmiş ki, ilk tanıştığımızda Richard ben oturana kadar oturmayı reddetti, o sırada yarı ölü olmasına rağmen."

Richard boğazını temizledi. "Bu çok abartılı. En fazla çeyrek ölüydüm."

Kaldar ona doğru döndü ve kardeşinin yüzüne baktı. "Bir saatten kısa sürede iki şaka oldu. İyi hissediyor musun?" diye sordu sessizce. "Ateşli, ha?"

"Ben iyiyim. Çekil gözümün önünden."

Kaldar önce ona, sonra Richard'a, sonra tekrar ona baktı.

Charlotte oturdu. Üç adam oturdu.

"Monarşi, mavi kanlıların hoşuna gittiği için varlığını sürdürüyor," dedi. "Çoğu Adrianglının hoşuna gidiyor. Bu fikir onlara belli bir düzeyde hitap ediyor. Örneğin kralın kolektif Meclis ya da Konsey'den daha az gücü var, dolayısıyla devrilebilir. Ama biz hala tek ve güçlü bir liderin yönetiminde savaşçı bir ulusmuşuz gibi davranmayı seviyor, tahtı ve tahtta oturanları idealize ediyoruz."

"Ya da yakın durun," diye ekledi Richard.

"Mavi kanlılar yasalardan korkmaz," diye devam etti. "Bazılarımız hala onların bizim için geçerli olmadığını düşünüyor. Biz sadece halkın yargısından korkarız. Halk kraliyet ailesini erdem timsali olarak değerlendiriyor. Buna karşı koyamayız, yoksa uzun soylarının onlara annelerinden doğdukları anda asil bir ruh bahşetmediği gerçeğini mavi kanlıların burunlarına sokmak zorunda kalırız."

Richard başıyla onayladı. "Adadaki muhasebeci bunun en iyi örneği - Brennan'a o kadar bağlıydı ki, onu düşündükçe gözleri parlıyordu. Ona göre Brennan asla kötü bir şey yapamazdı."

Akılları paralel yollarda ilerliyordu. "Sistemle savaşamayız," diye kabul etti Charlotte. "Ama bir kişiyi lekeleyebiliriz. Köle tacirleri çetesini çökertmek için Brennan'ın o kadar aşâğılık, mavi kan davranış standartlarına o kadar aykırı bir eylemde bulunduğunu itiraf etmesini sağlamalıyız ki, toplumun onu kusurlu olarak yargılamaktan başka çaresi kalmasın. Soyuna yakışmayan bir ucube olarak görülecek. Yaptığı her şey kirli hale gelecektir. Mavi kanlılar sırf bu lekeden kurtulmak için onu yok edeceklerdir."

"Düşünce tarzını seviyorum," dedi Kaldar.

Richard başını salladı. "Katılıyorum. Halkın küçümsemesi ve iğrenmesi o kadar şiddetli olmalı ki, bu bir öfke çılgılığına neden olmalı. Köle sahipleri bunun ortaya çıkmasının kendilerini anında toplumdan dışlayacağını anlamalı. Kölelik kurumunun kökü ancak bu şekilde kazınabilir."

Richard ayağa kalktı ve yönetim kuruluna doğru yürüdü. "Bu organizasyonu Brennan kurdu.

Onu verimli, dirençli ve kârlı hale getirdi. Nedenini bilmiyoruz. Paraya ihtiyacı yok ve eğer halka açılırsa her şeyini kaybeder. Bir şey onu bunu yaratmaya zorlamış olmalı. Bunu çok önemsiyor. El'le savaştığımızda aksilik üstüne aksilik yaşadık ama sonuna kadar yıkılmadık."

Kaldar'ın yüzünde bir kas kasıldı. "Erian."

Richard'ın sözünü ettiği üvey kardeş. "Anlamıyorum," dedi Charlotte. "En küçük kardeşimiz ailemize ihanet etti," dedi Kaldar. "Ona ne oldu?"

"Ortadan kayboldu," dedi Richard.

"Richard gitmesine izin verdi," dedi Kaldar ona. "Erian'ın uzaklaştığını gördü ve gitmesine izin verdi. Bir gün hepimiz buna pişman olacağız, benden söylemesi."

"Brennan'a dönelim. İhanete uğradığını düşünmesini sağlayacağız," dedi Richard. "Ona bir darbe olduğunu ve diğerlerinden birinin yönetimi ele geçirmeye çalıştığını düşündürün. Bu onu çılgına çevirecektir."

"Bunun için en az iki kişiye ihtiyacınız olacak," dedi Kaldar. "Sorun çıkaran tek bir kişinin izini sürmek çok kolaydır. Bağımsız hareket ediyormuş gibi davranan en az iki kişiye ihtiyacınız var. Ve sen de dışarıdasın, sevgili kardeşim, çünkü kupan şimdiye kadar Brennan'ın masasına ulaşmıştır."

"Yapabilirim," dedi Charlotte. "Beni tanımıyorlar. Kendimden başka biri gibi davranmama bile gerek yok."

"Tamam, bu bir," dedi Kaldar. "Ama sana yardım edemem, Audrey de edemez. Ayna kızıma tekme basar, üstelik nöbetçiyiz. Büyük Thane Callis bir ay içinde Marchesa Imelle de Lon ile evleniyor. O yaşlı bunak neden kendine evlenecek bir Adrianglian kadın bulamadı, asla bilemeyeceğim. Onu bekleyen bir diyar dolusu yaşlı kadın var, ama hayır, o yaşlı keçi kendine bir eş bulmak için Louisiana'ya gitmek zorunda kaldı."

Büyük Thane hiçbir zaman kurallara göre oynamakla ilgilenmedi. Yaklaşık seksen yıl önce, Rogan Brennan tahta oturduğunda, kız kardeşi Solina Brennan kuzeydeki Vinland'dan Jarl Ulrich Hakonssen ile evlendi. Rogan'dan sonra taç oğlu Olred'e geçti ve bu da Kont Ulrich'i geleneksel olarak kralın en yaşlı amcasının sahip olduğu bir unvan olan Grand Thane yaptı. Grand Thane olarak krallığı savunmuş, On Yıl Savaşları'nda Adrianglian Ordusu ve Filosu'na zaferler kazandırmıştır. Olred bir varis bırakmadan kendini öldürtmeyi başardı. Reis Ulrich'in yabancı uyruklu olması nedeniyle Solina tahta geçemedi ve kızları Gallena Adrianglia'nın hükümdarı oldu. Şimdi tahtta Gallena'nın oğlu oturuyordu. Büyük Thane önceki kraliçenin babası, şimdiki kralın ve Brennan'ın büyükbabasıydı ama onu ünlü yapan unvanını korumuştı. Charlotte onu uzaktan iki kez görmüştü: büyüğü, savaştaki fiziksel gücü ve kükreyen sesiyle ünlü, iri yarı, savaşta yara bere içinde kalmış bir ayıydı. Leydi Solina

neredeyse on beş yıl önce ölmüştü ve şimdi nihayet yeniden evlenmeyi seçti. Adamın hayatının alacakaranlığını yalnız geçirmek istemediğini düşünüyordu.

"Hem Louisiana hem de Adrianglia'da kim varsa o düğünde olacak," diye devam etti Kaldar. "Tüm Ayna alarm durumunda."

Charlotte yüksek sesle, "Brennan'ı ifşa etmek için harika bir yer olurdu," diye düşündü.

"Öyle ama bunu yapacak kişi ben olamam. Birliğimin operasyonlarından sorumlu olan Erwin'e bunu ima etmeye çalıştım ve beni hemen susturdu. Hâlâ bir oyuncu eksisiniz var," dedi Kaldar. "Bu etki örtüşmesine ihtiyacın var. Dolandırıcılık böyle işler. Ortak bir hedefe doğru iki farklı açıdan tamamen bağımsız olarak çalışmalısınız."

"Belki de ben-" George söyledi.

Üçü de hep bir ağızdan "Hayır," diye cevap verdi.

"Düşünmen gereken bir geleceğin var," dedi Charlotte ona. "Eğer başarısız olursak, Brennan seni mümkün olan en korkunç şekilde mahvetmeyi kendine görev edinecektir."

"Sadece bu da değil," diye ekledi Richard, "aynı zamanda tanınmış ve iyi bağlantıları olan birisin. Eğer düşersen, kız kardeşini, enişteni ve erkek kardeşini de kendinle birlikte sürüklersin. Yardım edebilirsin, George. Ama bunu gizlice yapmalısın."

Kaldar, "Şansımız yok," dedi.

"Casside olursam olmaz," dedi Richard. Ne?

"Yine mi geldin?" Kaldar sordu.

"Onunla tanıştım," dedi Richard. "Onu taklit etmek zor olmazdı. Kendiniz de söylediniz, aramızda güçlü bir benzerlik var."

"Protezler konusunda iyisin, hakkını vermeliyim." Kaldar kollarını kavuşturdu. "Ama bu gecenin bir yarısı loş bir meyhanede yapılan bir toplantı değil. Geçmek için ona yeterince benzemiyorsun ve yüzüne bir bok yapıştırırsan, tüm o balo salonlarının parlak ışıklarında açıkça görülebilir."

Richard, "Derimin altına girerse olmaz," dedi.

Onun ne söylediğini anladı. "Yüz ameliyatı mı?"

Adam başını salladı.

Charlotte iki yüzü karşılaştırarak resme baktı. Richard'ın çenesi çok sivriydi, burun köprüsü çok düşüktü, yüz hatları çok belirgindi ve

kaşlar çok yüksek . . . Hayır, çok fazla, çok fazla farklılık. Asla işe yaramaz.

"Sen delisin. Bunu kim yapacak?" Kaldar talep etti. "Dekart," dedi Richard.

Kaldar kaşlarını çatı.

"Dekart kim?" diye sordu.

"O Louisiana'dan bir sığınmacı," diye yanıtladı Kaldar. "Bazı yaratıcı ameliyatlar için onu sürgüne göndereceklerdi ama o kuyruğunu kısıtayıp sınırı geçerek İçişleri Bakanlığı'nın bekleyen kollarına koştı. Bunu kabul edeceğini nereden çıkardınız?"

Richard, "Camarine ve Sandine'in birleşik finansmanına erişimim var," dedi. "Dekart'ın paraya ihtiyacı var."

"Saçmalık," dedi ona. "Yüzünü bir sığınmacıya mı emanet edeceksin?"

"Charlotte haklı. Adam neşterli bir sanatçı ama sen yine de ameliyat masasında öleceksin," dedi Kaldar.

"Şart değil." Richard ona baktı. Hayır.

Milyon yıl geçse de olmaz. "Unut gitsin."

"Charlotte . . ."

"Unut dedim!" Sandalyesinden kalktı. "Cerrah yüzünü keserken seni sürekli iyileştirmem gerekecekti. Bir senin çenene bak, bir de onunkine. Bu, yaşayan kemiği kesip yeniden şekillendirmek demek Richard. Onu doğal şeklinin ötesinde yeniden büyütmem gerekecek. Bunun ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Daha önce rekonstrüktif ameliyatlara yardım ettim. Tam olarak neleri içerdiğini biliyorum. Önerdiğin şey intihar. Seni hayatta tutabileceğimin garantisi yok. En iyi ihtimalle şekliniz bozulur. En kötü ihtimalle de ölürsün. Bu çok tehlikeli."

Sadece ona baktı.

"Bu çok tehlikeli, Richard. Bunu yapmayacağım. Bıçağın bir kayması, gözden kaçan bir enfeksiyon ve sen gitmiş olacaksın."

"Charlotte," dedi sessizce. "Yardım etmek zorunda değilsin. Bir şifacı tutabilirim."

"Birincisi, o zaman kesin ölürsün. İkincisi, hiçbir şifacı bunu senin için yapmayacak. Bu intihar olur."

"Başka ne yolu var ki?"

"Bilmiyorum ama bu şekilde olmaz."

"Bu riski almaya hazırım," dedi Richard.

"Ben değilim!"

"Sizden taahhüdüme saygı göstermenizi rica ediyorum" dedi.

Bu sözler onu öfkелendirdi. Onu kendisiyle gitmekten vazgeçirmeye çalıştığında da aynı şeyi söylemişti. İlişkilerinin göreve engel olmaması konusunda anlaşmışlardı. Eğer sevişmemiş olsalardı ve o sadece tanıdığı bir adam olsaydı, operasyona karşı uyarırdı ama bunu engellemeye çalışırken histeri sınırına dayanmazdı.

Ama sevişmişlerdi. Ve kadın ona aşkıttı, o da aynı şeyi hissetse de hissetmese de.

Sözcükler Charlotte onları yakalayamadan ağzından dökülüverdi, ama Charlotte soğukkanlılığını korumuştı ve sözcükler ağzından çıktığında da sakın bir şekilde, biraz da mesafeli bir tavırla söyledi. "Ya seni kaybedersen?"

"Yapmayacaksın. Sen kendi neslinin en iyi şifacısısın."

* * *

RICHARD, cerrahın lambasının sert ve steril ışığı altında masanın üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Bu pozisyondan, cerrah cübbesi giymiş, kısa boylu, zayıf bir adam olan Dekart'ı mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Elindeki aletleri gözden geçirirken yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi vardı. Önündeki masada duran bir görüntüleyici Casside'in yüzünü normal boyutunun iki katına kadar büyütülmüş olarak gösteriyordu. Görüntüleyici kişinin benzerliğini tamamen yakalıyordu ve Dekart çok iyiydi.

Charlotte cerrahın yanında duruyordu. Yüzü buz gibi soğuktu, buz tutmuş güzelliği neredeyse kesecek kadar keskindi. Şimdiye kadar gördüğü en soğuk bakışlarla karşı karşıyaydı.

Dekart'ın kız asistanı son deri kemeri de sıkarak Richard'ın sol kolunu masanın yüzeyine sıkıca bastırdı. Toka tıklayarak kilitlendi. Bağlanmıştı.

"İntihar," dedi Charlotte.

Richard ona gülümsedi.

Adam onun duygularıyla düşündüğünü söylediğinden beri Charlotte duygularını bastırmıştı. Üç gün boyunca soğuk, kusursuz bir mantıkla tartışmış, onu gerçeklerle boğmaya çalışmıştı. Ateşin yanında oturlarken operasyonu ayrıntılarıyla anlattı. Bir anatomi kitabı bulmuştu.

ve bir neşterin ne kadar kolay hasar verebileceğini anlattı. Onu, yeniden şekillendirilmiş kemikler ve sinir hasarıyla gelen kalıcı, kronik ağrıyla tehdit etti. Ve seviştiklerinde, onun nefesini kesti. Ona geri çekilmesi için bir sebep vermeye çalışıyordu.

Durumu daha da kötüleştirdiğinin farkında değildi. Ne pahasına olursa olsun onu büyüünün karanlık tarafını kullanmaktan uzak tutmak istiyordu. Tehlikenin neredeyse tamamını üstlenmesini gerektirecek bir plan yapmıştı. Kimseyi öldürmek için bir nedeni olmayacaktı. Her şey Casside'in yüzüne sahip olmasına bağlıydı ve bu yüzden Casside'in söylediği her şeyi dinlemiş ve argümanlarının tüm geçerliliğini kabul etmişti ama geri adım atmayı reddetti.

Dekart eldivenli elleriyle mürekkep çubuğunu tutarak Richard'ın yüzüne çizgiler çizmeye başladı. "İyileştirme konusunda ne kadar yetkinsiniz leydim?" Sesi yumuşak ve sessizdi. Hafif bir Louisiana aksanı sözlerini renklendiriyordu.

"Ben Şifacıyım," dedi canlı bir ses tonuyla. "Anladığım kadarıyla siz bir şifacısınız," dedi. "Bir değil. 'The'," dedi.

Dekart ona baktı. "Sana inanmadığım için beni affet. Şifacı emekli olana kadar mucizeler yarattı. Yine de, hastam size bu kadar güvendiğine göre bazı yetenekleriniz olmalı. Bu tür prosedürler oldukça ürkütücüdür. Ben isteyene kadar kendinizi iyileştirmekten alıkoymanızı rica ediyorum, yoksa yapacağım değişiklikleri zamanından önce iyileştirmiş olursunuz."

Charlotte Richard'a ölümcül bir bakış fırlattı. "Eğer ölürsen, peşinden gelirim. Ölümünden sonra huzurlu bir hayat bekleme."

Bu onun için dayanılmaz olmalı, diye fark etti. Roller tersine dönseydi ve o masaya uzanıp yüzünün kesilip açılmasını izlemek ve kanı temizlemek zorunda kalsaydı, bunu yapabilir miydi?

"Dekart, bize bir dakika ver."

Cerrah tek omuzunu silkti ve asistanıyla birlikte dışarı çıktı.

"Bir an için aklın başına geldi mi?" diye sordu. "Kemerleri çözeyim mi?"

"Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim. Senin için zor olmalı." Bunu neden yaptığını anlamasına izin veremezdi. Eğer ölürse, kendini asla affetmeyecekti.

Dar kaşları kalktı. "Dikkatli olun lordum Mar. Önce tavsiyemi görmezden geldiniz, şimdi de bana hakaret ediyorsunuz. Sizi temin ederim ki, dilimlenmiş canlı eti izlemek

benim için yeni bir şey değil. Beklentilerinizin aksine, o kadar da özel değilsiniz."

Ona karşı öfkeliydi. "Eğer seninle yer değiştirebilseydim, ..." Gözleri öfkeyle parlıyordu. Belli ki yanlış bir şey söylemişti.

Ona doğru uzandı ve tokat attı.

"Benimle yer değiştirebilseydin, ameliyat masasında ölürdüm. Hayatta kalmanın sorumluluğunu benim isteğim dışında omuzlarıma yükledin. Bana boş laflar etme." Ondan uzaklaştı ve görüş alanından çıktı. "O hazır."

Kapı açıldı. Bir an sonra Dekart tepesinde belirdi. "Lütfen hastaya zarar vermeyin. Eğer onu yaralama ihtiyacı hissediyorsanız, lütfen bunu vücudunun başka yerlerine yapın."

"Sen başlamadan önce iyileştireceğim," diye buz gibi bir cevap geldi. Soğuk bir iğne kolunu deldi.

"Ona kadar sayacağım," dedi Dekart. "Ben söyledikten sonra sayıları tekrarlamayı istiyorum. On."

"On."

Oda bulanıklaştı. "Dokuz." "Dokuz."

"Sekiz." Dekart'ın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Sekiz," diye fısıldadı Richard.

"Yedi."

Işık yanıp söndü. Her şey karardı.

* * *

"Bana bak."

Bir ses onu çağırdı. Richard sonsuz renksiz suda ona doğru yüzdü. Sesin kime ait olduğundan emin değildi ama onu uyandırmıştı ve şimdi hareket ediyordu. Küçük bir parçası neden boğulmadığını ve yüzeyin nerede olduğunu merak ediyordu ama bu sorular onun dikkatini çekemeyecek kadar silikti.

Altında, karanlık boşlukta idi. Ona doğru uzanıyordu, uzun dalları bükülmüştü, onu sarmaya ve altına çekmeye hazırdı. Bunun ölüm olmadığını biliyordu. Ölüm yakınlarda değildi. Bu başka bir şeydi. Yüzerken, altındaki sulara yayılan soğukluğunu hissetti. Kan gibi koktuğunu fark etti.

Ondan korkmuyordu. Aksine, sanki onun bir parçasıymış gibi tanıdık geliyordu.

"Richard?"

Charlotte. . . Suyun içinde dönerek onu aradı. *Neredesin aşkım?* Su dört bir yanında uzanıyordu, şeffaf bir sonsuzluk.

"Bana geri dön, Richard."

Deniyorum. Deniyorum, tatlım. Seni arıyorum. "Bana geri dön."

Teninde bir sıcaklık hissetti ve ona doğru döndü. Işıldayan altın rengi bir parıltı kristal derinliği kapladı. İçine doğru yüzdü.

Karanlık onu kovaladı. Dokunaçlarının buz gibi bağları bacaklarını sardı. Çekiyordu ama ışık onu sabitliyor, gitmesine izin vermiyordu.

"Bana geri dön, Richard."

Seni seviyorum, ona söylemek istedi. Gitmeme izin verme.

"Geri gel."

İtti. Karanlık kırıldı. Dokunaçlarının yırtık parçaları derisini yaktı, uzun siyah izler. Sonsuza dek orada kalacaklarını biliyordu. Bacaklarını tekmeledi ve ışığa doğru yüzdü.

Gözleri açıldı ve Charlotte'un gözleri ıslık ıslık parlayarak üzerine eğildiğini gördü. Onu kurtarmıştı. Ona söylemek istedi ama acı ağzını kapladı, çene kemiğinde birikti.

Elini tuttu ve parmaklarını öptü. Kısıtlamaların gittiğini fark etti.

Dekart aletlerin bulunduğu arabaya yaslandı. Hasta görünüyordu.

Richard acıyla mücadele etti. "Nasıl geçti?"

"En iyi işim," dedi cerrah. El arabasını itti ve Charlotte'un önünde eğildi. "Benim için bir onurdu."

"Benim için de," dedi ona.

Dekart ayağının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Charlotte onun üzerine eğildi. Onun gözlerinde yaşlar gördü ve ağzını açtı.

Parmak uçlarını onun dudaklarına koydu.

"Sessiz ol," diye fısıldadı ve onu öptü. Adam onun dudaklarında gözyaşlarının ve çaresizliğin tadını aldı. Uzun bir süre ona tutundu ve bir maske gibi soğukkanlılığını koruyarak bıraktı. Neredeyse bırakmamasını dileyecekti.

"Bir ayna ister misiniz?" Charlotte sordu.

"Evet."

Adamın tuttuğu elini başıyla onayladı. "Beni bırakmak zorundasın."
"Hayır."

Kadın ona gülümsedi ve bir sandalyeye oturdu. On dakika sonra, sonunda onun bir hiç olarak eriyip gitmeyeceğine karar verdi ve elini bıraktı. Kadın bir ayna getirdi. Tuhaf bir adam ona baktı. Hala kendisinin eski gölgelerini görebiliyordu. Gözleri aynıydı. Muhtemelen kaşları ve hatta alnı da. Gerisi Casside'e aitti.

"Ben değilim," dedi.

"Sen de bunu istiyordun," diye hatırlattı Charlotte ona.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Yeni yüzün
mü?" Başını
salladı.

İç çekti. "Bunun için hayatını tehlikeye atman beni rahatsız ediyor. Ama kimin yüzünü taktığın umurumda değil, Richard."

Onu sevdiğini fark etti, acı çekerek, yoğun bir şekilde, hayatın son anını yaşamak isteyen ölmek üzere olan bir adamın çaresizliğiyle.

ON İKİ

Sıcak dudaklar onun ağzına dokundu.

Charlotte gözlerini açtı. Ateş çukurunun yanındaki kanepede uyuyakalmıştı. Maraton niteliğindeki iyileşme seansının bedeli ağır olmuştu. Yorgunluk vücudunu örtmüştü. Onu bir battaniye gibi örttüğü ve aldığı her nefeste yaşam gücünü tükettiği gibi saçma bir fikre kapılmıştı.

Richard ona bakıyordu. Uzanıp Richard'ın yeni yüzüne dokundu ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığını araştırdı. Adam temizdi.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

Dekart bıçağı gerçekten iyi kullanan bir sanatçıydı. Birlikte başardıkları şey mucizeden başka bir şey değildi. Richard'ın yüzü Casside'inkine esrarengiz bir hassasiyetle uyuyordu ama diğer soylunun gözleri ihtiyatlıyken Richard'ın zekâsı parlıyor, mavi kanlının yüz hatlarına tehlikeli bir hava veriyordu. Casside'in kendisi de asık suratlı ve melankolik görünüyordu, ifadesi karamsardı. Aynı yüz, Richard'ın zekâsı ve iradesiyle aydınlandığında vahşi bir hal alıyordu; sadece yakışıklı değil, erkeksi ve güçlü, bir savaşçının ve liderin yüzü. Casside'in doğanın ona verdiği yeteneklerle bu kadar az şey yapmış olması çok yazıktı.

"Kendine daha az benzemeye çalışmalısın," dedi ona, parmak uçlarıyla Richard'ın yanağını okşayarak. Kimin yüzünü giyerse giysin, o hâlâ onun yüzüydü.

Parmaklarını yakaladı ve öptü. "Zamanı geldiğinde öpeceğim. Yürüyebilecek kadar iyi

hissediyor musun?" "Ne

kadar uzak olduğuna

bağlı."

"Arka kapıya. Tanışmanı istediğim biri var." "Sanırım bunu yapabilirim."

Charlotte koltuktan kalktı ve onu arka tarafa, özenle düzenlenmiş kâğıt ve kristal yığınlarıyla dolu masanın yanına kadar takip etti. Günlerce belgeleri incelemek işe yaramıştı. Köle tacirlerinin mavi kanlıları olarak adlandırdıkları Beşli'yi kendilerinden daha iyi tanıyorlardı ve planı oluşturmuşlardı. Richard'ın yüzü bunun ilk parçasıydı. Leydi Ermine'la arkadaş olmak da onun göreviydi. Charlotte bunu zevkle yapacağını düşündü. Onun en iyi arkadaşı ve sırdaşı olacaktı; hepsi de planlarının sonuca ulaşacağı ve onu iğrenç bir mumun alevi gibi söndürebileceği o an içindi.

"Casside olduğumda, sana göz kulak olamam." Richard arka kapıda durdu ve mutfak tezgâhındaki meyve tabağından bir portakal aldı.

"Hiç de çaresiz değilim," dedi ona.

"Evet, ama büyüünü herkesin içinde kullanamazsın, yoksa tutuklanma riskin olur.

Ve bir dövüşçünün reflekslerine sahip değilsin."

Charlotte onunla tartışmadı. Adam haklıydı. Çok büyük ölçekte kolayca öldürebilirdi ama ortalama bir dövüşçü onu yere sererdi. Tepki süresi yeterince gelişmemişti. Adadaki gezintisi bunu kanıtlamıştı.

"Bir koruma hoş bir ilave olurdu," dedi.

"Bir korumayla mavi kanlı sosyetenin bir parçası olamam," dedi ona.

"Bu alışılmış bir şey değil ve daha da önemlisi, aralarında eğitilmiş bir savaşçının bulunması, Brennan da dahil olmak üzere Beşli'yi tedirgin edecektir."

"Bu değil." Richard kapıyı açtı.

Sophie çimenlerin üzerinde duruyordu. Bol mavi bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti.

Koyu renk saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Kalçasında kınında bir kılıç asılıydı.

"Hayır," dedi Charlotte.

Richard portakalı Sophie'ye fırlattı. Kız çok hızlı hareket etti, vuruşu bulanıktı. Meyvenin dört parçası çimlerin üzerine düştü. Sophie bıçağındaki suyu sildi.

"Hayır," diye tekrarladı Charlotte.

"Sadece bir önlem olarak," dedi. "Bir arkadaşının olması senin için normal. Neden o olmasın?"

"Çünkü tehlikeli bir oyun oynuyoruz ve onun zarar görmesini istemiyorum."

Sophie irkilmedi. Yüzü sakinliğini koruyordu ama gözlerinde acı vardı. Charlotte, reddedilmeye alışkın olduğunu fark etti.

"Neden ikiniz bunu tartışmıyorsunuz?" Richard bunu söyledi ve eve girdi.

Oh harika.

Çimlerin üzerindeki çocuk, Sophie yarı aç bir köpek yavrusuymuş da Charlotte'un elinde bir biftek varmış gibi, neredeyse köpekçe bir beklentiyle ona bakıyordu. Charlotte, ağrıyan kaslarının yavaş yavaş yanmasıyla savaşarak çimlerin üzerine çıktı. "Yürüyelim mi?"

* * *

RICHARD, Charlotte ve Sophie'nin ormana doğru yürümelerini izledi. İsimsiz köpek peşlerinden koşuyordu.

Arkasından belli belirsiz adım sesleri geliyordu. Bu yürüyüşü tanıdı.

Kaldar onun yanına geldi, yüzü düşünceli bir ifadeydi. "İkisi de çok güzel. En çok değer verdiğin iki kadın." Ses tonunda hafif bir onaylamama iması vardı.

"Sanırım bir başka vahim hata yaptığımı bildirmek için geldiniz."

"Hayır." Kaldar yüzünü buruşturdu. "Evet."

Richard içini çekti ve eliyle onu işaret etti.

"Onu kontrol ettim," dedi. "İlk on kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Adrianglia'ya gelen ilk on mavi kanlı aile." Mahsulün kaymağı.

"Charlotte'u yedi yaşındayken ailesinden alıp Ganer Koleji'ne getirdiler ve orada Ran ailesinin soyundan gelen ve ilk on kişiden biri olan Leydi Augustine al Ran ile tanıştı.

Leydi onu evlat edindi."

"Mhm."

"Richard, dinlemiyorsun. Onu resmen evlat edindi. Charlotte'un tam adı Charlotte de Ney al-te Ran. Kral bir akşam yemeğine ev sahipliği yaparsa, ilk masada, kraliyet ailesinin hemen yanında oturabilir."

Richard ona döndü.

"Muhtemelen Charlotte'a normal bir hayat için adil bir şans vermek amacıyla evlat edinme olayını kamuoyuna duyurmadılar. Evlilik cüzdanında bile yok - de Ney olarak imzalamış. Evlendiği moronun bunu bildiğini hiç sanmıyorum. Ama Charlotte'un

Ayna dosyası. İlk on aileden biriyle evlenebilmek için kaç erkeğin cinayet işleyeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Oldukça iyi bir fikri vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Prensesler gerçek dünyada domuz çobanlarıyla evlenmez," dedi Kaldar. "İnsanlar onun adını duyduklarında ayağa kalkarlar. Sen bir Edger'sın, bir bataklık faresi."

"Hatırlıyorum," dedi Richard. "Ama bana hatırlattığın için teşekkür ederim." Kaldar dişlerini sıktı. "Sana başka bir şey hatırlatmama izin ver: ne zaman

Marissa gitti, iki ay boyunca aralıksız içtin, sonra da kendini boğmaya çalıştın."

"Son kez söylüyorum, kendimi boğmaya çalışmadım. Sarhoştum ve şarabım bitmişti ve bir şişeyi teknede unuttuğumu hatırladığım için iskeleye doğru yürüdüm." Sonra ayağı kaymış ve sarhoşken yüzmenin görüldüğünden çok daha karmaşık olduğunu keşfetmişti. Kıyıya ulaşmış ve yorgunluktan bayılmış, Kaldar da onu orada bulmuştu. Nedense ailedeki herkes bunun bir intihar girişimi olduğunda ısrar ediyordu ve söylediği hiçbir şey onları aksi yönde ikna edemiyordu.

"Sahip olduğum tek kardeşim sensin," dedi Kaldar. "Eğer bu planını uygularsan, o sensiz topluma karışacak. Planını suçlamıyorum, onu kilit altında tutamazsın ve er ya da geç o sulara ayak basmak zorunda kalacak. Gerçek şu ki, o bekâr, güzel ve herkesin başını döndürecek türden bir isme sahip. Duyurulduğu anda köpekbalıkları gibi etrafında dönmeye başlayacaklar. Bu insanlar hayatları boyunca bir sonraki yemeklerinin nereden geleceği konusunda endişelenmek zorunda kalmamış insanlar. Bir çırpıda on nesillik atalarını sayabilirler. Onlar farklı bir tür. Genç, yakışıklı, doğru soyağacına ve doğru miktarda paraya sahip biri onun dikkatini çekebilir."

"Benim için gerçekten endişeleniyorsun."

Kaldar'ın yüzünde bir kas gerildi. "Marissa gittiğinde sen hâlâ gençtin. Bir parçan daha yaşayacak koca bir hayatın olduğunu biliyordu. Şimdi daha yaşlısın ve onun yüzünden aklını kaçırdın. Kadınlara pek aşık olmuyorsun ama aşık olduğunda da ya hep ya hiç diyorsun."

"Ne zamandan beri aşk hayatım konusunda uzman oldun?"

Kaldar kolunu salladı. "Her şey ortada. Onu izliyorsun. Onu güldürmeye çalışıyorsun. Eğer seni terk ederse, bu seni yıkabilir ve başını suyun üstünde tutmak için burada olmayabilirim. Sadece bu olasılığı şimdiden düşünmeni istiyorum, böylece geldiğinde seni şok etmesin."

"Yüzmek için yardıma ihtiyacım olursa, sana haber veririm."

Kaldar başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve kapattı. "Daha fazlası var mı?" Richard sordu. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Eğer onunla evlenirsen, Al Ran ailesinin bir üyesi olursun.

Onu evlat edinen Leydi Augustine al Ran'ın onay vermesi gerekiyor."

Kaldar cebinden küçük, şeffaf bir görüntüleyici küp çıkardı ve ona uzattı.

"Başka bir şey yapmadan önce bunu izle."

Yürüyerek

uzaklaştı.

"Kaldar!"

Kardeşi döndü ve ona baktı. Kaldar onun için gerçekten endişeleniyordu. Kardeşi şakalarını ve mizahını bir zırh gibi giyerdi. Onun iyiliği için bunu bırakmış olması çok şey anlatıyordu. Declan ona köle tacirlerini avlama teklifiyle ilk geldiğinde, Richard başarısız olursa Kaldar'a ne olabileceğini hiç düşünmemişti. Ailelerin parçalandığını görmek ona kendisi için en önemli olanlara daha fazla dikkat etmesini öğretmişti. Kardeşinin onu seven bir karısı ve ailelerinden geriye kalanların desteği vardı ama ona bir şey olursa Kaldar bunu iyi karşılamazdı. En azından Kaldar'a, Richard'ı kendinden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığını bilmenin tatminini yaşatabilirdi.

"Birlikte izleyeceğiz."

Kaldar yüzünü buruşturdu, topuklarının üzerinde döndü ve ona katıldı. Eve doğru yan yana yürüdüler. Richard, Charlotte'un kendisini terk edebileceği, mavi kan sosyetesinin cazibesine kapılıp gidebileceği ihtimalini düşünmüştü. Charlotte'un ilk on kişi arasına girmesi bu olasılığı daha da artırmıştı.

Küp elinde soğuktu. Eve girdi ve görüntüleyiciye yaklaştı. Kanepelerin solunda, tek ayağını süslü metal işçiliğinin süslediği, yaklaşık bir buçuk ayak çapında, uzun, yuvarlak bir masa duruyordu. Masanın üstünü cilalı metalden kahverengi ve altın rengi bir kabuk koruyordu. Ona dokundu ve kabuk ortadan ikiye ayrıldı, kabuğun iki yarısı masanın kenarlarından aşağı kayarak garip desenlerle işlenmiş narin bir yüzeyi ortaya çıkardı. Soluk mavi bir ışıltı yüzey boyunca parıldıyor, desenleri nazik ışıltısıyla yıkıyordu. Merkezde üç metal çatal, hınzır pençelerle donanmış ters çevrilmiş bir kuş bacağı şeklinde yükseliyordu.

Küpe baktı. İçinden bir ses, içinde ne olduğunu gerçekten bilmek istemediğini söylüyordu. Ayna, diyarın saksaganydı: kimi değerli, kimi yararsız bilgi parçalarını toplar ve arşivlerine taşırdı,

Aptal bir kuşun gözüne çarpan süsleri yuvasına sürüklemesi gibi. Ne göreceği belli olmazdı.

Pençeler bekledi.

Bilmeyi tercih ederdi. Richard küpü pençelerin içine bıraktı. Çatallar küpün etrafında kapandı. Küpün içinde loş mavi bir ışık tutuştu ve üzerinde Charlotte'un bir görüntüsü oluştu. Yükseklerde bir yerde, bir balkonda oturuyordu. Daha genç, bir şekilde daha yumuşak görünüyordu. Saçları başında bir taç gibi toplanmıştı ve soluk yeşil elbisesi yere dökülüyordu. Gerçekten de bir prensese benziyordu.

Yanında bir adam duruyordu. İnce yapılıydı, saçları açık kahverengiydi. Vücuduna tam oturan hafif bir ceket, ona uygun bir pantolon ve yumuşak çizmeler giymişti. Kıyafetler paranın ve iyi bir terzinin habercisiydi.

"Çok hoş görünüyorsun Elvei," dedi

Charlotte. "Teşekkür ederim. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Elvei. Eski kocası. Richard adamın yüzüne baktı ve onu bir dövüşçünün diğerini değerlendirdiği gibi değerlendirdi. Adam inanılmaz derecede yetenekli bir teşhirci değilse, Richard onu alt edebileceğinden oldukça emindi. Kendisiyle Elvei arasında hiçbir benzerlik bulamadı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Belki de çekiciliğin bir parçası da buydu. Richard'ın bencil bir yanı, Elvei'nin ondan neden hoşlandığının önemli olmadığını söylüyordu ama yine de Elvei'nin daha önce seçtiği adamla kıyaslandığı için değil, kim olduğu için onunla birlikte olmasını istiyordu.

Elvei bankın yanındaki bir sandalyeye oturdu. "Umarım burnumu sokmamın bir sakıncası yoktur." "Siz bana soruyu sorana kadar edeceğimi söyleyemem."

"O zaman çıkıp açıkça soracağım. Leydi Augustine al Ran'ın birlikteliğimizi onaylaması neden gerekli?"

Charlotte arkasına yaslandı. "Size Kolej'e nasıl geldiğimin hikâyesini anlatmıştım. Çok küçükken ailemden alındım. Yıllar geçtikçe Leydi Augustine'i akıl hocam olarak görmeye başladım. Onun fikirleri benim için çok önemli. Bu sizi neden rahatsız ediyor?"

Elvei gülümsedi. "Görünüşe göre bugün benim açık sözlü olma günüm. Akıl hocanıza olan bağlılığınız için sizi takdir ediyorum, ancak Leydi al Ran'ın geçmişimle ilgili araştırmaları son derece kapsamlı. Atalarımın ilk yedi nesline ait dosyaları istedi."

"Saklayacak bir şeyin mi var?" Charlotte sordu.

"Tabii ki yok."

"O zaman zahmet etme." Gülümsedi ve yüzünü okşamak için uzandı. Richard'ın kollarındaki kaslar gerildi.

"Çok fazla endişeleniyorsun, Elvei."

"Charlotte, sen reşitsin ve bir süredir reşitsin. Evlenmek için onun iznine ihtiyacın yok."

"Elvei, Leydi Augustine'in onayını almamış bir erkekle bırakın evliliği, uzun süreli bir ilişkiyi bile asla düşünmem. O benim için bir anne gibidir ve onun görüşü hayati önem taşır."

"Peki ya beni onaylamazsa?"

"Nişanımızı bozabilirim. Korkarım benimle birlikte olmanın bedeli bu."

"O zaman memnuniyetle öderim."

Charlotte gülümsedi. Görüntü eridi.

"İşte böyle," dedi Kaldar. "Charlotte ile bir hayat istiyorsan, Leydi Augustine ile savaşman gerekecek ve bu kazanabileceğin bir savaş değil. Geçmişini sorduğunda ona ne anlatacaksın?"

"Bir Mire sıçanı olduğumu." Richard sırttı. "Babamın bir Mire faresi olduğunu, onun babasının da ondan önce Mire faresi olduğunu ve ailemizin başlangıcının kıtaya ilk yerleşen eski Lejyonerlerin Mire'da kapana kısılıp yerlilerle karışmasına kadar uzandığını."

"Evet, hazır başlamışken Vernard'dan da bahsetmelisin." Kaldar başını salladı.

"Evet, nasıl unutabilirim ki. Sevgili Leydi, büyük amcam bir sürgündü, amcalarımdan biri bir şekil değiştirendi ve kuzenlerimden birkaçı insan bile değil. Küçük bir toprak parçam ve çok az param var ve Adrianglia'da bulunmama izin verilmesinin tek nedeni kuzenim Cerise'in bir Dönüşen'le evlenmesi ve Mar ailesine sığınma ve vatandaşlık karşılığında Ayna'ya on yıllık hizmet sözü vermesi. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Bunu söylerken Charlotte'u da yanında bulundurmalısın, yoksa asil hanımefendi felç geçirebilir. Bunu ciddiye almıyorsun, değil mi?" "Hiçbir şeyi ciddiye almayan bir adamdan bunu duymak çok hoş."

"Eşimin ve ailemin güvenliğini çok ciddiye alıyorum. Sana ne oldu böyle? Bunlardan herhangi biri o kalın kafana giriyor mu?"

"Mavi kanlıların Charlotte'u çalmasından endişe etmiyorum. Onları daha önce gördü ve onun yerine beni seçti. Ayrıca Leydi Augustine'den daha büyük sorunlarımız var." Richard odayı geçip kitaplığa gitti ve

rafin üstündeki ağır, kabartmalı cilt. Charlotte bulamasın diye onu oraya taşımıştı.

"Ne gibi?"

"Charlotte büyüyle öldürebilir."

Kaldar ona baktı. "O düşmüş bir şifacı. Richard, öğrenirlerse onu öldürürler."

"Bu sorunun bir parçası."

"Diğer kısmı ne?"

Kitap sanki sert bir kaya parçası gibi ağırdı. Richard sayfaları çevirdi, kalın kâğıt sayfaları belirli bir makaleye çevirdi ve kitabı kardeşine uzattı. O kadar çok okumuştı ki, kelimeleri hafızasına kazımişti. Sürekli farklı bir şey söylemesini umuyordu. Ama öyle olmadı.

Kendine yakıt sağlamak için bir başkasının büyüünü boşaltma eylemi halk arasında yaşam gücü boşaltımı olarak bilinir ve bu terim bunu deneyimlemiş nadir birkaç kişinin birinci şahıs anlatımlarından kaynaklanır. Bu fenomeni hedefin hayatını boşaltmak veya çalmak olarak tanımlarlar. Gerçekte, kullanıcı ve hedef sihirli bir geri bildirim döngüsü oluşturur ve boşaltılan gizemli bir yaşam gücü değil, hedefin sihirli enerjisidir. Ancak, bir insan vücudu bu büyü enerjisi olmadan yaşamını sürdüremediğinden, bir hedefin büyüü tükendiğinde hedef ölür, bu nedenle terim ilk bakışta görüldüğü kadar yanlış değildir.

Yaşam gücü boşalması durumunda, kullanıcı hedefin büyüünü kendine çeker ve bu enerjiyi emer. Kullanıcı hızla gelen büyü akışından bunalır ve vücudu kullanıcıya en doğal gelen biçimde dışarı yaymaya başlar. Kullanıcı her zaman aldığından daha fazla sihir gönderir, bu da daha büyük bir hacimde daha fazla sihir emmesine neden olur ve bu sihri tekrar dağıtması gerekir. Bu temel özümseme ve dağıtma döngüsü sürekli genişler; ne kadar uzun sürerse, durdurulması da o kadar zor olur. Tepeden aşağı yuvarlanan bir kartopunu düşünün: ne kadar uzun yuvarlanırsa o kadar büyür. Geri besleme döngüsünün süresi uzadıkça, kullanıcıdan geçen büyü miktarı da artar, ta ki sonunda kullanıcı büyü enerjisi akışı için akılsız bir kanal haline gelene kadar.

Kullanıcının enerji çekmeye başladığı ancak sadece birkaç kısa an için buna dahil olduğu, kesintiye uğramış geri bildirim döngülerinin bilinen örnekleri vardır. Bu kullanıcılar büyüünün emilmesiyle bağlantılı olarak coşku ve aşırı zevk duyguları yaşadıklarını bildirmişlerdir. Hiç şüphesiz bu durum geri bildirim döngüsünün kesilmesinin zorluğuna katkıda bulunmaktadır. Basit bir ifadeyle: büyü çalmak zevk verir ve kendi kendini ödüllendirir, o kadar ki birçok kullanıcı durmak istemez ve birkaç dakika sonra duramayacaklarını fark ederler.

Bu çalışmanın amaçları doğrultusunda, on bir teyit edilmiş kesintiye uğramış geri bildirim döngüsü örneği incelenmiş ve on bir vakanın dokuzunda kullanıcılar geri bildirim döngüsünü daha sonraki bir tarihte yeniden denemişlerdir. Dokuzunun tamamı insanlığını kaybetmiş ve

diğerleri için yakın bir tehdit oluşturdıklarından yok edilmeleri gerekiyordu. Bu yazarın görüşüne göre, kesintiye uğramış bir döngüden sağ çıkmak mümkündür; ancak böyle bir döngüyü ikinci kez kesintiye uğratmak insan iradesinin sınırlarının ötesindedir.

Kaldar başını kaldırıp sayfaya baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"George sana ne kadarını anlattı?"

"Yaralandığını, Edge'e koştüğünü, onun seni iyileştirdiğini, sonra köle tacirlerinin geldiğini, çocukların büyükannesini öldürdüklerini, evi ateşe verdiklerini ve seni kafese attıklarını biliyorum. Charlotte seni kurtardı."

"Bizi bulduğunda bir geri besleme döngüsü başlattı. İlk kez öldürüyordu ve yeterli güce sahip olmadığını düşünüyordu. Onsuz da öldürebiliyor ama her öldürdüğünde büyüsu onu tekrar öldürmeye itiyor."

"Peki ya yaparsa?"

"Düşmanlarından büyü çekecek ve bunu bir veba olarak gönderecek, sonra daha fazla büyü çekecek ve bunu gönderecek ve etrafındaki herkes ölene kadar devam edecek. O bir plaguebringer olur. Asla durmayacak."

"Böylece durdurulamaz çılgın bir toplu katliama dönüşecekti." "Evet."

"O biliyor mu?"

"O biliyor. Eğer buna yenik düşerse onu öldürmemi istedi. Onu köle tacirleriyle savaşmaktan vazgeçirmeye çalıştım ama o vazgeçmeyi reddediyor."

Kaldar kanepeye çöktü. Yüzü tamamen ciddiye, bu neredeyse hiç olmayan bir şeydi.

"Tebrikler," dedi, sesi kuruydu. "Sonunda kendin gibi trajik derecede asil bir kadın bulmayı başardın. Böyle birinin var olduğunu sanmıyordum."

"Ben trajik değilim."

Kaldar elini kaldırdı. "Beni bağışla. Bazı çocuklar ipek gömlek giyerek doğar; sen melankoliye bürünmüş olarak doğdun. Seni ağlatmak için tokatladıklarında sadece derin bir iç çektin ve gözünden tek bir damla yaş süzüldü." Parmağını sol gözünün köşesinden yanağına doğru sürükledi. "İlk sözlerin muhtemelen 'vay halime' olmuştur."

"İlk sözlerim 'Kaldar, kapa çeneni!' oldu çünkü çok konuşuyordun. Hâlâ da öyle."

"Çocukluğunuzdan beri içinde bulunduğunuz durumun üzücü olduğunu kabul ediyorsunuz. Artık bunu fark etmiyorsun bile."

Richard öne doğru eğildi. "Her şeyi sürekli bir şakaya dönüştürsem daha mı iyi olur?"

"Birinin sizi güldürmesi gerekir; aksi takdirde kendiniz olmanın yükü altında ezilirsiniz. İnsanlar şakayı paylaşabilir. Kimse senin ıstırabını paylaşamaz."

"Hayatım boyunca şakalarınıza maruz kaldım ve size söyleyeyim, bu o kadar da eğlenceli değil."

Birbirlerine baktılar. Richard'ın elinde ıslak bir peruk olsaydı, onu duvara fırlatır ve kardeşinin göğsüne tekme atardı. Ne yazık ki, kavga etmek için çok yaşlıydılar.

"Yüzün bu yüzden," dedi Kaldar. "Bunu onun için yaptın, böylece içeride onun yerine Beş'e karşı çalışabilirsin. O buna değer mi?"

"Audrey buna değer mi?" Richard sordu.

"Karımı bu işe karıştırma."

"Onun için kendini El'e teslim ettin. Buna değdi mi?"

"Evet. Ve yine olsa yine yaparım." Kaldar iç çekti. Omuzları yenilgiyle çöktü. "Benden ne istiyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım olacak," dedi

Richard. "Sende var. Biz bir aileyiz."

Richard şarap dolabına gitti, bir şişe yeşil şarap ve iki bardak alıp getirdi. Şarabı doldurdu. Kaldar birazını yuttu ve gülümsedi. "Tadı ev gibi. Çilekleri nereden buldun? Sadece Mire'da yetiştiklerini sanıyordum?"

"Pete Teyze onları bir şekilde evinin arkasındaki serada yetiştirdi." Şarabın boğazından aşağı yuvarlanmasına izin verdi. Hafif ve lezzetli tadı onu tazeledi, bataklığı ve evini fısıldadı.

Brennan, Leydi Augustine, mavi kanlı sosyete, hepsiyle başa çıkabilirdi. Onlar sadece insandı. Ama Charlotte'u kendinden nasıl koruyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu kaybedemezdi. Bu düşünceyle gerildi, kasları kilitlendi, sanki hayatı için savaşıyormuş gibiydi. Korku onu sardı. Çok nadiren korkardı ama burada dehşet içinde oturuyordu.

Bu sefer oturmasını önermek sadece tam tersi bir etki yaratacaktır. Sadece daha çok savaşıacaktı.

Kafasındaki planı gözden geçirdi. Brennan'a iki parçalı bir tuzak kuracaklardı ve o da planın ilk yarısını halledecekti. Şansı yaver giderse, Brennan yemi yutacak ve Charlotte'un bu işe karışması söz konusu bile olmayacaktı.

gerekli. Brennan'ı ikna etmeyi başaramazsa, plan onun gücünün çoğunu kullanmasını gerektirmiyordu, sadece adını ve konumunu kullanmasını gerektiriyordu. En az tehlikede olacaktı.

Şansın bir cilvesiyle başarılı olurlarsa, onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Gerçekten kendini öldürmeye çalışmadın mı?" Kaldar sordu.

Lanet olsun. "Kendini öldürmek çaresizlik gerektirir. Ben çaresiz değildim. Neden içtiğimi biliyor musun? İçtim çünkü kızgındım. Onu seveceğime ve koruyacağıma yemin ettim. Ona bir ev verdim, geçimini sağladım ve ona iyi davrandım.

Beni sevmese bile, bu yeterli olmalıydı. Beni bir erkek için terk etseydi, anlardım. Kızardım ama başka bir erkeği seçseydi, onu kendi isteği dışında yanımda tutmak istemezdim. Beni terk etti çünkü hayatı yeterince güzel değildi. İşte bu kadar alt sıralardaydım, 'güzel ev' ve 'bahçede çamur yok'un altında bir yerlerde. İçtim çünkü kızgındım ve aptalca bir şey yapmak istemedim."

"Kendini tutma. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." "Lanet bir nottan daha iyisini hak ettim!"

"Belki de sen oradayken gidemeyeceğinden korkmuştur," dedi Kaldar.

"Bu da ne demek oluyor?" Richard kollarını iki yana açtı. "Sen Ona zarar vereceğimi mi ima ediyorsun?"

"Hayır, Marissa'nın hiçbir zaman yüzleşmeyi sevmediğini ima ediyorum. Gerçi bilemiyorum, harekete geçtiğinde korkunç bir piç oluyorsun." Kaldar ona göz kırptı.

Richard onu işaret etti.

"Oh tanrılar, kıyametin parmağı. Kurtar beni!"

Kardeşini yumruklamayacaktı. Bu doğru olmazdı. Richard kendini sandalyeye oturmaya zorladı. "İşin bitti mi?"

"Evet. Şey, hayır, devam edebilirim, ama sizi bağışlayacağım." Kaldar biraz daha şarap doldurdu. "Her şey yoluna girecek. Hep öyle olur."

Richard kadehini kaldırdı. "Buna içerim."

* * *

SOPHIE tuniğinin cebinden bir bez çıkardı ve bıçağı dikkatlice temizledi. Charlotte'la birlikte patikadan aşağı, ormana doğru yürüdüler.

Kurt köpeği, çocuk masallarından fırlamış bir canavar gibi önlerinde koşturuyordu.

"Kılıcını her çıkardığında bunu yapmak zorunda mısınız?" Charlotte sordu.

"Eğer kan alırsam," diye cevap verdi kız sessizce. "Ve portakal suyu asidiktir. Bıçağı aşındıracaktır."

"Neden paslanmaz çelikten bir kılıç yapmıyoruz?"

"Paslanmaz çelik bükölmez. Bir kılıç esnek olmalıdır, yoksa kırılır."

İnsanlar gibi. "Richard seni korumam olman için ikna etti mi?"

"Ona sordum. Fırsatın var olduğunu, ancak nihai kararın size ait olduğunu ve 'sizi iradeniz dışında bir şey yapmaya zorlayacak ne kabiliyete ne de eğilime sahip olduğunu' söyledi. Bazen çok resmi oluyor."

Böyle bir şey söyledti, değil mi? "Karşımızdaki insanlar çocuk olsan bile seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

Sophie sessiz bir kararlılıkla, "Ben de tereddüt etmeyeceğim," dedi. "Ve ben daha hızlı ve daha yetenekliyim."

"Sen hala bir çocuksun."

Sophie bir adım attı. Eli tekrar bulanıklaştı: vur, vur, vur -üç müydü? Dört müydü? Ve kılıcını kınına soktu.

Orman sessizdi. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sophie içini çekti, uzandı ve parmağıyla dört inç genişliğindeki bir fidanı itti. Ağaç yana kaydı ve düşerken dört parçaya ayrıldı.

"Kendi kendine düşmediğı zaman o kadar dramatik olmuyor," dedi Sophie. "Ben Richard'dan daha hızlıyım. Parıltısını bıçağın üzerine uzatması saniyenin üçte biri kadar daha uzun sürüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır." Bir şekilde cevabın iyi olmayacağını biliyordu.

"Bu onu öldürebileceğim anlamına geliyor," dedi Sophie.

Dawn Anne. Kelimelerini dikkatle seçti. "Richard'ı öldürmek mi istiyorsun?"

Sophie başını salladı. "Örümcek annemi birleştirdiğinde, William onu öldürdü. O benim kayınbiraderim ve bu bir merhamet cinayeti idi. Babam da onunla birlikte öldü. Teknik olarak hayatta. Yemek yiyor, nefes alıyor ve konuşuyor. Ama o ...yok. Görevi olduğu için ailesiyle ilgilenmeye çalışıyor ama yarın hepimiz ortadan kaybolsak, o en yakın uçurumdan aşağı atlar."

Sophie ona döndü. "Bu adil değil. Ben ölmedim. Hâlâ buradayım ama onun umurunda değil."

Bunu o kadar düz bir şekilde söylemişti ki, bakışları o kadar nötrdü ki. Daha on beş yaşındaydı ve şimdiden acısını maskeleymeye başlamıştı. Charlotte ona uzanıp sarılma isteğiyle savaştı. Bu muhtemelen hoş karşılanmayacaktı.

"Önemsiyor olmalı. Bir ebeveyn çocuğunu öylece terk etmez."

"Babam yaptı. Annemi çok severdi ve şimdi o gitti ve dünya onun için durdu. Beni eğitmeyi bıraktı. Yemekten sonra benimle konuşmayı bıraktı. Çok gerekli olmadıkça herkesle konuşmayı bıraktı, bu yüzden sanırım sırf onun kızı olduğum için özel muamele beklememeliyim."

Çok fazla hasar. Charlotte'un göğsünü hafif bir ağrı sıktı. Kalbi ters dönmüş gibi hissetti.

"Richard şu anda sahip olduğum tek baba. Benimle ilgileniyor. Ama ben daha hızlıyım ve o beni kesmekte tereddüt eder. Beni çok seviyor. Bu yüzden onu öldürebileceğimi biliyorum."

"Bu söylediğin çok soğuk bir şey."

Sophie şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Bu sadece bir gerçek." Omuz silkti. "Elimde değil."

Charlotte'un buna söyleyeceği her şey eleştiri gibi gelecekti. Soğukluk muhtemelen Sophie'nin inşa ettiği bir bariyerdi ve orada olması kırılmanlık anlamına geliyordu. Charlotte sessiz kaldı. Belki daha sonra, daha fazla güven oluşturma şansları olursa, bu konuya geri dönebilirdi.

Sophie, "Büyük Thane'in düğününde Brennan'ı ifşa etmeyi planlıyorsun," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" *Richard gerçekten ona söyledi mi?*

Sophie başını kaldırdı. Ağaçların arasından süzülen ılık yüzüne vuruyordu. "Hawk."

Charlotte da yukarı baktı. Yırtıcı bir kuş ağaçların tepesinde süzülüyor, etraflarında dönüyordu.

"Ölmüş," dedi Sophie. "George ona rehberlik ediyor. O çok güçlü."

Farkına vardığı şey Charlotte'un üzerine soğuk bir utanç dalgası gibi çöktü.

"George, Richard ve beni mi gözetliyor?"

"Her zaman," dedi Sophie. "Tüm o mükemmel davranışlar bir sahtekârlık. Herkesi ve her şeyi gözetliyor. Declan bu zamana kadar tek bir

George'un tüm detayları bilmediği bir iş toplantısı. Sevişirken kendini bırakıyor. Çok namusludur."

"'Kaba' kaba bir kelime. Onun bir nezaket anlayışı var," diye düzeltti Charlotte kendini tutamadan.

Sophie kelimelerin tadına bakarak, "Nezaket duygusu," diye tekrarladı. "Teşekkür ederim. Diğeri de buralarda bir yerde."

"Diğeri mi?"

Sophie ormanı inceledi. "Kokunu alabiliyorum, Jack!"

"Hayır, alamazsın," diye cevap verdi uzak bir ses.

Köpek havladı ve çalıkların arasından yana doğru fırladı.

"Sana söylemiştim." Sophie gülümsedi. "Örümcek, Grand Thane'in düğününe katılacak. Kendisi Louisiana Dükü'nün akrabasıdır. Rütbesi bunu gerektiriyor."

Charlotte ona, "Örümcek'i öldüremezsın," dedi.

"Sadece onu görmek istiyorum. Annemi ve babamı benden aldı." Sophie'nin kara gözleri dipsiz görünüyordu. "Onun yüzünü görmek istiyorum. Onu kafamda damgalamak istiyorum." Kafatasına vurdu. "Böylece asla unutmayacağım.

Çünkü tekrar karşılaşacağız ve karşılaştığımızda doğru adamı öldürdüğümünden kesinlikle emin olmak istiyorum."

Korkutucuydu.

"Lütfen bunu yapmama izin verin, Leydi de Ney. Lütfen." Sözleri şiddetli, vahşi bir fısıltıydı. Sophie tek dizinin üzerine çöktü. "Birini kaybettiniz. Nasıl bir his olduğunu bilirsiniz. Tekerleğin üzerindeki bir fare gibi daireler çiziyorum. Sadece kurtulmak için bir yol istiyorum. Lütfen."

Charlotte'un hafızasında evinin yandığı kâbus canlandı. Orada, o çimenlikte durmuş, küller Tulip'in saçlarına yağarken Éléonore'un kalıntılarının yanışını izlerken kendini çok çaresiz hissetmişti. Bu konuda bir şeyler yapmayı seçti çünkü bunu yapabilecek araçlara sahipti. Örümcek bu çocuğun ailesini ondan kopardığında, o da kendini çaresiz hissetmiş olmalı. Sophie'yi sürgün etti, olduğu kişiden vazgeçti ve ağaçları gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde parçalara ayıran Lark oldu.

O ve Richard, birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Ateşin üzerinde buz, altında kontrol edilemeyen tutku ve duyguları saklayan soğuk bir dış görünüş. Charlotte şimdi Sophie'yi dışlarsa, başka bir yara daha açmış olacaktı. Çocuğun dönüşümünü körükleyen öfke, onu parçalara ayırabilirdi.

Charlotte iç çekti. "Görgü kuralları konusunda ne kadar yetkinsin?" Sophie ayağa kalktı. "Ders aldım."

"Rose ile aynı eğitmen mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Charlotte uzandı ve Sophie'nin tuniğindeki bir dalı fırçladı. "Seni ilk gördüğümde giydiğin elbise. Senin için on yıl kadar eski. Yapacak çok işimiz var, canım. Eğer gerçekten benimle gelmek istiyorsan, kusursuz olmalısın."

* * *

SOPHIE zahmetsiz bir zarafetle tuttuğu küçük fincandan içti. Charlotte onun karşısına oturdu. Onunla geçirdiği üç gün içinde Sophie bilgileri bir sünger gibi emmişti. Kelimenin tam anlamıyla doğal bir taklitçiydi; sadece hareketleri değil, Charlotte'un yansıttığı havayı, atmosferi de taklit ediyordu ve tavrındaki değişim hemen fark ediliyordu.

Kapı açıldı ve Jack kabine girdi. Tam bir sessizlik içinde masaya yaklaştı ve ortasına bir kristal bıraktı.

"Bu her şeydir."

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte ona.

Sade, soluk şeftali rengi bir elbisenin içinde oturan Sophie'yi inceledi ve yakışıklı yüzünde kocaman gözleriyle onun yanına çömeldi. George'un zarafetine hiç şüphe yoktu. Ama Jack çılgın bir ateş gibiydi. Çocukta, kendini tutuşunda, belki de öngörülemezlik potansiyelinde ya da yaydığı tehlike havasında, Jack'e birkaç yıl içinde kendine has bir cazibe kazandıracak bir şeyler vardı.

"Bir fikrim var," dedi.

Sophie başını eğdi ve koyu kadife gözleriyle ona baktı. "Elbiseyi bırak ve benimle ava gel."

"Tam bir çocuksun," dedi ona.

"Yaşlı bir kadına dönüşüyorsun."

Sophie gülümsedi ve hançeri masaya sapladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki bulanıktı ama Jack bir şekilde elini hareket ettirmişti ve hançer et yerine tahtayı delmişti.

Charlotte fincanından bir yudum aldı. "Bir tane daha içerseniz ikiniz de bir hafta dizanteri olursunuz."

Jack geriye doğru hareket etti ve sinirli bir şekilde sandalyeye yayıldı. Charlotte kristali bir görüntüleyicinin ince metal pençesine kaydırdı. Kristalin içinden süzülen bir ışık, canlı mavi bir elbise giymiş genç bir kızın görüntüsünü oluşturdu.

"Sıradaki."

Bir başka genç mavi kan çiçeği, bir başka mavi saten.

"Sıradaki."

Daha fazla genç kız. Peygamber çiçeği mavisi. Kraliyet mavisi. Gök mavisi.

"Sıkıcı şeyler yapan, sıkıcı kıyafetler giyen sıkıcı insanlar," dedi Jack.

"Mavi mevsimindeyiz." Charlotte Sophie'yi inceledi. "Parlak mavinin hangi tonu

mavi sana yakışıyor mu?"

Sophie, "Bilmiyorum leydim," diye cevap verdi. "Hiç," dedi Jack.

Sophie kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Senin fikrini istediğimde, onu senden kesip alacağım."

"Bu durumda, o haklı. Şaşıracaksınız ama söz konusu kadın kıyafetleri olduğunda erkekler genellikle mükemmel bir göze sahiptir. Bileğine bak. Sen de Jack."

Her ikisi de sağ kollarını çevirerek bileklerini gösterdiler. O da aynısını yaptı. "Benim ve Jack'in bileğindeki damarların nasıl mavi görüldüğünü görüyor musunuz? Bizim tenimizde soğuk bir alt ton var. Bileğinizdeki damarlar, güzel altın bronz teninizin sıcak alt tonları nedeniyle hafif bir yeşil renk tonuna sahip. Mavi, mor ya da turkuaz gibi soğuk renkler sizde iyi durmayacaktır."

Sophie, "Beyaz giyebilirim," diye önerdi. "Leydi Renda beyazın her zaman mevsiminde olduğunu söyler."

"Beyaz korkaklar içindir," dedi Charlotte. "Ve Leydi Renda bir dinozordur." Sophie çayını yudumlarken boğuldu. Jack kıkırdadı.

"İnsanlar beyaz derken genellikle soğuk alt tonlara sahip, gerçekten buz gibi bir beyazı kastederler. Saf siyah da iyi bir fikir değil. Jack, daha soğuk cilt tonu nedeniyle, siyahın içinde çok iyi görünürdü; siz görünmezsiniz. Richard'ın cilt tonu sizinkine benzer. Siyah giyiyor ve çok yakışıklı bir adam olmasına rağmen teniyle uyumlu değil; sadece onu tehditkar gösteriyor. Gerçek beyaz nötr bir renktir-herkese yakışır, ancak içinde cüretkarlık yoktur, stil duygusu yoktur. Onu giyerseniz, güvenli oynadığınızı da ilan etmiş olursunuz. Biz güvenli oynamıyoruz. Biz bir

açıklama." Charlotte yeniden etkinleştirmek için elini kristalin üzerinden geçirdi. "Renk çarkı, on ikinci aşama."

Okuyucunun üzerindeki havada karmaşık bir renk çarkı tutuştu. Merkezde, on iki parlak renk iç çekirdeği oluşturuyordu: ilk olarak, kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi ve morun ana tonları. Bunların arasında altı geçiş rengi vardı. Merkezin ötesinde, renk çarkı bölünüyor ve on iki iç rengin her biri dört tona ayrılıyordu. Merkezin hemen dışında renk tonları koyulaşıyor, neredeyse siyaha dönüşüyordu. Kıl kadar ince çizgiler tekerleği ayrı renklere böldü, her yeni ton bir öncekinden bir ton daha açıktı, ta ki tekerleğin dış kenarında renkler neredeyse beyaz olana kadar.

"Bu senin gizli silahın. İlk mavi elbiseyi hatırlıyor musun?" Charlotte başıyla çarkı işaret etti. "Renk bölümünü bul."

Sophie bir an için ona baktı. "Yirmi altı numara."

"Çok güzel. Kobalt mavisinin doymuş bir türevi." Charlotte dişililere dokundu. Renk çarkı yukarı doğru kaydı ve daha önce incelediği resimlerin sırası aşağıda tutuştu.

Sophie, "Hepsi aynı segment içinde," dedi. "Renkleri biraz değişiyor ama güvenli davranıyorlar."

"Aynen öyle. Bunlar modanın zirvesinde olması gereken evlenmemiş genç kadınlar, bu yüzden hepsi en son trend olduğunu düşündükleri şeyleri giyiyorlar. Kadın ne kadar yaşlıysa, renk o kadar canlı oluyor, ama hiçbiri mavilerden sapmıyor - hepsi sürüdeki keçiler gibi en öndeki keçiyi takip ediyor. Kendini modaya adanmış ya da moda konusundaki farkındalığını başkalarına kabul ettirmek istemeyen kadınlar istedikleri rengi giyiyor. Bu Düşes Ramone'nin kızı." Charlotte uzun boylu, ince yapılı bir genç kızın sondan bir önceki resmini işaret etti. "Onunla daha önce tanışmıştım. Bak, yeşil giyiyor."

"Şok edici!" Jack sandalyesinden seslendi.

"Genç ve tabiri caizse 'piyasada' ama istediğini yapabilecek kadar statü ve cesarete sahip. Ayrıca canlı mavinin onun rengi olmadığını da biliyor. Yine de elbiseye yakından bakarsanız, içinde mavi notalar olduğunu görürsünüz. Buradaki fikir, mevcut trendin gözüne tükürmek değil, onu incelikle bükerek kendi trendiniz haline getirmek."

"Bu çok saçma," dedi Jack.

"Moda tamamen saçmalık," dedi Charlotte ona. "Ve modanın yüzde doksan dokuzu onu kimin giydiğidir. Bazı isimsizler çirkin bir elbise giyiyor."

ve insanlar bunun çirkin bir şapka olduğunu söylüyor. Düşes Ramone çirkin bir şapka takarsa, insanlar 'Ne kadar ilginç bir yeni trend' der."

"Yani mesele para mı?" Sophie sordu.

"Hayır. Bu duruşla ilgili. Giydiklerinizden son derece emin ve kendi teninizde rahat olmalısınız. Blueblood olmak sadece kuralları bilmek değildir. Her durumda yapılması gereken en doğru şeyi bilmek, sonra da bunu sarsılmaz bir yetkiyle yapmaktır."

Sophie kaşlarını çatı, şaşırmıştı.

Charlotte ona gülümsedi. "Çok zor değil. Korkma, pratik yapacağız. Ama renk çarkına geri dönelim. Beyaz ve siyahı unut. Cildinizi, boynunuzu ve yüzünüzü göstermeliyiz. Etki burada olmalı." Charlotte bir çizim defteri aldı. "Segment 28, sıra 17."

Bir istiridye kabuğunun inci gibi iç kısmını ve cilalı alüminyumun yumuşak parıltısını anımsatan güzel, sıcak bir gri, görüntüleyicinin üzerinde tutuştu.

Sophie öne doğru eğildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu benim kılıcımın rengi."

Charlotte gülümsedi ve taslak çizmeye başladı. Trendi selamlamak için biraz soluk mavi vurgular eklemeleri gerekecekti ama büyük bir şey olmayacaktı.

"Ama elbiseyi nereden alacağız?" Sophie sordu.

"Elbiseler. Her birimizin benzer tasarım unsurlarıyla birbirine bağlanmış en az altı kıyafetten oluşan bir sete ihtiyacımız var. Richard'ın oyun kitabından bir sayfa alacağız, bulabileceğimiz en iyi terziyle temasa geçeceğiz ve ona müstahcen bir miktar para vereceğiz." Charlotte çizim yapmaya devam etti. Terzi muhtemelen karşı çıkacaktı; kâğıtta beliren siluet genç bir kız için biraz sıra dışıydı ama Sophie'ye çok yakışıyordu. "Eğer inat ederse, başka bir tane buluruz. İmkânsız değilim ve söz konusu elbiseler olduğunda, para en ikna edici argümanı oluşturur."

"Benim için para harcamanıza gerek yok," dedi Sophie. "Kız kardeşim William Sandine ile evli. Bir kova dolusu para bulabilirim."

"Zorunda değilim, istiyorum." Charlotte sırtı ve Jack'e döndü.

"Yardım etmek ister misin?"

Yüzündeki ifade yıldırım hızıyla değişti; şaşkınlıktan korkuya, sıkılmış ve mesafeli bir ifadeye dönüştü. "Sanırım," dedi ve esnedi. "Eğer sıkılırsam."

"Bu onun soğukkanlı ifadesi," dedi Sophie. "Nasıl tepki vereceğini bilemediği zaman takınır."

"Güney Eyaletleri Düşesi ile aranız iyi mi?" Charlotte sordu. Declan'ın annesi tam da sosyeteye girişlerinde belirleyici bir fark yaratacak türden bir ağır toptu.

"Bana tapıyorlar," dedi

Jack. Sophie homurdandı.

Jack kızgın bir ifadeyle ona baktı. "Her zaman böyle söyler." Soylu bir asilzade aksanının mükemmel bir taklidini yaptı. "Ah, Jack. Sana tapıyorum, seni aptal çocuk."

Charlotte kendini kaybetti ve güldü. "Sence bu güzelliğin ikimiz için Majesteleri ile çay içmeyi ayarlayabilir mi?"

"Çocuk oyuncağı," dedi Jack.

* * *

RICHARD gözlerini açtı. Charlotte merdivenlerden yukarı çıkmış ve durup yatakta yatan onu incelemişti. Karanlık çökmüştü ve fenerlerin hafif ışıkları yüzünde oynayıyordu. Çok güzeldi. Ona bakmak, içinde yakında bırakmak zorunda kalacağı bilgisinden doğan bir boşluk açtı.

Yüzündeki ameliyattan beri sevişmemişlerdi. Onu o kadar çok istiyordu ki, bu bir istekten öte, bir bağımlılığa benzer bir ihtiyaç olarak içini yakıyordu. Charlotte'a bağımlıydı; onun kokusuna, tadına, teninin yumuşak dokunuşuna. Onu doruğa çıkardığında şaşkınlıkla nefesinin kesilmesini izlemeye. Ona havaya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu ve ayrılıklarının beklentisi dişlerini kenetliyordu.

Şu anda her şeyden pişmanlık duyuyordu: ona söylediği her söz yanlış, her hareket kaba ve aptalca geliyordu. Kız ondan daha iyi birini hak ediyordu ama adam son derece bencildi ve onu elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Sophie nerede?"

"Gitti," dedi Charlotte. "Güya kız kardeşine veda etmek için.

Ne yazık ki Jack, Cerise ve William'ın zaten görevde olduğunu ağzından kaçırıldı. Bizi yalnız bırakıyor. İninizi izleyen tüm ölümsüz farelerin, sincapların ve kuşların da gittiğinden şüpheleniyorum."

Resmi bir asilzade edasına büründü. "Yüce tanrılar, bizden yakın ilişki mi bekliyorlar?"

"Öyle görünüyor. Çocuklar benim bilmediğim bir şey mi biliyor?" diye sordu. Konuyu değiştirmişti. "Kaldar, George aracılığıyla bir mesaj gönderdi."

Richard şöyle dedi. "Brennan Güney Sahili'ne gitti. Güya hasta bir arkadaşını ziyarete gitmiş."

"Adayı gezmeye gitti," dedi kadın.

"Evet."

"Ve şimdi o aradan çıktığına göre, geçiş yapmak ve Casside olmak mı istiyorsun?"

"Eğer planımıza başlamaya hazırsanız." Ve bir kez başladıklarında, birlikte görülemezlerdi. İttifaklarına dair hiçbir ipucu olamazdı.

"Ben hazırım," dedi ona. "Bir terzi seçmek ikilem yarattı ama yetenekli, fakir ve iz bırakmaya aç birini buldum. Elbise siparişleri geldi ve daha fazlası için söz vererek ona para yığdım. İlk iki elbise rekor sürede hazır olacak. Jack, Declan'ın annesiyle bir çay ayarlıyor. İtiraf edip ondan yardım istemeyi planlıyorum.

Eğer o zemin hazırlarsa, benim giriş yapmam çok daha kolay olacak. Sanırım onu bize yardım etmeye ikna edebilirim. Majestelerinin desteği olsun ya da olmasın, iki gün içinde Baharın Sonu kutlamalarında başkentte görünmeliyim."

"Sophie hazır olacak mı?"

"Hem evet hem hayır." Charlotte başını salladı. "Temel bilgiler var ve o çok zeki. Eskort kız olmak o kadar da karmaşık bir şey değil. Onun yaşındayken ben de yapmıştım; destekçinin üç adım gerisinde yürürsün ve konuşulmadıkça konuşmazsın. Henüz her şeyi bilmiyor olsa da, iyi iş çıkaracaktır."

Endişe onu yiyip bitirdi. "Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor." "Evet."

"Planı tekrar gözden geçirelim mi?" Planın üzerinden onlarca kez geçmişlerdi ama o gittiği anda olaylar kontrolünden çıkacaktı.

"Başkente gidip Casside'in yerine geçeceksin. Onu, katılacağı haftalık kart oyununa giderken kaçırmayı planlıyorsunuz. Adaya yapılan saldırı Brennan'ı muhtemelen öfkелendirdi ve emrindeki dört mavi kanlı kendini korumak için statükoyu korumaya çalışacak. Casside'i kaçıracaksın, hizmetkârlarını evden çıkaracaksın ve biz işimizi bitirene kadar ailen onları alıkoyacak." Onu devam etmeye davet etti.

Richard, "İki gün içinde Baharın Sonu Balosu'nda boy göstereceksin," dedi. "Angelia Ermine üzerinde bir etki bırakacaksın. Onunla arkadaş olacaksın. Büyük olasılıkla Brennan'la yatıyor."

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi Charlotte. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Brennan'ın Akademi'deyken yazdığı konuşmayı hatırlıyor musun?"

monarşinin gerçek amacı olarak liderlik hakkında?"

Kadın başını salladı. Birbirlerine yüksek sesle okumuşlardı.

"Tahtı istiyor. Kaderinde yönetmek olduğunu düşünüyor ama asla tacı elde edemeyecek," dedi Richard. "Veraset sırasından çok uzakta. Bu onu içten içe öldürüyor. Köle yüzüğü onun krallığı ve Casside, Angelia, Rene ve Maedoc da onun vekilleri. Onlardan mutlak sadakat talep ederdi. Angelia genç, bekâr ve çekici. Ona tamamen sahip olmanın tatminini yaşamak isteyecektir."

"Angelia pislüğün teki. Onu öldürmemek için kendimi zorlamam gerekecek." Charlotte başını salladı. "Ben onunla uğraşırken, sen de Brennan'ın hayatına kast ederek Maedoc'un onu öldürmeye çalıştığını düşünmesini sağlayacaksın."

Bu zor bir plandı ve her ikisinin de en iyi silahlarından vazgeçmesini gerektiriyordu. Adam kılıcını parlama tekniğinden faydalanmadan kullanmak zorunda kalacaktı ama kadın da büyüsünü kullanamayacaktı. Bu gerçek onu rahatlatmıştı. Yine de Brennan'ı öldürmek onunla çok daha kolay olurdu.

Charlotte aniden ona doğru adım attı ve onu kucakladı. Dudakları onunkilere dokundu. Adam onu derinden öptü ve çaresizliğin tadını aldı. "Korkuyor musun?"

"Çok korkuyorum," dedi.

Onu kendine doğru çekti. "Keşke ne söyleyeceğimi bilseydim," diye mırıldandı. "Keşke doğru kelimeleri bulabilseydim."

"Kazanırsak ne olacağını söyle bana," diye sordu.

"Eğer kazanırsak, seni bulacağım," dedi ona. "Ve eğer gücüm yeterse, bir daha asla ayrılmayacağız. Eğer bana sahip olursan."

"Peki ya yapmazsam?"

Kaşlarını kaldırdı. "Muhtemelen yalvaracağım. Ya da erkeklerin kadınları kazanmak için yaptığı o aptalca dramatik şeylerden birini yaparım. Hâlâ şövalyeler zamanında yaşıyor olsaydık, yoluma çıkan herkesi atımdan indirirdim."

"Seni tutacağım," diye fısıldadı ve onu geri öptü.

* * *

Charlotte, Güney Eyaletleri Düşesi Leydi Jane Olivia Camarine'in kusursuz olduğunu düşündü. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyordu ama oğlu Camarine Kontu otuzunu geçtiği için muhtemelen daha yaşlıydı. Muhteşem bir zümrüt yeşili ve krem rengi olan tuniği ve pantolonu, düşesin kıvrımlarını ortaya çıkarırken kalınlaşan belini maskeleyen aldatıcı bir sadelikle dikilmişti. Başının üzerinde ustalıkla ikiz örülmüş saçları yuvarlak yüzünü uzatıyordu. Tek bir mücevher takıyordu; örümcek ipliği inceliğindeki altın dallarından yapılmış bir alyans. Hem son derece pahalı hem de son derece zevkliydi. Terasta, piknik masasının yanında, sabah ışıyla yıkanan bir yerde duruyordu.

Sophie'yle birlikte Jack'i masaya kadar takip ederken Charlotte, "Duruşuna bak," diye mırıldandı. "Boynunu daha ince göstermek için çenesi yukarı doğru eğik; sol tarafına ışık tutuyor, böylece tuniğindeki dökümlü çizgiler ortaya çıkıyor. Bunun gibi uzun dikey çizgiler sizi daha ince gösterir. Her zaman ışığın farkında olmalı ve en iyi açılarınızı bilmelisiniz."

"Majesteleri," dedi Jack. "Charlotte de Ney ve Lark'ı takdim edebilir miyim?" Charlotte nefesinin altından, "Sophie Mar," diye mırıldandı. "Ve Sophie Mar," diye mırıldandı.

Charlotte reverans yaptı. Sophie de onun yanında zarifçe eğildi. "İkinizle de tanışmak büyük bir zevk." Düşes sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Çocuklar, gerçekten burada olmak istiyor musunuz?" Jack ve Sophie koro halinde, "Hayır," dediler.

Düşes sırtıttı. "Broderick havuzdaki fiskiyeyi tamir etti."

Başparmağıyla omzunun üstünü işaret ederek hiç de mavi kanlı olmayan bir hareket yaptı. "Kaçabiliyorken kaç!"

İki genç geniş beyaz merdivenlerden çimenlerin ortasında parıldayan havuza doğru havalandılar. Son adımda, sanki bir işaret almışlar gibi, koşmaya başladılar ve çimlerin üzerinde uçtular. Jack giysilerinden dışarı fırladı. Sophie elbisesinin eteklerini kavradı. *Sevgili Şafak Anne, lütfen altında bir şey olsun.* Elbise uçu ve küçük bir bikini ortaya çıktı. İki genç hep birlikte sıçradı ve suyun içinde gözden kayboldu.

"Bunu planladılar, değil mi?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi Majesteleri. "Gidelim mi?" Bir masaya oturdular.

"Seni hatırlıyorum. O zamanlar sadece on beş yaşındaydın ama

Augustine al Ran'a eşlik ettiğini hatırlıyorum."

"Gururum okşandı," dedi
Charlotte. "Yani Charlotte de
Ney mi?"

Saklanmanın bir anlamı yoktu. "Charlotte de Ney al-te Ran, Majesteleri."
"Ben de öyle düşünmüştüm. Jack bir süredir Edge'de yaşadığınızdan
bahsetmişti.

Son üç yıldır. Döndüğünüzden beri annenizi görmeye gittiniz mi?" "Hayır,
Majesteleri."

"Çocuklar bana planınızın bir özetini verdiler. Bu doğru mu? Bir
Brennan köle ticareti mi yapıyor?"

"Evet, Majesteleri."

Düşes havuzda su sıçratan iki gence baktı. "Ailesini tanıyordum. İyi
insanlardı. Yetenekli, ahlaki açıdan dürüst, sorumluluklarının bilincinde.
Acaba biliyorlar mı? Bundan şüpheliyim. Bir ebeveyn olarak her zaman
endişelenir ve bir yerde yanlış yapıp yapmadığınızı, söylediğiniz ya da
yaptığınız bir şeyin çocuğunuzun yoldan sapmasına neden olup olmadığını
merak edersiniz."

"Kusura bakmayın ama o başıboş dolaşmaktan fazlasını yaptı," dedi
Charlotte. "Gördüğüm dehşete inanamazsınız."

Düşesin yüzünden bir gölge geçti. "Belki de yapardım. Sana yardım
edeceğim, canım. Onu indirmek bizim görevimiz."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Havuzdan öfkeli bir uluma geldi, ardından Sophie'nin kahkahası geldi.

Düşes iç çekti. "Sophie pek fazla insana güvenmez. Aramızda bir bağ
kurmaya çalıştım ama beni kibarca uzak tutuyor. Sophie isteseydi kız
kardeşiyle birlikte yaşayabilirdi ama bunu yapmamayı seçti. Kendini ayrı
tutuyor ama size cevap veriyor gibi görünüyor. Bu çok değerli bir bağ.
Lütfen onu koruyun."

ON ÜÇ

GEORGE, Güney Eyaletleri Düşesi'nin ya da kendisine hitap edilmesini tercih ettiği şekliyle Leydi Olivia'nın yanında durdu ve Adrianglian seçkinlerinin bir araya geldiği ısıltılı toplantıyı inceledi. Hepsi soylu değildi ama hepsi zengin, güçlü ya da her ikisine de sahipti. Leydi Olivia sol bileğine, mahremiyetini korumak istediğini gösteren yeşil bir bilezik taktı ve onlar da kendi hallerine bırakıldılar.

Etraflarında, Evergreen şatosunun geniş terası gecenin içine doğru uzanıyor, her biri mermer saksılardan büyüyen zevkli bir çiçek çağılayanını destekleyen uzun, soluk sütunlarla sınırlanıyordu. Sık ağaçlar terası kuzeyden ve güneyden çevreliyordu. Batıda, şatonun birinci katının girişi altın renginde bir ışıkla aydınlatılmıştı. Yeni gelenler girişte anons edilmek ve tanınmak için duraklıyor, sonra da kaynaşmak üzere yollarına devam ediyorlardı.

Sağ tarafta ağaçlar temizlenmiş ve zemin Evergreen Gölü'nün parıltıyan sularına doğru alçalmıştı. Yukarıda gün batımı yanıyordu, kırmızı ve altının cıfcaflı görüntüsü o kadar canlıydı ki neredeyse can yakıyordu.

Orada durmuş, uçuşan insanları seyreden George, sanki bir rüyadaymış gibi tuhaf bir kopukluk hissetti. Baharın sonu çok eski bir kutlamaydı, açlığın nüfusu azalttığı, savaşın sık yaşandığı ve insan hayatının ucuz olduğu daha vahşi bir zamanda doğmuştu. Bunu başlatan insanlar basit kıyafetler giyiyor ve vahşi silahlar taşıyorlardı. Yaza kadar hayatta kaldıkları için tanrılarına şükrediyorlardı. Şimdi onların torunları, güzel elbiseler ve özel dikim ceketler giymiş, festivale köklerini veren kan geleneğinin farkında ama bunu kabul etmek istemeyen bir şekilde yüzüyorlardı. Ama yine de ataları kadar acımasızdılar. Eğer bir tehdit ortaya çıkarsa, büyülerini onu parçalara ayırırken tüm toplantı şimşek patlamalarıyla kıvılcımlanırdı.

George Camarine tarafı ona her tanıdık yüz hakkında genel olarak bilinen gerçekleri hatırlatırken, Ayna ajanı tarafı onların sırlarını servis etti. Leydi Olla deniz köpüğü yeşili güzel bir elbise giymiş, kızıl saçlarına beyaz bir çiçek takmıştı. Kristal ejderha figürleri toplama tutkusu ve ciddi bir sumah bağımlılığı vardı. Tedarikçilerinin isimlerini ve nerede bulunabileceklerini biliyordu. Eski bir lojistik subayı olan ve şu anda İçişleri Bakanlığı'nda ulaştırma amiri olarak çalışan Lord Ronkor, geniş omuzlu, kendinden emin, yerde geniş adımlarla yürürken erkeksi bir havaya bürünüyordu. Lord Ronkor genç kadınlar tarafından tokatlanmaktan hoşlanıyordu ve sık sık gittiği fahişelere göre yatakta çok hızlıydı. Karısı bunu fark etmemişti; en yakın arkadaşının kız kardeşiyle on yıldır süren bir ilişkisi vardı. Evet, merhaba, nasılsınız? Kamen Liman İdaresi'nde çalışan kuzenin nasıl? Hâlâ rüşvet alıyor mu? Ne hoş bir haylaz.

Küçük bir el omzuna uzandı. "Uzak görünüyorsun, canım." Başını hafifçe eğdi. "Özür dilerim, Majesteleri."

Yanındaki kadın gözleriyle kaşlarını çattı. Yüzü son derece hoş görünüyordu. Ekselansları Olivia Camarine derin, muhteşem mor bir elbise giymişti. Festivalin teması doğa ve yeniden doğuştu, bir bahar kutlamasıydı ve elbisesinin tonu, saksılardan dökülen dul kadının gözyaşı çiçekleriyle tam olarak eşleşiyordu. Koyu renk saçları zevkli bir şekilde toplanmıştı. Ellili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen yirmi yaş daha genç görünüyordu ve yaşına ve zorlu bir hayat yaşamasına rağmen güzelliğini korumayı başarmıştı. Declan'ın annesiydi ve Jack'le birlikte Edge'e gelir gelmez George'un büyükannesi rolünü üstlenmişti. Declan ve Rose onu ve Jack'i resmen evlat edindiklerinde bu rol resmen taşınmıştı.

"Seni rahatsız etmelerine izin verme," dedi.

"Onlar değil." Minnettarlık duyduğunu hissetti. Burada toplanan insanların çoğu onun Kenar'dan geldiğini unutmasına asla izin vermezdi. Çok azı Majestelerinin annesinin de kendisi gibi bir Kenar faresi olduğunu hatırlamaya cesaret edebiliyordu. Pozisyonu ve başarısı nedeniyle suçlamaların üstündeydi ama yine de adil bir hedefti. "Onların sırlarını biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Böbürleniyor musun?" "Sadece biraz."

"Kafana girmemesine dikkat et."

Ona doğru eğildi ve gülümsedi. "Çok geç."
"George, sen korkunç bir alçaksın." "Leydi
Virai başka türlü olmamı istemezdi." "Ne
yazık ki bu doğru."

Doğrudan amirinin ve Ayna'dan sorumlu kadının Majesteleri'nin en iyi
arkadaşı olması zaman zaman hayatını zorlaştırıyordu ama bununla başa
çıkmayı öğrenmişti.

Leydi Olivia'nın kara gözleri parladı. "Küçük oyunumuza
başlayalım mı?" "Nasıl isterseniz."

Grace bileziği çıkardı ve sağ bileğine taktı.

Kalabalığın havası hemen değişti. En yakın lordlar ve leydiler, Güney
Eyaletleri Düşesi'ni selamlamak için sohbetlerinden ayrılmanın zarif
yollarını buldukça küçük anafolar oluştu.

Leydi Olivia neşesini sakın bir yarım gülümsemeyle gizledi.
Charlotte'la tanıştığında orada değildi ama o zamandan beri ikisini
gözlemlemek için pek çok şansı olmuştu. Leydi Olivia Charlotte'tan hemen
hoşlanmıştı. İkisinin de aynı kuştan olduğu çok açıktı; ikisi de mavi kanlı
bir soydan gelmiyordu ve ikisi de sosyal başarının zirvesine ulaşmıştı.
Zeki, becerikli ve akıllı insanlardı ve onları dinlerken kendini biraz
boyunu aşmış hissetmişti.

İnsanlar yaklaştı. Ciddiymiş gibi sesler çıkararak hoş sözler söyledi.
Yaklaşık on dakika sonra, kalabalık zirveye ulaşmışken, Leydi Olivia ona
döndü.

"George, onu gördün mü?"

"Hayır leydim." Etraflarındaki yüzlerde oluşan soru işaretlerini
görebiliyordu.

"Katılmaya niyetli olduğunu söyledi mi?"

"Evet leydim. Aksi takdirde gazabınıza uğrayacağını ona çok açık bir
şekilde ifade ettiniz."

Leydi Olivia şehitçe bir iç çekti. "Gerçekten o kadar da korkutucu
değilim."

Kimse gülmedi. Tarih, Adrianglia'da önemli bir mevki elde etmeyi
uman herkes için zorunlu bir dersti ve Louisiana Dükalığı ile Adrianglia
arasındaki On Gün Savaşı'nı sona erdiren katliamı ve bundan kimin
sorumlu olduğunu duyan herkes biliyordu.

"Benim için onu kontrol et," diye buyurdu Majesteleri.

George başını eğdi. Bir şahin en yakındaki sütunun üzerindeki yerinden yukarı doğru fırladı ve ön kapıya doğru süzülerek uzaklaştı. Konsantre oldu, kuşun gözlerinden fayton dizisine baktı. Orada, son model, zarif süslemeli, Sophie'nin yüzü pencerede.

Kuşu süzülürken bıraktı. "Majesteleri, varmak üzereler. En fazla on dakika."

"Çok hoş. Teşekkür ederim, oğlum."

İnsanlar kibar maskelerini takıp çılgınca konuştukları konunun kim olduğunu anlamaya çalışırken, o da can sıkıntısı taklidine geri dönerek yüzleri inceledi, en küçük ayrıntıları not etti. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam topluluğun çevresinde durakladı. Lord Casside. Beşli'nin bir üyesi. Bu pek onun tarzı bir ilişki gibi görünmüyordu. Görmezden gelemeyeceği birinden kişisel bir davet almış olmalıydı.

George kendini tuttu. Casside değil. Richard.

İki gece önce Richard'ın adamları Casside'i karanlık sokakta yakaladıklarında bir yarasanın gözlerinden izlemişti. Her zamanki ortağıyla dövüştüğü kulüpten çıkmış, karanlık sokakta köşeyi dönüp faytonuna doğru ilerlerken üç adam üzerine atlamıştı. Ağzını kapatmışlar, yere yatırmışlar, başına bir torba geçirmişler ve onu karanlık bir kemerin içine çekmişlerdi. Bir an sonra Richard aynı kıyafetleri giymiş, aynı hızla yürüyerek sokağa çıktı. Faytona doğru yürüdü, bindi ve uzaklaştı. George bunu biliyordu ama terasın karşısındaki zayıf adama baktığında aklında Richard yoktu.

"Casside" dedi ve bunda ısrar etti.

George bunun bir tür ince büyü olması gerektiğine karar verdi. Edgers'ın herkesten sakladığı o gizli yeteneklerden biri.

Richard sıkılmış bir ifadeyle onlara doğru baktı.

* * *

CHARLOTTE terasın girişinde durakladı. Kapıların ardından toplantıyı görebiliyordu: insanları, giysileri, mücevherleri... Heyecandan elektrik çarpmış gibi oldu. Bunu düzinelerce kez yapmıştı, ama ortaya çıkmadan önceki o heyecan hiç eskimemişti.

Sophie öne çıktı ve isimlerinin ve unvanlarının yazılı olduğu küçük bir kartı tellala uzattı. Adam kartı aldı ve çocuk yerine geri döndü.

Charlotte'un yanında. Faytondan çıktıklarından biraz daha solgun görünüyordu. Zavallı çocuk.

Charlotte kolunu Sophie'nin omuzlarına doladı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Nefes al ve başını dik tut. Unutma. Sen buraya aitsin. Burada olmak senin hakkın."

Sophie yutkundu.

"Barones Charlotte de Ney al-te Ran ve Sophie al-te Mua," diye duyurdu tellal.

* * *

Leydi Olivia, "İşte burada," diye haykırdı.

Terasın onların tarafındaki tüm kafalar girişe döndü. Charlotte içeri adımını attı ve George gözlerini kırıştırdı. Narin maviden pırıltılı bir elbise giymişti. Vücudunu sarıyordu. *Gerçekten* de vücudunu sarıyor, yere kadar inen dökümlü bir eteğe dönüşmeden önce her kıvrımını sergiliyordu ve baktığı için belli belirsiz utandığını hissetti. Elbisenin üst kısmında, yanlardan daralan ve mavi etek boyunca yayılan, ince, kıvrımlı elma dallarını taklit eden kahverengi kumaş şeritleri vardı. Dalların üzerinde gümüşle vurgulanmış beyaz çiçekler açmıştı. Siluet basitti ama renk, kesim ve desen zarif, rafine bir bütün oluşturuyordu ve Charlotte, soluk sarı saçları ve gri gözleriyle baharın kraliçesi gibi elbisenin içinde süzülüyordu.

Az önce sahneye çıkarıldıklarını fark eden bir düzine kadının zar zor duyulabilen toplu soluk alışlarını neredeyse duyabiliyordu.

George şans eseri Richard'a baktı. Adam kıpırdamadan duruyordu, bakışları yerde yürüyen Charlotte'a sabitlenmişti ve yeni yüzüne rağmen Richard o anda Casside'e hiç benzemiyordu. Yüzüne bir duygu karmaşası yansımıştı; çaresizlik, tutku, özlem. Bu yarım an sürdü ve işkence gibi göründü, sonra Richard Casside'e geri döndü, tıpkı birinin sabahları gömlek giymesini gibi. Onu özlüyor olmalıydı.

George tekrar Charlotte'a baktı ve nefes almayı unuttu. Onun üç adım gerisinde, solda, Sophie terasta yürüyordu.

Dünya bir adım geri çekildi.

Soluk gri ve mavi dokunuşlu, üst kısmı dökümlü, bir kuşakla tutturulmuş, ardından ağırlıksız uzun bir etekle süzülen akıcı bir elbise giymişti. Daha önce

Kılıcını kınından çıkardığında da aynı renkteydi. Yürüdükçe elbisesi parılıyordu, kaygan ve akıcıydı, sanki kılıcının metali canlanmış ve her hareketiyle değişen bir sıvı gibi üzerinden akıp gitmişti.

Boynunun zarif hatlarını gördü.

Koyu renk saçlarını ve saçlarında tek bir soluk mavi çiçek gördü. Onun yüzünü gördü.

Çok güzeldi.

Orada ağzı açık bir aptal gibi durduğunu fark etti ve ağzını kapattı.

Bir süre sonra Charlotte da onlara katıldı. Grace ona nazıkçe sarıldı.

"Canım, neredeyse umudumu yitiriyordum."

"Elimden gelse sizi hayal kırıklığına uğratmazdım." Charlotte gülümsedi.

"Ve Sophie'yi getirmişsin." Grace kollarını açtı ve Sophie ona sarıldı. "Bu güzel çiçeği o kır evinde nasıl saklayabiliyorsun?"

"Çiçeklerin en güzel açtığı yer kırlardır," diye yanıtladı Charlotte. "Ah lütfen." Leydi Olivia küçümseyici bir hareket yaptı.

birinci sınıf bir dansçı gurur duyuyor. "Çocuğun daha geniş bir dünyayı görmesinin zamanı geldi."

"Affedersiniz, Lord Camarine?"

Şarkı söyleyen bir kadın sesi onu çekiştirdi. George döndü. Leydi Angelia Ermine açık toz mavisi balık kuyruğu bir elbise giymiş, yanında duruyordu. Karamel rengi altın sarısı saçları sol tarafında bir tutam halinde dalgalanıyor, dikkatleri narin omuzlarına ve uzun boynuna çekiyordu. George, kadının oldukça çekici olduğunu düşündü. Ayrıca köle kadınların satışından kâr ediyor ve onları gelecekteki çocuklarından mahrum bırakıyordu.

Bakımlı, zarif, sarışın bir adam olan ve özel dikilmiş bir Rus ceketi giyen kavalyesi, gözlerinde alaycı bir parıltıyla ona gülümsedi: Spider'ın kuzeni Baron Rene. Son derece rahat ve keyifli görünüyordu. Bir fiyatına Beş'ten ikisi.

George gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim leydim?" "Leydi de Ney'i tanıyor musunuz?"

"Onunla sadece tesadüfen tanıştım. Anladığım kadarıyla çok nadir bir yeteneği var. Majesteleri ona büyük saygı duyuyor. Bir çeşit aile iyiliği."

Baron Rene, "Elbisesi muhteşem," diye gönüllü oldu. Charlotte'a belirgin bir erkek beğenisiyle bakıyordu.

George sesini hafif tutarak, "Muhtemelen kendi tasarımlarından biridir," dedi. "Tanışmak ister misiniz?"

"Sanırım bir iki dakikamızı ayırabiliriz." Angelia omuz silkti.

Tanıştırılmak için can attığı belliydi. George kenara çekildi, Majesteleri Sophie'ye doğru eğilene kadar bekledi ve Charlotte'un bakışlarını yakaladı. "Leydim, Leydi Angelia Ermine ve Baron Rene."

Charlotte gülümsedi. "Memnun oldum."

Baron Rene eğilerek Charlotte'un parmaklarını dudaklarına götürdü. O eğilirken George, Richard'ın yüzünü gördü. İfadesi o kadar sakin, o kadar durgundu ki, bu biraz endişe vericiydi.

Baron Rene doğruldu. Charlotte ve Angelia ellerinin tersiyle birbirlerine dokundular. Tenleri birbirine değdiğinde, Charlotte'un elinden Angelia'nın eline küçük bir siyah iplikçik fırladı. Eğer yakından bakmasaydı, bunu kaçırabilirdi.

İki mavi kanlı festival ve hava durumu hakkında birkaç kelime daha konuşup ayrıldılar.

Terasın ortası gümbürdedi. Doğru ya, neredeyse karanlık olduğunu fark etti.

Ortadaki karolar kenara kaydı. Büyü yarı saydam bir duvarın içinde kabarak uzun bir sütun oluşturdu. İçinde bir şey kıvılcımlandı. Alevler patladı, gökyüzüne doğru kükredi, büyü tarafından mükemmel bir şekilde kontrol altına alındı - eski bir şenlik ateşinin mükemmel bir taklidi.

Mavi kanlılar alkışladı. O da onlarla birlikte alkışladı ve göz ucuyla Charlotte ve Sophie'yi izledi. Zemin hazırlanmıştı. Tuzağını kurmak Charlotte'a kalmıştı.

* * *

Charlotte yorgun bir halde, şoförün kapıyı açık tuttuğu, kiraladıkları faytonun beklediği ön girişteki merdivenlerden indi. Sophie onun yanında yürüdü. Son birkaç basamağı da aşip içeri girdiler ve koltukların yumuşak minderlerine çöktüler. Şoför kapıyı kapattı ve bir dakika sonra yola koyuldular.

Charlotte ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını karşı koltuğa uzattı. Karşısındaki Sophie inledi ve aynısını yaptı. Ayak parmaklarını birbirlerine doğru oynattılar.

"Ow, ow, ow." Sophie öne doğru eğildi ve ayak parmaklarına masaj yaptı. "Topuklar neden bu kadar yüksek olmak zorunda?"

"Birincisi, baldırlarınızı uzattığı ve bacaklarınızı daha ince gösterdiği için. İkincisi, çünkü böyle bir ayakkabıyla herhangi bir iş yapman mümkün değil, bu yüzden eğer bu ayakkabılara sahipsen, boş bir hayat yaşıyor olmalısın." Charlotte arkasına yaslandı. "Her şey çok iyi gitti. Leydi Olivia'ya bir iyilik borçluyuz."

"Angelia'ya ne verdin?" Sophie sordu.

Charlotte sırttı. "Bunu gördün mü?"

"Çok dikkatli bakıyordum."

"Herpesin çok güçlü ve öldürücü bir formu olan Dock Rot ile zaten enfekte olmuştu. Ben sadece onu salgına ikna ettim."

Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu cinsel hastalıklardan biri mi?"

Charlotte başıyla onayladı. "Ah evet. Liman fahişeleri arasında sıkça görüldüğü için buna Rıhtım Çürüğü diyorlar. Tedavi edilebilir, ancak rejimi uzun ve pahalıdır ve erkek kılıfı kullanımı ve aşılama yoluyla oldukça kolay bir şekilde önlenabilir."

"Peki neden aşılamadı?"

"Muhtemelen bu hastalığa yakalanabileceği aklına gelmediği içindir. Asıl soru, Angelia gibi mavi kanlı bir çiçeğin nasıl olup da liman fahişesi isiliğine yakalandığı?"

Sophie sırttı. "Bu ilginç bir soru."

"Öyle değil mi?" Charlotte ellerini birbirine sürttü. "Sanırım Leydi Olivia'yla temasa geçip Angelia'nın bir çay daveti almasını sağlayacağız. Mmmmm, yaklaşık iki gün yeter."

Sophie ona, "Korkunçsun," dedi.

Hiçbir fikrin yok, tatlım. Hiçbir fikrin yok. "Evet, ama ben senin tarafındayım." Charlotte uzanıp Sophie'nin elini sıktı. "Bugün çok iyiydin. Daha da kolaylaşacak, söz veriyorum."

"Heyecan vericiydi."

"Çok memnun oldum." Charlotte sırttı. "George'u fark ettin mi?"

Sophie koltuğun arkasına yaslandı. "Biliyorum! O kadar mükemmel ki, mide bulandırıcı." Gözleri büyüdü. "Şu yanımdaki kadın, hani saçında yeşil gül olan? Diğer kadına doğru eğildi ve 'Bahse girerim ona bir iki şey öğretebilirim' dedi. Diğer kadın da 'O daha çocuk' dedi, yeşil güllü kadın da 'Bir erkeğin hayatındaki en güzel zaman' dedi:

Dümen tutmaları kolaydır ve durmadan gidebilirler. Buna inanabiliyor musunuz? Otuz yaşında olmalı! Bu iğrenç."

Sophie dilini dışarı çıkardı ve öğürür gibi bir ses çıkardı.

Charlotte gülümsedi. "George'un tehlikede olduğunu sanmıyorum. Mesafeli, ben her şeyin üstündeyim izlenimini gayet iyi veriyor ve düşes ona yanlış yönden bakan herkesi kızartır."

Sophie'nin koyu renk gözleri ciddileşti. "Böyle mi olması gerekiyordu?" "Neyin nasıl olması gerektiği mi?"

"Sekse takıntılı olmamız mı gerekiyor?"

Bunu sessizce sormuştu ve Charlotte cevabın çok önemli olduğunu hissetmişti. "Bu kadına göre değişir. Hepimiz aynı kumaştan kesilmiyoruz. Bazı kadınlar daha hızlı olgunlaşır, bazıları daha yavaş; bazıları cinsel hazzı aktif olarak arar, bazıları ise buna o kadar değer vermez. Neden soruyorsunuz?"

"Bunu yapmak istemiyorum."

Charlotte, Sophie'nin yüzünü daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Hangi kısmı?"

"Seks yapmak istemiyorum," dedi Sophie. "Belki daha sonra. Ama şimdi değil. Arkadaşlarım var. Birbirlerini öpüyorlar. Erkekler ... bilirsin işte. Eller."

"Mhm." Charlotte başını salladı.

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum. Bir tanesi denedi ve ona hoşlanmadığımı söyledim. Sanki bende bir sorun varmış gibi davrandı."

Charlotte durakladı. Açıklamak istediği çok şey vardı ama aralarındaki küçük güven bağı çok kırılıyordu. Doğru kelimeleri bulması gerekiyordu.

"Senin hiçbir sorunun yok. Vücudun sadece sana ait. Ona dokunmak bir ayrıcalıktır ve bunu sağlamak size bağlıdır. Bazı çocuklar -ve erkekler- reddedilmeyi iyi karşılayamazlar ve sizi utandırmaya çalışacak ya da kendilerini haklı hissettikleri için istediklerini yapmanıza izin vermeniz için size baskı yapacaklardır. Zamanınızı harcamaya değmezler. Ayrıca, cinsel dokunuş veya öpüşmeden hoşlanmamanın yanlış bir tarafı yoktur. Bazı kızlar için cinsel uyanış erken, bazıları içinse daha geç olur. Ben erkeklerin cinsel olarak farkına vardığımda neredeyse on yedi yaşındaydım ve o zaman bile bunun nedeni genel olarak erkeklerden ziyade hoşlandığım belirli bir çocuktü."

Sophie pencereden dışarı baktı.

Charlotte doğru şeyi mi yoksa yanlış şeyi mi söylediğini anlayamadı. Ebeveynlik böyle bir şey olmalı. Düşes haklıydı. Asla bilmemek

zarar mı yoksa iyilik mi yaptığınız korkunçtu.

"Özür dilerim," dedi Sophie. "Sadece soracak başka kimsem yok. Kız kardeşim William'la birlikte çok sık gidiyor. Teyzelerim her zaman onun kim olduğunu ve adının ne olduğunu bilmek istiyor. Richard'a da soramıyorum."

"Aman Tanrım, hayır, Richard'a sorma."

"Rezil olur." Sophie sanki bir şeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Birinin senin isteğin dışında sana dokunmaya çalıştığına dair bir fikir edinirse, onu öldürür." Charlotte boğazını temizledi ve Richard'ın hırıltılı sesini makul bir şekilde taklit etmeye çalıştı. "O kabadayının başını keseceğim. Lütfen yemeği bekletmeyin. Benim yüzümden kendinizi sıkıntıya sokmanıza gerek yok."

Sophie dudaklarını daha da sıkı ama kahkahalar yine de patladı. "O böyle derdi! 'Sana onun kafasını getireceğim. Kafatasını vazo olarak kullanabilirsin. Mükemmel bir kafatasını ziyan etmenin anlamı yok."

Charlotte kıkırdadı. "Çok hastalıklıyız."

Tekrar kıkırdamaya başladılar. Sophie kendini tutmaya çalıştı ve homurdandı. "Olamaz, hiç hanımefendi gibi değilim."

Bu sadece onları daha çok güldürdü.

Sonunda durdular.

"Bana her şeyi sorabilirsin," dedi Charlotte. "Benim için sakıncası yok." "Sonra ne olacak?" Sophie sordu.

"Yarın Richard haftalık kart oyunu için kulübe gidecek. Brennan'ın da orada olması muhtemel." Charlotte'un kalbi küt küt atmaya başladı. Hiçbir tehlike yoktu, diye kendini rahatlattı. Richard herkesi kandırmıştı, yerine geçtiği eski hizmetçi hariç. Gerçek Casside ve hizmetçisi şimdi Declan'ın zindanlarından birinde güvenle saklanıyordu. Brennan'ın Richard'ın bir sahtekâr olduğunu fark etme ihtimali çok düşüktü.

Çok, çok hafif.

"Peki o zaman ne olacak?" Sophie sordu.

"O zaman Brennan'ın ihanete uğradığını düşünmesini sağlayacağız."

* * *

RICHARD beşgen bir masaya oturdu ve kartlarını gözden geçirdi. Kazanan el ondaydı. Masadaki diğer dört adamın yüzlerini inceledi. Kırıkların pokeri gibi, Gariplerin konseyi de bir strateji ve blöf oyunuydu. Oyunu anlayabilecek yaştaiken kart saymayı öğrenmişti. İyi bir hafıza ve dikkat gerektiriyordu.

Çocuk oyuncağı.

Sağında, Lord Korban kaşlarını hafifçe çatmış, söylediklerini gizlemeye çalışıyordu. Onun yanında, Robert Brennan kartlarının üstünden Richard'a gülümsedi. Adam sanki evinde dinleniyormuş gibi ilgisiz ve tamamen rahattı. Bir buçuk hafta önce adadaki köle operasyonu köle dönen adama hiç benzemiyordu.

Brennan'ın yanında hava kuvvetlerinde görev yapmış olan Lorameh oturuyordu. Lorameh bir insan olarak son derece sıradan biriydi: ensesinde atkuyruğu şeklinde toplanmış soluk sarı saçları, açık renk gözleri vardı, ne yakışıklı ne de iticiydi. Brennan'ı uzun zamandır tanıyordu ve ikisi de birbirlerine kolay bir aşinalıkla davranıyordu.

Lorameh'in yanında, sert bakışlarını kartlara dikmiş olan Maedoc çemberi tamamlıyordu. Brennan'ın kaygısız olduğu yerde, Maedoc sanki diyarın kaderi onun kazanacağı ele bağlıymış gibi ölümcül bir ciddiyetle kartlarını inceliyordu.

Richard meydan okursa Lorameh pas geçer, Korban paniğe kapılıp içeri girer, sonra da ilk fırsatta fikrini değiştirip pas geçerdi. Maedoc inatla elinde tutacaktı çünkü eli vasat olmasına rağmen teslim olmayı seçeneklerin en zayıfı olarak görüyordu. Brennan . . . Eli zayıftı ama Brennan bir muammaydı.

"Meydan okuma," dedi Richard.

"Kabul edildi." Korban masanın ortasındaki altın yığınınına doğru bir bozuk para kaydırıldı.

"Geri çekil." Lorameh kartlarını yere attı. "Benim zevkime göre çok zengin." "Kabul edildi," dedi Brennan ve kendi doubloon'unu ekledi.

Elinin köşesi

ağzı kıvrık.

"Kabul edildi," diye homurdandı Maedoc.

"Tehlikeli yaşıyorsun Robert," dedi Lorameh.

Brennan, "Tehlike, sıradan bir varoluşa renk katar," dedi.

Lorameh, "Ben masamda köle gibi çalışırken sen Güneydoğu Sahili'ne bir yolculuk yaptın," dedi. "İkimiz arasında benim varlığım çok daha

sıradan."

Brennan, "Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum," dedi.

"Yumuşak kıvrımları ve güzel mavi gözleri olan bir arkadaş belki?"

Lorameh sordu.

"Bir lord asla söylemez. Senin oyunun, Casside."

Richard tekrar, "Hodri meydan," dedi ve masanın ortasına bir altın para attı. Brennan'ın sesinde çok hafif bir komut notası vardı. Brennan kartları da saymıştı. Richard'ın elinde ne tür bir el olduğunu çok iyi biliyordu. Bu planla nereye varmak istiyordu?

"Geri çekilin!" Korban kartlarını bıraktı.

"Kabul edildi." Brennan daha fazla para ekledi. Maedoc tereddüt etti.

Brennan, "Cesur askerimiz teslim olmayı düşünüyor," dedi.

Masanın etrafında hafif bir kahkaha yuvarlandı. Richard göze çarpmamak için seyrek bir gülümsemeye izin verdi.

Maedoc'un yüzü daha da kızardı. Desteye bir bozuk para daha attı.

"Kabul edildi."

Neler oluyordu? Richard mevcut yanıtları sıraladı. Casside oynamaya devam edecekti. Parayla hareket ediyordu ve masanın üzerindeki altın yığını oldukça fazlaydı. "Meydan okuma."

"Başka bir meydan okuma mı Casside?" Brennan doğrudan ona baktı. "Bunu büyük bir tane yapmalısın."

Sesi yumuşaktı ama bakışları şüpheye yer bırakmıyordu; bu bir emirdi.

"Pekâlâ." Richard elindeki bozuk paraların tamamını masanın ortasına bıraktı.

Lorameh sessizce ıslık çaldı. Korban'ın rengi biraz daha soldu.

"Kabul edildi," dedi Brennan. Elinin dikkatsiz bir hareketiyle bir sikke kulesini ortaya itti ve Maedoc'a döndü.

Cezalandırma, Richard fark etti. Maedoc adadaki köle tacirlerinin başarısızlığı yüzünden cezalandırılıyordu. Köle tacirlerinin kas gücünü o denetliyordu. Güvenlik ihlali Maedoc'un suçuydu ve şimdi Brennan onu herkesin önünde küçük düşürüyordu.

İri adam dişlerini sıkarak Brennan'a baktı. "Bizimle misin yoksa bize karşı mısın Maedoc?" Brennan sordu.

Maedoc'un çenesindeki kaslar şişti. Paralara baktı. Beşli arasında en az varlıklı olan oydu. Hem Brennan'ın hem de Casside'in imkânları vardı ama

diğer üç mavi kanlı için fon eksikliği gerçek bir tehlikeydi.

Maedoc'un yüzündeki gerginlik açıkça görülüyordu. Richard ona hiç sempati duymuyordu. Çocuklarla dolu, yağmurdan sıırıslıklam olmuş çukurların, dudakları dikilmiş çocuğun ve zar zor insan olan kölelerin anısı çok tazeydi.

"Eee?" Brennan masaya vurdu.

"Seninle birlikte." Maedoc altını öne doğru itti.

"Sıra sende," Brennan Richard'a baktı.

"Üçlü Kraliyet Hücumu." Richard masanın üzerine bir kral, üç şövalye ve bir okçu bıraktı.

Maedoc'un yüzü morardı. "Çifte hücum," diye mırıldandı ve kartların düşmesine izin verdi. İki şövalye, bir yaver, bir sayfa ve bir demirci.

"İki sayfa, iki süvari ve bir marangoz." Brennan kartları masanın üzerine yaydı. "Sen kazandın, Casside."

"Bu en berbat el," dedi Korban.

"Çekilişin şansı." Brennan sıırttı.

Ayağa kalktı ve parayı Richard'a doğru uzattı. "Fikrimizi değıştirmeden önce al."

Maedoc felç geçirecek gibi görünüyordu. Richard gülümsemesini gizledi. Kendi ahlak anlayışı hakkında çok şey söylüyordu ama Beş'i inciten her şey ona keyif veriyordu.

Lorameh'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı; az önce ne olduğundan emin değildi ama bundan hoşlanmamıştı.

"Sanırım kazandıklarımı eve götüreceğim." Richard paraları bir torbaya doldurdu.

"Size katılacağım." Brennan ayağa kalktı.

Kulüpten çıkıp geceye doğru yürüdüler. Yağmur yağmıştı. Havada nem vardı ve yağmur suları ayaklarının altındaki engebeli kaldırımlarda birikmişti. Kulüp, Carver Kalesi'nin restore edilmiş binalarından birindeydi ve dar sokak kıvrıla kıvrıla bir zamanlar hizmetkârların, şövalyelerin ve askerlerin yaşadığı binaların arasından geçiyordu. Orada burada, duvarlardan büyülu fenerler sarkıyor, soluk ışıkları karanlığı kovmak yerine onu seyreltiyordu.

"Bu gece oldukça agresif oynadın," dedi Brennan.

Casside ne diyecekti? "Para kaybetmekten hoşlanmam."

Brennan yüzünü buruşturdu. "Hepimiz az önce büyük miktarda para kaybettik." "İşletme ne kadar hızlı yeniden inşa edilebilir?" Richard sordu.

"Çalışmalar şu anda devam ediyor. Altı ay." Brennan'ın yüzü sarsıldı. Sanki içindeki öfke, rahat tavırlarının kâğıttan ince maskesini yırtmak için mücadele ediyormuş gibi çirkin bir kaş çatma yüz hatlarını bozdu. Adamın öfkesi vardı. Richard bunu ileride kullanmak üzere dosyaladı. "Avcı'ydı. Üç yüz adam ve bir yıl süren bir av, yine de bir adamı öldüremiyorlar."

İroni çok zengindi. Brennan'ı dikkatle doğru yöne itmenin zamanı gelmişti. "İnsan nedenini merak ediyor."

Brennan tek ayağı üzerinde dönerek ona doğru ilerledi. "Ne ima ediyorsun?" "Bu üç yüz adamın bir çift ikiz bulabilmesini garip buluyorum.

belirli bir yaş ve renkte ama Hunter'ı bulamıyorum."

Geçit genişleyerek ana kalenin etrafında dönüyordu. Birkaç dakika sonra kemerli kapıdan geçip ana avluya ve faytonlarına ulaşacaklardı.

Kemerin yanındaki karanlıkta bir şey hareket etti.

Brennan durdu. Richard elini mızrağının üzerine koydu. Casside yetenekli bir eskrimciydi, birçok mavi kanlı gibi o da iyi bir dövüş eğitimi almıştı. İnce kılıç Richard'ın tercih ettiği bir silah değildi ve büyüünden kopmuş olması onu engelliyordu. Casside parıltısını kılıcına yansıtamıyordu. Bu, çok az kişi tarafından bilinen kayıp bir sanattı. Ve şimdi o Casside olduğuna göre, Richard onsuz idare etmek zorunda kalacaktı.

İnsanlar kemerin içinde hareket ediyordu, karanlıkta mürekkep karası silüetler. Brennan başını kaldırdı. "Burada ne varmış?"

Oklar havada ısıklık çalarak ilerledi. Brennan'ın büyüü kıvılcımlanarak parlak beyaz bir parıltı kalkanıyla patladı ve füzeleri parçaladı.

Arkalarından gelen parlak mavi bir ışık Brennan'ı ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Richard onu iterek yoldan çekti. Parıltı aralarındaki kaldırım taşlarını yaktı.

Richard karanlığın içinde hızla parıltının geldiği yöne doğru koştu, mızrağı çıplaktı ve nefesinin altında sayıyordu. Bir, iki, üç, dört. Bir mavi şimşek daha ona doğru ilerledi. Flaşörün yeniden şarj olması için dört saniye gerekiyordu. En usta büyü kullanıcıları bunu anında yapabilirdi ama çoğunun büyülerini yeniden odaklamak için zamana ihtiyacı vardı.

Richard kaçtı ve büyü kaldırım taşlarını aşındırdı. Flaşör kendini ele verdi. Şimdi onları görüyordu, sol taraftaki oyukta bekleyen üç kişiyi - büyü kullanıcısı ve iki savaşçı-.

Richard suçlandı. *Bir.*

Soldaki dövüşçü, zayıf, çevik bir kadın, dönerek ona saldırdı, ikiz geniş kılıçları jilet gibi keskin bir kasırğa gibi kesiyordu. Sola, sağa, tekrar sola kaçtı. *İki*. Daha büyük olan kılıç göğsünü sıyırdı ve atletini kesti. Çelik derisini yaktı.

Üç.

Kadın avantajını kullandı.

Dört. Sağa savruldu, parıltıdan sadece bir saniyeyle kurtuldu, hamle yaptı ve mızrağının ucu rakibinin kalbini patlatırken gülümsedi. Kadın yere düştü.

Bir. Arkasındaki iri adam sıçrayarak onun yerini aldı ve kısa, acımasız bir baltayla onu doğradı. *İki*. *Üç*. Richard geri çekildi. *Dört*. İçgüdüleri çılgılık attı ve sola daldı, bir başka şimşek arkasındaki taş duvarda bir yarık açmadan yarım saniye önce.

Baltalı dövüşçü ona çarparak dengesini bozdu. Hamle için çok yakındı. Richard sola saptı, baltalı dövüşçünün sağ kolunu yakaladı, onu öne doğru çekti ve mızrağın ağır kabzasını adamın sol gözüne sapladı. Adam acı içinde uludu. *Üç*. Richard onu döndürdü ve ileri doğru itti. Parıltı baltalı dövüşçüyü parçaladı. Dumanı tüten insan etinin pis kokusu havayı doldurdu.

Richard tüm hızıyla koşmaya başladı. Zaman yavaşladı, yapışkan bir bal gibi gerildi.

Kısa boylu, kilolu bir kadın olan sihir kullanıcısını gördü. Yavaşça, sanki su altındaymış gibi ağzını açtı ve kollarını kaldırdı. Parıltının ilk parlak mavi kıvılcımı parmaklarının arasında oluştu ve yıldırım kökleriyle derisini ısırdı.

İtti.

Bıçak büyüyen büyü karmaşasının altından, kadının sol göğsünün altından ve akciğerinden geçti. Kalbi kıl payı ıskalamıştı.

Richard kendini sola attı. Büyü geniş bir hüzme halinde ondan koptu. Kadın çılgılık atmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Mızrağını bıraktı, onu yandan yakaladı ve hızlı bir sarsıntıyla boynunu kırdı.

Kılıcını toparlaması yarım saniyesine mal oldu. Richard hızla geri döndü. Kuzeni Garrett'i Brennan'ı öldürmeleri için haydut tutmaya gönderdiğinde, ciddi bir etki yaratacak kadar adam tutmasını ama Brennan'ı ezecek kadar çok tutmamasını tembihlemişti. Ne kadar tatmin edici olursa olsun, Brennan ölemezdi. Ama Richard bir teşhirciye ya da yetenekli bir

kılıç ustaları. Gerçekten başarılı olmaları için küçük bir şans vardı ve planları daha başlamadan suya düşecekti.

Virajı döndü. Brennan yüzüstü yatan bir adamın üzerine eğilmiş, zor nefes alıyordu, yüzü çirkin, vahşi bir maskeye dönüşmüştü. Kafa derisinden yüzüne kalın, parlak kırmızı bir kan damlası dökülüyordu. Üç ceset kaldırımlara yayılmıştı. Hiçbiri hareket etmiyordu.

Brennan bir adamı gömleğinden yakaladı ve bıçakladı.

Adam haykırdı.

"Kim?" Brennan talep ediyor, sesi hırıltılı bir hırıltıya dönüşüyor. "Kim?" "Bilmiyorum," diye inledi adam.

Brennan hançeri yaraya sapladı. "Kim?"

"Kordon dedi ki ..." Adamın sesi azalıyordu. "Dedi ki" "Ne?"

Brennan onu daha yukarı çekti.

"Kartal," diye fısıldadı adam. Gözleri kafatasının içinde geri yuvarlandı. Vücudu bir kez kasıldı ve Brennan'ın pençesine düştü. Kralın kuzeni, gözleri şişkin bir şekilde gevşek bedene baktı. Dengesiz görünüyordu. Sonra öfke kayboldu ve Brennan soğukkanlılığını bir maske gibi geri çekti.

"Robert!" Richard fısıltısına güç kattı. "Buradan gitmeliyiz. Sorular olacaktır."

Brennan cesedi bıraktı, ellerinin tozunu aldı ve hızlı adımlarla kemerli tünele girdi. "Fayton mu getirdin?"

"Evet."

"Biz de bineriz o zaman. Hizmetçilerinize güvenilebilir mi?"

Richard gülümsemesini gizledi. Evdeki tüm personeli ailesiyle değiştirmişti. O evde adı Mar olmayan tek bir kişi bile yoktu. "Zımnem."

"Güzel."

Kemer sona erdi, faytonlar ve atlarla dolu iyi aydınlatılmış bir avluya açıldı. Richard durdu, giysilerinden bir mendil çıkardı ve Brennan'a doğru itti. "Kan."

"Teşekkür ederim." Brennan bezi kanın üzerine bastırdı. Alanı hızla geçtiler. Richard faytonun kapısını açtı ve Brennan geniş bankın üzerine eğildi. Richard da arkasından bindi ve parmaklarını kumandaların üzerinde gezdirdi. Süslü panel vızıldadı, dişliler dönmeye başladı ve fayton canlandı. Ortalama hızını koruyarak avludan dışarı çıktı.

Yedi kişi hayatını kaybetti. Onlar profesyonel katillere aitti. Suçluluk duymuyordu ama belli belirsiz bir tatminsizlik hissediyordu. Bir parçası gizliden gizliye Brennan'ın ölmesini ummuş olmalıydı.

Brennan kafa derisindeki kanı sildi. "Vay be! Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Ya sen?"

Richard, Casside'in olası yanıtlarını sıraladı. "Tuhaf bir eğlence anlayışınız var."

"Her zaman temkinli bir adam oldun, Casside." Brennan onun omzuna dostça bir yumruk attı. "Hadi ama. Orada birkaç dakika yaşadığını hissetmiş olmalısın."

"Hayatta olduğumun son derece farkındaydım. Ben de öyle kalmak istedim." "Ve kaldın da. Tüm o eskrim işe yaradı. Üzülme, Casside. Sen hedef değildim. Doğrudan bana saldırdılar." Brennan onu ünlü yapan o bulaşıcı gülümsemesiyle sıırttı. "Daha fazla meydan okumamaları ne yazık."

Richard, Brennan'ın yüzlerce kırık hayattan sorumlu olduğuna dair reddedilemez kanıtlara sahip olmasaydı, bu adamdan hoşlanabileceğini hayal edebilirdi.

Richard on dakika içinde Casside'in malikânesinin önüne park etti ve Brennan'ı içeri soktu. İkinci kuzeni Orena onları fuayede karşıladı, Brennan'ın kanadığını gördü ve gözlerini kocaman açtı. "Alkol, merhem, paçavra," dedi Richard ona. "Çabuk olun."

Brennan kadına göz kırptı. "Her zaman böyle talepkâr mıdır?"

Orena başını eğdi ve kaçtı.

"Sizinkiler çok ciddi, Casside."

"Ailemi uzun zamandır tanıyorlar. Görevlerini hafife almazlar." Richard Brennan'ı çalışma odasına götürdü. Orena tıbbi malzemelerle yeniden ortaya çıktı, onu Pete Teyze izledi.

Richard Brennan'a, "İkisi de eğitimli cerrahlar," diye güvence verdi.

Brennan arkasına yaslandı ve alnındaki yarayı Orena'ya sundu. "Beni tekrar güzelleştirebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, lordum."

On dakika içinde Brennan'ın kafasındaki kesik yıkandı, dezenfekte edildi ve dikildi. Kendi yarasına sadece pansuman ve birkaç kelebek bandaj gerekmişti. Kadınlar kanlı bezleri de yanlarına alarak ayrıldılar.

Richard bir sandalyeye yığıldı. "Şiddetten nefret ederim."

Brennan ona baktı. "Hepimiz öyle değil miyiz, dostum? Hepimiz öyle değil miyiz?" Richard başıyla onayladı. Casside hiçbir zaman askerlik hizmeti istememişti, bu bir gerçektir.

Brennan muhtemelen biliyordu. Kırmızı çay dolu sürahiye uzandı ve bardağa dökerken eli titredi. Sürahinin cam ağzı bardağın kenarına çarptı.

Brennan ayağa kalktı. "Bırak ben yapayım." Sürahiyi ondan aldı ve iki bardak doldurdu.

"Teşekkür ederim." Richard içkisini yudumladı.

"Bu gerçekten yelkenlerini suya indirdi mi?" Brennan onu dikkatle izledi.

"Hiç de değil," dedi Richard, bardağı sabit tutmak için bariz bir çaba sarf ederek. "Sadece kim ve neden olduğunu bilmek istiyorum. Bu 'kartal' da neyin nesi?"

Brennan bardağından bir yudum aldı ve bardağı inceledi. "Güzel çay. Kartal Maedoc'un aile armasında. Babası Beyaz Kartal olarak bilinirdi. Maedoc, kendi zamanında Kara Kartal olarak anılırdı. Oğlu da, kendisinden önceki dört nesil gibi askeri bir kariyer seçerse, bir çeşit kartal olacak. Güzel bir gelenek, değil mi? Eski mavi kan çizgilerinde ince bir zarafet var."

"Maedoc?" Richard kaşlarını kaldırdı. "Sanırım senin tam olarak nerede olacağını biliyordu. Eminim parayı kaybetmek onu çok etkilemiştir ama cinayet? Neden?"

"Belki de güç için bir teklif." Brennan bardağı önce sağa, sonra sola çevirerek ahududu kırmızısı çaydaki ışık oyunlarını inceledi. "Benim liderliğimden bıkmış olabilir. Adaya yapılan saldırı küçük girişimimizin dengesini bozdu. Yeni baş kurda teklif götürmek için mükemmel bir zaman olurdu ve o da benim yerime geçmek istiyor."

Çok güzeldi. Richard öne doğru eğildi. Brennan yemi yutmuştu, oltaya takılmıştı. "Maedoc bu operasyonu yürütemez. Bunu o da biliyor. Sadece bu da değil, üçümüz de buna izin vermeyiz."

Brennan kaşlarını çattı. "Lütfen. Rene, kendisini geride tuttuğu için Adrianglia'dan nefret ediyor. Krallığımızın çarkına çomak sokarak kazanç sağlamasına izin verildiği sürece kimin yetkili olduğu umurunda değil. Angelia sapkın bir yaratık; ona en büyük elması kim verirse ve cüzdanına para doldururken kulağına tatlı sözler fısıldarsa onun peşinden gidecektir. Ve sen, sen de para peşindesin. Sen satılıksın, dostum. İşte ben böyle

ilk etapta seni. Hayallere kapılmak için çok yaşıyım; dostluk ve sadakat iyi niteliklerdir ama zenginlik karşısında ahlakın sesi zayıflar."

Plan, şüpheleri emekli generalin üzerine çekmeye dayanıyordu. Hem Rene hem de Angelia, Brennan'ın onları gerçek bir tehdit olarak görmesi için fazla zayıftı. Aralarında sadece Maedoc, Brennan'ın köle ticareti üzerindeki hâkimiyetine ciddi bir meydan okuma oluşturabilirdi ve Brennan'ın bu tehdidi önemli görmesi gerekiyordu, yoksa dengesini bozamazdı.

Richard yüksek sesle, "Maedoc adanın güvenliğinden sorumluydu," diye düşündü.

Brennan ona keskin bir bakış attı. Buz gibi ve hesapçı bakış Richard'ı kavradı ve bir an için, çıplak kılıcıyla bir metrelik açık alandan kendisine bakan bir dövüşçüyle karşılaştığında üzerine çöken sükûneti hissetti.

Richard'ın kafasının içinde bir alarm çalmaya başladı. *Dikkatli ol. Dikkatli ol, şimdi. Çok belli etme.*

"Adanın nasıl yağmalandığını biliyor musunuz?"

Evet mi, hayır mı? Doğru cevap neydi? "Ayrıntıları değil."

"Haydutlar köle gibi davranıp gemimize el koydular.

Drayton, o moron, onları gemiye almış olmalı. Tüm doğru sinyalleri gönderdiler ve limana girmelerine ve kalenin açık görüş alanına yanaşmalarına izin verildi. Tanıklar, kölelerden oluşan bir mürettebatın karaya çıkmaya başladığını söylüyor. Kendilerini karşılayan köleleri katlettiler ve adaya yayılarak kesin hedefleri vurdular. Bir grup kaleye saldırdı, bir sonraki kışlayı vurdu, üçüncüsü ise köle ağıklarını açtı. Güzel, değil mi? Cesurca. Yaratıcı. Riskli."

Brennan durakladı ve ona bir katkıda bulunma fırsatı sundu. Bu bir tuzaktı. Bir tuzak olmalıydı. Onu çok yakından izliyordu. Tarafsız bir cevaba ihtiyacı vardı. "Ne kadar para kaybedeceğimizi bilerek onlara hayranlık duymak zor."

"Bir an için kendinizi mali durumdan soyutlayın. Bunun yüzsüz zarafetini düşünün. Bu baskın Maedoc'un olmadığı her şey. Parlak bir taktikçi olarak övülüyor ama askeri sicilini inceledim. Maedoc bir boğadır, dostum. Hedefi görür ve ona doğru ilerler. Hile ve el çabukluğu onu aşar. Yerime geçmek isteseydi, doğrudan bana saldırırdı. Sadece bu da değil, neden kendini Kartal olarak tanıttı? Neden basitçe bir isim uydurmadı? Aslında, neden bir isim versin ki?"

Hepsi mi? Bunlar kiralık katillerdi; pazarlıkları basitti: bir hayat karşılığında para, avları ya da kendilerinininki."

Brennan, Maedoc'un ihanetine inanmadı. Richard'ın hayal kırıklığı o kadar keskindi ki tadını alabiliyordu. Bunu, suçluluk duygusunu ve anılarını gömdüğü aynı derin yere gömdü. Yüzünde hiçbir şey görünmüyordu. Charlotte'u bu işe bulaştırmamayı ummuştu ama Brennan çok mantıklı ve çok temkinliydi. Planın kendi payına düşen kısmını uygulamak zorunda kalacaktı. Lanet olsun.

Brennan çaydan derin bir yudum aldı. "Hayır, bu mesele çok daha karmaşık. Baskını tasarlayan zihin muhtemelen bunun yaratacağı dalgalanmalardan para kazanacak olan zihinle aynı. Bu kişi benim zayıflığımı kendi lehine kullanmaya çalışacaktır. Bu kişinin hilekâr ve sinsi olduğunu biliyoruz. Bu kişi başarısızlık olasılığını göz önünde bulundurur ve suçu kendisinden başkasına atmak için önlemler alırdı. Bu nedenle, suçlu Maedoc olamaz. Bu onun için bile çok açık. Hayır, sizden biri -Rene, Angelia, hatta belki de sen, dostum."

Richard bardağı yerine koydu. "Ne ima ediyorsun?"

Brennan yine büyüleyici bir gülümsemeyle sııttı. "Oh, rahatla, Casside. Şüpheliler listemin en altındasın. Basmakalıp sözlere ya da sadakat vaatlerine inanmam ama elindeki o titremeye inanıyorum. Sende o cesaret yok. Kendi hayatını tehlikeye atmazdın."

"Bunu bir hakaret olarak algılamaya meyilliyim." Richard sandalyesinden ayağa kalktı.

Brennan içini çekti. "Oh, oturun. Yeterince cesursun. Cesaretini sorgulamıyorum. Vücudunuzun basit biyolojik tepkisine engel olamazsınız. Mesele şu ki, aramızda bir hain var. Onları bulmaya niyetliyim."

Gülümsedi.

"Bu çok eğlenceli, Casside. Ben de burada sıkılmayı planlıyordum."

"Bunun yerine can sıkıntısını tercih ederim, teşekkürler. Yoruldun mu? Sen

Geceyi burada geçirebilirsiniz."

Brennan elini salladı. "Hayır. Bana gece, rüzgâr ve hayat lazım. Bir kadına.

Belki Angelia'yı ziyaret ederim ama gerçekten çok fazla sorun çıkarıyor. İkna edilmekten hoşlanıyor ve ben zahmete girmeye niyetli değilim. Hiç gecekonduya gittin mi?"

"Hayır."

"Yapmalısın." Brennan'ın yüzü hülyalı bir hal aldı. "Bedene ve bazen de ruha iyi gelir. Aşağı Mahalle'de harika bir yer var. Oraya Lezzet Sarayı diyorlar. Miranda'yı sor."

"Adamlarımın seni eve götürmesine izin ver. Kafa yaralarının bazen gizli sonuçları olur. Robert, sağlığını kumar oynama. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Belki başka bir grup daha vardır."

"Tamam, tamam." Brennan elini salladı. "Bütün eğlencemi mahvet." Richard ayağa kalktı. "Faytonu hazırlamalarını söyleyeceğim." "Casside?"

"Evet."

"Bugün benim için yaptıklarını unutmayacağım," dedi Brennan. "Ne yapmamı isterdin?" Richard sordu.

"Normal davranın. Sıra dışı bir şey yok. Hazır olduğumda seni çağıracağım. Bu harika bir oyun olacağı benziyor ve her anından keyif almaya niyetliyim."

ON DÖRT

CHARLOTTE, Angelia Ermine'in karşısına oturdu ve diğer kadının dantelli Sud tarzı tuniğinin altında yanan kaşıntıyı görmezden gelmeye çalışmasını izledi. Leydi Olivia'nın şehirdeki evinin verandasında, yekpare bir kristal parçasından oyulmuş zarif bir masada oturuyorlardı. Masada bir düzine tatlı ve üç farklı çay vardı, toplantıda bulunan diğer altı kadın da bunların tadını çıkarıyor gibiydi. Angelia'nın en çok hoşuna gidecek şey, muhtemelen ince zımpara kağıdıyla iyi bir çizik atmak olurdu. Ne yazık ki Majesteleri geçmişinden büyüleyici bir hikâye anlatıyordu ve diğer yarım düzine katılımcı onun her sözüne kulak kesilmişti. Özür dilemek gibi bir seçeneği yoktu.

"Ve sonra ona, eğer bu kabalık seviyesine incekse, misilleme yapmak zorunda kalacağımı söyledim..." Grace, Charlotte'a arada sırada kısa bir bakış atması dışında, anlattığı anekdota tamamen dalmış görünüyordu.

Kaşıntı işkence seviyesine ulaşmış olmalıydı, çünkü Angelia dikkatli bir görünüm sergilemekten vazgeçti ve dişlerini kilitledi. Alnından terler boşandı. Hastalığı doruk noktasına ulaşmıştı ve Charlotte onu sessizce teşvik ediyordu. Başka bir kadın olsa özürlerini iletir ve evde kalırdı ama Angelia fazla sosyal bir tırmanışçıydı. Kendisi küçük bir mavi kanlıydı, soyu önemsizdi, başarıları vasattı ve Güney Eyaletleri Düşesi'yle çay içmek görmezden gelemeyeceği bir cazibeydi.

Charlotte fincanından çayını yudumladı. Bir damla limon ve bir tutam nane ile renklendirilmiş rafine tadı eşsiz bir ferahlık veriyordu. Tarifi için Leydi Olivia'ya yalvarması gerekecekti.

"Sonra da ona bir tokat attım," diye açıkladı Majesteleri.

Masanın etrafındaki kadınların bazıları gerçekten şaşırmış, bazıları da Charlotte gibi görev bilinciyle soluk soluğa kalmıştı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Angelia. Ayağa fırladı ve masadan koşarak uzaklaştı.

Toplulukta şok edici bir sessizlik hakim oldu.

"Pekâlâ," dedi Leydi Olivia.

Charlotte peçetesini katlayarak, "İzninizle Majesteleri, onu kontrol etmeliyim," dedi.

"Evet, elbette canım."

Charlotte ayağa kalktı ve tuvalete doğru yöneldi. Arkasından Leydi Olivia, "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

Sophie yardımsever bir tavırla, "Ona tokat attın," dedi. "Ah evet ..."

Charlotte verandadan çıktı, güneşlenme odasını geçti ve tuvaletin yanında durdu. Histerik hıçkırıklar kapıda yankılandı. Mükemmeldi.

Charlotte kolunun içinden bir anahtar çıkardı, kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Angelia donakaldı. Aynanın önünde durdu, tuniği dikkatsizce yere atılmıştı. Vücudunu parlak kırmızı kabarcıklar kaplamıştı, bazıları başparmak tırnağı büyüklüğündeydi ve etrafları mide bulandırıcı takımyıldızlar gibi daha küçük ülserlerle çevriliydi. Bazıları açılmış, irin akıtıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Charlotte ve kapıyı arkasından kapattı.

Angelia'nın yüzünde duygular çağıladı: şok, kızgınlık, öfke, utanç, düşüncelere dalma... Duygular arasında gidip geliyor, doğru olanı, kendi yararına en uygun olanı seçmeye çalışıyordu. Sadece birkaç saniye sürdü ama Charlotte her şeyi açıkça gördü. Angelia Ermine'in tatlı ve genellikle boş yüzü bir stratejistin aklını saklıyordu. Charlotte'un son derece dikkatli olması gerekiyordu.

Angelia ellerini yüzüne kapadı ve ağladı. Sempatik kazanacağı kesin olan uygun bir duyguydu. Charlotte anahtarı avucunun içinde sıkıttı. Angelia düzinelerce kadının anneliğini elinden almıştı. Keşke onu öldürebilseydi. Ah, keşke.

"Şşşt, şşşt." Charlotte sesini yatıştırıcı bir sakinliğe zorladı. "Her şey yolunda."

Angelia lavabonun üzerine eğilmiş, histerik bir güvercin gibi ağlıyordu. "Oh, Leydi al-te Ran. Bana bakın."

Çok dramatik. "Bunun hangi hastalık olduğunu biliyor musun?" Charlotte sordu.

Kadın hıçkırarak hıçkırarak ağladı. "Bak, şimdi boynumda. Herkes görecek."
Güzel yanlış yönlendirme, canım. İşe yaramayacak. "Ham ipek lifli dantel giyiyorsun. Ham ipek, Dock Rot'u ağırlaştırma eğilimindedir."

Angelia gözyaşlarına boğuldu.

Bu doğru, bu yaraları neden taşıdığını çok iyi biliyorum. Brennan'la yatıyordu, ki Brennan'ın sahiplenici olduğu her halinden belliydi. Muhtemelen şu anki tek sevgilisi oydu ama tek eğlencesi o değildi. Brennan bir uzmanı ziyaret etmiş ve Angelia'ya hediye olarak bu hastalığı getirmişti.

"Sorun değil." Charlotte tereddüt ediyormuş gibi yaptı. "Bak, bu senin sırrın. Benim de kendi sırrım var. Sen benimkini kendine saklayacağına söz verirsen ben de seninkine yardım ederim. Bunu yapacak mısın, Angelia?"

Kadın başını salladı.

Charlotte tiksintiyle mücadele ederek uzanıp ona dokundu. Angelia'ya yardım etmek midelerini bulandırıyor. Charlotte büyüsünün hasta bedene sızmasına izin verdi. Hastalığı buldu ve onu uyuşukluğa zorlayarak deri hücrelerinin yenilenmesini sağladı. Kabarcıklar patladı, kurudu ve iyileşerek soluk kırmızı lekelere dönüştü.

Angelia bir an için gösteri yapmayı unutarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Charlotte aynada birbirlerine yakın duran ikisine baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sen bir şifacısın!"

"Ve kimseye söyleyemezsin, Angelia. Hiç kimseye. Şifacılar kolejlerinin dışında güvende değiller. Zarar vermemiz yasak ve biz kolay hedefleriz. Söz veriyor musun?"

"Tabii ki. Ne istersen."

Charlotte Angelia'nın tuniğini aldı. "Al, bunu giy."

Genç kadın tuniğin içine girdi. Charlotte onun saçlarını düzeltti. "Her zamanki gibi çok güzel."

Angelia kokladı. Çok sevimli bir koklamaydı. Eğer bir canavar olmasaydı daha da iyi olurdu.

"Bugünden sonra beni aramalısın. Seni tamamen iyileştirmek çok daha uzun bir seans gerektirecek ve zamanımız yok. Başını dik tut."

"Onlara ne söyleyeceğiz?"

"Onlara gıda alerjisi atağı geçirdiğini söyleyeceğiz. Her şey yoluna girecek. Düşes beni tanıyor ve kararlarımı güveniyor." Charlotte kapıyı açtı ve tuttu. "Seni bu vahşete maruz bırakanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Angelia'nın yüzü asıldı.

"Kim olduğunu bilmiyorum ve bunu sormak bana düşmez ama bu hastalığın kolayca önlenabilir olduğunu bilmelisiniz. Muhtemelen hamileliği önleme yükünü sizin omuzlamanıza izin vererek bir kılıf kullanmadı, ancak iksirler ve haplar hastalıkların yayılmasını engellemez."

"Çok bencilce davrandı," dedi Angelia. Sesinin bir anlamı olsaydı, kesilirdi. "Ama erkekler böyledir işte, bencil domuzlar."

"Ben sizin adınıza öfkeliyim. Sadece sadakatsizlik yapmakla kalmıyor, aynı zamanda sizi sadakatsizliğinin sonuçlarına katlanmaya zorluyor. Umarım kendi ilacının tadına bakmasına izin verirsiniz."

Genç kadın ona döndü, yüzü şaşkındı. "Tam olarak ne öneriyorsunuz?"

Charlotte omuz silkti, dudaklarından küçümseme damlıyordu. "Seni aldatıyor.

Belki de onun kendisinden aşağı gördüğü ortak bir tanıdığına biraz ilgi göstermelisiniz. Erkeksi birine."

"Egosunu tehdit edebilecek biri," dedi diğer kadın. "Kesinlikle."

"Tam aradığınız adamı tanıyorum."

Angelia gülümsedi. "Ne güzel bir gülümseme."

"Biliyor musun Charlotte, çok iyi anlaşıcağımıza inanıyorum." "Umarım öyle olur. Şimdi gel, bizi özlemeden önce."

* * *

CHARLOTTE evinin balkonunda duruyordu. Güneş batmıştı ama gökyüzü hâlâ onun geçişinin izleriyle aydınlanıyordu. Ev bir parka bakıyordu ve akşam rüzgârı dalları hışırdatıyordu. Yeşil ve turuncu ışıltılar saçan minik böcekler yaprakların arasında birbirlerini kovalıyordu.

Angelia'yı banyoda iyileştirmesinin üzerinden iki gün geçmiş, ardından evinde üç saatlik bir seans daha yapmıştı. Zehirli ağaç şimdiye kadar meyve vermiş olmalıydı ve bir güncelleme yapmanın zamanı gelmişti.

Dışarıda bir yerlerde, Richard da onun gibi bekliyordu. Charlotte kendine sarıldı.

Onu özlemişti. Kolay yakınlaşmayı ve sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da sarılma hissini özlemişti. Birlikte olduklarında, olaylarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmıyordu. Şimdiye kadar bu yakınlığa ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Hayatının en kötü zamanında, bazen farkında olmadan bazen de bilinçli olarak ona yaslanmıştı ve şimdi o gitmişti. İçinden bir şey koparılmış gibi hissediyordu.

Aşk böyle bir şey miydi? Onunla henüz tanışmamıştı ama onu tanıyormuş, uzun zamandır kimseyi tanımadığı kadar yakından tanıyormuş gibi hissediyordu.

Onu özleyip özlemediğini merak etti.

Bir mavi kuş balkonun parmaklığına kondu ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. "Merhaba, George."

"İyi akşamlar." George'un sesi kuşun kafasından biraz daha yüksek bir noktadan geliyordu.

"Bunu nasıl yaptığınızı hâlâ anlamıyorum."

"Mire'da öğrendiğim bir teknik. Richard'ın akrabalarından biri başarılı bir büyücü ve Richard beni onu görmeye götürdü."

"Hazır mı?" diye sordu.

"Evet, Richard'la da temas halindeyim." George durakladı. "Merhaba diyor."

Buluşabilmeyi diliyordu ama buluşmalar gözlemlenebilir ve sihirli aygıtlar aracılığıyla yapılan iletişim engellenebilirdi. Tek güvenli yol buydu.

"Lord Caraway'in öğle yemeğine katıldım," diye bildirdi George. "Leydi A tüm zamanını M'nin koluna ve her sözüne asılarak geçirdi."

"Güzel." Angelia dikkatini Maedoc'a vermişti. Brennan bunu fark edecekti, özellikle de Richard Maedoc'un ihaneti fikrini aklına sokmuşken. Şanslıysa, Angelia'nın emekli generale olan ani ilgisini sadakatinin değiştiğinin bir işareti olarak görebilirdi.

"Richard senin çok zeki olduğunu söylüyor."

"Lütfen ona benim için teşekkür ettiğinizi söyleyin. Saldırı nasıl gitti?" "Richard saldırının planlandığı gibi gittiğini söylüyor, ama B yem."

Lanet olsun. "M'nin ihanetini yutmadı mı?"

George durakladı. "Hayır. Richard B'yi hafife aldığını söylüyor. B saldırıyı çok açık olarak değerlendirmiş. Muhtemelen diğer oyuncularını da araştırıyordur."

Brennan kimseye güvenmiyordu, kılıç dövüşünde yanında duran bir müttefike bile. Bu kötü bir haberd. "İkinci adıma mı geçiyoruz?"

"Evet. En içten özürlerini ilettili. Sizi bu işe bulaştırmamayı umuyordu."

İkinci adımı uygulamak ona kalmıştı. Planlama aşamasında Richard, saldırının tek başına Brennan'ın Maedoc'tan şüphelenmesi için yeterli olacağını ummuştu. Bunu başaramaması durumunda, Brennan'a Maedoc'un suçlu olduğunu teyit etmesi gerekiyordu. Richard ve Maedoc bağımsız hareket ettikleri için Brennan'ın bir komplodan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu.

Oyuna başlamadan önce Richard kardeşinden Askeri Arşiv kayıtlarına bir dosya yerleştirmesini istedi. Richard'ın yüzünün görüntüsü artık Maedoc'un emrinde uzun yıllar görev yapmış bir Adrianglian Ordusu gazisinin uydurma kimliğine bağlıydı. Beşli, Avcı'nın neye benzediğini biliyordu ve şimdi Avcı ile Maedoc arasındaki noktaları birleştirmek ve bunu Brennan'a sunmak ona kalmıştı.

"Özür dilemene gerek yok. Bazı şeylere ihtiyacım var. A'ya bulaştırmak zorunda değildim. O zaten Dock Rot taşıyordu. B ona sadık değil, tıpkı Richard'ın beklediği gibi. Yattığı fahişenin izini sürmem gerek."

"Adı Miranda," dedi George. "Aşağı Mahalle'deki Griffon Caddesi'nde bulunan Palace of Delights'ta çalışıyor."

Richard bazen korkutucu derecede titiz davranırdı. "Ona teşekkür ettiğimi söyle." "Seni özlediğini söylüyor."

"Ben de onu
özlüyorum." "Lütfen
dikkatli olun."

"Sen de," diye mırıldandı.

Kuş kanatlarını açtı ve havaya fırladı.

Richard'ı özlemişti. Gözlerini kapattığında onu, gözlerini, kaslı vücudunu, dudaklarındaki gülümsemeyi hayal edebiliyordu. Hafızası onun teninin kendi tenine değdiği hissini ve hatta kokusunu canlandırıyor. Onu o kadar çok özlemişti ki, neredeyse canı yanacaktı. Brennan'ı ne kadar çabuk yok ederlerse, o kadar çabuk birlikte olabilirlerdi. Tabii onu hâlâ istediğini varsayarsak.

Ayrılmadan önce aralarında belli bir mesafe olduğunu hissetmişti, sanki adam kendisiyle onun arasına bilinçli olarak bir bariyer örüyordu. Bir şey

vard1

değişmişti. Ne olduğundan emin değildi ama bu onu rahatsız ediyordu.

Charlotte içeri girdi. Sophie kanepede oturmuş, bacaklarını altına sıkıştırmış, önüne bir kitap yaymıştı. Kurt köpeği onun yanında yere yayılmıştı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi Charlotte. "Şehrin tehlikeli bir bölgesini ziyaret edeceğiz.

Sophie koltuktan kalktı. "Ben kılıcımı alayım. Köpeği de getirebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Yarım saat sonra, kapüşonlu bir pelerine sarınmış olan Charlotte, Lezzet Sarayı'nın tezgâhına iki altın sikke bıraktı. "Miranda."

Ezilmiş ipek bir elbise giymiş yaşlı bir kadın olan ev sahibi gözünü bile kırpmadı. "İkinci kat, mavi kapı."

Mavi kapı, her biri kırmızının çeşitli tonlarında cibinlikli bir yatağın bulunduğu konforlu bir odaya açıldı. Çarşafklar siyah ipekti. Zemini kalın kırmızı bir halı kaplıyordu. Mobilyalar zengin ama biraz da bayağıydı.

Bir an sonra kapıdan bir kadın girdi. İnce, sarışın ve çekik gözlüydü. Sophie'yi gördü.

"Ben çocuk yapmam." "Hadi konuşalım." "Kim hakkında?"

"Brennan."

"Brennan diye birini tanımıyorum."

Charlotte cüzdanını açtı ve masanın üzerine bir bozuk para bıraktı. Miranda'nın gözleri büyüdü. Doğru, bir altın sikke. Charlotte ilkinin üzerine bir tane daha ekledi ve şıngırdadı. Bir altın daha. Bir tane daha. Şimdi beş oldu. Beş doubloon muhtemelen Miranda'nın bir ayda kazandığından daha fazlaydı.

Miranda, "Sadece parayı alabilirim," dedi.

"Sen ona dokunmadan önce elini keserdim," dedi Sophie. Gözleri buz gibi soğuktu. Miranda ona baktı ve küçük bir adım geri çekildi.

Altı altın.

Charlotte, "Bozuk para atmayı bıraktığımda, bilgileriniz için ödeme yapma teklifim geri çekilecek," dedi. "Kararını versen iyi olur."

Yedi.

Sekizinci sikkeyi uzun bir süre parmaklarının arasında tuttu. Miranda nefesini içine çekti. Bozuk para masanın üzerindeki diğerleriyle şıngırdadı.

Charlotte iç çekti.

"Peki!" Miranda omuz silkti. "Sana söyleyeceğim.

Önce para." Charlotte onun masadaki altınları süpürmesine izin verdi.

"Gelir, sikişir, gider. Eğer devlet sırlarını arıyorsanız, paylaşmaz."

"Bana onun alışkanlıklarından bahset. Nelerden hoşlanır?"

Miranda yatağın üzerine oturdu. "Çok çarpık bir şey değil. Sana sahip olduğunu hissetmeyi seviyor. Bazen beni ona süründürüyor ve beni sikmesi için yalvartıyor. Parasını ödediği sürece umurumda değil. Bütün kadınların gizliden gizliye fahişe olduğu gibi bir düşüncesi var. Bazen bana güzel bir kıyafet, resmi bir elbise, saçımda çiçekler, her şeyi giydiriyor ve onu emmemi istiyor. Sanırım bunun sapkınlığından zevk alıyor."

"Rıhtım Çürüğünüz olduğunu biliyor musunuz?"

Miranda yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Lanet askerler. İlacımı çoktan aldım."

* * *

Lezzet Sarayı'nın parfümlü havasından sonra, soğuk gece esintisi ferahlatıcı geliyordu. Charlotte ve Sophie caddede yürüyorlardı. Charlotte hızlı yürüyordu. Ne yazık ki faytonlarını bırakabilecekleri en yakın yer beş dakikalık hızlı bir yürüyüş mesafesindeydi ve mahalle de pek güvenli sayılmazdı. Her ihtimale karşı köpeği araca bağlı bırakmışlardı.

Sophie, "Onu ona doğru süründürmek iğrenç," dedi.

"Brennan kadınları aşağılamayı seviyor. Ayrıca kendini güçlü hissetmeyi de seviyor." "Bunu neden bilmemiz gerekiyordu ki?"

"Çünkü Richard'ı araştırıyor, bu da hikayemizi tamamen yutmadığı anlamına geliyor. Angelia Maedoc lehine onu görmezden geliyor. Angelia'yı cezalandırmanın ve muhtemelen onun yerine geçmenin yollarını arayacaktır. Onun dikkatini dağıtmak zorunda kalacağım bir zaman gelebilir."

Sophie bunu düşündü. "Öylece mi?"

"Brennan güce aç biri ve ben de onun tipiyim: uzun boylu ve sarışın."

Fayton parkına döndüler. İki adam yollarını kesti. İkisinden uzun olanı bir bıçak gösterdi. "Para. Hemen."

Güzel taktik. Saray güvenliği sağlamak zorundaydı çünkü soyulan müşteriler iş için kötüydü. Yani oradaki biri ya bunu fark etti

erken ayrıldıklarını ve zevkten ziyade bilgi aradıklarını ya da Miranda'nın bir alarm verdiğini tahmin etti. Muhtemelen ilk seçenektir; çıktıklarında ev sahibesi onlara sert bir bakış atmıştı ve Miranda da boşboğazlık etmeyecek kadar iyi para alıyordu. Şimdi de geri gelmeyi düşünmeleri ihtimaline karşı korkutuluyorlardı.

"Para, seni inek!" Adam bıçağını kaldırdı.

"Alabilir miyim?" Sophie sordu. "Lütfen?"

Charlotte, "Git yoksa seni öldürür," dedi.

"Sen bilirsin, fahişe." Adam hamle yaptı ve kolu vücudundan kayıp kaldırıma düşerken nefesi kesildi. Ağzı dehşet içinde bir çığlık atacakmış gibi açıldı. Çığlık atmaya fırsat bulamadı. Sophie yanından geçip gitti ve adam yere yığıldı. Diğer haydut geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı ve gecenin içine doğru kaçtı.

Sophie tuniğinden bir bez çıkardı ve bıçağındaki kanı temizledi.

Charlotte yerdeki cesede baktı. Adam onun becerisinin ötesinde hasar görmüştü. Bir çocuk az önce adamın hayatına son vermişti ve bundan hiç rahatsızlık duymuyor gibiydi.

"Gel." Charlotte araçlarına doğru yöneldi. "Öldürmekten hoşlanıyor musun Sophie?"

"Gölgeler hoşuma gidiyor," dedi

Sophie. "Gölgeler mi?"

Faytona vardıklarında kurt köpeği Charlotte'un elini yaladı. Charlotte onu arkaya bıraktı ve araca bindiler. Sophie faytonu çalıştırdı ve geceye doğru yola koyuldular.

"Yıldırım kılıcının yolunda yürüyorum. Aydınlık ve karanlık arasında duran bir savaşçıyım. Açıklaması zor."

"Yine de denerseniz çok memnun olurum."

Sophie kaşlarını çattı, gösterge panelinin altın ışıltısıyla aydınlanan profili dışarıdaki geceye kazınmıştı. "Ölüm önemli değil. Önemli olan tek şey karar anı. Benim yolum bir çizgi. Rakibimin yolu ise başka bir çizgi. Karşılaştığımız anda, sonsuza dek değişiriz. İkimiz de uzaklaşabiliriz ya da benim çizgim veya onun çizgisi sona erebilir, ama kısa bir süre için eylemin eşiğinde aynı alanda var oluruz ve bu alan olasılıklarla doludur. Bu benim gerçekten yaşadığım an. Çok kısa. Her zaman çok kısadır."

Charlotte'un gözünün önünden eski bir anı geçti. On altı yaşındaydı, başka bir üniversiteyle yapılan bir zirve sırasında bir dansa katılmıştı ve orada durup arkadaşlarıyla sohbet ederken, pistin karşısından kendisine bakan yaşlı bir çocuk görmüştü.

Onun gözlerinde hayranlık gördü. O kısacık anda, bakışları buluştuğunda, bir dizi olasılık gözünün önünden geçti: Yanına gelebilirdi, onunla konuşabilirdi, bir şeylerin başlangıcı olabilirdi ... Bu tatlı bir heyecandı, biraz korkutucuydu ama heyecan vericiydi. Ama Sophie bunu savaşa bulmuş ve bağımlısı olmuştu. *Böyle bir şeyi düzeltmeye nasıl başlayabilirdiniz ki?*

"Bir sonraki adım ne?" Sophie sordu.

"Bir sonraki adım Grand Thane'in düğünü için hazırlık yapmak. Toplanıp üç gün içinde yola çıkmamız gerekiyor. Oraya varmamız en az bir gün sürecek ve çok erken ya da çok geç varmadığımızdan emin olmalıyız. Pierre de Rivière'i seveceksin. Orayı ilk kez senin yaşındayken görmüştüm ve çok güzel bir kale. Düğüne katılacağız, orada Brennan'ın dikkatini çekeceğim ve Hunter ile Maedoc arasında bağlantı kurmanın bir yolunu bulacağım." Bunu nasıl yapacağından pek emin değildi.

Düğünü düşünmek onu huzursuz hissettiriyordu. Endişe kalbini soğuk bir yumruk haline getirmiş ve sıkıyordu. Ya ona ya da Richard'a bir şey olursa? Bu bir oyun değildi. Eğer tökezlerlerse, Brennan onları öldürürdü.

Charlotte bunu yapmak istemediğini fark etti. Korkuyordu. Richard'la birlikte ormandaki kulübeye kaçmak ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyordu. Yapmak üzere olduğu şeyin beklentisi üzerine ezici bir ağırlık gibi çökmüştü. Kaçmak istiyordu.

"Örümcek orada olacak," dedi Sophie. "Düğünde." "Onu öldürmeyeceğin yer orası."

"Ya yapabilseydim?" Sophie sordu.

"Söyle bana, Örümcek ne yapar?"

Sophie, "O El'in bir ajanı ve bir El ekibinin başı," dedi. "Emri altındaki insanlar canavarlık seviyesine kadar geliştiriliyor. Ben bunu Yalnız seyahat etmesi pek olası değil. Bana bak Sophie." Kız yüzünü Charlotte'a çevirdi.

"Onu öldürmeyeceğine dair bana söz ver. Sana çok güvenmiştim. Bana ihanet etmeyeceğini söyle."

"Yapmayacağım," dedi Sophie. "Bana karşı çok nazıksınız. Endişelenmenize gerek yok, Leydi Charlotte. Verdiğim sözleri tutarım."

ON BEŞ

Uzun mesafeli fayton ormandan fırladı. Sophie'yi uyandırma vakti gelmişti. Charlotte kızın eline dokundu ve kız anında uyandı, tamamen tetikteydi.

"Pencereden dışarı bak," dedi Charlotte.

Sophie faytonun geniş cam paneline doğru eğildi. Önlerinde uçsuz bucaksız bir nehir uzanıyordu, durgun suları altın ve inci rengindeydi, batan güneşin ihtişamını yansıtıyordu. Nehrin sonsuz genişliği boyunca düz bir köprü uzanıyordu ve köprünün ortasında, suyun içinden dimdik çıkan bir kale yükseliyordu.

Sophie keskin bir nefes aldı.

Pierre de Rivière'in şatosu, krem rengi taşlarla işlenmiş devasa ve görkemli bir dağ gibi önlerinde yükseliyordu. Saksılardan büyüyen yeşil ağaçlarla çevrili duvarları, sayısız terası ve balkonu güneşte parlıyordu. İnce, süslü kuleler gökyüzüne doğru uzanıyordu. Dev pencereler, dokulu parapetlerin ve süslü duvar oymalarının arasından dünyaya bakıyordu, o kadar narin, o kadar hafifti ki, tüm devasa yapı nehrin suları üzerinde yüzüyor gibiydi.

Sophie, "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Beğeneceğinizi umuyordum. Kıtanın harikalarından biri."

Fayton köprüye girdi. Kurt kıran köpeği telaşla tüylü başını kaldırdı.

"Sorun yok," dedi Charlotte ona.

Tazıyı Camarine malikânesinde bırakmayı önermişti ama Sophie ona sarılmış ve sanki bir kolunu kesmeyi önermiş gibi bakmıştı. İki çift üzgün köpek yavrusu gözüyle karşılaşan Charlotte teslim olmuştu. Tasma takılması, banyo yaptırılması ve saçlarının kesilmesi konusunda ısrar etmişti ama bunların hiçbiri köpeği yola getirememişti.

şımartılmış bir evcil hayvana dönüştürdü. Hâlâ ormanda kurtları kovalıyormuş gibi görünüyordu. Onu gezdirmek için çaba sarf etmeleri gerekecekti ve o da işleri daha az kolaylaştıracaktı ama yapacak bir şey yoktu.

Sanki bulutlar şarkı söylüyormuş gibi gökyüzünde yüksek, kederli bir çığlık yuvarlandı. "Bakın!" Charlotte tepeden düşen parlak yeşil bir kıvılcımı işaret etti.

Gökyüzü.

Kıvılcım alçaldı, büyüdü ve devasa kanatlarla donanmış devasa bir şekle dönüştü. Wyvern kalenin etrafında dönüyor, güneş sırtındaki kulübeden yansıyor. Bir başkası ona katıldı, sonra bir başkası. Teker teker kale arazisine indiler.

"Her iki diyarın seçkinleri de orada olacak." Charlotte gülümsedi. "Heyecanlı mısın?"

Sophie başını salladı.

"Çok sevindim. Tadını çıkar," dedi Charlotte ona. "Bu sihirli bir şey."

Yapacak işleri vardı, ama şimdilik burada oturup çocuğun gözlerindeki harikalar dünyasının çiçek açmasını izleyecekti ve birkaç kısa an için yeniden on beş yaşında olabilir, ilk balosuna faytonla gidebilirdi.

Köprü onları portcullis'in altından kaleyi çevreleyen ana caddeye çıkardı. Fayton sağa saptı, bir yan yol boyunca ilerledi ve sonunda avluda büyük bir merdivenin önünde durdu. Tanıdık bir adam en alt basamakta durmuş, koyu renk ceketli bir soyluyla konuşuyordu.

Brennan, Charlotte fark etti.

Şoförleri kapıyı açtı ve Charlotte dışarı çıktı.

"Charlotte!" Angelia seslendi.

Oh Dawn Anne. "Angelia!"

Angelia Ermine onun görüş alanına girdi. "Gelebilmenize çok sevindim."

Merdivenlerde Brennan döndü. Bakışları onlara takıldı. Konuştuğu adama gülümsedi ve onlara doğru yürüdü.

Endişe Charlotte'u delip geçti. Angelia'yı dinliyormuş gibi yaptı. Her ikisi de yeşilin güzel bir tonunda olan ipek bir tunik ve pantolon giymişti. Kıyafetler vücuda tam oturuyordu ve sadece biraz müstehcenlik içeriyordu, bu da onları sosyete standartlarına göre oldukça ilkel kılıyordu. Faytondan iner inmez Brennan'la karşılaşacağını hesaba katmamıştı ama böyle bir olasılık vardı ve o da tam olarak bu duruma uygun giyinmişti.

"Angelia," dedi Brennan.

Diğer kadın şaşkınlıkla döndü. "Robert ..."

"Canım, çok sinirlendim." Brennan Angelia'nın elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Bana eşlik etme zevkinden mahrum kaldın. İnsan neredeyse benden hoşnut olmadığını düşünecek."

Angelia gözlerini kırptırdı. "Tabii ki hayır." "Arkadaşın kim?"

Angelia sevimli bir gülümseme takındı. "Charlotte de Ney al-te Ran." Brennan gözlerini kırptırdı. İsim istediği etkiyi yaratmıştı.

"Charlotte, Lord Robert Brennan."

Charlotte reverans yaptı.

"Ekselansları."

"Hayır, lütfen. Başlık yok." Brennan elini salladı. "Hafızam bana ihanet ediyor olabilir ama sizinle daha önce karşılaşmadığıma neredeyse eminim. Karşılaşmamızı hatırlamam gerekirdi."

"Ona söyleyebilir miyim?" Angelia sordu.

"Söyleyebilir miyim?" "Nasıl istersen."

"Charlotte bize Ganer Tıbbi Sanatlar Koleji'nden geliyor. Orada oldukça uzun bir zaman geçirdi."

"Dışarı çıkmamıza pek izin vermiyorlar." Charlotte gülümsedi.

"Neredeyse bir manastır gibi."

Brennan'ın gözlerinde ilgi kıvılcımları çıktı. Kadın haklıydı; manastıra kapatılmış bir kadını baştan çıkarma fikri ona cazip gelmişti.

"Ne kadar tuhaf," dedi Brennan. "Daha önce üniversiteden kaçan biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

"O halde ilk ben olduğum için gururum okşandı lordum." "Şifacı mısınız?" Brennan sordu.

"Sadece bir hekim, lordum." Şansına, Ganer Koleji hem büyülü şifacılar hem de onların dünyevi meslektaşlarına ev sahipliği yapıyordu. Brennan'ın Na Adası'nı ziyarete gittiğini düşünürsek, Gümüş Ölüm'ün adadaki insanları garip büyülerle öldürdüğünü duymuş olmalıydı. Yeteneklerinin reklamını yapmak istemedi. Noktaları birleştirebilirdi.

"O bir şifacı," diye ağzından kaçırdı Angelia. "Mükemmel bir şifacı."

Charlotte küçük bir iç geçirdi. "Bağışlayın beni lordum. Genelde Kolej dışında kendimizi tanıtmayız."

"Tamamen anlaşılabilir. Aksi takdirde talep yağmuruna tutulacağınızı tahmin ediyorum." Brennan Angelia'ya baktı. "Bu kadar egzotik bir arkadaşınız olduğunı bilmiyordum. Umarım hasta değilsinizdir leydim?"

Angelia'nın soğukkanlılığı dağıldı. "Leydi Charlotte bir dost," diye dişlerinin arasından sıktı. "Ama şimdi siz söyleyince, evet, hastaydım. Çok şaşırtıcı bir kaynaktan çok tatsız bir hastalığa yakalandım. Size her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Duymak isterdim ama arkadaşınıza karşı kaba davranıyoruz."

"Hayır, hiç de değil," dedi Charlotte. "Yolculuğumdan dolayı yorgunum ve kadınların yemekten önce kendilerini güzelleştirmek için yaptıkları o küçük gizli kadınca şeyleri yapmam gerekiyor. Lütfen müsaade edin."

Brennan, "Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi. "Kayıp tamamen bize aittir."

Charlotte reverans yaptı ve onların uzaklaşmasını izledi. Angelia'nın omurgası bir mızrak gibi kaskatı kesilmişti; öfkeden kuduruyordu. Brennan'a kendisine Rıhtım Çürüğü bulaştırdığını açıklamak üzereydi ve bu konuşmanın iyi geçmesi mümkün değildi.

"Nasıl geçti?" Sophie dirseğinin dibinde mırıldandı. "İyi geçti. Şimdi tuzağımızı hazırlamalıyız."

Bir saat sonra Charlotte giyinme odasında volta atıyordu. Elbisesi yatağın üzerinde bekliyordu. Uzun siyah bir bornoz giymişti. İç çamaşırları çok özenle seçilmişti; siyah dantel külotun en küçüğünü, yarı saydam dantel ve siyah askılardan oluşan bir sutyeni ve deriyi taklit eden ince kurdelelerle tutturulmuş siyah çorapları vardı. Broken'ın el ilanlarında reklamını gördüğü seksi giysilerden bazılarını örnek alarak bu kıyafeti özel olarak diktirmişti. Kıyafet sadece baştan çıkarıcı değil, erotik, açık ve müstehcendi. Onun statüsündeki bir kadının, sevgilisine çok özel bir eğlence sunmayı amaçlamadığı sürece bu tür iç çamaşırları giymeye hakkı yoktu. Sivri topuklu ayakkabıları onu tehlikeli yüksekliklere çıkarıyordu. Saçları resmi bir davete uygun şekilde zarif dalgalar halinde düzenlenmişti. Makyajı mükemmeldi ve olabildiğince hazırды.

Bu önemli bir fırsattı -Brennan onu hâlâ hatırlıyordu- ve daha sonra dikkatini çekmek çok daha zor olacaktı. Bekâr olduğu için kadınlarla dolup taşacaktı. Hemen unutulmaz bir izlenim bırakmalıydı.

Sophie yatağa oturdu ve onun adımlarını izledi. "Ya ilgilenmezse?"

"Olacak. Brennan gibi erkekler her kadının gizliden gizliye şehvet düşkününü olduğunu düşünür. İlkel ve düzgün olanla kirli ve baştan çıkarıcı olanın yan yana gelmesini sever. Yozlaşmayı sever. Bu ona kendini güçlü hissettirir."

"Bu ayakkabılarla nasıl yürüyebiliyorsun?"

"Pratik yaparak. Çok fazla pratik."

"Ya o-"

Kapı açıldı ve Jack kafasını aralıktan içeri soktu. "Geliyor!"

Teşekkürler, tanrılar.

Kapı tıkırdayarak kapandı.

"Çabuk!" Charlotte bornozu bir kenara fırlattı ve kapıyı görecektir şekilde pozisyon aldı. Sophie elbiseyi kaptı ve ona giydirmek istercesine havaya kaldırdı.

* * *

GEORGE sütuna yaslandı ve göz ucuyla Brennan'ın merdivenlerden yukarı çıkışını izledi. Misafirhane, mimarisiyle Broken'ın otellerini andırıyordu: bir merdiven en alt kattan bir koridora bağlanan uzun bir sahanlığa çıkıyor, sonra sahanlığın diğer ucundaki başka bir merdiven bir üst kata çıkıyordu. Ziyarete gelen mavi kanlıların her birine bir dizi oda tahsis edilmişti ve odaların listesi merdivenlerle koridorların kesiştiği her yere asılmıştı. George, dördüncü kat sahanlığındaki bakış açısından alt merdiveni ve oda listesini mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Brennan merdivenleri üçte bir oranında çıkmıştı.

Kale personelinin gri-mavi üniformasını giymiş olan Kaldar koridordan çıktı. Rahat adımlarla listeye yaklaştı, duvardan indirdi, yerine yeni bir liste astı ve uzaklaştı.

Kestirmeden. Kaldar tehlikeli yaşamayı severdi.

Brennan merdivenleri aştı ve listenin önünde durakladı. Orijinal listede Brennan ve diğer kraliyet akrabaları beşinci kattaydı. Bu liste onu üçüncü kata yerleştiriyordu.

George Brennan'ın sırtını düşündü. İri yarı, güçlü, atletik bir adamdı. Kalın, kaslı bir boyun. Jack onu kırabilirdi ama zorlanırdı.

Sophie'nin çektiği eziyetin sorumlusu bu adamdı. Köle tacirlerini rastgele akıncılardan organize bir güce dönüştürdü. Elleri Mémère'in kanıyla lekelenmişti. John Drayton'ın boğulacak kadar alçalmasını sağladı.

George'un içinden küçük, öfkeli bir ses, "*Öldür onu, öldür onu, öldür onu...*" diye bağıırıyordu. Ama öldürme olmayacaktı, şimdi değil. Hayır, önce halkın önünde aşağılanacaktı. Sonra utanç, sonra ıstırap, sonra da ceza olacaktı.

Brennan sağa dönerek koridorda Charlotte'un odasına doğru ilerledi. George konsantre olmuş, sesini Jack'in cebindeki ölümsüz fareye gönderiyordu. "*Geliyor.*"

Brennan koridorda gözden kayboldu. Kaldar listeye doğru yürüdü, onu duvardan aldı ve orijinalini yerine yerleştirdi.

* * *

Kapı açıldı.

Charlotte derin bir nefes aldı.

Brennan odaya adımını attı ve durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı hafifçe açık bir şekilde ona baktı.

Sophie dondu kaldı, yüzü uygun bir şekilde şok olmuştu.

Charlotte Brennan'ın bakışlarıyla karşılaştı. Duruşunun mükemmel olduğunu biliyordu ama içi titriyordu. Örtünmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Orada öylece durdu, sanki en muhafazakâr elbiseleri giymiş gibiydi, ifadesi eşitti.

Brennan'ın bakışları vücudunun üzerinde dolaştı, göğüslerinde, karnında ve son olarak bacaklarının arasındaki yarı saydam siyah dantelle zar zor gizlenmiş üçgende durdu. Tüm dikkatini ona vermişti. Soylu, dış görünüşü düzgün ve inzivadan yeni çıkmış bir kadın, gizlice bir profesyoneli utandıracak bir kıyafet giyiyordu. Yemi yutmak zorundaydı. Özellikle onun için sipariş edilmişti.

Uzun bir an geçti.

Charlotte kaşlarını kaldırdı ve sesi gayet düzgün bir şekilde, "Sanırım yanlış odadasınız lordum," dedi.

Brennan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Görgü kuralları konusunda bir ömür boyu edindiği deneyim devreye girdi. "Elbette. Özür dilerim leydim."

Kapıyı kapattı.

Sophie, "Her durumda yapılacak en doğru şeyi bilmek, sonra da bunu sarsılmaz bir haklılıkla yapmak," diye fısıldadı.

Charlotte'un dizleri titredi. Bir sandalyeye yığıldı.

* * *

GEORGE, Brennan'ın sahanlığa çıkışını ve kadroya doğru yürüyüşünü izledi. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı. Listenin önünde durdu ve uzun bir süre ona baktı.

Onun oda numarasıyla Charlotte'un ki arasında tam olarak bir rakam fark vardı. Onunki 322, Charlotte'un ki ise 522'ydi. Bunu ayarlamak için Kaldar'ın büyük bir manipülasyon yapması gerekmişti. Numaralar arasında önemli bir fark olsaydı, Brennan fare kokusu alırdı.

Adam başını salladı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. George sütundan uzaklaşıp Brennan'ın görüş alanından çıktı ve duvara yakın durarak hızla uzaklaştı. Brennan dördüncü katın sahanlığına adımını attığında köşeyi döndü.

* * *

Akşam yemeği büyük teraslardan birinde servis edildi ve hafif mezelerden oluşuyordu.

Sophie, "Acıktım," diye mırıldandı.

Charlotte, "Balodan sonra odalarımızda geç bir akşam yemeği yememiz bekleniyor," diye mırıldandı ve Sophie'nin sol omzundaki askıyı düzeltti. Metalik bir parlaklığa sahip, güzel bir mavi-gri varyasyonu olan bu elbise, terzi ve Charlotte'un ortak çalışmasıydı. İki ince omuz askısı, Sophie'nin ince vücudunu saran mütevazı, doğrusal bir korsajı destekliyordu. Soluk ve koyu mavinin ince yaprakları, sol taraftan başlayıp sağa doğru bir yelpaze şeklinde yayılan korsajın üzerinde üst üste biniyordu. Sophie'nin kalçalarının üzerinde, kalçalarının mütevazı kıvrımını vurgulayacak kadar sıkı ama yine de uygun olacak kadar gevşek iki top kumaş sarkıyordu. Dökümlü kumaşı geçince, kat kat şifondan yapılmış geniş bir etek yere kadar uzanıyordu.

Genç ve hafif, ferahlatıcı bir elbiseydi ve tarzı Charlotte'un kendi elbisesine uyuyordu. Mavi-yeşil bir şifon seçmişti. Gümüşü kumaştan iki yaprak kollarını oluşturunuyordu. Desen yanları boyunca devam ediyor, yapraklar onu sarmak için uzanıyor, belini ve kalçalarının kıvrımını vurguluyordu. Her biri yapraklardan biraz daha az parlak olan küçük gümüşü noktalar, göğsünün ve karnının üzerinde narin bir desen izledi ve sonunda eteği kat kat ağırlıksız şifona dönüştü.

Sophie çok güzel görünüyordu. Kendisi de zarif ve tam bir asilzade gibi görünüyordu ki Charlotte da tam olarak bunu yansıtmaya çalışıyordu. Müziğin sesi giderek yükseliyordu. Yakında dans başlayacaktı. Bir ya da iki kez dans etmesi beklenmiyordu ama Sophie bundan zevk alacaktı. Ve muhtemelen bir heyecan yaratacaktı. Charlotte ondan birkaç dans göstermesini istemişti ve ayak hareketleri mükemmeldi.

Birinin bakışlarının baskısını hissetti, topluluğu taradı ve Richard'ın yüzüyle karşılaştı. Terasın karşısında, bir sütunun gölgesinde duruyordu ve ona şaşkınlık ve özlemle, sanki şimşek çakmış gibi bakıyordu. Acımişti. Orada, onun karşısında durmak ve oraya gidemeyeceğini, ona dokunamayacağını ya da onunla gidemeyeceğini bilmek çok acı veriyordu. Charlotte başka tarafa baktı.

Etrafında ne olursa olsun, derinlerde bir yerde her zaman ikisinden birinin ya da her ikisinin de bundan sağ çıkamayabileceğini hatırlıyordu. Sürekli tehlike içindeydiler ve mutlu bir sonuç garanti değildi. Bu bilgi her zaman var olan, ezici bir yük gibi üzerine baskı yapıyordu. Onunla uyandı ve onunla yatağa girdi. Gün boyunca peşini bırakmıyordu. Ara sıra dikkati dağılıyor ve unutuyordu ama kaçınılmaz olarak hatırlıyordu ve hatırladığında da korku ve endişe midesine bir yumruk gibi iniyordu. Boğazı düğümleniyor, gözleri sulanıyor ve göğsü ağrıyordu. Birkaç dakika boyunca gözyaşlarının eşiğinde gezinir ve kendini uçurumdan aşağı atmak için konuşmak zorunda kalırdı.

Richard'ı özlemişti. Onun için kendisinden daha çok endişeleniyordu.

Bunun için yaratılmadığını fark etti. Bazıları tehlike ve entrikadan zevk alabilirdi ama o sadece her şeyin bitmesini istiyordu. Her şeyin bitmesini istiyordu. Stres ve baskı onu yontuyordu ve keskilerin altında çatladığını hissediyordu. Baskı arttıkça kaçmayı daha çok istiyordu. Dün gece rüyasında Brennan'a doğru yürüdüğünü görmüştü,

onu öldürmeyi ve kendini balkondan atmayı düşündü. Sabah dehşete düşmüştü - intihar fantezisinden değil, gerçeğe dönmeden önce kısa bir an için rahatladığını hissettiği için.

Parçalanamazdı. Ona çok fazla insan bağlıydı, Sophie, Richard, Tulip ... Sophie'den bahsetmişken, nereye gitmişti?

Charlotte arkasını döndü ve hepsi de yetişkinliğin zirvesinde olan bir grup gencin koyu yeşil ceketli bir mavi kanlının etrafında toplandığını gördü. Adam uzun boylu, sarışın ve çarpıcı derecede güzeldi. Bir tür hikâye anlatıyordu ve yüzünde deneyimli bir konuşmacının rahat ifadesi vardı. Dinleyicileri her kelimesine kilitlenmişti.

Charlotte onun hareketlerini analiz ederek yaklaştı. Sadece kan değil, eski kan. Adrianglian değil, kesinlikle Louisianalı bir eğilimi vardı; elini zarif bir hareketle kaldırmıştı, avuç içi yukarı bakıyordu, işaret parmağı neredeyse yere paraleldi, diğer üç parmak hafifçe bükülmüştü. Louisiana sarayının görgü kurallarına göre, İmparator'un huzurunda soylular bir simge taşırdı; İmparator'un resminin işlendiği küçük bir gümüş para, parmaklara dolanan bir zincire takılırdı. Bu hareket madeni parayı göstermek için tasarlanmıştı ve eski ailelerin görgü kurallarına öylesine yerleşmişti ki, bir tartışma sırasında bir noktayı ortaya koyduklarında ya da bir başkasının görüşünü onayladıklarında bilinçsizce yapıyorlardı.

Onu duyabilecek kadar yakınına sürüklenmişti.

". . . Sonuçta, Ferrah'ın da belirttiği gibi, çoğunluğun hizmetinde mükemmelleşmek en yüksek çağrıdır. Ego ancak çoğunluğun iyiliği için çalıştığında zirveye ulaşabilir."

Baş sallayanlar ve onaylayanlar oldu. Onları gerçekten büyülemişti.

"Ama Ferrah da kişinin etik değerlerinden ödün vermesinin kendine en büyük ihanet olduğunu söylemiyor mu?" Sophie'nin sesi arkadan duyuldu. Gençlerden oluşan grup ayrıldı ve Charlotte onu gördü. "Ve etiği bireyselliğin nihai ifadesi olarak tanımladığı için, argümanları çelişkili ve şüpheli."

Mavi kanlı ona gerçek bir ilgiyle baktı. "İlk bakışta bir çelişki var, ancak bireyin ahlaki kurallarının çokluğun hedefleriyle uyumlu olduğu varsayılırsa bu çelişki ortadan kalkıyor."

"Ama çokluk, birbiriyle çılgınca çelişen ahlaki kurallara sahip bireylerden oluşmuyor mu?"

"Öyle." Mavi kan gülümsedi, tartışmadan keyif aldığı belliydi. "Ancak çokluğun tutumları kendini korumaya yöneliktir; bu nedenle ortak yasalar ortaya çıkar: cinayet işleme, zina yapma, çalma. Ferrah'ı çokluk ve benlik üzerine bir inceleme başlatmaya iten de bu ortaklıktır."

Sophie kaşlarını çattı. "Ferrah'ın, kız kardeşini cinsel olarak arzuladığı ve toplumun onunla evlenmesine izin vermemesine üzüldüğü için çokluk ve benlik incelemesine giriştiği izlenimine kapılmışım."

Gençlerin nefesi kesildi. Asilzade güldü. "Sen kimin hazinesisin, çocuk?"

"Benim," dedi Charlotte.

Asilzade ona döndü ve kusursuz bir selam verdi. "Leydim, en içten saygılarımı sunarım. Bu çağda iyi okumuş bir çocuk görmek nadirdir. İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Charlotte de Ney al-te Ran."

Soylu adam doğruldu. "Eski bir isim leydim. Ben Sebastian Lafayette, *Belidor Kontu*. Peki bu?"

"Sophie."

Soylu Sophie'ye gülümsedi. "Daha fazla konuşmalıyız,

Sophie." Sophie mükemmel bir zarafetle reverans yaptı.

"Beni onurlandırdınız lordum." "Umarım sizi üzmemiştir,

Lord Belidor," dedi Charlotte.

Soylu ona döndü. "Sebastian, lütfen. Tam tersine. Genç nesiller arasındaki cesaret eksikliği beni sık sık hayal kırıklığına uğrattıyor. Görünüşe göre daha iyi bir eğitime sahip değiliz, ama belki de onu kullanmak için daha fazla teşvikimiz var. Öğreniyorlar ama pek düşünmüyorlar."

Sebastian'ın arkasında Sophie sessizce bir şeyler mırıldandı.

Şato personelinin lacivert üniformasını giymiş bir kadın onlara yaklaştı ve Charlotte'a küçük bir kart uzatarak selam verdi. "Leydi de Ney al-te Ran."

Charlotte Sebastian'a gülümseyerek, "Affedersiniz," dedi ve kartı aldı.

"Teşekkür ederim."

Kartın üzerinde güzel bir kaligrafiyle şöyle yazıyordu: *"Ekselansları Lord Robert Brennan Rioga Dansı'na katılmanızı içtenlikle rica eder."*

Charlotte gözlerini kırıştırdı. Rioga Dansı eski bir gelenektir. Pist temizlenir ve tek bir çift -biri kraliyet soyundan geliyordu ama asla

tek başına dans etti. Bu balonun resmi başlangıcıydı ve buradaki çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği bir ayrıcalıktı.

"Görünüşe göre Rioga dansı yapacağım," dedi. "Tebrikler."

Sebastian başını eğdi. "Ne büyük bir onur."

O doğrulmadan önce Sophie yine bir şeyler mırıldandı. *Ne söylemeye çalışıyordu?*

"Büyük Thane'e yol verin!" diye bağırdı tellal. Charlotte

reverans yaptı. Etrafındaki soylular hep birlikte eğildiler.

Kapılardan, saçlarının yelesi tamamen gümüş rengi olan, kocaman bir ayı gibi bir adam olan Grand Thane'in önderliğinde bir alay döküldü. Yanında yürüyen müstakbel gelini Louisiana'nın Markizası, onunla kıyaslandığında küçücük kalıyordu. Kendisinden sadece beş yaş küçüktü ama çok daha genç bir kadının zarafetiyle hareket ediyordu. Soluk krem rengi pırıltılı elbisesi, sanki yıldızlarla süslenmiş gibi minik ışıklarla parlıyordu.

Arkalarında, her iki ailenin yakın üyeleri yan yana yürüyordu. Charlotte Brennan'ı Büyük Thane'in hemen arkasında gördü. Kırmızı tonu o kadar koyuydu ki neredeyse siyahı andırıyordu. *Seni korkunç piç kurusu.*

Tören alayı topluluğun içinden geçti. Büyük Thane, Marchesa'yı taht benzeri bir çift sandalyeye götürdü. Oturdu.

Seyirciler arasındaki kadınlar ayağa kalktı, Charlotte da onlarla birlikte. Büyük Thane yerine oturdu ve erkekler de ayağa kalktı.

Brennan öne çıktı.

Davetiyesini getiren kadın, "Vakit geldi leydim," dedi.

Sophie gülümsüyordu. Gülümsemesinde son derece rahatsız edici bir şey vardı.

Brennan çemberin içinde Charlotte'a başıyla işaret etti.

Kadın tekrar, "Leydim, zamanı geldi," dedi. Sophie'nin dudakları tekrar kıpırdadı.

Örümcek.

Sebastian Örümcek'ti. *Şafak Anne. Sophie'yi Örümcek'in yanında bırakıyorum.*

Rioga'nın açılış notaları rüzgârda süzülüyordu. Charlotte'un duracak zamanı yoktu. Tek yapabildiği ileri doğru adım atmaktı.

RICHARD sıkılmış gibi davrandı. Yanında Rene, Lorameh ve Rene'nin kuzeni Leydi Karin ile bir şeyler hakkında sohbet ediyordu. Yakında dans başlayacaktı.

Dokuz gündür Charlotte'la konuşmamıştı. Dokuz gün boyunca hiç konuşmamış.

George'un kuşları pek sayılmazdı. Dokuz gün boyunca kara kara düşünmüş ve yalnız uyumuştı, sadece kendisi ve düşünceleri vardı ve düşünceleri oldukça karanlıktı. Onu görmek istiyordu. Ona onu sevdiğini söylemek ve karşılığında onun da kendisini sevdiğini duymak istiyordu. Ağzından çene çalmak zorunda kalmadığı an, onunla ilgili düşünceler zihnine üşüştü. Onunla bir hayat hayal etti. Onsuz bir hayat hayal etti. Belki de deliriyordu.

Brennan terasın açık alanına doğru yürüdü.

Richard dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. Brennan'ın yanında olmak gittikçe zorlaşıyordu, çünkü hem adamdan nefret ediyordu hem de Brennan'ın iyi talihi kendi eksikliklerine odaklanmasına neden oluyordu. Hayatta kendisine hiçbir avantaj verilmemişken, kelimenin tam anlamıyla her türlü avantaja sahip olan bu adam, tüm kaynaklarını ve yeteneklerini başkalarının sefaletinden faydalanmak için kullanıyordu. Brennan'ı alaşağı etmek için sabırsızlanıyordu.

Rene, "Sanırım Robert Rioga'nın sunağındaki kurbanlık kuzu," diye espri yaptı.

"Ortağının kim olduğunu merak ediyorum," dedi Lorameh. "Angelia mı?" Leydi Karin önerdi.

"Diliyor." Lorameh güldü. Müzik başladı.

Rene sahte bir endişeyle, "Umarım ayağa kalkmaz," dedi.

Kalabalık dağıldı ve Charlotte dışarı çıktı.

Dünya çılgılık atarak durdu. Elbisesi her adımda üzerinde dalgalanıyor, mavi-yeşil kumaşın saydam katmanları ipek gibi inceliyor, vücudunun hatlarını belli ediyor, sonra da onları gizliyordu. Yürümüyordu, süzülüyordu.

"İlahi. O kim?" Lorameh uzaklardan bir yerden sordu.

"Leydi de Ney al-te Ran," dedi Rene. "Enfes, değil mi? Ve böyle bir isim." "Olamaz," dedi Leydi Karin. "Kendisine bir şey sorulmasını beklemiyor olmalıydı.

Dans. Topukları çok yüksek."

Hafızası ona Charlotte'un Rioga sırasında Brennan kadar uzun olamayacağını söylüyordu: o bir erkekti ve kraliyet kanından geliyordu.

Bu kritik bir durum olurdu.

sosyal bir gaftı. Onu izleyen çoğu insan bunu biliyordu. O da biliyor olmalıydı.

Charlotte adımlarını hiç kesmeden ayakkabılarından çıktı. Yavaşlamadı; ne yaptığına dair herhangi bir işaret vermedi. Arkasında iki yüksek topuklu ayakkabı bırakarak ilerlemeye devam etti.

Sophie onları aldı ve kalabalığın içinde eridi.

Leydi Karin'in nefesi kesildi. Soldan biri alkışladı, sonra sağdan biri ve Charlotte takdir dolu alkış sesleri arasında Brennan'ın önünde reverans yaptı.

Brennan eğilerek ona elini uzattı. Kadın elini onun avucuna koydu.

Richard'ın sol tarafındaki kaburgalarının arasına keskin bir acı saplandı. Birdenbire hava yapışkan bir hal aldı. Nefes almak için mücadele etti.

Brennan boyunun tamamına kadar yükseldi ve kolunu Charlotte'un koluna dolayarak sırtına dokundu.

Ona dokunuyordu.

Müzik hızlı bir ritim tutturdu ve ikisi birlikte dans etmeye başladılar, Charlotte'un elbisesi Brennan'ın etrafında bir kayanın etrafındaki su akıntıları gibi akıyordu.

Elleri kızın üzerindeydi. Parmakları tenine dokunuyordu. Kız ona dokunuyordu. Kızın eli adamın elinin içindeydi. Gülümsüyordu. Bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Brennan'a baktı ve yüzü hayranlıkla parladı.

Bir buz dalgası Richard'ın derisinin üzerinde yuvarlandı ve buharlaştı, her şeyi tüketen öfke tarafından yakıldı. Charlotte ve Brennan'ın dans pistinde dönüp durmalarını izliyordu ve bu konuda bir şey yapmaktan acizdi.

"Birlikte çok güzel görünüyorlar," dedi Leydi Karin.

"Bu adamdan nefret ediyor olmalısın," dedi Rene. "Kraliyet soyundan, zengin, zeki, iyi bir dövüşçü. Kaderin onu sadece adalet duygusuyla çirkinleştireceğini düşünürsünüz ama hayır, piç kurusu yakışıklı ve sofistike, büyüleyici bir kadın sosyeteye girdiği anda, hiçbirimiz onunla iki kelime bile konuşmadan onu kapıyor."

Bu doğru. Brennan yakışıklı, zengin ve kraliyet soyundan geliyordu. Peki Richard kimdi? Kılıcı ve çalıntı yüzü olan beş parasız bir bataklık faresi.

Richard zihninde dans pistine çıktı. Elinde Casside'in zayıf rapierini değil, kendi kılıcını tutuyordu. Aralarına girdi, döndü

büyü ve çelik patlamasıyla Brennan'ın kafası omuzlarından yere yuvarlandı.

Charlotte'un nefesi kesildi. Ona doğru yürüdü.

Müzik sona erdi ve kendi kalp atışlarını duydu, çok yüksek sesle, dev bir çanın gong sesi gibi. Brennan eğiliyordu. Charlotte reverans yaptı. Brennan doğruldu. Yüzündeki duygu açıktı: Sahip olması gereken bir kadın bulmuş bir adamın ilkel ihtiyacıydı bu.

İnsanlar alkışladı. Richard'ın kulağına fırtına gibi geldi. Onu sevdiğini hiç söylememişti. Belki bir zayıflık anında kulübede ona bedenini vermişti ama ona hiçbir zaman söz vermemişti. Verdiyse de, verdiği sözler genellikle tutulmamıştı.

Brennan Charlotte'u Grand Thane ve Markize'nin yanına götürdü. Charlotte tekrar reverans yaptı, derin ve zarif bir selam. Markiz bir şey söyledi.

Charlotte cevap verdi. Brennan dişlerini göstererek sırıttı.

Kalabalık bir yüz karmaşasına dönüştü, sesler yüksek bir uğultuya karıştı ve Brennan'ın yüzü ve parıldayan dişleri net bir şekilde ortaya çıktı.

Richard kılıcını Brennan'ın gözüne sapladığını hayal etti. İçindeki her şey Brennan'ın kanını istiyordu. Kılıcının ucunda durmuş, dengesini korumak için mücadele ediyordu.

"Casside, iyi değil misin?" Lorameh ona dikkatle bakarak sordu. "Tek kelime bile etmedin."

Cevap ver, seni aptal. Bir şey söyle.

Dudaklarını hareket ettirmeye zorladı. "Başım ağrıyor. Sanırım emekli olacağım." "Çiçekler yüzünden," dedi Lorameh. "Bu kadar parfüm ve polen

birbirine karıştığında, çoğumuzun onu solumaktan bayılmamış olması bir mucize. Hadi bir içki alalım dostum."

Richard hareket etmek için kendini zorladı ama ayakları yere sabitlenmişti.

"Gel bakalım," dedi Lorameh. "Biraz temiz hava ve biraz şaraptan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Burada kalıp ikisini izlemek, her şeyi tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Richard döndü, onu yerinde sabitleyen kıskançlık ve acı zincirini kopardı ve Lorameh'i içkilerin hazırlandığı şatoya kadar takip etti.

CHARLOTTE seramik ayak banyosunda ayak parmaklarını oynattı. Eski taşların üzerinde çıplak ayakla dans etmek pek de hoş bir deneyim değildi. İki kez keskin bir çakıl taşına basmıştı ve temizlenmiş olmalarına rağmen taşların kiri artık ayaklarına kalıcı olarak işlemişti. Ayaklarını sabunlamış, ovalamış ve hatta ponza taşını bile denemişti ama kir kalmıştı. Sonunda ıslatma yöntemine başvurdu.

Beklediğinden çok daha iyi geçti. Brennan üzerinde iyi bir izlenim bırakmıştı ve tesadüfe bakın ki Markiz üzerinde de olumlu bir izlenim bırakmıştı.

Brennan belirgin bir şekilde sahiplenici hissediyordu. Danstan sonra ona birkaç dakika fazla tutunmuş ve yanından ayrılmak istemiyor gibiydi. Sonunda tuvalete gitmek için izin istedi. Adam yakınlarda bekliyordu ama yalnız bir kraliyet kuzeninin çok uzun süre gözetimsiz kalmayacağına bahse girmişti ve haklı çıktı. Bir grup Louisianalı hanım onun etrafını sardı ve o da sessizce kaçtı.

Sophie'yi Örümcek-Sebastian'ın masasında, yaşlı bir adam ve maiyetiyle Louisian politikasının bir noktasını tartışırken dikkatle dinlerken buldu. Onlar iyi geceler dileyip, aldıkları iltifatlar için teşekkür ederken, Charlotte kafasında, odalarına girip kapıyı kapattıkları anda söyleyeceği yıkıcı bir azar bestelemişti. Sophie her kelimesini dinledi ve sonunda ona sarılıp, "Teşekkür ederim, sen en iyisisin," dedi ve odasında kayboldu.

Charlotte kapının yanında durup bir süre ne yapacağını bilemeden kapıya baktı ve duş almaya gitti. Ve şimdi ayakları sıırılsıklamdı.

Charlotte sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Oda sessizdi ve etrafı karanlıktı. Balkona açılan cam kapılar açıktı ve gece rüzgârı tül beyaz perdelerin arasından süzülüyordu. Büyük, soluk bir ay gökyüzünü ve balkonun taş parmaklıklarını aydınlatıyordu. Ötesinde, ay ışığını yansıtan nehir uzanıyordu.

Buraya nasıl gelmişti ki? Sekiz hafta önce sıradan bir Charlotte'tu ve Edge'de sessizce hayatını sürdürüyordu. Şimdi ise bir kraliyet düğününe katılıyordu, adı ortadaydı. Leydi Augustine'i düşündü. Taşıyıcı annesi isminin ortaya çıkmasını onaylamazdı. Evlat edinilmesi kamuoyuna açıklandığı anda, girişimci sosyal tırmanıcılar için bir hedef haline gelecekti. Ama isim, endişelerinin en önemsiziydi.

Yeminini bozmuştu. Leydi Augustine, yıldız öğrencisinin ne kadar düştüğünü bilse dehşete düşerdi.

Yukarıdan bir ip sarkarak balkona uzandı. Charlotte gözlerini kırptırdı.

İp hâlâ oradaydı.

Koyu renk çizmeli ayaklar, ardından uzun, zayıf bacaklar, dar kalçalar ve koyu renk kumaşla kaplı kaslı bir göğüs görüş alanına girdi. Richard.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ve pelüş beyaz halının üzerine su sıçrattı. Lanet olsun. Ve şimdi kafasının içinde küfür ediyordu. Harika bir şeydi.

Charlotte banyodan çıktı ve parmak uçlarında balkona koştu.

Parmaklıkların üzerine indi.

"Ne yapıyorsun?" diye yüksek sesle fısıldadı. "Seni görmem gerekiyordu."

"Ne? Bin şu ipe. Her şeyi mahvedeceksin." "Brennan her şey değil."

Yüzü çaresizlikten keskinleşmiş, neredeyse çarpılmıştı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. "Kötü bir şey mi oldu? Yaralandın mı?"

Korkuluktan atladı, onu odanın içine çekti ve kendisine kenetledi. Ağzı onunkini buldu, sıcak, sahiplenici ve talepkâr. Sanki bu onu son görüşüymüş gibi öptü.

Bir an için neredeyse eriyecekti, ama alarm galip geldi. "Richard, beni korkutuyorsun."

"Hadi gidelim," diye fısıldadı. "Sadece gidelim, sen ve ben." "Ne? Neden?"

"Çünkü seni kaybetmek istemiyorum. Seni seviyorum Charlotte. Benimle gel."

Onun yüzünü inceledi. "Brennan'ı kıskanıyor musun?"

"Evet."

Oh, aşkına . . . "Richard!"

"Sana bir unvan ya da zenginlik veremeyeceğimi biliyorum."

Elini adamın ağzına koydu. "Kapa çeneni. Benim bir unvanım ve zenginliğim var. Onunla dans etmemden hoşlanmadın diye planı iptal edemezsin."

"Hoşuna gitti," dedi elinin içinden.

"Hayır, beğenmedim."

"Hoşuna gidiyor gibi görünüyordun."

"Hoşuma gitmiş gibi görünmem gerekiyordu, seni moron. Buna 'oyunculuk' denir."

Adam ona baktı, belli ki ne diyeceğini bilemiyordu.

"Eğer sen ölümü göze alarak bıçak altına yatabiliyorsan, ben de Brennan'la dans edebilir ve onun önünde iç çamaşırlarımla geçit töreni yapabilirim."

"Ne?"

Bunu söylememeliydi. "Charlotte?"

"Beni yarı çıplak görmesine izin verdim. İstersen daha sonra senin için modellik yaparım. Şimdi dışarı çıkman gerek!" Onu balkona doğru itti.

"Dışarı çık, dışarı çık, dışarı çık. İpini de yanına al. Bunun için çok yaşlısın. Bunun için çok yaşlıyım." Cam kapıları kapattı.

Uzun bir süre öylece durdu, sonra atladı, ipi yakaladı ve kendini yukarı çekti.

Charlotte geriye doğru yatağa düştü. Aptal. Moron. Bir macera romanındaki soyguncu prens gibi onun için duvara tırmandı. Kıskançlık krizine girip ipe tırmanmış. *Gerçekten, kim ipe tırmanır ki?*

Kapısı çalındı. Şimdi ne olacaktı? İnce bornozunu daha sıkı sararak yürüdü ve kapıdaki cam pencereyi kontrol etti. Brennan.

"Bu son derece uygunsuz," dedi kapıdan. "Ben son derece uygunsuz bir adamım."

"Koridorda kim kalacak?"

"Charlotte, sadece konuşmak istiyorum." "Bir dakika."

Charlotte bir iletişim cihazına doğru yürüdü ve kale personelini aradı. Dişliler döndü ve bakır yarım kürenin üzerinde bir adamın yüzü belirdi. "Hizmetinizdeyim leydim."

"Robert Brennan kapımda. Konuşmak istiyor. Bir refakatçiye ihtiyacım var."

Adam bir an için arkasını döndü ve tekrar onunla yüzleşti. "Eskort gönderildi. Yirmi saniye içinde kapınızda olacaklar."

"Teşekkür ederim."

Kapıya doğru yürüdü ve camdan içeri baktı. Dakikalar geçiyordu. Kafasının içinde yirmiye kadar saydı. On sekizinde, bir adam ve bir

Kale üniformalı kadın köşeyi döndü ve kapısının önünde durdu.

Charlotte kilidi açtı.

Brennan iç çekti. "Şaperonlar mı? Biz çocuk muyuz?"

"Bizler yetişkiniz, işte tam da bu yüzden şahitlere ihtiyacım var." Sırıttı. "Seni korkutuyor muyum, Charlotte?"

"Majesteleri, çoğu insanın saçlarını bir gecede beyazlatacak şeyler gördüm. Sizden korkmuyorum. Sadece ihtiyatlı davranıyorum."

Başını öne eğdi. "Geceleri saçını açıyorsun."

"Elbette." Saçlarını açık bırakmak onun için en iyi saç modellerinden biri değildi. Topuz yapınca çok daha iyi görünüyordu ama kafa derisinin bir noktada dinlenmesi gerekiyordu.

"Neden gittin?"

"Koğuşum akşam için yeterince heyecan yaşadı."

"Küçük kız mı? Sizin için kim o?"

"O bir arkadaşımın kızı. Annesi öldü ve babası ona bakacak durumda değil."

Brennan başını salladı. "Seyirci olmadan bu çok daha iyi olurdu."

"İşte tam da bu yüzden bir tane var."

"Tanışıklığımızı sürdürmek isterim," dedi.

"Sabahları çay sever misiniz?"

"Olabilirim."

"Bu durumda, yarın saat onda bir sabah çayı verebilirim."

"Bu durumda, kesinlikle katılacağım. Orada başka kim olacak?"

"Koğuşum ve ben. Eğer katılmayı planlıyorsanız, belki bir arkadaşınızı davet edebilirim.

birkaç kişi daha var."

"Adab-ı muaşeret konusunda çok endişeli görünüyorsunuz."

Çocukları köle olarak satarak kâr elde etmekle çok ilgili görünüyorsunuz. "Uygunsuz olabileceğim zamanlar vardır."

Brennan'ın gözlerinde küçük, aç bir ışık parladı. "Ne kadar uygunsuz?"

"Eğer zamanını beklersen, belki sana gösteririm."

Sırıttı. "Bunu bir oyuna dönüştüreceksin, değil mi?" "Eğer bu şekilde bakmayı seçersen."

"Oyunları severim." Öne doğru eğildi, kızın elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Ben asla kaybetmem."

Ona doğru eğildi ve kelimeleri çok net telaffuz ederek, "Yatağınıza gidin, Ekselansları," dedi.

Kendinden memnun, mutlu bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi refakatçiye.

"Elbette leydim," diye koro halinde söylediler.

Charlotte kapıyı kapattı, kilitledi, döndü ve Richard'a doğru koştu. "Sana gitmeni söylemiştim."

O tanıdık yırtıcı odaklanmayla kapıya baktı. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, çıkmayacaksın. İpine tırmanacak ve gideceksin."

Onu dinlemiyordu. Ona bakmıyordu bile. Adam sadece kapıya doğru ilerliyordu ve kadın onu hemen durdurması gerektiğini biliyordu, yoksa Brennan'ın peşine düşüp onunla dövüşecek ve tüm planları suya düşecekti.

Charlotte adamın başının arkasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Onu öpmek baharatlı şarap içmek gibiydi; adamın sıcaklığı içinden geçerek vücudunu yakıyordu. Hemen onu arzuladı.

Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Dili onunkine dokundu ve kadın ürperdi. Gözlerini açtığında, adam ona bakıyordu ve bu sefer onu görmüştü.

"Gitmek zorundasın," diye fısıldadı.

"Hayır."

"Evet. Gitmelisin. Ya Casside'i bulmaya gittiğinde sen yok olursan?" Gözleri karardı.

"Bana bak Richard. Biz onu ifşa edene kadar Brennan'ı öldüremezsin. Bunu yapamazsın, yoksa her şey boşa gider." Onu tekrar öptü ve yıkıcı öfkesinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Endişelenecek bir şey yok."

Derin bir uykudan uyanan bir adam gibi gözlerini kırpıştırarak ona odaklandı. "Endişelenecek bir şey yok," diye tekrarladı. "Seni seviyorum Richard.

Git."

"Ne?"

"Seni sevdiğimi söyledim,

seni aptal." "Bu iş

bittiğinde-" "Evet," dedi

ona.

Ona baktı.

"Cevabım evet, Richard. Evet, seninle geleceğim ve İn'inde seninle yaşayacağım, çünkü seni seviyorum. Şimdi gitmelisin. Git buradan!"

Onu balkona doğru itti, kapıları kapattı ve kilitlediğinden emin oldu.

Richard camın arkasından ona baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, bir tür şaşkınlık ifadesi.

"*Git!*" diye bağırdı ona.

"*Ben de seni seviyorum,*" diye mırıldandı, sonra zıpladı ve ipine geri tırmandı.

Odayı geçti, yatağına uzandı ve yüzünü bir yastıkla örttü. Kendini ateşli ve sersemlemiş hissetti. Adam onu seviyordu. Bu her şeye değerdi.

Ya orada olmayı bıraktıysa? Ya bir şey olduysa ve o gittiyse?

Endişe onu kalbinden vurdu. *İşte yine geldi. Merhaba. Lütfen,* diye sessizce dua etti. *Lütfen, lütfen, lütfen, her şey yoluna girsin.*

Lütfen, bırak her şey yoluna girsin.

Lütfen.

ON ALTI

CHARLOTTE balkonunda bir şezlonga oturmuş, fincanından kan kırmızısı çayını yudumluyor ve Brennan'ın sehpanın tam karşısındaki sandalyesinde sızlanışını çaktırmadan izliyordu. Sağ tarafta Sophie sessizce oturmuş kitap okuyordu. Sol taraftaki divanda ise Güney Eyaletleri Düşesi uzanmış, çayını küçük yudumlarla içiyor ve sohbet ediyordu.

Sophie'nin ve davet ettiği her kimse onun için fazla bir engel teşkil etmeyeceğini düşünmüş olmalıydı. Doğumunun basit gerçeği sayesinde çoğu insanı yolundan çekebilirdi. Ama Leydi Olivia aşılmaz bir bariyer oluşturuyordu. Daha yaşlıydı, saygındı ve etkisi ve gücü onunkini aşıyordu. Ekselansları davranmaya zorlanıyordu ve bundan hoşlanmıyordu. Havadan sudan konuşmalar onu açıkça rahatsız ediyordu. Umutsuzca sıkılmıştı.

Neredeyse sehpanın üzerine, ulaşabileceği bir yere koyduğu albümü alacak kadar sıkılmıştı. Bir ayak uzunluğunda, bir ayak genişliğinde, lüks kahverengi deriyle ciltlenmiş ve Ganer Koleji'nin sembolü olan kendi kuyruğunu ısırarak gümüş bir yılanla kabartılmış albüm, cam mendille dokunmuş yaklaşık seksen sayfa ağır kâğıt içeriyordu. Elime almam için beni çağırıyordu.

Biraz daha, diye düşündü Charlotte. Biraz daha.

Leydi Olivia portakalların tarımsal özellikleri hakkında bir tartışmaya girişti.

Brennan bir esnemeyi gizledi, öne doğru eğildi ... ve albümü eline aldı.

Leydi Olivia Charlotte'a baktı ve bir süre kurabiye atıştırdı.

Brennan "Ne kadar nefis bir kitap," dedi, belli ki sohbeti başlatma fırsatı bulduğu için rahatlamıştı. "Bunlar ailenizin üyeleri mi?"

"Hayır, lordum." Charlotte çayını yudumladı. "Onlar bir şifacı olarak benim en büyük zaferlerim. Gerçek şu ki, biz kibirli bir topluluğuz."

Brennan sayfayı çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Yüce tanrılar, bu çocuk korkunç bir şekilde yanmış."

"Talihsiz bir kaza," dedi Charlotte. "Köyü etkisi altına alan çalı yangını sırasında bir ahırda mahsur kaldı. Sayfayı çevirirseniz, işim bittikten sonra oldukça iyi olduğunu göreceksiniz. Yanıkların tamamen iyileşmesi zordur ama onda mütevazı bir başarı elde ettik."

Brennan sayfayı çevirdi. "Bu tekinsiz."

Düşes, "Kendine çok az kredi veriyorsun, canım," diye mırıldandı.

Onun kitaba bakmasını sağlamak zorundaydı. "Sanırım biraz ileride daha kötü bir vaka var."

Brennan bir sayfa çevirdi. Başka bir sayfa. Başka bir sayfa. Eli dondu. Tam isabet.

"Bu adam." Brennan albümü çevirdi ve görebilmesi için bir eliyle tuttu. Richard'ın bir fotoğrafı ona bakıyordu. Birkaç yaş daha genç görünüyordu. Saçları daha uzundu, ama resim Hunter'ın posteriyile açık bir benzerlik taşıyordu.

Brennan'ın sessiz sesinde bir komutanın çelik tonu vardı. "Bana bu adamdan bahset."

Leydi Olivia kaşlarını kaldırdı. Charlotte öne doğru eğilerek resme baktı. "Bu en kötü durumlardan biri değil."

"Lütfen. Beni şımartın."

"Çok iyi. O bir askerdi, şu son derece tehlikeli, gizli tiplerden biri. Bilirsiniz, bir bıçak ve bir ipten başka bir şey olmadan ormana salınan ve bir hafta sonra tek başlarına bir düşman lejyonunu yok ettikten sonra geri alınan türden. Çok kötü yaralanmıştı. Karaciğeri ve böbreği bir mızrakla kesilmişti ve bana getirildiğinde sayıklıyordu. Hayatındaki en gurur verici anları anlatıp duruyordu; birliğine seçilmesi, oğlunun doğması ve Lord Maedoc'un ona Cesaret Kalkanı'nı takdim etmesi."

"Emin misin?" Brennan'ın yüzü tamamen dümdüz olmuştu.

"Evet. Ateş zihne tuhaf şeyler yapıyor. Oğlunun gözleri ve Lord Maedoc'un tavırları hakkında konuşup durdu. Sanırım törenden sonra Lord Maedoc'la biraz vakit geçirdi ve bu da hizmetinin en önemli anıydı. İyileşmesi yaklaşık on altı saat sürdü. Çok yorulmuştum ve

dinlenmek zorunda kaldı. Ertesi gün onu kontrol etmeye geldiğimde, bazı askerler onu alıp gitmişti."

"Maedoc?" Brennan tekrarladı. "Onların komutanı mıydı?" "Evet. Kolej onu serbest bıraktığı için üzgündüm.

seyahat, gerçekten- ve bu yüzden personele tahliye emrini aldırardım, böylece üzerindeki mühürü kontrol edebildim. Bu önemli mi?"

"Hiç de değil." Brennan albümü kapattı ve Leydi Olivia'ya döndü. "Bize portakallardan mı bahsediyordunuz, Majesteleri?"

* * *

RICHARD aynada kendini inceledi. Kendisine bakan adam ona hiç benzemiyordu. Çalıntı yüz, çalıntı kıyafetler, başka bir adamın kılıcı. Onlar araçtı, dedi kendi kendine. Ticaretinin araçları. Yine de onu seviyordu. *Onu* seviyordu.

Birisi kapıyı hızlı hızlı çaldı. İkinci kuzeni Kolin ona baktı. Richard başıyla onayladı. Kolin kapıyı açtı.

Brennan neredeyse Kolin'i devirerek içeri girdi. Yüzü acımasız bir kararlılıkla parlıyordu. Arkasından Rene kapının girişinde durakladı, yüzü kansızdı.

Brennan, "Kılıcını al ve benimle gel," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Casside, kılıcını al."

Richard mızrağını kuşandı. Brennan ayağının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Richard onu takip etti, koridorda Rene'yle yan yana yürüdüler. Merdiveni tırmandılar, başka bir koridoru geçtiler ve metal ve camdan bir asansöre adım attılar. Brennan panele bir kod girdi ve küçük kabin yukarı doğru kayd. Önce taşlar parladı, sonra gün ışığı içeri süzüldü. Kalenin yan tarafından yukarı doğru yükseliyorlardı.

"Hunter Maedoc'a ait," dedi Brennan. "O onun yarattığı." "Emin misin?" Rene sordu.

Brennan ona döndü, yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve Rene bir adım geri çekildi.

"Oldukça zekiceydi. Köle ticaretinin dengesini bozmak için Avcı'yı kullanacak, beni zayıf gösterecek, hepimiz para kaybederken hoşnutsuzluğu körükleyecekti. Böyle bir plan için çok sınırlı olduğunu düşünmüştüm ama hepimizi kandırdı."

"Ne yapacaksın?" Rene, sesinde bir endişe notasıyla sordu. "Sadece ben değil. Hepimiz."

Kabin durdu. Duvardaki dişliler döndü, kapılar açıldı ve bir kulenin gölgelediği dar bir balkona çıktılar. Çok aşağıda nehir parlıyordu. Kalenin en tepesindeydiler.

Balkonun diğer ucunda, Maedoc ve Angelia taş parmaklığın yanında duruyordu. Angelia'nın yüzü kansızdı. Korku, bir köşeye sıkışmış küçük bir hayvan gibi gözlerinde titriyordu.

"Bu kadar önemli olan neydi?" Maedoc sordu. Onları işaret etti.

Maedoc döndü. "Brennan? Neler oluyor?"

Brennan aralarındaki mesafeyi kapatarak, "Bir hainimiz var," dedi.

"Hunter'ın ve adadaki saldırının arkasında olan kişi."

"Kim?" Maedoc kaşlarını çatı.

Brennan kınından bir hançer çıkardı ve Maedoc'un sağ tarafına sapladı.

Angelia bir çığlık atarak boğuldu.

Brennan keskin bir sarsıntıyla hançeri ete sapladı, yüzü Maedoc'un şok olmuş gözlerinden birkaç santim uzaktaydı ve bıçağı çekti. Richard, ilk darbenin muhtemelen akciğeri deldiğine karar verdi. Yırtık Maedoc'un karaciğerini parçalamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Rene sıkılarak konuştu. "Robert, nesin sen? . ."

Maedoc dik durmaya çalışarak parmaklıklara yaslandı. Brennan Rene'nin yanına gitti ve kanlı hançeri onun eline tutuşturdu. "Senin sıran."

"Ne?"

"Senin sıran, seni omurgasız pislik. Bu işte beraberiz. Ya yap ya da ona katıl."

Rene gözlerini Maedoc'a dikti. İri adam sol elini kaldırdı, sağ eliyle de küpeşteyi tutuyordu. "Yapma..."

"Evimde hainlere izin vermeyeceğim! Yapın şunu!" Brennan havladı.

Rene, Maedoc'u karnından bıçakladı. Kan fişkırdı ve hançerin sapını ıslattı.

Asker haykırdı.

Rene hançeri düşürdü ve tökezleyerek uzaklaştı. Brennan onu yerden aldı ve Angelia'ya döndü. "Sırada sen varsın, güzelim."

"Hayır." Geri çekildi. "Hayır."

"Evet." Brennan'ın sesi öfkeyle titriyordu. "Sana yardım edeceğim."

Kanlı parmaklarıyla kızın elini kavradı, hançeri içine soktu ve eliyle parmaklarını hançerin etrafına kilitleyerek kızın arkasına geçti ve onu Maedoc'a doğru itti.

"Hayır," diye inledi.

Richard'ın boğazında safra yükseldi. Sonunda maske yırtılıp açılmıştı. Brennan gerçek yüzünü gösteriyordu. Adil bir dövüşte adam öldürmek başka bir şeydi ama bu mide bulandırıcı, sapıkça bir katliamdı.

"Hadi," dedi Brennan kulağına, onu arkadan yarı kucaklayarak. "Bir kereliğine de olsa, içine soku sen olacaksın. Zor değil."

Brennan onu öne doğru itti, elini kendi eliyle birlikte kaldırdı ve Maedoc'u göğsünden bıçakladı. Kan fışkırdı. Maedoc inledi.

Angelia inledi.

"Hayır, biraz kan var," dedi Brennan. "Ama bununla başa çıkabilirsin, değil mi? Hesaplarınıza akan onca para kanlı değil mi sanıyorsunuz? Kulaklarınızdaki o parlak taşların kanla ıslanmadığını mı sanıyorsunuz?"

Ondan uzaklaştı.

Brennan Richard'a döndü ve hançeri uzattı. "Casside. Bize katıl dostum."

Richard ileri atıldı, hançeri aldı ve kaburgaların arasından yukarı doğru saplayarak kalbini deldi. Maedoc'un nefesi kesildi ve taşa yığıldı. Gözlerindeki ışık söndü. İşkence sona ermişti.

Brennan yüzükoyun yatan cesede baktı. "Bakın, üçünüz de. Çok iyi bakın. Bunu hepimiz benimle birlikte yaptınız. Artık birbirimize kanla bağlıyız."

Angelia yüzünü ellerinin arasına sakladı ve ağladı. "Bacaklarını tut."

Richard Maedoc'un bacaklarını kaldırdı. Brennan ellerini Maedoc'un kollarının altına kaydırды. Cesedi kaldırıp balkondan aşağıdaki nehre attılar. Brennan hançeri aldı, bir mendile sildi ve suya fırlattı. Bıçak güneş ışığını yakaladı, uçarken kıvılcımlar saçtı ve çok aşağıda gözden kayboldu.

Rene Angelia'ya sarıldı ve onu asansöre doğru çekti. Richard da onları takip etti. Brennan küpeşte, sırtı onlara dönük, kollarını kavuşturmuş bir halde duruyordu.

Angelia asansörde "O delirmiş," diye hıçkırdı. "Delirdi."

Rene ona, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Her şey yoluna girmeyecekti. Brennan'ın inşa ettiği kâğıttan ev yıkılıyordu ve Richard onu ateşe vermek için doğru anı bekliyordu. Ve asansör aşağı kayarken, bunu yapmak için mükemmel bir yol düşündü.

Beş dakika sonra Richard odasına girdi. "George! Burada olduğunu biliyorum."

Kitap rafının altından bir fare fırladı.

"Kardeşimi bul," dedi Richard. "Ayarlamamız gereken şeyler var."

* * *

GEORGE gölgelerin arasında durup sütuna yaslanarak yemek salonunun insanlarla dolmasını izledi. Pierre de Rivière hakkında okuduğu gülünç derecede gösterişli kitap, Büyük Yemek Salonu'nun "neredeyse acı verici bir zarafete" sahip bir oda olduğunu iddia ediyordu. Ama öyle değildi. Eski ve zengin bir odaydı.

Soluk duvarlar elli metre yükselerek o kadar berrak bir cam tavana ulaşıyordu ki, tavandan sarkan üç devasa avize dışında görünmüyordu. On iki ayak genişliğindeki her bir avize, güneş ışığıyla arkadan aydınlatılan bir bulutun mükemmel bir taklidi olarak saç inceliğinde metal ve cam tellerden örülmüştü. İnce tellerle asılı binlerce kristal, gökkuşağı rengindeki yağmur damlaları gibi avizeden aşağıya doğru süzülüyordu. Teller yerden görünmüyordu ve yukarıdan bakıldığında bir bahar yağmuru altında durulduğu yanılsaması yaratıyordu.

Zemin, gümüş ve altın damarlarla işlenmiş kusursuz krem mermerdi. Bronzdan dökülmüş güzel süslü sarmaşıklar, kristal ve değerli taşlarla süslü çiçekler taşıyarak duvarlara tırmanıyordu. Aynı asma deseni, ipek kumaşlarla örtülü sandalyeleri ve masaları da süslüyordu. Kitap, yemek salonundaki hiçbir sandalyenin birbirine benzemediğini iddia ediyordu. Küçük yaprakların ve tomurcukların ayrıntılarına bakınca George buna inandı. Tabaklar gümüştü ve gümüş takımlar altın rengindeydi. Odanın kendisi muazzamdı ve sağındaki tavandan tabana bir ayna mekânı yansıtarak daha da büyük görünmesini sağlıyordu.

Bu mekân sadece eski değil, zamansızdı da. İçinde yoğunlaşan zenginlik sayesinde asla modası geçmeyecekti. Eski zengin erkek ve kadınlar tarafından diğer zengin erkek ve kadınları eğlendirmek için inşa edilmiş bir odaydı ve hiçbiri yoksulluğu tatmamıştı. O çiçeklerden ya da tabaklardan sadece bir tanesi bir Edge ailesini bir hafta boyunca doyurabilirdi. Atacakları yiyecek miktarı

Mavi kanlılar tabaklarını karıştırmayı bitirdikten sonra uzakta küçük bir Edge kasabasını bir gün boyunca geçindirebilir.

Ezici bir yoksulluk yaşamıştı. Bunu çok iyi hatırlıyordu ve bu lüks gösterisi midesini bulandırmıştı.

Konuşmanın yırtık parçaları havada uçuştı.

"... cesedi bulduk ..."

". . . su. Bir düzine kez bıçaklanmış ..."

"Tanrım, ne kadar korkunç..."

". . . . düğün ertelenebilir . . ."

Charlotte ve Sophie'yi gördü. Sophie, gümüş metal işlemeli güzel bir tasma ile köpeklerini gezdiriyordu. Tasma, narin patileri ve bakımlı pençeleri olan on kiloluk pofuduk bir köpek yavrusuna ait olmalıymış gibi görünüyordu. Tasmanın ucunda büyük, kaslı bir köpek görmek rahatsız ediciydi.

Charlotte ve Sophie, sarışın bir mavi kanlının yanındaki yerlerini aldılar. Döndü ve tanıdık bir profil sergiledi. Örümcek. Belidor Kontu olarak da bilinir. Sophie bir şeyler mırıldandı. Adam yüzünde neredeyse babacan bir ifadeyle eğildi ve bir şeyler söyledi. Sophie başını salladı.

Ona yakın oturmak onu incitmiş olmalıydı. George dün gece onunla bu konuda konuşmaya çalışmıştı, ölü bir sincap ve ses projeksiyonu aracılığıyla iletişim kuran birinin yapabileceği kadarıyla. O kadar acı verici olduğunu söylemişti ki, neredeyse tatlı gelmişti. George bunu bir süre düşündü ama yine de kızın ne demek istediğini anlayamadı.

Jack'in kapıdan içeri süzüldüğünü gördü. Sessizce ilerledi, insan gruplarının arasından kayarak geçti ve sanki görünmezmiş gibi kimse ona aldırış etmedi. Bir an sonra onun yanında durdu. "Hey, Çirkin."

"Hey, Aptal."

"Üzerimde kokusunu alabiliyor musun?" George ona bir bakış attı. "Hayır."

Son üç saati aynanın arkasındaki odada geçirmişlerdi. Çoğunlukla personel tarafından kullanılan dar bir alandı ve şu anda boştu. İkisi ve Kaldar ince ahşap panelleri aynanın arkası ortaya çıkana kadar sökmüş, koruyucu boya tabakasını sıyırmış, ardından aynanın arkasına gümüş bir çözücü püskürterek yansıtıcı yüzeyi basit bir cama dönüştürmüşlerdi.

Kaldar, Ayna'nın alet zulasını yağmalamıştı ve artık şeffaf olan camın arkasına dört bariyer jeneratörü taktılar.

arka yüzeyine büyü yaptı. Oda rahatsız edilmediği sürece kimse aynanın kurcalandığını anlayamayacaktı.

İşi bitirdikten hemen sonra Jack kimyasal bir kokusu olduğunu takıntı haline getirmeye başladı. Normalde George kardeşinin tuhaflıklarını hoşgörüyle karşılardı ama şu anda endişelenmeleri gereken daha önemli şeyler vardı.

"Sence işe yarayacak mı?" Jack sordu.

"Eğer işe yaramazsa, onu kendim öldüreceğim."

George'un belirtmesine gerek yoktu, "o" Brennan'ı kastediyordu. Brennan hayatlarına zarar veren kötülüğün kaynağıydı. Çok fazla insan acı çekmiş, çok fazla insan ölmüştü. Var olmasına izin verilemezdi.

"Anlaştık," dedi Jack. "Bunu birlikte yapacağız."

Koridorun karşısında Richard içeri adım attı. Rene ve Angelia'nın köşede birlikte durduklarını gördü ve ters yönde yürüyerek George'unkine benzer bir sütuna karşı pozisyon aldı.

Büyük Thane lobiye girdi, kolunda da Markiz vardı. Sohbet kesildi. Yaşlı adam müstakbel gelinini odanın ortasına, masalarına götürdü ve oturdu. Brennan da onu diğer mavi kanlıların arasından takip ederek yakınlardaki bir masaya oturdu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Jack dişlerini bıçak kesiği gibi hızlı bir şekilde gösterdi ve tekrar sakladı.

"Haydi." George sütundan uzaklaştı ve Güney Eyaletleri Düşesi'nin yanında kendilerine ayrılan masadaki yerlerine doğru yürüdüler.

"Çocuklar," diye gülümseyerek selamladı onları. "Leydim." İkisi de eğildi.

"Lütfen oturun."

Oturdular.

"Nasıl gidiyor?" Leydi Olivia sessizce sordu.

"Şimdiye kadar iyi," diye yanıtladı George. Brennan'la ilgili en zor şey, ne yapacağı kestirilemeyen bir rakip olmasıydı. Maedoc cinayeti bunu kanıtlamıştı. Yapmak üzere oldukları şey onun dengesini bozmak, yörüngesinden çıkmasına neden olmak için hesaplanmıştı ve bir kez yaptığında, yoluna çıkan her şeyi yok eden bir insan yıkım topuna dönüşecekti.

Kale Muhafızı üniforması giymiş uzun boylu bir adam odaya girdi ve ön taraftaki yükseltilmiş platforma çıktı. "Lordlarım ve hanımefendiler, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Topluluk sessizliğe gömüldü.

"Benim adım Celire Lakita. Pierre de Rivière'in güvenliğinden sorumluyum. Bu sabah bu binada bir cinayet işlendi."

Kimsenin nefesi kesilmedi. Herkes haberi çoktan duymuştu.

"Güvenliğinizin söz konusu olmadığı konusunda sizi temin etmek isterim." Celire durakladı. "Cinayetin Yukarı Kuzey Balkonunda işlendiğini biliyoruz. Olaya dört saldırganın karıştığını biliyoruz. Olayın neden meydana geldiğini biliyoruz. Kimin sorumlu olduğunu biliyoruz."

George Brennan'a odaklandı. İri adam hiç kıpırdamadan oturuyordu, yüzü soğuk bir maskeye dönüşmüştü.

"Şimdi katillerle doğrudan konuşacağım." Celire toplananlara baktı. "Kim olduğunuzu biliyoruz. Bu meselenin gün sonuna kadar çözüleceğinden emin olabilirsiniz. Kaçmaya çalışmanız beyhudedir; koridorlardaki güvenlik önlemlerinin arttığını göreceksiniz. Bu akşama kadar işleri kolaylaştırmak ve saygınlığınızı bir nebze olsun korumak için zamanınız var. Eğer işbirliği yapmazsanız, komplocu arkadaşlarınız yapacak. Merhametimin ölçüsü küçük ve her geçen dakika azalıyor. Geri kalanınız için, lütfen yemeğinizin tadını çıkarın."

İstifa etti.

Salon aynı anda başlayan bir düzine konuşmayla çınladı. Özenle hazırlanmış bir konuşmaydı. Kaldar ve Richard bunu yazmak için kırk beş dakika harcamışlardı. Kaldar, Ayna kimlik bilgilerini gösterip Maedoc'un katillerinin tutuklanma olasılığını Celire'in önüne koyduğunda, kale güvenliğinin başı tuzağın kurulmasında üzerine düşeni yapmaya fazlasıyla istekli olduğunu kanıtladı. Şimdi Brennan'ın harekete geçmesi gerekiyordu.

Yap, dedi George sessizce, Brennan'ın sırtına bakarak. *Yap şunu. Onlarla konuşmak istediğini biliyorsun.*

Brennan bir kalem açtı.

"Kalem," diye mırıldandı

Jack.

"Anlıyorum."

Brennan bir kâğıda bir şeyler yazdı ve bir garsona işaret etti. Garson, Rene ve Angelia'nın birlikte oturduğu masaya doğru ilerledi. Garson notu bıraktı. Rene nota baktı. Yüzü solgunlaştı. Notu Angelia'ya uzattı.

Beş dakika sonra, o da bir tane gönderdi. İkinci not Richard'ın masasına ulaştı. Peçetesini katladı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Üç dakika sonra Angelia ayağa kalktı. Rene ona dikkatle kapıya kadar eşlik etti. Son ayrılan Brennan oldu.

Onları yan odaya götürmek zorunda kaldı. Büyük Yemek Salonu'ndan hızlıca ulaşılabilen tek özel odaydı. Güvenlik soldaki koridoru kapatmıştı ve sağdaki koridor da insanlarla dolu personel alanlarına ve mutfaklara açılıyordu.

Ayna titredi. Birisi yan odanın kapısını açmış ve cereyan büyüünün hassas ağını bozmuştu.

"Evet," diye tısladı Jack.

Büyü, suyun yüzeyinden süpürülen bir yağ tabakası gibi yırtıldı. Ayna yok oldu, tamamen şeffaf bir cam tabakası ve arkasında Brennan ortaya çıktı. Öfke yüzünü çarpıtmıştı. Angelia kendini duvara yasladı. Rene sinirlendi. Richard karanlık bir gölge gibi hareketsiz kaldı. Doğruca yemek odasına bakıyordu. Yüzünde hiçbir endişe ifadesi yoktu. Büyü amaçlandığı gibi işe yaramış olmalıydı; yan odanın içinden bakıldığında cam hâlâ aynalı görünüyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorlar," diye hırladı Brennan, sesi hafifçe boğuklaşmıştı ama duvardaki süslerin arasına gizlenmiş ızgaralardan çıktığı açıkça fark ediliyordu. "Ellerinde hiçbir şey yok, hiçbir şey bilmiyorlar, yalan söylüyorlar."

Büyük Thane elini kaldırdı. Yemek salonundaki gürültü sanki bir kılıçla kesilmiş gibi kesildi.

"Uyan!" Rene tersledi. "Biliyorlar. Anlaşmalıyız."

Brennan, Rene'nin çenesine bir yumruk indirdi. Sarışın adam sendeleyerek geri çekildi.

"Şimdi hepiniz beni dinleyin." Brennan havladı. "Hiçbir anlaşma olmayacak. Kimseyle konuşmayın, hiçbir şey söylemeyin, benden izin almadan ağzınızı bile açmayın. Eğer yaparsan, seni ezerim. Bir saniyeliğine bile olsa bu işten yara almadan kurtulacağınızı düşünmeyin. Ben krallığın asil bir üyesiyim. Sen bir hiçsin. Çöpsün."

Angelia'ya döndü. "Sen bacaklarını bir arada tutamayan bir fahişesin. Sen" -Rene'ye döndü- "bir züppe ve zayıfsın." Richard'la yüzleşti. "Sen ağgözlü bir korkaksın. Her birinizi değiştirebilirim ve yerinizi almak için savaştan bir düzine kişi olacaktır. Sizi bu hale *ben getirdim*. Parçalanmış haydutları ve pislikleri aldım ve onları askeri bir güç haline *getirdim*. Son beş yılda bu kıyıda tek bir köle bile satılmadı.

Kes. Üç yüz köle tacirine komuta ediyorum. Deniz kıyısı benim. Gerçek güç benim."

Büyük Thane ayağa kalktı. Gözleri şişti. Yüzü öfkeden mosmor kesildi. George çok sessiz ve küçük olmak için aşırı bir dürtü hissetti.

"Ağzınızı açmak mı istiyorsunuz? Dene bakalım. Gün batımını görece kadar yaşayamayacaksınız. Beni duyuyor musunuz?"

Büyük Thane cama doğru yürümeye başladı.

Brennan döndü, gözleri çılgına dönmüştü. "Seni öldürürsem şanslı olacaksın. Seni sahip olduğun her şeyden mahrum bırakabilirim. Seni bulabildiğim en aşağılık soysuza sattıracağım. Günlerini en adi sapkınlıkların içinde boğulmakla, onun eğlencesi için zincire vurulmakla geçireceksin-"

Büyük Thane neredeyse sonradan düşünmüş gibi en yakındaki sandalyeyi kaptı ve cama çarptı. Parçalar yağmur gibi yağarak yere saçıldı. Birden iki oda tek bir oda haline geldi. Brennan yemek salonundaki herkesin kendisine baktığını gördü ve donakaldı.

"Seni kibirli, zavallı velet," diye kükredi Büyük Thane.

Brennan kılıcına uzandı. "Ellerini bana sürme, ihtiyar!" "Bu eller senin sonunu getirecek, evlat!"

Rene elini kılıcının kabzasına koydu.

Soldan saç teli inceliğinde saf beyaz bir parıltı yayıldı ve Rene'nin eline çarptı. Kan aktı. Rene çığlık attı.

Uzak masada Lorameh sakince duruyordu, parmaklarında beyaz şimşekler dans ediyordu. Yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tanıdıklık George'a bir yumruk gibi çarptı. "Erwin!"

Adam iki yıldır onun amiriydi. Nasıl oldu da onu tanımadı? Adam kılık bile değiştirmemişti.

"Tabii ki Erwin," dedi Jack. "Kokusu aynı. Bunu şimdi mi anladın?"

Brennan'ın gözlerinde büyü parladı. Beyaz bir kalkan onu sardı.

Büyük Thane ayaklarını dikti.

Richard odadan çıkıp koridora doğru geri geri gitti.

Beyaz şimşek çizgileri Grand Thane'in saçlarını kavradı. Etrafında muazzam bir büyülu basınç oluşmuş, yaşlı adamı ısıltılı güç damarlarıyla kaplı bir koza gibi sarmıştı. Kahretsin.

Ön masalardaki insanlar telaşla uzaklaştı.

"Gitmemiz gerek!" Jack ayağa fırladı.

"Gerek yok," dedi Leydi Olivia.

Brennan'dan Büyük Thane'in göğsüne doğru bir beyaz şimşek kırbacı fırladı ve sekti. Aslında kendi büyükbabasını öldürmeye çalışmıştı.

"Seni ben başlattım," diye gürledi Büyük Thane. "Senin sonunu getireceğim, velet!"

Kollarını açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu. Aralarında sarmal büyüünün parlak bir topu dönüyordu.

"Bana yakın durun çocuklar," dedi Leydi Olivia.

Kaldar masaların arasından fırladı ve onlara doğru koştu.

Beyaz bir duvar Brennan'ı kapladı.

Basıncı büyü kozası yırtıldı. Büyük Thane'den bir güç seli koptu. Ani patlama Brennan'a çarptı.

Kaldar, Jack ve George'un arasına indi. George patlama dalgasına karşı hazırlandı. Parlama kalkanı güçlüydü ama dayanacağından emin değildi.

Leydi Olivia'dan beyaz bir küre açılarak masayı kapladı.

Etraflarındaki masalar, sanki bir devin eli tarafından tokatlanmış gibi geriye doğru uçtu. Düşes fincanından bir yudum aldı.

Küre eridi.

Yan odanın duvarları yok olmuştu. Kalenin yan tarafında devasa bir delik açılmıştı. Angelia yerde yatıyordu. Rene bir yan duvara yaslanmıştı. Brennan ayaktaydı, zarar görmemişti. Kendini ve hemen arkasına saklanmış olan Rene'yi korumuştı.

Brennan bıçağını kınından çıkardı. "Bu kadar mı, ihtiyar? Hepsi bu mu?"

Artık büyü yok. Kendini korumak için Brennan'ın tüm gücünü kullanmış olmalı.

Büyük Thane'in kılıcı yoktu.

Brennan hızlı bir el üstü darbesiyle vurdu. Kılıcı güneşte parladı ve Richard'ın kılıcına çarptı. Bu Casside'in rapier'i değil, Richard'ın kendi kılıcıydı.

Richard'ın ceketi yoktu. Bol beyaz bir gömlek giymişti. Richard'ın yüzünde ve ellerinde küçük kırmızı noktalar vardı. George kan olduğunu fark etti. Richard'ın flaş ekranı zayıftı. Grand Thane'in patlamasından sağ çıkabilecek kadarını engellemeyi başarmıştı ama bu ona pahalıya patlamıştı ve şimdi her gözeneğinden kan akıyordu. Buna flaş yumruk diyorlardı, bu onun büyüünün tükendiğinin kesin bir işaretiydi ve Brennan'ınki de öyleydi. Büyüleri olmadan, şimdi savaşılırsa, kılıca karşı kılıç olacaktı.

Brennan'ın gözleri büyüdü. "Casside, ne halt ediyorsun sen? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ben Casside değilim." Richard Grand Thane'e baktı, yüzünde bir soru olduğu belliydi. Yaşlı soylu bir an için onu düşündü.

Bırak yapsın, diye vasiyet etti George. Buna ihtiyacı var.

"İznimi aldınız," diye gürledi Büyük Thane. Richard yaşlı adamla Brennan'ın arasına girdi.

Sol tarafta, Charlotte ayağa fırladı ve tamamen hareketsiz durdu.

Brennan geri adım atarak kılıcını kaldırdı. Yüzyıllar boyunca Brennan'lara hizmet etmiş, onların tahta giden yollarını açmış, basit ama acımasız bir tasarıma sahip, sade ve işlevsel bir kılıçtı. Otuz beş buçuk inçlik çift ağızlı, keskin ve saten pürüzsüzlüğünde parlatılmış bir bıçağı; Brennan'ın kılıcı tek ya da çift elle kullanabilmesini sağlayan düz deri kordonla sarılmış, yedi buçuk inçlik kabzası olan on inçlik bir kabzası; yuvarlak bir kabzası ve çapraz muhafazası vardı. George daha önce de böyle bir kılıç tutmuştu, aynı demirci tarafından yapılmıştı, Declan'ın cephaneliğinde vardı. Kılıcın dengesi beş buçuk inçti ve yaklaşık iki buçuk kilo ağırlığındaydı, bu da kılıcın boyutuna rağmen çevik olmasını sağlıyordu. Kılıcı elinde tutmak ona kendini yok edilemez hissettirmişti.

Richard'ın kılıcı tek ağızlı ve çok hafif kavisliydi. Jilet keskinliğindeydi, sadece bir kilo ağırlığındaydı, yirmi beş buçuk inçlik bir bıçağı ve dört inçlik bir kabzası vardı. Brennan'ın kılıcı on santim daha uzun, bir kilo daha ağır ama aynı zamanda daha yavaştı; Richard'ın şık neşterine karşılık güçlü bir kasap bıçağıydı.

Brennan sağa doğru hamle yaparak Richard'ın sağ tarafını, kaburgalarının hemen altını hedef aldı. Richard savuşturmak için hamle yaptı ama Brennan devam etmek yerine saldırıyı tersine çevirdi ve Richard'ın sol tarafına saldırdı. Richard kılıcını aşağı doğru indirdi ve Brennan'ın kılıcıyla tam zamanında buluştu. George, Brennan'ın hız denemesi yaptığını fark etti.

"Eğer Casside değilsen, o zaman kimsin?"

"Bana Hunter diyebilirsin."

Brennan tekrar saldırdı, kılıç elinde dans ediyordu. Sağ kesik, sol kesik, sağ kesik, sol. Kılıçlar birbirlerine çarpıyordu. Richard saldırının altında geri çekildi, hareketleri kısa ve ekonomikti. Brennan onu odanın öbür ucuna sürdü. Kılıçlar parladı, Richard biraz yavaş hareket etti ve

Brennan'ın kılıcının ucu omzunu sıyırdı. Beyaz kolunda kan kabardı. Lanet olsun.

"Hayır!" Jack homurdandı.

"Sadece bir kağıt kesici. O iyi." İlk kan Brennan'a gitti. Bu iyiye işaret değil. George'un nabızı yükseldi. Richard kaybedemezdi. Bu savaşı kaybedemezdi.

İki adam, birbirini takip eden iki yırtıcı hayvan gibi birbirlerinin etrafında dönüyordu. Richard, zayıf bir kurt ve Brennan, şımartılmış bir kaplan.

"Neden?" Brennan sordu.

"İnsanların satışından kâr elde ediyorsunuz."

"Gerçek bir mümin o zaman." Brennan dişlerini gösterdi. "Peki sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?"

"Sadece bir adam," dedi Richard.

Brennan kılıcı iki eliyle kavradı ve dairesel bir hareketle Richard'ın göğsüne doğru götürerek vurdu. Richard geri çekildi ve kılıç ısıklık çalarak gömleğinin üzerinden geçti. Brennan hamlesini tersine çevirdi ve çaprazlamasına aşağıya vurdu. Richard savuşturdu ve kılıcının düz kısmıyla darbeyi savuşturdu. Çelik çınladı. Richard sendeleyerek geri çekildi. Brennan daha iriydi ve en az otuz kilo daha ağırdı, hepsi de kaslıydı. George, Richard'ın inanılmaz bir dayanıklılığa sahip olduğunu biliyordu ama bu ani yumruk belli ki ona zarar vermişti.

Brennan tekrar savurdu, yüksek, yatay bir kesik. Richard bir çelik gürültüsüyle savuşturdu. Kılıçlarını tekrar tekrar çaprazladılar, kılıçlarının düz taraflarıyla engellemeye çalıştılar. Brennan homurdandı ve Richard'a darbe üstüne darbe indirdi, muazzam gücünü ona gömdü. Richard darbeler yüzünden sendeleyerek geri çekiliyordu. George yumruklarını sıktı. *Çekil oradan. Seni duvara yapıştıracak. Çık oradan.*

Jack dişlerinin arasından, "Sadece onu dövüyor," diye sıktı. "Hiçbir teknik kullanmıyor."

"Richard'ın uzun bir savaştan sağ çıkamayacak kadar hasar gördüğüne karar verdi. Hızlıca bitirmek istiyor."

Brennan düzgün kılıç kullanmanın tüm tekniklerine aşinaydı ve tüm hileleri de biliyordu. Aile üyeleri erken çocukluk dönemlerinden itibaren dövüş sanatları konusunda uzmanlık eğitimi almıştı. George'un dokuz yaşına kadar pratik yapmaya başlamasına izin verilmemişti. Brennan onun yaşındayken altı yıldır kılıç kullanmayı öğreniyordu. Ham gücüne güveniyordu.

Şimdi güç. Bu bir düello değildi; bu ölümüne bir dövüştü, hızlı ve acımasız. Sadece biri kurtulacaktı ve Richard çaresiz görünüyordu.

Brennan, Richard'ın sağ omzunu kesti. Bir sıyrık daha. *Lanet olsun.* George hırıltısını gizledi. Oraya koşmak ve bu işi bitirmek istiyordu.

Jack onun yanında gerildi, saldırmadan önce kendini bir kedi gibi topladı. "Sakın buna cüret etme," dedi düşes. Onun sesini duymak Jack'e bir

Üzerine bir kova buzlu su döküldü. George geri çekildi. "Bu senin kavgan değil. Bunun dışında kalmalısın."

Brennan omzunu Richard'a çarparak onu geri itti. Richard duvara çarptı. *Çıkın, çıkın, çıkın.*

Brennan itti. Richard bıçağı kenara savurdu ve sola dönerek kurtuldu.

Brennan kemerindeki kınından bir hançer çıkardı. Kaba saldırı başarısız olmuştu. Şimdi daha akıllıca bir plan yapıyordu. Brennan sağdan kesti. Richard bıçağın yönünü değiştirdi ve Brennan hançerle onun elini keserek havaya kan sıçrattı.

Argh!

Richard döndü ve hamle yaptı. Brennan kılıcı kenara savurdu ve Richard'ın ön kolunun iç tarafını oydu. Kılıç eli hayati önem taşıyordu. Doğru yere bir kesik atılırsa Richard hareket kabiliyetini, gücünü ya da kılıcını tamamen kaybedebilirdi. Brennan onu parça parça ayırıyordu. Richard son nefesini veriyor gibi görünüyordu. Yavaşlıyordu. Gömleği kandan kıpkırmızı olmuştu.

Bir kesik daha. Hepsinin canı cehenneme.

Brennan zayıflığı sezdi, tıpkı bir köpekbalığının sudaki kanı sezmesi gibi. Soldan sağa doğru geniş, yatay bir kesik attı. Richard ani bir hızla geriye doğru eğildi. Kılıç boş havayı kesti. Richard sol elini Brennan'ın kılıç bileğine kenetledi. Brennan hançeri Richard'ın boğazına saplamak için hamle yaptı. Richard darbenin altından eğildi ve kılıcının kabzasını Brennan'ın çenesinin altına sapladı. Brennan'ın ağzından kan aktı. Brennan geri çekildi ve Richard sol pazusunun iç tarafını kesti. Brennan hançeri düşürdü ve tökezleyerek geri çekildi. "Kimsin sen?" diye soluk soluğa bağırdı.

"Ben bir Edger'im, bir hiçim. Halkımı avladınız, ben de her şeyi elinizden aldım. Mürettebatınızı öldürdüm, adanızı yok ettim, sizi yanlış yönlendirdim.

Maedoc'un bir hain olduğunu düşünerek. Krallığınızın parçaları etrafınızda yıkılıyor çünkü bunu ben yaptım."

Brennan kan tükürerek hırladı. "Seni öldüreceğim, seni Edge boku parçası." "Asla hükmedemeyeceksin," diye hırladı Richard. "Sen buna uygun değilsin."

Brennan öfkeli bir yakın dövüşe girişti. Kılıcı parlıyor, geniş yaylar çizerek kesiyordu: sol, sağ, sol. Richard saptırdı. Brennan ona kafa attı. Richard Brennan'ın yan tarafını taradı. Tekrar çarpıştılar, kan içindeydiler, sadece birbirlerine odaklanmışlardı. Çeliğin çelik üzerinde çınlaması kalp atışı gibiydi.

Brennan, Richard'ın boynuna bir kesik daha attı. George, bütün darbelerinin göğsünün üstünde olduğunu fark etti. Düşman fiksasyonu. Bunu duymuştu ama hiç görmemişti. Şu anda Brennan Richard'dan o kadar nefret ediyordu ki, yüzünü ondan ayıramıyordu. Bütün kesikleri Richard'ın kafasını koparmak için tasarlanmıştı.

Richard yoldan döndü ve Brennan'ın yan tarafına bir tekme savurdu. İri adam bir adım geri çekildi. Kılıcının ucu sarktı. Yorulmuştu! Yorulmuştu. Kılıç yavaşça yukarı kalktı.

Brennan nefesini verdi, dudaklarında kan fokurdadı ve saldırdı. Richard onun gelmesine izin verdi ve Brennan'ın karnına yıldırım gibi bir kesik attı.

Brennan tökezledi, kolunu karnına bastırarak bağırsaklarını içeride tutmaya çalıştı. Richard ileri geri volta atıyor, topal bir ayıyı kovalayan zayıf, aç bir kurt gibi onu takip ediyordu. İri adam doğrulmaya çalıştı. Richard neredeyse dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcı bulanıklaşarak Brennan'ın bacaklarını sağlı sollu kesti.

Brennan sendeledi. Pantolonunun kumaşı yarıldı ve çapraz kesikler ortaya çıktı. Kan şişti. Hırladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Richard yüzüne bir diz vurdu. Brennan yere yığıldı. Richard keskin bir hareketle kılıcındaki kanı temizledi ve Charlotte'a baktı.

Hâlâ masada duruyordu, o kadar solgundu ki kansız görünüyordu. Richard kılıcını yavaşça kaldırarak bir tür selam verdi.

Büyük Thane gürledi. "Biri şu çöpü dışarı çıkarsın." Celire, yarım düzine muhafızın desteğiyle ortaya çıktı. Etrafa üşüştüler. Brennan. Üç kılıç Richard'a doğrultulmuş.

"O değil," dedi Büyük Thane. "Gidebilir."

Richard başını eğdi. Muhafızlar ayrıldı ve o da onlara doğru yürüdü. "Utanç verici." Erwin söyledi. George döndü. Casus onların yanında duruyordu.

Masa. Lorameh'e pek benzemiyordu ama Erwin'e çok benziyordu. Bazıları

Burada bir tür sihir işliyor olmalıydı. Bu işin aslını öğrenmesi gerekiyordu.

"Erwin?" Kaldar ona baktı. "Sen Lorameh misin?"

"Evet, öyle. *Geri çekilmenin* neresini anlamadın? On aydır Brennan'ın üzerinde oturuyorum, onu sessizce, skandal çıkmadan ve krallığı utandırmadan getirebilmek için davamı oluşturunuyorum." Erwin kolunu kaldırarak harap olmuş yemek salonunu gösterdi. "İşte tam da bundan kaçınmaya çalışıyordum."

Richard onlara ulaştı. "Charlotte nerede?"

George Charlotte'un masasına baktı. Masa boştu. Charlotte gitmişti. Sophie de öyleydi, Spider da. "Az önce buradaydı," dedi. "Jack!" Richard havladı.

"Hallediyorum." Jack yemek salonuna doğru hızla ilerledi, masaya çömeldi, nefes aldı ve kapıyı işaret etti. "Sağ koridor."

Richard koridoru koşarak geçti.

* * *

"Lordum!" Sophie seslendi.

Örümcek durdu ve döndü. Bahçelerin ortasındaydı ve yüzünü ona dönmek için ayağının üzerinde dönerken, muhteşem çiçek tarhları onu çerçevesliyordu. Güneş ışığına boğulmuş zarif bir tablo gibiydi. Köpeğin tasmaını bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun Sophie?"

"Çılgınlıklar başladığında korkmuştum," dedi. "Dışarı koştum ve senin uzaklaştığını gördüm."

Elini kaldırarak onu yanında yürümeye davet etti. Kadın ona yetişti ve birlikte dolambaçlı patikadan aşağı doğru yürüdüler. Köpek çiçekleri incelemek için yana doğru koştu.

"Görüyorum ki köpeğini getirmişsin. Sonunda bir isim bulabildiniz mi?" "Evet. Sanırım ona Callis adını vermeliyiz."

"Büyük Thane'den sonra mı?" Örümcek gülümsedi.

"Aynı tür kaba bir saygınlığa sahipler. Nereye gidiyorsun?"

Elbisesinin içinde saklayabildiği tek silahı olan kısa kılıcının sert ağzı kalçasına sıcak bir şekilde değiyordu. Kılıcın iki yanında güller açmıştı.

pembe, koyu kırmızı ve krem rengi kadife yaprakları havaya zarif bir parfüm yayıyordu.

"Buraya bu düğünü bozmaya geldim," dedi.

"Ama neden? Marchesa'yı sevmiyor musun?"

"Seviyorum. Aslında ona çok düşkünüm. Asıl kanın sunabileceği en güzel örneklerden biri. Ama ben bir vatanseverim, canım. Ve bazen ülkenin ihtiyaçları benim kişisel beğenilerimle çatışır."

"Anlıyorum," dedi. "Görev." Kendi seçimiyle bir canavar değildi, hayır. O bir vatanseverdi. Sıradan bir psikopat sadist katil ile Örümcek arasındaki tek fark Louisiana'nın ona verdiği yetkiye sahip olmasıydı.

"Evet." Örümcek başını salladı. "Marşesa'nın büyük toprakları var. Bu toprakların Adrianglian etkisi altına girmesine izin vermek bizim çıkarımıza değildi. Oldukça görkemli bir şey planlıyordum. Ama gerçek bir profesyonel yenildiği zaman anlar. Kendi başlarına öyle görkemli bir kaos yarattılar ki, buna başka bir katkıda bulunmam mümkün değil. Benim için sahneden inme vakti geldi."

Durdu. Bahçenin tam ortasında, patikanın bir halka oluşturduğu yerde durdular.

"Arkadaşılığınızdan çok keyif aldım. Çok zekisin," dedi Örümcek. "Akıl yürütme ve açık fikirli olma yeteneğine sahipsin. Eğer hırslı olursan, bu seni çok uzaklara taşıyacaktı. Sana bol şans diliyorum canım. Elimden geldiğince sana göz kulak olacağım. Ne kadar ileri gideceğini görmek istiyorum."

"İnsan hırsını nasıl geliştirir?"

Başını öne eğdi. "Hiç bir şey istedin mi? Sahip olamayacağınızı bildiğiniz bir şeyi? Kalbinizin arzusu olan bir şeyi?"

"Tabii ki."

"Ona sahip olmanız gerektiğine kendinizi ikna edin. Gücünüzün, zekanızın ya da basit arzunuzun hakkı olarak sizin olduğunu fark edin. Ona uzan ve onu al. Anladınız mı?"

Oh, anladı. Oldukça iyi anlıyordu.

"Elveda." Arkasını döndü. Bahçeden çıkmak üzereydi. Böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyebilirdi. "Lord Sebastian?"

"Evet?"

Elini eteğinin gizli kırımlarına soktu. "Kalbimin arzusunun ne olduğunu bilmek ister misin?"

Örümcek ona döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.
"Pekâlâ. Ne oldu, tatlım?"

Bıçağını adamın göğsüne sapladı ve saniyenin çok küçük bir bölümünde bıçak boyunca parlamayı uzattı.

Örümcek'in nefesi kesildi.

Onu kendine kenetledi ve bıçağı iç organlarına doğru yırtarak yumuşak organ dokusunu kesti. Örümcek'in dudaklarından kan aktı, yüzü şaşkınlıktan sersemlemişti.

"Senin ölümünü izlemek için, seni bok parçası," dedi. "Annemi erittin."

Öne doğru hamle yaparak bıçağı daha derine sapladı. Eli boğazını sıktı, çelik bir kavrayışla sıktı. Nefesi kesildi. Panik yapma. Ne yaparsan yap, panik yapma.

"Sophie Mar, anladığım kadarıyla." Sesi düzensiz, insanlık dışı bir hırıltıydı. Gözleri Sophie Mar'a dikilmişti. Dünya karanlığa gömülüyordu. "İyi oynadın, küçüğüm. İyi oynadın."

Keskin bir çekişle kılıcı serbest bıraktı. Ciğerlerindeki hava kaynadı. "Ailenizden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsiniz."

Göz ucuyla çimlerin üzerinde siyah bir karartının hızla ilerlediğini gördü. Callis Örümcek'i sıkıştırdı ve dişlerini sağ ön koluna geçirerek Sophie'nin ağırlığına yüz kilosunu ekledi. Örümcek inledi. Parmakları açılarak Sophie'nin boğazını serbest bıraktı. Sophie yere düştü ve nefes nefese kalarak çömeldi. Hareket etmesi gerekiyordu ama vücudu nefes almaktan başka bir şey yapmayı reddediyor, değerli saniyelerini boşa harcıyordu.

Callis hırlayarak Örümcek'i çekiştirdi ve onu ayaklarından çekmeye çalıştı. Spider sol eliyle belindeki kılıftan bir bıçak çıkardı ve köpeğin kafasına vurdu. Callis hırladı. Örümcek bıçağını Callis'in sırtındaki koyu renkli kürke batırdı ve kıpkırmızı çıktı.

Hayır! Köpeğimi öldüremezsin! Bacakları sonunda itaat etti. Ayağa fırladı, kılıcını kaldırdı ve adamın kaburgalarına sapladı. Neden ölmemişti ki? Ya ölemezse?

Callis'i kenara itti. Köpek hırlayarak yere düştü ve saldırmaya çalıştı.

"Hayır! Benim," dedi ona.

Örümcek güldü. "Bakalım neler yapabiliyorsun." Saldırdı. Hızlıydı, çok hızlıydı; neredeyse Richard kadar hızlı olabilirdi.

Savuşturdu ve omzuna bir bıçak darbesi indirerek adamın ceketinde bir yara açtı.

Kan şıştı. Yeterince derin değil. Kılıcı çok kısaydı. Adam ona vahşı, yatay bir kesik attı. Yan tarafa kaçma şansı yoktu, o yüzden geriye doğru eğildi. Acı köprücük kemiğinin hemen altını yaktı. Bıçağın ucu göğsünün açıkta kalan üst kısmını kesmişti. Kan elbisesinin üzerine döküldü. Adam vuruşunu bitirdiğinde, sol eliyle bileğini kavradı ve göğsünü kesti. Parlayarak keskinleşen bıçak kaburgalarını kesti.

Örümcek hırladı. Hâlâ ayaktaydı.

"Yeterince iyi değil, Sophie Mar."

"Senin için yeterince iyi. Benden başka bir şey alamazsın." Güldü.

"Öl." Onu tekrar kesti. "Öl, öl, öl!" Adam

tökezleyerek geri çekildi ve gülmeye devam etti.

Ona tekrar tekrar kesik attı, bir kasırgaya dönüştü, bıçağı onun bir uzantısıydı, büyüyle ona bağlıydı. Onu tekrar tekrar kesti, aldığı yaralardan habersizdi.

Sonunda dizlerinin üzerine çöktü.

Durdu. Nefesi kesik kesik geliyordu. Callis ayaklarının dibinde sızlandı.

"Fena değil," dedi Örümcek, ağzından kan damlıyordu. "Arkama bak. şimdi ne yapacaksın canım?"

Sophie başını kaldırdı.

Canavarlar tuğla duvarın üzerinden bahçeye tırmanıyordu.

* * *

CHARLOTTE merdivenlerden aşağı koştu. Richard'ın kazanmasını izlerken bir an için dikkatini kaybetmişti ve arkasını döndüğünde Sophie ve Spider'ın gitmiş olduğunu gördü.

Koridor, güneş ışığıyla dolu kemerli bir girişle son buluyordu. Oradan hızla geçti. Önünde geniş bir bahçe uzanıyordu. Bahçenin ortasında, Sophie kan kırmızısı bir elbise içinde, elinde küçük bir kılıçla duruyordu. Büyük köpek onun yanında titreyerek duruyordu. Sophie'nin bakışları uzaktaki duvara sabitlenmişti.

Charlotte yukarı baktı.

İnsanlar duvarın üzerinden tırmanıyor, birer birer çiçeklerin içine düşüyordu. Bazıları insandı, bazıları hayvan parçalarının grotesk bir koleksiyonuydu.

insan bedenlerine aşılanmış. Büyüleri onu bir lağım dalgası gibi sıçrattı. El. Örümcek'in adamları olmalı. Sophie iki düzine eğitilmiş katile karşı tek başına duruyordu ve elinde büyük bir bıçak vardı.

Charlotte koştu. Zaman yavaşlayarak emeklemeye başladı. Her şeyi kristal berraklığında görüyordu -çiçeklerin içindeki canavarları; Sophie'nin ona bakmak için döndüğünde solgun yüzünü; çocuğun gözlerinde rakipsiz olduğunu bilmenin çaresizliğini

Büyü Charlotte'un içinden yırtıldı, karanlık akımlar kurbanlarını bulmak için kara ejderhalar gibi aktı. İlk ajanı soktular, kaslı vücudunu ısırıldılar. İnsanlık dışı bir sesle hırladı ve gelmeye devam etti. Charlotte rejenerasyon olduğunu fark etti. Geliştirilmiş vücudu, hastalıklarıyla verdiği zararı ona zarar verebildiği kadar hızlı iyileştiriyordu. Ona daha fazla güç vermesi gerekecekti.

İç zincirlerinden bazılarını kırdı. Büyü içinden fırladı, siyah akıntıları kırmızı kıvılcımlarla ışıltıyor, ölüm taşıyordu. Büyü, El'in ajanına doğru hızla ilerledi ve geçerken kurt kıranla karşılaştı. Köpek uludu, döndü ve onun yanından geçerek kalenin güvenliğine doğru kaçtı. Karanlık ajanı tekrar soktu. Dizlerinin üzerine çöktü. Kanlı kırmızı bir lezyon sırtındaki deriyi yarmıştı. Charlotte yarayı açık tutmak için mücadele etti, vücudunun ona karşı koyduğunu hissediyordu. Doğal olmayan bir hızla iyileşiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Sophie bahçeden hızla ona doğru koştu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Bir anda oldu. Örümcek uzaklaşıyordu."

Charlotte kendini çocukla canavarların arasına soktu. "Yanımda kal."

Büyüye kendinden daha fazlasını verdi ve itti. Karanlık akımı koptu ve yaklaşan savaşçıları derinden ısırarak vurdu. Hâlâ gelmeye devam ediyorlardı. Bahçede elli kişi olmalıydılar. Etraflarında dönüyor, bir halka oluşturuyorlardı. Birkaç dakika içinde ikisi de kuşatılmış olacaktı.

Bu bir ölüm duruşuydu. Charlotte kendi büyüsunü beslemek için onlardan beslenmeye başlamazsa, El onu ve Sophie'yi parçalara ayıracaktı. Ama o zaman hepsini öldürmeyi başarsa bile, bu onun kim olduğunu yok edecek ve hiç düşünmeden Sophie'nin canını alacaktı.

Sophie bıçağını tutuyordu, yüzü kansız ve dehşet içindeydi.

Sophie'yi kurtarmak zorundaydı. Yıllardır kriz anlarında hızlı karar verme becerisi işe yaramıştı. Korku yok olmuştu. Kafası birden berraklaştı. Charlotte tek bir çıkış yolu olduğunu fark etti. İkisinin de buradan canlı çıkması imkânsızdı ama Sophie'ye kaçması için yeterince zaman kazandırırsa ... Çocuğun hayatta kalması mümkündü. Bu onların tek şansıydı.

Plaguebringer'a dönüşeceksin, diye uyardı minik bir ses onu.

Doğru -bu yola girdiğinde hiçbir şey bunu engelleyemezdi- ama El çok fazlaydı ve çok hızlı iyileşiyorlardı. Kaleye ilerleyemeden onu alt edecek ve masum insanlara zarar vereceklerdi. Bu bir intihardı ama mümkün olan en iyi seçenek de buydu.

Charlotte'un yere serdiği ilk ajan ayağa kalktı ve yaralarını sadece bir sıyrıkmış gibi sıyırdı. Charlotte büyüsünü savurdu ve karanlık akımlar insan ve canavarın iğrenç melezini sardı. Heyecan verici bir yaşam gücü akımı içine doldu. Adamın hayatını çekip aldı ve onu güce dönüştürdü.

Büyüsünün karanlık yılanları ikinci ajana çarptı, onu kuruttu ve kurumuş cesedini çiçeklerin içine attı. Bir diğerini ve bir diğerini daha soktular, daha fazla hayat çalıp ona geri verdiler.

Charlotte, Sophie'nin omzunu sıktı. "Kaç!"

"Seni bırakmayacağım!"

"Eğer kalırsan, seni öldürürüm. Yolu açacağım. Kaç, tatlım. Richard'ı benden uzak tut. Kaç!"

Sophie koştu. Kaleye giden patika boyunca sanki kanatları varmış gibi uçu.

Charlotte taşkın kapılarını açtı. Gücü ileri doğru fırladı ve Sophie'nin yolundaki canavarları derinlemesine ısırdı. Yaşam güçlerini çaldı ve her şeyi yiyip bitiren bir veba olarak geri kustu. El'in ajanları titredi ve düştü.

Sophie cesetlerin arasındaki boşluktan hızla geçti.

Büyüsü tüyler ürpertici hasadını topladı. Geliştirilmiş ajanlar ona ulaşmak için savaştılar ve düştüler, kesildiler ve o onların hayatlarıyla beslendi, onların tadından zevk aldı.

Sophie merdivenlerden yukarı fırladı ve kemerli kapılardan geçti.

Yeterli. Artık geri çekebilirdi. Charlotte zorlanarak büyüü geri çekti. Karanlık içinde bükülmüş, serbest kalmak için savaşıyordu. Çok güçlü, çok baskındı. Gücü üzerindeki hakimiyeti biraz azaldı, sonra biraz daha arttı. Sanki şiddetli bir nehrin akıntısına kapılmış gibiydi.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, akıntıya karşı kendini zorlayamadı.

Bir iğrençliğe dönüşmüştü. Büyü kara bir fırtına gibi içinden akıp gidiyordu ve onu durduracak gücü yoktu. Sanki bir rüyadaymış gibi, bedenler solmuş çiçekler gibi yavaşça ve usulca etrafına düşüyordu. İçindeki karanlık nehir yükseldi, öfkeli akıntı gittikçe daha yükseğe tırmanıyordu.

Oh, Richard . . . Her şey ters gitmişti. Çok, çok yanlış gitmişti. Ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Çok üzgünüm, aşkım. Çok, çok üzgünüm. Tek istediğim sendin. Tek umduğum sendin. Çok üzgünüm.

Dün gece onu itmemeliydi. Son bir kez sevmek ve sevilmek için onu içeri davet etmeliydi.

İçindeki akıntı kabardı ve boğuldu.

* * *

RICHARD koridorlarda koştu, duvarlar bulanıktı. Önünde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış Sophie kemerli girişten hızla geçti.

"O gitti!"

"Ne?"

"Charlotte gitti, gitti!"

Adam kadından uzaklaştı, ama kadın adamın giysilerine tutunarak onu kemerden uzağa sürükledi. "Hayır, Richard, hayır! Hayır, öleceksin. Hayır! Hayır! Gitme! Sana gitmemeni söyledi!"

Onu kucakladı, saçlarından öptü ve serbest bıraktı.

"Richard," diye bağırdı.

Gün ışığına fırladı.

Charlotte bahçenin ortasında durdu. Büyüsü öfkeyle El'in ajanlarını vuruyor, kara akıntılar kaynıyor, korkunç bir fırtına gibi dönüyordu. El'in ucubeleri kaçmaya çalıştı ama büyü onları tekrar tekrar ısırды. Bazıları sürünüyor, bazıları kıpırdamadan yatıyor, kurumuş kabuklardan biraz daha fazlası ve bazıları da çürüyordu.

Charlotte döndü ve adam onun gözlerini gördü. Simsiyahtılar.

Ayaklarının dibindeki çiçekler soldu. Yanıklık ondan kaçıp bahçeye yayıldı. Güller köklerinden çürüyerek öldü. El'in son canavarları da sallanıp düştü.

Her zaman korktuğu şeye dönüşmüştü. Yaşayan bir ölüme dönüşmüştü.

Ona ulaşmak zorundaydı. Ona ulaşmalıydı.

Üzerinde durduğu taş basamakların yanındaki çiçekler soldu. Onların kurumuş cesetlerine bastı ve bahçeyi boydan boya yürüdü.

Karanlık ona doğru akıyordu. Onu örttü. Ölümcül soğuğunu hissetti.
"Seni seviyorum Charlotte."

Adamla kadın arasında üç metre vardı.

Vücudu büküldü. İçi dışına çıkıyormuş gibi hissetti. Sekiz ayak. Bacak kemikleri acı içinde eridi.

"Seni seviyorum. Beni bırakma." Üç adım.

Kalbi çok hızlı atıyor, her kasılma sanki biri aort damarına cam parçaları saplıyormuş gibi onu kesiyordu.

Kılıcını bıraktı -parmakları onu tutamadı- ve kollarını ona doladı.
"Aşkım, ışığım. Beni bırakma."

* * *

Sihirli nehrin siyah akıntısının içinde duruyordu. Büyülü özü kırmızı cepleri teker teker üzerine yıkandı, zayıf bir şekilde parladı ve onları bir coşku çağlayanında emdi.

Düşünce yok. Endişe yok. Sadece özgürlük ve mutluluk.

Üzerine bir kırmızı daha sıçradı. Tadına baktı ve geri çekildi. Tadı çok tanıdıktı. Onu almamıştı. Özgürce verilmişti ama içindeki her şey onu tüketmeye karşı isyan etti. Bu nasıl olabilirdi?

Kendini özü tadına bakmaya zorladı, ona nüfuz etmesine izin verdi. İçinden akıp geçiyordu, inanılmaz derecede lezzetliydi. Yanlıştı. Yanlıştı. Büyüsü ondan uzaklaştı.

Onu tanımlamaya çalışarak gerindi. Bir nedeni olmalıydı.

Richard!

O Richard'dı.

Çok uzaklardan gelen bir ses duydu. Bu ses onu gizledi ve kısa bir süreliğine karanlıktan ayırdı.

Aşkım, ışığım. Beni bırakma.

*Onu öldürüyordu. Damla damla onun hayatını tüketiyordu. Hayır!
Hayır! Hayır, onu istemiyordu. Geri al onu! Hepsini geri al!*

*Akıntıyı tersine çevirmeye ve hayatı ona geri göndermeye çalıştı, ama
akıntı onu kavradı, boğdu, mantığı kovmaya çalıştı. Boğulduğunu hissetti ve
sahip olduğu her şeyle buna karşı savaştı.*

*Hayır! Ben Şifacıyım. Sen benim bir parçamsın. Sen de benim bir
parçamsın. Bana itaat edeceksin.*

*Akım vücuduna çarparak onu acı içinde bıraktı. Yüzlerce iğne ucu onu
delip geçerek yaktı. Izdırap onu ezdi ve kör edici bir acı içinde eridi.*

Eğer şimdi pes ederse, Richard ölecekti.

Charlotte acının içinden sıyrıldı. Altın bir parıltı onu kapladı.

Karanlık nehrin akıntısı ondan uzaklaştı.

İtaat edeceksin.

*Acı dayanılmazdı. Sesi olmamasına rağmen çığlık attı. Ondan çıkan
parıltı nehri tutuşturarak parlak bir altın rengine dönüştürdü. Büyüsü
kaynadı.*

*Karanlık dağıldı. Richard'ın ölü otların arasındaki yüzükoyun yatan
bedenini gördü ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.*

Sakin ölme. Lütfen, ölme.

*İtti ama büyü gelmedi. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı, ne ışık ne
de karanlık.*

Richard zar zor nefes alıyordu.

*Kasıldı, o kaynayan altını çekmeye çalıştı. Büyü içinde büküldü, onu
parçalamakla tehdit etti ama itaat etmedi. Acı, dayanılmaz ıstırap
patlamaları halinde içinde patladı. Charlotte ağzındaki kanın tadını aldı.*

*Derisinde küçük kan lekeleri oluştu ve gözeneklerinden dışarı çıktı.
Sonunda sesi itaat etti ve çığlık attı, acısı içinden akıp gidiyordu. Ölüyormuş
gibi hissediyordu. Bu acıya son vermek için neredeyse ölmek istiyordu ama
onu kurtarmak zorundaydı.*

Bana itaat et. Çalışın. Çalışacaksınız.

İçinde bir şeyler kırıldı.

*Büyüsü içinden fişkırdı, altın o kadar güçlüydü ki onu yerden kaldırdı.
Gücü onları bir bütün haline getirdi. Aldığı her şey, her*

Çaldığı hayatın hepsi Richard'a gitti. Onu tekrar tekrar iyileştirici altınla ıslattı, umuduna rağmen yaşamasını umdu.

Bana geri dön. Bana geri dön, aşkım.

Vücudu eriyormuş gibi hissediyordu. Dayanmak zorundaydı. Onu iyileştirmek zorundaydı.

"Bana geri dön. Seni çok seviyorum."

Gözlerini açtı.

Buna inanmadı. Bu bir numaraydı.

Elini kaldırdı. Parmakları onun dudaklarına dokundu. "Ben de seni seviyorum." Yerden kalktı ve ayağa kalktı.

Adamın göğsüne yığıldı ve acıya teslim oldu.

* * *

RICHARD ağır ahşap kapıların yanında oturuyordu. Arkalarında Ganer Koleji'nin şifacıları Charlotte üzerinde çalışıyordu. Onun yorgunluktan uyuyakaldığını düşünmüştü. Onun uyanamayacağını anlaması beş değerli saatini almıştı. Onu bir faytona yükledi ve son sürat Ganer Koleji'ne doğru yola çıktı. Onu taşıyarak kapıdan içeri girdi ve insanlar gelip onu elinden aldılar. Koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentte onları takip ederek bu koridora ve bu odaya gelmiş, kapıları yüzüne kapatmışlar ve saatlerce burada oturmuş, kızın yaşayıp yaşamayacağını bilmiyormuş. Bir ara bir adam ona bir tabak yemek getirmişti ama yemek yeme ihtiyacı hissetmemişti. İki kapı aşağıdaki tuvalette rahatlamak için birkaç kez ayağa kalktı.

Çok kızgındı.

İkisi çok şey yapmış, çok şey feda etmişlerdi ve tüm bunlardan sonra şimdi o ölecekti. Bunun adaletsizliğine öfkelenmek ve duvarları yumruklamak istedi ama bunun yerine hareketsiz oturmak zorunda kaldı. Eve onsuz gitmeyi hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

Eğer ölürse . . . Ne anlamı vardı ki?

"Çoğu zaman hiçbir anlamı yoktur. Hayatın akışı içinde bir tür gerekçe aramak faydasızdır," dedi bir kadın.

Yukarı baktı. Karşısında zarif, yaşlı bir kadın duruyordu, uzun boylu ve çok zayıftı, siyah saçları ve yoğun, delici bakışları vardı.

"Yaşayacak mı?"

"Evet. Şu anda dinleniyor."

İçini bir rahatlama kapladı.

"Benim adım Leydi Augustine al Ran. Benimle yürü Richard. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Ayağa kalktı ve onu koridorda takip etti. "Aklımı mı okuyorsun?"

"Hayır, duygularını okuyorum. Acı içinde boğuluyorsun. Ben bir duyumcuyum ve yıllar geçtikçe noktaları birleştirmekte çok iyi oldum."

Başka bir kapıya ulaştılar. Adam kapıları onun için açtı. Kadın içeri girdi. Adam da onun peşinden gitti ve kendini yerden yaklaşık elli metre yükseklikte, uzun, taş bir geçitte buldu. Bir çatı onu hava koşullarından koruyordu ama büyük, kemerli pencerelerin camı yoktu ve içlerinden rüzgâr esiyordu. Güneş dışarıdaydı, ışığı parlak ve altın rengindeydi. Charlotte'u içeri getirdiğinde gece çökmek üzereydi.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Sabah oldu," dedi. "Senin için yarın. Son on dört saati bekleyerek geçirdin."

"O kadar oldu mu?"

"Evet."

Öfkesi rüzgârda eriyor, acısını alıp götürüyordu. Kendini sakın hissediyordu.

"Bana ne yapıyorsun?"

Pencerelerden birinin önünde durarak, "Kafanın rahat olmasını istiyorum," dedi. "Vermen gereken bazı kararlar var ve duygularının bu kararları etkilemesini istemiyorum. Seni tanıyorum Richard. Düğüne gitmeden önce bana mektup yazdı. Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Seni seviyor, bu da senin iyiliğin için neden imkansız yaptığını açıklıyor. Ben orada değildim ama bedeni ve zihni bunun izlerini taşıyor. Bana neler olduğunu anlat."

Ona her şeyi anlattı. Köle tacirlerini, Charlotte'u, kara büyüü, Sophie'yi, hepsini.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi, aşağıdaki bahçelere bakarak. "Charlotte her zaman çok güçlüydü."

"Yankıları olacak mı?"

Dar kaşlarını kaldırdı. "Resmi olarak mı? Hayır. O bir şifacı olarak çok değerli ve bir geri bildirim döngüsünün kırılabilceği fikri sadece

aptallar bunu denemek için bahane buluyor. Hayır, yaptırım olmayacak ama sonuçları olacak. Charlotte sizi iyileştirmek için geri bildirim döngüsünü kırdığında, bunu korkunç bir bedel ödeyerek yaptı. Uyumsuzluk yaşadı. Bu çok nadir görülen bir fenomendir, sihir kullanıcısı sihrini yönlendirmeye kendini o kadar kaptırır ki motor becerilerini kaybeder. Charlotte temel şeyleri yeniden öğrenmeli, Richard. Nasıl yürüyeceğini, bir kaşığı ya da kalemi nasıl tutacağını, bir kitabın sayfasını nasıl çevireceğini yeniden öğrenmeli."

Kalbi sıkıştı. "Ama öğrenebilir mi?"

"Oh evet. Vücudunda fiziksel olarak hiçbir sorun yok. Hasarı onardık ve onu olabileceği kadar sağlıklı hale getirdik. Ama bu çok sabır ve pratik gerektirecek. Haftalarca yatalak kalacak."

Yaşıyordu. Sağlıklıydı ve hayatta kalmıştı. Önemli olan tek şey buydu. "Onu ne zaman eve götürebilirim?"

Leydi Augustine ona döndü. "Bu iyi bir fikir olmayabilir. Anladığınızı sanmıyorum. Charlotte'un banyoya taşınması gerekecek. Yıkanması gerekecek. Kaşıkla beslenmesi gerekecek ve rehabilitasyona başlayana kadar haftalarca yatalak kalacak ki bu da muhtemelen aylar sürecek. Çocuğunuz var mı? Ona bir çocukmuş gibi bakmak zorunda kalacaksınız. Bunun ona karşı besleyebileceğiniz romantik duygulara ne yapacağını bir düşünün. Onu bir daha asla aynı gözle göremeyeceksin. Uzaklaş, Richard. Onu burada bizimle bırak. Bizim işimiz bu. Hastalara bakarız ve bu işte çok iyiyizdir."

"Onu eve götürmemi istediğini söyledi mi?"

"Söyledi."

"O zaman onu eve götüreceğim."

Yaşlı kadın ona baktı. "Evliliğinize rıza göstermeyeceğimi bilmelisiniz."

"Umurumda değil," dedi Richard ona. "Ailen, unvanın ya da soyun umurumda değil. Bana sahip olacağı her şekilde onun yanında olacağım."

Döndü ve geldikleri yoldan geri yürüdü. Koridora doğru ilerledi ve kapılardan geçti. Charlotte uyanıktı. Yatakta yatıyordu, saçları yastıkların üzerinde altın bir tül gibi dalgalanıyordu, gümüş gözleri uyanık ve farkındaydı. Yatağın yanında diz çöktü.

"Seni tutamam," dedi ona.

Onun dudaklarını nazikçe öptü. "Umurumda değil."

"Umurumda. Yapmak zorunda değilsin, eğer çok fazlaysa ..."

Kadının sesindeki gözyaşlarını duydu.

"Seni terk etmeyeceğim," dedi ona. "Seni asla terk etmeyeceğim. Bunu birlikte yapacağız. Benimle eve gel. Lütfen."

Ona sarıldı. "Evet de Charlotte." "Evet," dedi ona.

EPILOG

ÜÇ AY SONRA

Akşam gökyüzü yeni kararmaya başlamıştı. Ağaçlardan sarkan rengârenk, yuvarlak fener dizileri sarı, yeşil, mavi ve kırmızı renklerle hafifçe parlıyordu. Minik altın ateşböcekleri havada süzülüyordu. Eylül havası ılık ve hoştu. Charlotte sandalyesinde hafifçe geriye doğru sallandı. Önünde, bir madeni paranın yüzeyi gibi sakın ve parlak, uçsuz bucaksız bir göl uzanıyordu. Öne doğru eğilirse, Kaldar ve Audrey'nin suyun sol tarafındaki evini seçebiliyordu.

Göl, tahta iskeleye vuruyordu. Jack tahtaların üzerine sırt üstü uzanmış, elleri başının arkasında gökyüzüne bakıyordu. George yanındaki gölün üzerinde küçük bir çakıl taşını sektiriyordu. Sophie kenarda oturmuş, ayaklarını suya sokmuştu. Ev inşa edildikten iki hafta sonra, gelip birkaç gün onlarla kalıp kalamayacağını sordu. Hiç ayrılmadı.

Charlotte gülümsedi. Sandalyesinden kalkıp güvertedeki dolambaçlı patikadan aşağı yürümeyi ve ayaklarını yeşil suya sokmayı çok isterdi ama sınırlarını biliyordu. Beklemek zorundaydı.

Bir saat kadar sonra Richard faytona binecek ve Declan ile Rose'un evine gideceklerdi. Lord ve Leydi Camarine bekliyorlardı. George ve Jack amca olacaktı. Şimdi ilginç bir düşünce vardı.

Ayaklarının dibinde, Callis tüylü siyah başını kaldırdı. Kurt kıran köpeği sessiz bir havlama sesi çıkardı. Biri geliyordu.

Hafif, telaşsız adımlar onu döndürdü. Leydi Augustine verandaya doğru yürüdü.

Yılın dörtte biri boyunca birbirleriyle konuşmamışlardı. Charlotte bastonunu kavradı, ayaklarını yere bastı ve ayağa kalktı. "Merhaba anne."

Leydi Augustine'in kaşları yukarı kalktı. "Ayaktasınız."

Charlotte bir adım öne çıktı. "Ve yürüyorum. Çok zorlukla." Dünyadaki en iyi bakıcılara sahipti ama ilerlemesi hala acı verecek kadar yavaştı.

Birbirlerine baktılar. Bacakları titredi ve Charlotte kendini sandalyesine geri bıraktı.

Leydi Augustine onun yanına oturdu. "Bu çok büyük bir köpek."

"Evet. Eskiden bir köle köpeğiydi ama yumuşadı." Charlotte ayak parmaklarıyla Callis'in tüylü tarafını ovuşturdu. "Kızgınlığın geçti mi?"

"Neredeyse hayatını mahvediyordun. Kızgınlığının geçeceğini hiç sanmıyorum." Leydi Augustine iç çekti.

"O zaman neden geldin?"

"Çünkü Camarines'e hiç aşına olmasam da, hamileliği kutlamak için bir davet aldım ve adab-ı muaşeret kuralları katılmamı gerektiriyor."

Charlotte gülümsedi. "Richard."

"Sanırım öyle. Oldukça zarif bir şekilde yapıldı. Soylu bir aileden gelme de bizim düşünce yapımızı anladığını itiraf etmeliyim."

"Ve bunu acımasızca kullanıyor."

"Görüyorum ki size bir ev yaptırmış." Leydi Augustine arkalarındaki eve baktı. "Parasını ne şekilde ödedi?"

"Bunu sormanızın son derece kaba bir davranış olduğuna inanıyorum." Charlotte sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Leydi al Ran olarak değil, sizi evlat edinen anneniz olarak soruyorum. Annelerin kaba davranmasına izin verilir."

"Ailesi inşa etti. Parasını ödemeyi teklif ettim ama o reddetti. Bir araya geldiler ve yaklaşık iki hafta içinde yükselttiler. Yükselişini izledim. Büyüleyiciydi. Lord Sandine'in bir Dönüşen olduğunu biliyor muydun?"

"Bu konuda bir şeyler duymuştum ama sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum. Ne tür bir söylenti?"

"Bir kurt. Üç kişinin bir kirişle boğuştuğunu gördüm ve o kirişi onlardan alıp kendi başına taşıdı."

"Lord Sandine evinizin inşasına yardım mı etti?"

Charlotte başıyla onayladı. "Richard'ın kuzeniyle evli."

"Sen de ister misin?"

"Neye?"

"Evlenmek." Leydi Augustine kelimeyi keskin bir kesinlikle telaffuz etti.

Charlotte omuz silkti. "Belki de. Beni seven bir adamım var. Bizim için inşa ettiği bu harika evde bizimle birlikte yaşayan bir kızım var. Mutluyuz. Evlilik sadece bir formalite. Torununla tanışmalısın, anne. O çok güzel ve hem sana hem de bana ihtiyacı var."

Leydi Augustine iskeleye doğru baktı. Yüzü sanki çok uzaklara bakıyormuş gibi tuhaf bir ifade aldı. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "O çok zarar görmüş, sevgilim."

"Öyle. Kolay kolay güvenmez ama beni seviyor, ben de onu seviyorum. Ona birlikte yardım edebiliriz."

Richard verandaya çıktı. "Leydim, Charlotte. Fayton hazır. Bize eşlik etmek ister misiniz, Leydi al Ran?"

"Sanırım yapardım." Leydi ayağa kalktı. "Ama önce Sophie'yle buluşmak için iskeleye ineceğim. İzninizle."

"İyi şanslar!" Charlotte onun ardından konuştu. Charlotte ayağa kalktı. Richard ona sarıldı ve Charlotte onun güçlü bedenine yaslanırken ağırlığının çoğunu destekledi.

"Deli mi?" diye sordu.

"Hayır. Ona yazacaktım ama el yazım hâlâ berbat. Topraktaki tavuk çiziklerine benziyor."

"Seni seviyorum," dedi ona.

Onu öptü. Dudaklarının dokunuşu içinde süregelen bir ihtiyacı uyandırdı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bu gece bana beni ne kadar sevdiğini gösterebilir misin?"

Sessizce güldü, tatmin olmuş bir erkek kıkırdaması. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Başını onun göğsüne yasladı. Birlikte durdular, birbirlerinin sıcaklığına sarıldılar. Yarın yeni bir gün, yeni endişeler, yeni sorunlar, yeni kaygılar olacaktı. Ama bu gece huzurlu ve tatlıydı.

"Bunu yarın tekrar yapabilir miyiz?" diye mırıldandı. "Sen ve ben buraya gelip güvertede oturabilir, şarap içebilir ve suyu seyredebilir miyiz?"

"Bu bir randevu." Onu öptü. Kız gülümsedi.

[Bu yazarın diğ er kitapları için buraya tıklayın.](#)

YAZARLAR HAKKINDA

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Andrew ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Andrew hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Andrew bu konuda hâlâ kızgındır.) Andrew ve Ilona birlikte *New York Times* çoksatanı Kate Daniels şehir fantezisi serisinin ve Edge'in romantik şehir fantezisi romanlarının ortak yazarlarıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadırlar. Örnek bölümler, haberler ve daha fazlası için www.ilona-andrews.com adresini ziyaret edin.

The Edge, insanların Wal-Mart'tan alışveriş yaptığı ve büyüünün bir peri tale'i olduğu Broken ile mavi kanlı aristokratların hüküm sürdüğü, changelings'in dolaştığı ve büyüünüzün gücünün kaderinizi değiştirebileceği Weird arasındaki sınırdaki norlds arasında yer alır.

NEW YORK TIMES'IN ÇOK SATAN YAZARINDAN

ILONA ANDREWS

KADERİN EDGE

Bir Uçurum Romanı

Dolandırıcı bir ailenin çocuğı olarak dünyaya gelen Audrey Callahan, Edge'deki hayatını geride bırakmıştır ve doğru yoldan ayrılmamaya kararlıdır. Ancak erkek kardeşinin başı belaya girince, son bir soygun için kolları sıvar ve kendini her işe yarayan biriyle zekâ yarışında bulur.

Kumarbaz, avukat, hırsız ve casus olan Kaldar Mar, Audrey ortaya çıkana kadar, çalıntı **bir** nesnenin peşine **düşmekle** ilgili son görevinin çocuk **oyuncağı** olmasını beklemektedir. Ancak kaçırılan **nesne** ölümcül bir suçlunun eline geçtiğinde, Kaldar işi bitirmek için Audrey'nin yardımına ihtiyacı olacağını **fark eder...**

facebook.com/Ilona.Andrews
fsCabook.com/AcaRoCBooks
faaebook.com/ProjectParanormalBcoks
penguln.com

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR

Kate Daniels'in Dünyası

GUNMETAL MAGIC

The Edge Romanları

KENARDA
BAYOU MOON
KADERİN
KENARI
ÇELİĞİN
KENARI

Özel Ürünler

SIHIR, SIHIRLI
RÜYALARIN YASINI
TUTAR

PENGUIN.COM ADRESINI ZİYARET EDİN

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.



[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.